INFERN ÎN PARADIS

O vacanță de vis
ce se transformă
într-un coșmar.
Cine va supraviețui?

LUCY CLARKE

BOOKZONE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CLARKE, LUCY
Infern în paradis / Lucy Clarke; trad. din lb. engleză de Iris Manuela Anghel. – București: Bookzone, 2022

ISBN 978-606-9639-03-0

I. Anghel, Iris Manuela (trad.)
821.111

Grafician copertă: **Maria Stoian**
Traducător: **Iris Manuela Anghel**
Redactor: **Claudia Ionescu**
Corector: **Ionel Palade**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

The Castaways
Lucy Clarke – 2021
First published by HarperCollinsPublishers 2021

LUCY CLARKE

INFERN ÎN PARADIS

BUCUREȘTI
– 2022 –

Pentru James, Tommy și Darcy

1
ÎN TRECUT | LORI

Lori trăgea geamantanul pe culoarul aeroportului învăluit într-o atmosferă umedă. Câteva șuvițe rebele de păr îi stăteau lipite de ceafă. Văzând în față numărul porții de îmbarcare, se opri, apoi aruncă o privire peste umăr.

Încă nici urmă de sora ei.

Scoase telefonul din buzunar și privi ecranul gol. Nu primise nici măcar un mesaj. Și nu avea nici apeluri nepreluate. Inima îi bătea năvalnic în piept; mai erau doar câteva minute până la îmbarcare.

Un crâmpei din cearta pe care o avuseseră îi străfulgeră gândurile. *Nu te mai recunosc…*

Lori își mușcă obrazul până simți gust de sânge în gură.

Încercă să-și imagineze cum ar fi să plece fără Erin – să ia zborul spre tărâmurile izolate din sud-estul Arhipelagului Fiji. Își aminti că parcursese deja cu o zi în urmă cea mai grea porțiune din călătorie – distanța copleșitoare de la Londra spre Fiji. Fără să apeleze la diazepam. Dar o avusese alături pe Erin, care venise înarmată cu diverse gustări, cu muzică și cărți, plănuind cu atâta ardoare băuturile pe care voia să le comande în timpul zborului, încât Lori nici nu observase când decolase avionul. Aseară, la sosire, se cazaseră la un hotel de pe plajă, plănuind să ia cina și să doarmă câteva ore înainte de zborul din dimineața asta, spre stațiunea de vacanță.

Doar că, acum, se afla singură în aeroport, fără Erin.

Intră la toaletă și trase geamantanul după ea. Aplecându-se deasupra chiuvetei, se privi în oglindă. Își exploră cu degetele pleoapele umflate, sub care avea cearcăne întunecate.

Stătuse trează toată noaptea, sperând să audă niște pași târșâiți pe coridor, o bătaie în ușă și vocea surorii ei, care-o ruga în șoaptă să-i deschidă. Își imaginase scuzele invocate de Erin sub aburii alcoolului. Poate că ar fi lăsat-o să intre, făcându-i loc alături în patul mare de hotel. Spunându-i să doarmă cu spatele la ea, ca să nu sforăie.

Poate că asta ar fi făcut. Sau poate că ar fi întredeschis ușa doar ca să-i spună să plece.

Dar Lori nu știa ce sentimente ar fi trăit în clipele acelea, căci Erin nu mai dăduse niciun semn de viață.

Își scoase trusa de machiaj ca să aibă ceva de făcut cu mâinile. Avea pielea albă ca neaua, ce trăda orele mult prea îndelungate petrecute în casă. Trecuseră luni de zile de când nu mai simțise razele soarelui. De când nu mai văzuse cerul albastru. De când nu mai înotase în valurile calde ale mării. De când nu se mai bucurase de aer curat. De când nu mai citise o carte bună. Merita vacanța asta. Avea nevoie de ea.

Dar dacă totul avea să fie o greșeală? Făcuse rezervările sub un impuls de moment. La ora trei dimineața. Printre cearșafurile mototolite de nesomn. Deschisese laptopul ca să vadă un film – ceva care să-i ancoreze gândurile – și o reclamă îi apăruse pe ecran. Zece nopți petrecute pe o insulă izolată din Fiji – datele coincideau cu ziua ei de naștere, când avea să împlinească douăzeci și opt de ani. Accesase un link separat ca să verifice contul bancar comun și văzuse că mai erau încă două mii de lire sterline. *Naiba să te ia, Pete*! își spusese în gând, confirmând rezervarea.

La ivirea zorilor, se furișase în dormitorul lui Erin, oferindu-i o cană fierbinte de ceai, în timp ce își strecura picioarele sub cuvertură.

— Dorm, murmurase Erin.

— Am noutăți, declarase Lori. S-a luminat de ziuă, adăugase, aprinzând veioza de pe noptieră. Am făcut rezervare pentru un sejur în Fiji. În a doua săptămână din ianuarie. Ai spus că mai ai niște zile de concediu. E un cadou de la mine.

Erin ridicase ușor capul, deschizând un ochi.

Lori bănuia la ce se gândea sora ei – *Lori se teme de avioane. Nu călătorește niciodată. O vacanță e doar un plasture peste* o rană *foarte adâncă.* Astfel, fără să-i dea ocazia să spună ceva, continuase, cu glas domol, dar ferm:

— Vreau să evadez. Doar cu tine. Împreună, adăugase, după câteva clipe de tăcere apăsătoare.

Împreună – trecutul lor și greutatea acelui cuvânt se așterneau, fremătătoare, de jur împrejur.

— Bine, atunci, îi răspunsese Erin, după un scurt moment de șovăială.

Și, cu toate astea, Lori se afla acum în aeroport. Singură.

Închise fermoarul trusei de machiaj și, luându-și geamantanul, ieși din toaletă.

Culoarul era încă pustiu. Își scoase din nou telefonul, răsucindu-l, nehotărâtă, în mâini. Erin ar fi trebuit să fie cea care să sune… și, cu toate astea, simțea nevoia să-i audă vocea și să se convingă că totul era în regulă.

Formă numărul.

În timp ce suna telefonul, văzu un pilot într-o uniformă albă și elegantă străbătând culoarul. Purta o șapcă de aviație, cu cozoroc, pe sub care i se iveau ochii umflați și înroșiți. *Pilotul avionului meu*? El se așeză pe vine și începu să scotocească prin bagajul de mână, cu o umbră de confuzie pe chip. Își trecu o mână peste față, trăgând de pielea puhavă a maxilarului. După câteva clipe, renunță la căutări. Trase adânc aer în piept și își văzu de drum, cu ochii în pământ.

Mesageria vocală îi distrase atenția, făcând-o să se uite în altă parte. „Sunt Erin. Spuneți repede ce-aveți de spus!” Semnalul sonor intrase apoi atât de iute, încât avu senzația că fusese prinsă pe picior greșit.

Lori șovăi, în timp ce telefonul îi înregistra tăcerea apăsătoare.

Gândurile îi zburară la vremuri de mult apuse. Stăteau amândouă sub cuvertura cu imprimeu cu stele, în întunericul dens, la o săptămână după moartea mamei lor. Lori o strângea de mână pe sora ei, șoptindu-i: *N-ai de ce să te temi, Erin. Sunt sora ta mai mare. De acum înainte, eu o să am grijă de tine.*

Dar ce se întâmpla când Lori avea nevoie de ea? Ca acum, de pildă. Ce se întâmpla atunci?

— Sunt la aeroport, șopti Lori, cu buzele lipite de telefon. Unde naiba ești?

2
ÎN PREZENT | ERIN

Palierul din fața apartamentului meu e învăluit în beznă. Becul s-a ars luna trecută și n-am reușit să-l schimb.

Pipăi ușa cu mâna, căutând broasca. Simt mirosul de piele al gecii mele ude de ploaie. În spatele meu stă bărbatul care m-a însoțit de la bar. Răspândește un parfum suav de after-shave, ce se împletește cu un iz de drojdie de bere fermentată. *Mark*? *Matt*?

— Am lanternă la telefon, îmi spune, când reușesc să bag cheia în broască și să deschid ușa cu o smucitură.

Îmi croiesc drum printre corespondența de peste zi, apoi arunc cheile și mă descalț.

Mă urmează în sufragerie, scrutând totul în jur. Văd și eu, prin ochii lui: piese desperecheate de lenjerie intimă, lăsate la uscat pe calorifer; covoare îmbibate cu miros de mâncare arsă; cioturi de lumânări printre picături uscate de ceară; cana de cafea și bolul de cereale lăsate pe pervazul unde stau în fiecare dimineață, cu fereastra întredeschisă și gâtul întins, ca să zăresc un crâmpei de cer printre clădiri.

Îmi scot geaca. O arunc pe spătarul unui scaun plin cu cărți.

Aburii alcoolului se risipesc mult prea repede. Ar fi trebuit să aprind veioza, nu spoturile care ne scaldă într-o lumină albă, aproape stridentă. Oare și el regretă că m-a însoțit, cum o fac și eu? Lucrez ca ziaristă și am fost trimisă la lansarea unei galerii de artă. N-am avut timp să mănânc nimic. Dar băutura curgea din belșug în pahare. De la galerie am luat barurile cu asalt. Eu m-am pierdut de colegii mei cu câteva ore în urmă, însă m-am trezit într-un colț întunecat dintr-un club în compania acestui tip. Cumva, a ajuns acasă la mine și mă privește acum cu un rânjet de lup în colțul gurii. Îmi dau seama că nu mai suntem înconjurați de mulțimea din bar. Ușa apartamentului e închisă. Suntem complet singuri.

Trebuie să te gândești bine, Erin, aud glasul surorii mele.

Închid ochii pentru o clipă și-mi reamintesc foarte bine timbrul vocii ei.

Dacă nu-l vrei aici, poți să-l rogi să plece.

— Vrei ceva de băut? îl întreb și-mi trec mâna prin părul tuns scurt la ceafa, simțind printre degete atingerea ca de perie.

Mă urmează în bucătăria lungă, tip vagon. Pe bufet, lângă o cutie cu cereale și o dâră de fulgi de porumb, sunt un flacon deschis de calmante și o sticlă de votcă. Hänsel și Gretel pentru adulți.

Deschid dulapul și îi arăt cu mâna sticlele pe jumătate goale cu vin, băuturi spirtoase și alte amestecuri.

— Alege ce vrei!

Ia o sticlă de rom și îl toarnă în două pahare pe care le găsește în uscătorul de vase.

— Ai cumva niște cola? Și o limetă?

— Nici una, nici alta.

— O adevărată gazdă.

Dau din umeri.

Îmi întinde paharul, le ciocnim și le dăm pe gât.

Apoi, după ce mai toarnă niște rom, luăm paharele și sticla în sufragerie. Dau la o parte o pătură și mă așez pe canapea. El rămâne în picioare.

— E apartamentul tău?

— E închiriat.

— Ai și colegi de apartament?

— Nu în momentul de față, îi răspund, cu ochii ațintiți către tabloul de deasupra canapelei.

E singura piesă care împodobește pereții complet goi. Tabloul, realizat în vopsea acrilică, înfățișează râul ce străbătea ținuturile copilăriei noastre din Bath. Lori l-a pictat pentru mine, folosind o paletă cromatică unde se regăseau nuanțe de albastru intens și de verde viu, culori întâlnite în natură. Îi plăcea să creeze picturi folosind tușe groase de vopsea. Mi l-a dăruit când m-am angajat pentru prima oară la Londra. *Ca să ai un loc pe care să-l numești acasă în oraș,* a scris pe spatele tabloului.

Urmăresc cu privirea spiralele ieșite în relief ale vopselei acrilice, acele crestături făcute cu un cuțit de pictură, menite să confere un tușeu aparte copacilor de pe malul râului. Parcă o și văd pe Lori, în fața șevaletului, cu părul blond strâns la spate, purtând unul dintre tricourile largi ale lui Pete, pătate de vopsea, și fredonând o melodie. N-a reprezentat niciodată imaginea boemă a

unui artist. Purta blugi curați și își coafa mereu părul; era întruchiparea desăvârșită a noțiunii de organizare și eficiență; își vopsea unghiile și își modela sprâncenele. Nu se simțea bântuită de demonul creativității – ci se scălda în lumina lui.

Îmi îndrept atenția spre bărbatul din cameră. E mai în vârstă decât mi-am imaginat, cu un păr facial ce pare să fie mult prea îngrijit, având margini bine definite și perciuni drepți, iar pielea de sub bărbie e deranjant de fină, de parcă n-ar fi cunoscut niciodată suflarea vântului. Nici nu mă simt atrasă de el. N-ar fi trebuit să-l aduc acasă.

De ce-ai făcut-o, Erin? aud din nou glasul surorii mele.

Pentru că e miercuri seară. Pentru că am băut. Și pentru că urăsc să mă întorc singură acasă, bine?

Se plimbă prin sufragerie, privește biblioteca și se oprește în fața șemineului. Unul tipic londonez – în stil edwardian, cu coșul de fum blocat, ce găzduiește acum o glastră de sticlă, cu leduri. Amprenta lui Lori.

— Ai primit-o de ziua ta?

Întrebarea mă ia prin surprindere. Îi urmăresc privirea ațintită asupra poliței de deasupra șemineului, unde se află o felicitare aniversară, încadrată de două lumânări ușor înclinate, cifra treizeci sclipind în fața ei.

— Da, îi răspund, în cele din urmă.

E mai ușor să mint decât să explic.

— Nu ți-aș fi dat treizeci de ani.

Firește, pentru că am doar douăzeci și șapte, îmi spun în gând, dar nu pot să i-o mărturisesc cu glas tare.

Îmi termin romul, simțind un val de căldură în timp ce îmi alunecă pe gât, apoi accesez aplicația Spotify de pe telefon. Aleg un playlist cu melodii instrumentale, dar îmi amintesc de vecina de dedesubt, care are un copil, și îl las să meargă în surdină. Ieri, am ajutat-o să care căruciorul pe scări – iar s-a stricat liftul –, în timp ce copilul mă privea neîncrezător, ținând în mână o prăjiturică din orez. Mămica mi-a mulțumit după aceea, cu glasul înecat în lacrimi. Aș fi vrut să-i invit la mine ca să verific dacă e totul în regulă, dar n-am găsit puterea s-o fac.

Bărbatul mă privește cu o expresie încruntată pe chip, încercând, parcă, să deslușească ceva.

— Vorbește-mi despre tunsoarea ta!

— Despre tunsoarea mea?

Îmi arcuiesc o sprânceană.

Pe bune?

— E o tunsoare *undercut*, adaug, arătându-i părul ras de deasupra urechii drepte.

Lipsa simetriei îi nedumerește pe oameni. Am părul negru, tăiat scurt. În stil „pixie cut”, ca să folosesc un termen de specialitate, cu un undercut lateral. N-am ales coafura mânată neapărat de vreun trend. Într-o seară, am nimerit din întâmplare la un curs de frizerie. Iar tunsoarea mi-a sugerat-o unul dintre cursanți, un adolescent, care avea la încheietura mâinii un tatuaj proaspăt făcut. „De ce nu?”, i-am răspuns, ridicând din umeri.

Cam ăsta e răspunsul pe care îl dau tuturor.

Să vin la tine?

De ce nu?

Poate ar trebui să-mi fac ochii cu creion negru *kohl* și ceva spectaculos la sprâncene, dar nu prea mă entuziasmează ideea.

— Îmi place, îmi spune apoi.

Și face câțiva pași. Îmi imaginez pentru o clipă că vrea să se așeze lângă mine pe canapea și mă crispez toată. Însă doar traversează sufrageria și spune:

— Trebuie să fac o vizită.

O vizită? Vorbește în termeni folosiți de regulă de bătrâni, de parcă m-aș fi întâlnit cu tatăl cuiva.

Abia după câteva clipe îmi dau seama că nu se îndreaptă spre ușa care trebuie. Sar în picioare și o iau la fugă exact în clipa în care pune mâna pe clanță.

— Nu…, îngaim, dar ușa dormitorului de oaspeți se deschide și el aprinde lumina.

Încremenește pe loc.

Stă cu spatele la mine, dar știu prea bine ce vede. Privește pereții, cu ochii mari cât cepele.

N-am mai intrat aici de câteva săptămâni bune – dar știu foarte bine ce ascunde camera.

— Ce naiba e asta? întreabă, pe un ton ușor strident.

O pauză între melodii ne cufundă în tăcere. Momentul se prelungește parcă la nesfârșit, iar întrebarea lui rămâne suspendată în aer.

— Baia e alături, îi spun, în cele din urmă.

— Ce sunt toate astea?

Pereții dormitorului de oaspeți sunt acoperiți cu tăieturi din ziare, hărți și fotografii – toate legate cu

șnururi colorate și presărate cu notițe adezive și întrebări scrise de mână. Chipuri lipsite de expresie ne țintuiesc, lipite de pereți, sub titluri scrise de-o șchioapă: „Dispăruți!” „Nici urmă de avion.”

Știu ce gândește.

O știu prea bine. În regulă?

În mijloc se află o fotografie decupată dintr-un ziar, care înfățișează un avion mic și alb, străbătut de o dungă roșie. Dedesubt sunt pozele celor doi membri ai echipajului și ale celor șapte pasageri.

Văzând că nu-i răspund, se întoarce spre mine.

— E avionul care a dispărut, nu-i așa?

Dau din cap, fără tragere de inimă.

— Cu asta… te ocupi… la muncă? mă întreabă, cu o notă de speranță în glas.

— Da, mint eu.

— Parcă ai spus că ești ziaristă, nu-i așa? adaugă, cu o expresie de ușurare pe chip. Am citit câte ceva despre cazul ăsta. Avionul se îndrepta spre Fiji, nu? Și a dispărut pur și simplu de pe radar. Nici urmă de el. Nicio transmisie radio. Și nici resturi de avion. Absolut nimic. Extrem de ciudat, după părerea mea.

Buzele mele refuză să dea glas cuvintelor.

— Povestea s-a petrecut cu ceva timp în urmă, nu-i așa? Anul trecut?

— Acum doi ani.

Acum doi ani și șase zile.

— Au circulat tot felul de teorii. Prezența unui terorist la bord sau o misiune de sinucidere întreprinsă de pilot. Asta încerci să afli?

— Îhî, îi răspund, pe un ton neutru.

— Continui să lucrezi și acasă? mă întreabă apoi, cu o privire rezervată. Ăsta e biroul tău?

— Cam așa ceva, îi răspund, după o altă tăcere îndelungată.

Pe chip îi apare o umbră, de parcă începe să-și dea seama că ceva nu e în regulă. Privește peretele acoperit de fotografii și tăieturi din ziare, unele cu marginile lipite cu scotch, fiind îngălbenite de vreme, apoi se uită din nou la mine. Îmi dau seama că încearcă cu disperare să descopere adevărul și să înțeleagă sentimentul de neliniște care nu-i dă pace.

Poate de vină e băutura sau faptul că se dă bătut mult prea ușor – cert e că renunță rapid, spunându-mi că se

duce la baie. Intră la toaletă și încuie ușa în urma sa.

Rămân pe hol, privind din prag dormitorul de oaspeți. Camera lui Lori. N-am mai intrat de luni bune aici. Nimeni nu-și permite să stea cu chirie la Londra fără un coleg de apartament, dar nu pot să dezlipesc toate lucrurile astea de pe pereți, căci ar însemna că totul s-a terminat. Că mă dau bătută. Că renunț la luptă.

Știu că trebuie s-o fac.

Trag adânc aer în piept. La sfârșit de săptămână. Totul dintr-un foc. Gata, destul!

Sau poate că ar trebui să le dau deoparte treptat, în etape. Aș putea să încep cu patul lui Lori – cărți, articole, dosare. Ar fi trebuit să închiriez camera cu luni în urmă – contul meu bancar ar zice mersi dar ideea unui coleg de apartament mă face să mă înfior – cineva care să mă audă cum mă plimb de colo până colo, la ora patru dimineața, care să observe momentele ciudate ale zilei când iau masa sau să vadă că n-am o viață socială… Nu, nu-mi surâde ideea.

Aud apa trasă la WC și cum se umple bazinul. Mă aștept să aud apoi apa curgând la robinet, dar ușa se deschide și bărbatul se ivește în prag, cu mâinile nespălate îndesate în buzunare și o privire piezișă.

— Trebuie să mă trezesc devreme. Așa că…

— Firește.

Își ia haina, fără să se îmbrace cu ea.

— Toate cele bune! îmi spune, din prag.

Îl urmez, ținând ușa deschisă când iese pe hol. Dacă o închid acum, îl las în beznă. Ar trebui să aștept până coboară scările și ajunge la ușa de la intrare.

Dar la naiba!

Închid ușa. Și o încui.

Iau sticla de rom din sufragerie, scoțând un clinchet când ating cu inelele de argint gâtul sticlei. Intru în dormitorul lui Lori, dau la o parte o carte despre istoria accidentelor aviatice, și mă așez pe marginea patului. Mirosul de mucegai din cameră se contopește cu un aer stătut, mult mai răcoros decât în restul apartamentului.

— La mulți ani cu prilejul împlinirii a 30 de ani! spun apoi, ridicând sticla de rom spre fotografia de pe perete a surorii mele.

Ia și tu un pahar! o aud pe Lori. Parcă o și văd cum își dă ochii peste cap, în timp ce se preface exasperată.

Beau direct din sticlă. Și zâmbesc.

În timp ce romul îmi alunecă fierbinte pe gât, privesc fotografia lui Lori încadrată de imaginile celorlalți pasageri ai zborului FJ209. *Pasagerul Trei* – a catalogat-o presa. I-au luat fotografia de pe contul de Instagram, ultima poză făcută înainte de a se îmbarca în avionul blestemat. Își vopsise recent părul, în nuanțe calde de miere și caramel, și zâmbea, cu buze roșii și strălucitoare, deși zâmbetul nu i se oglindea în ochi.

Stăteam lângă ea când a fost făcută fotografia. M-au scos din cadru, firește. Nu mi se mai văd decât degetele cu care o țin de mijloc. Ne pozaserăm în seara de dinaintea zborului – înainte să comit greșelile pe care aveam să le fac –, dar poza pare să surprindă totul: privirea lipsită de expresie a lui Lori care pare să se simtă complet singură, în timp ce eu încerc cu disperare să mă agăț de ea.

3
ÎN PREZENT | ERIN

S-a făcut ora două dimineața și eu încă stau în dormitorul de oaspeți. Trebuie să mă pregătesc de muncă peste câteva ore. Ar trebui să beau un pahar mare cu apă, să pun două aspirine lângă pat și să încerc să dorm puțin.

Iau încă o înghițitură de rom, lovind sticla cu dinții, în timp ce studiez imaginea avionului. Cu doi ani în urmă, avionul ăsta trebuia să zboare de pe aeroportul Nadi din Fiji spre Lomaji, o insuliță aflată în sud-estul arhipelagului. Doar că aparatul de zbor – cu nouă oameni la bord – n-a mai ajuns niciodată la destinație.

A dispărut fără urmă – asta a spus presa.

Citesc informațiile listate pe cartonașele lipite de perete. Căpitanul Mike Brass a luat, pentru ultima oară, legătura cu turnul de control la douăzeci și două de minute după decolare. Transmisia a raportat faptul că totul era în regulă. Dar, opt minute mai târziu, avionul a dispărut de pe radar – și n-a mai ajuns niciodată la destinație. Au fost întreprinse numeroase căutări pe o distanță de 777 de kilometri pătrați. Totul s-a dovedit în zadar. N-au găsit nimic. Nici epava aparatului de zbor. Nici resturi de avion. Nici cadavre.

Absolut nimic.

Mijesc ochii, încercând să descopăr informații noi.

Când avionul a dispărut, am încercat să adun cât mai multe dovezi cu putință. Am „hăituit” poliția, consulatul britanic, Autoritatea Aeronautică Civilă din Fiji. Le-am cerut să-mi spună zonele de acoperire ale căutărilor, bifându-le, la rândul meu, pe harta Arhipelagului Fiji agățată pe peretele meu. Am luat legătura cu unele dintre rudele pasagerilor, încercând să le determin să nu slăbească presiunea asupra autorităților. Am citit tot ce mi-a picat în mână despre accidentele aviatice sau povești despre supraviețuire în condiții extreme. Am scris comunicate de presă ca să mențin dispariția avionului în atenția mass-mediei.

„A devenit o obsesie”, mi-a spus Sarah, una dintre cele mai vechi prietene ale mele, în timpul unui apel pe Skype, de la Berlin.

„Trebuie s-o lași mai moale”, a intervenit și Ben, pe fundal, turnând niște vin alb în paharele mari de pe tejghea.

Să-i văd pe cei doi împreună încă are asupra mea impactul unei lovituri în stomac. Ben spusese cândva, la școală, că noi trei întruchipam un triunghi echilateral: aveam toate laturile egale, unghiurile noastre potrivite creând o simetrie perfectă. Interesant cum triunghiul s-a destrămat imediat ce au anunțat că se îndrăgostiseră unul de altul și aveau să se mute împreună la Berlin.

N-am ce să descopăr cât timp stau beată în camera lui Lori. Dar tot nu reușesc să-mi desprind privirea de pe pereți. Mă întind pe pat, cu un dosar în față. Conține toată corespondența purtată în săptămânile și lunile de după dispariția avionului. L-am alcătuit doar pentru că trebuia *să fac* ceva. Așteptarea reprezenta un teritoriu mult prea primejdios. Îmi oferea prea mult timp în care gândurile mi-o luau razna și regretele îmi măcinau sufletul.

Deschid dosarul la întâmplare și citesc printre rânduri o pagină cu un e-mail primit de la Autoritatea Aeronautică, prin care confirmă faptul că, în ciuda operațiunilor de căutare, suspendate, cercetările vor continua pe o perioadă nedefinită.

Pe o perioadă nedefinită. Cum te împaci cu asta?

Sunt conștientă că povestea nu are un final fericit. Un avion nu dispare pur și simplu pentru că a greșit destinația, în timp ce pasagerii se delectează cu cocktailuri într-o altă stațiune și dansează în fuste hula. Un avion dispare pentru că a întâmpinat o problemă gravă. Și vreau să aflu care a fost problema. Vreau să aflu ce s-a întâmplat după ultima transmisie a pilotului. Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu sora mea. Vreau să aflu pe umerii cui pot să arunc vina, căci, cel puțin deocamdată, singura vinovată sunt eu, pentru că am dat bir cu fugiții și nu m-am dus la aeroport; nu m-am urcat în avion; și acum stau în afurisitul de dormitor în care ar fi trebuit să stea sora mea.

Iau dosarul și îl arunc. Se izbește de perete, mecanismul de prindere se desface, iar paginile și fotografiile se împrăștie pe podea ca niște aripi frânte.

Un alt motiv bun ca să nu închiriez camera – *tendință,* de porniri agresive.

Din adunătura de articole împrăștiate, privirea îmi cade pe fotografia unui pasager: Felix Tyler, 27 de ani la

momentul zborului. În poză, poartă un fes tras pe frunte, de sub care i se ivesc câteva șuvițe negre de păr, ce-i încadrează bărbia. Are ochii de culoarea turbei, străjuiți de gene bogate. Atrăgător în sens periculos. Am citit tot ce se putea despre el – ca și despre toți ceilalți pasageri – pentru că am vrut să aflu cine s-a urcat la bordul avionului; motivul călătoriei lor; modul în care ar fi reacționat într-o situație de criză; cine i-ar fi putut fi alături surorii mele în momentul căderii.

Felix însă e cel care m-a pus mereu pe gânduri. Și-a cumpărat biletul spre Fiji cu doar patruzeci și opt de ore înainte de zbor. Am vorbit cu proprietarul complexului de pe insula unde se îndrepta avionul și mi-a spus că Felix urma să se ocupe de activitățile nautice din cadrul complexului, înlocuindu-l, timp de câteva săptămâni, pe angajatul lor permanent. Am reușit să pun mâna pe o copie a CV-ului și a certificatului său de instructor profesionist de scufundări, dar, după ce le-am analizat cu atenție, am descoperit că recomandările și certificatul de scafandru profesionist erau false. Felix Tyler era alpinist, nu scafandru. Un alpinist care, cu optsprezece luni înainte de zbor, căzuse de la cincisprezece metri înălțime, pe granit, fără cordelină sau cască, rupându-și paisprezece oase. De atunci, renunțase la alpinism.

O experiență ca asta poate lăsa urme adânci.

Am încercat să iau legătura cu familia lui, dar tatăl său a murit trei luni mai târziu după dispariția avionului, iar mama lui vitregă a refuzat orice dialog. Mi-a fost cu neputință să obțin un istoric al activităților sale de alpinist – în general, independente, având ca obiectiv lanțuri montane și creste izolate. Am trimis toate aceste informații consulatului britanic și poliției, dar se pare că recomandările false și un certificat contrafăcut de scafandru nu contribuie prea mult la desfășurarea unei anchete privind dispariția unui avion.

Dar întrebările care mă bântuie în nopțile când nu pot să dorm sunt: *De ce*? *De ce-a mințit*? *A mai mințit oare și în alte privințe*?

4
ÎN TRECUT | LORI

În sala de așteptare, Lori stătea la fereastră, învârtind brățara de pe mână. Încă nici urmă de Erin.

Avionul era pe pista bătută de soare. Marcat la mijloc de o dungă roșie, arăta de parcă urma să sufere o incizie. Avioanele mici sunt cele mai vulnerabile, își spuse în gând, în timp ce sângele îi zvâcnea în urechi. Avea să simtă fiecare turbulență, fiecare oscilație, fiecare schimbare de vreme. Numără ferestrele de pe peretele cel mai apropiat – opt. Se imagină urcând treptele avionului în zăngănitul de metal și în bătaia razelor de soare. Era un zbor doar de o oră. Avea să se descurce.

Pe pistă, un bărbat într-o salopetă albastră se apropie de avion și se uită dedesubt. Verifica motorul? Rezervorul de combustibil? Ea habar nu avea unde se aflau acestea. Omul își înclină capul într-o parte, privind cu atenție. Un alt bărbat se apropie, îmbrăcat într-o geacă portocalie, reflectorizantă. Păreau să discute ceva legat de avion, căci arătau cu mâinile spre aparatul de zbor, apoi spre hangar. După alte câteva minute, omul cu geaca reflectorizantă se îndepărtă, lăsându-l pe celălalt ghemuit pe vine, încă încruntat. În cele din urmă, se ridică și el în picioare, dădu din umeri și se îndepărtă la rândul lui.

Ce înseamnă gestul ăsta? *Ce-ai văzut*? *Avionul are vreo problemă*? Dumnezeule, teama de zbor e realmente istovitoare!

Își desprinse privirea de pe fereastră. Ceva mai departe, în sala de așteptare, stătea un bărbat îmbrăcat cu niște pantaloni *chino* și un tricou polo, având la picioare o geantă scumpă, de piele. Călătorea în interes de serviciu, conchise ea. Bărbatul se uită spre poarta de îmbarcare, cu telefonul lipit de ureche.

— Sunt Daniel. Vreau să mă asigur că totul e… în regulă, spuse el, cu glas scăzut, autoritar și puternic.

Urmă o pauză. Omul își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

— Știu, spuse apoi și dădu energic din cap. Îți sunt dator, continuă el și zăngăni mărunțișul din buzunar. Ai îndoieli? întrebă, ducându-și mâna la ceafă, cu ochii

ațintiți asupra avionului. Poate, zise, cu fruntea presărată cu broboane de sudoare.

Își aminti de cartea ei. Ar trebui să citească. Așa s-ar mai liniști. Se așeză pe un scaun și, scoțându-și cartea, o deschise și își aținti ochii asupra paginilor. Citi și reciti aceeași frază de trei ori, fără să înțeleagă nimic. Își agita, neliniștită, picioarele.

Ridică privirea și văzu un bărbat cu păr negru traversând sala. Acesta își trânti rucsacul imens pe jos și se așeză pe un scaun de plastic, de la capătul rândului. Își puse căștile pe urechi, își lăsă bărbia în piept, își încrucișă brațele și închise ochii. Apoi își relaxă umerii și începu să bată cu degetele în ritmul melodiei pe care o asculta.

Îi privi cu atenție chipul. O claie de păr negru îi acoperea fața și-i ajungea până la barba nerasă. Hainele pe care le purta – niște blugi gri, slim, și un tricou – păreau ponosite și mototolite, de parcă dormise îmbrăcat, și se „asortau" cu cearcănele de sub ochi.

Oare ce fel de clienți atrăgea complexul de pe insulă? se întrebă Lori. *Orientat spre protejarea mediului înconjurător, dar purtând amprenta luxului,* îl prezenta site-ul.

Bărbatul deschise brusc ochii și își scoase telefonul din buzunar. Citi ceva pe ecran și se crispă deodată. Nările îi fremătau. Stătea rigid, în capul oaselor, fără să se miște sau să clipească. Chipul îi era învăluit într-o umbră stranie. Își apăsă ochii cu degetul mare și cel arătător. Acestea erau jupuite și pline de răni.

Concentrează-te asupra cărții! își spuse Lori, urmărind în treacăt pagina cu privirea, înainte de a-și aținti din nou ochii asupra bărbatului.

Începuse să scrie ceva pe telefon și tasta nervos pe ecran, de parcă ar fi dorit să-l înjunghie. Apoi se opri, citind ce scrisese. Și lovi ecranul încă o dată. Lori îl privi uimită cum desface carcasa telefonului și scoate cu unghia cartela SIM. Începu s-o zgârie cu o monedă.

Când termină, traversă sala și aruncă într-un coș de gunoi atât cartela, cât și telefonul.

La întoarcere, îi întâlni privirea lui Lori. Se opri. Și o privi atent la rândul lui.

Se făcu roșie ca racul, de parcă ar fi prins-o că îl spiona.

O țintuia cu o privire acerbă, defensivă. Chiar provocatoare.

Ea se foi pe scaun.

Continuă s-o măsoare cu ochi ca de lup, făcându-i părul măciucă.

Lori se întrebă dacă mai avea timp să se ducă din nou la toaletă. Mai puteai să ieși din sală odată ce-ai arătat biletul? Poate reușea să se abțină. Emoțiile erau de vină.

Doi americani căsătoriți trăgeau după ei două geamantane identice.

— Sărbătorim patruzeci de ani de la nuntă, îi spunea bărbatul unei femei tinere de lângă ei, cu părul în nuanțe de chihlimbar.

Tânăra dădu, absentă, din cap, cu o expresie rezervată sau obosită pe chip. Își ținea mâinile înfășurate în jurul unui prunc cuibărit într-un *sling* la pieptul ei. Lori îi zări căpșorul acoperit de perișori fini și deschiși la culoare. Nu se așteptase ca printre pasageri să fie și copii. De fapt, tocmai asta o și atrăsese la complexul de pe insulă – izolarea și lipsa facilităților pentru familii.

Era băiețel, descoperi apoi când mama se întoarse spre ea. N-avea mai mult de câteva luni – era cam de aceeași vârstă cu fetița lui Pete. Îi pusese numele Bessy. Își dorise s-o urască, dar nu reușise.

Pete.

Mereu Pete.

Ce-i spusese Erin aseară? Că îl ridicase pe un piedestal. „Te-a lăsat de izbeliște, Lori. Te-a înșelat și a plecat."

A plecat.

Nu mai era nevoie să i-o reamintească. Doar o trăise pe propria-i piele.

Strânse din buze și își aținti privirea în tavan.

Nu acum. Nu putea să-și descătușeze lacrimile. Dacă voia să se urce în avion, trebuia să se abțină.

— Domnișoară! Mă scuzați, domnișoară! Toți pasagerii sunt rugați să se îmbarce.

Se uită, speriată, de jur împrejur. Stewardesa îi făcea semn să vină pe culoarul unde ceilalți pasageri începeau să se așeze deja la coadă. O căută cu privirea pe Erin, sperând s-o vadă venind cu pași mici și repezi, cu părul răvășit și rucsacul în spate, cât ea de mare.

Lori avea s-o ierte. Dacă Erin apărea acum și își cerea scuze, Lori o ierta.

Un fior de spaimă îi străbătu șira spinării.

— Sora mea, începu ea, trebuie să se îmbarce în același avion. O aștept. Trebuie să apară din clipă în clipă, continuă, cu glas subțire, gata să se frângă.

— Îmi pare nespus de rău, răspunse, domol, stewardesa. Dar porțile s-au închis acum. Mi-e teamă că e mult prea târziu.

5
ÎN PREZENT | ERIN

Îmi îndes mâinile în buzunarele hainei mele mult prea subțiri, ridicându-mi umerii. Mulțimea de navetiști devine tot mai mare, căci toată lumea vrea să ajungă acasă. Rămân fermă pe loc, cu picioarele depărtate și bine fixate în pământ.

Efectele mahmurelii de mai devreme – o durere cumplită de cap – le mai resimt acum doar la ceafă. Mă înfior involuntar, amintindu-mi de tipul de aseară și de uimirea pe care i-am citit-o în privire când a văzut pereții din dormitorul de oaspeți plini cu tăieturi din ziare. Măcar nu m-am culcat cu el. O iau ca pe o victorie.

Aerul din stația de metrou e îmbâcsit cu o duhoare de urină și mirosuri de mâncare purtate de un curent cald. Ce n-aș da să fi mers la muncă cu bicicleta! Știam că voi regreta decizia, dar m-am trezit târziu de dimineață, într-o dispoziție proastă, sub amprenta mahmurelii, și n-am avut chef să străbat șoseaua udă de ploaie și nici să simt atingerea rece a hainelor impermeabile.

Tunelul pare să freamăte la apropierea unui metrou, iar oamenii se înghesuie la marginea peronului. Nimic nu mă atrage mai tare ca lasagna gata pregătită și sticla de vin din sacoșa pe care o țin în mână, dar vreau să ajung mai întâi acasă și să fac un duș fierbinte ca „să spăl" amintirea zilei. Am petrecut după-amiaza perindându-mă prin Londra ca să intervievez trei cântăreți de karaoke care formaseră o trupă și lansaseră o piesă ce ajunsese în Top 40.

Probabil că ți-ar fi plăcut, Lori, îi spun, în gând, cu un zâmbet pe buze ascuns în fular. Mintea îmi zboară la certurile noastre, ca adolescente, pentru alegerea postului de radio din mașină – eu încercând, de pe bancheta din spate, să-i scot caseta cu muzică pop sub pretextul că îmi rănește urechile; Lori luptându-se să mă împiedice, de pe scaunul de lângă șofer; iar tata amenințând să dea drumul la Radio 4 dacă nu ne potoleam.

Când intră în stație, metroul e deja plin. Mă strecor înăuntru și stau în picioare vreo șapte stații, fericită că port adidași și nu pantofi negri, cu toc înalt, ca femeia de

lângă mine, care își masează spatele cu mâna. În cele din urmă, călătorii se mai împuținează și, la Kensington, reușesc să găsesc un loc. Îmi scot căciula de lână și o îndes în buzunar, apoi mă scarpin în cap.

Jucându-mă cu cercelul negru din ureche, îmi ațintesc privirea spre călătorii din vagon. O femeie din fața mea citește ziarul de seară. Are fruntea strălucitoare și trandafirie și pungi sub ochi. Oare ce-o s-o întâmpine când va ajunge acasă? Arome de mâncare gătită? Sau va pregăti ceva la microunde, ca și mine, stând sub o cuvertură și căutând un film pe Netflix?

Femeia întoarce ziarul și expune prima pagină.

Mi se face pielea de găină. Și rămân fără suflare.

El e!

Privesc fotografia unui bărbat între două vârste, îmbrăcat cu o uniformă albă de pilot, cu trei trese aurii pe umărul stâng. Are părul tuns scurt și grizonant. E aceeași fotografie pe care o am și eu pe peretele dormitorului de oaspeți.

Mike Brass, căpitanul zborului FJ209.

Cu doi ani în urmă, poza apărea în fiecare zi în presă, în timp ce națiunea făcea tot felul de speculații. Odată cu trecerea timpului și din cauza lipsei de noi informații, interesul pentru poveste a început să se piardă, trecând de pe prima pagină a ziarelor pe cea de mijloc, până a devenit doar o notă de subsol, o vagă amintire în atenția publicului. Chipul lui a continuat însă să-mi bântuie gândurile. I-am studiat îndelung fotografia, căutând indicii în ochii lui albaștri, glaciali, și în zâmbetul abia schițat. Iată-l acum din nou pe prima pagină!

De ce acum? mă întreb în timp ce pulsul îmi zvâcnește în gât. Nu comemorăm dispariția avionului. Iar de luni întregi n-a mai apărut nicio informație nouă. Povestea e ca și uitată.

Trebuie să citesc titlul. Mă ridic de pe scaun și mă îndrept spre femeia de vizavi.

— Vreau să…, îngaim și întind mâna după ziar.

Femeia icnește speriată, strângând ziarul la piept, și, în clipa aceea, văd titlul scris cu majuscule negre:

PILOTUL „MORT" A FOST ZĂRIT VIU ÎN FIJI

Vagonul se îngustează. Și nu mai văd nimic de jur împrejur.

Încep să tremur din cap până în picioare.

Metroul oprește într-o stație și mă împleticesc, îmbrâncind-o pe stăpâna ziarului. Femeia începe să țipe și atrage privirile celorlalți călători. Se ridică în picioare și se scutură de praf în timp ce eu îngaim o scuză. Aruncă ziarul pe scaunul ei liber și se îndreaptă spre ușă, clătinând din cap.

Înșfac iute ziarul. Simt cum sângele îmi zvâcnește în urechi și mirosul de cerneală tipografică îmi invadează nările. Metroul închide ușile și pornește din nou, șuierând prin tunelurile subterane.

Palmele umede de sudoare mi se lipesc de paginile ziarului. Clipesc prea repede și respir prea greu. Încep să citesc.

Căpitanul Mike Brass, pilotul avionului FJ209, care a dispărut acum doi ani undeva prin Pacificul de Sud, a fost găsit în viață. La primele ore ale acestei dimineți a fost adus la un spital din Fiji de angajatorul său, după ce i s-a făcut rău și a leșinat. A fost recunoscut de un membru al personalului medical, care a anunțat poliția locală.

Se crede că a locuit pe cea mai mare insulă din Fiji, Viti Levu, sub o falsă identitate, încă de la dispariția zborului FJ209. A lucrat ca meseriaș, sub numele de Charlie Floyd, la un complex hotelier de pe insulă.

Soția lui, Anne Brass, care locuiește în Perth, a declarat poliției că habar nu avea că soțul ei trăiește. „N-a încercat să ia legătura cu mine.” Anne și Mike Brass au un fiu, Nathan Brass, care locuiește tot în Perth.

Gândurile mi se învălmășesc în cap.

Pilotul a supraviețuit.

Respiră! Respiră!

Cercetez cu atenție restul articolului, care redă detaliile dispariției avionului. Se încheie cu declarația purtătorului de cuvânt al guvernului din Fiji: *„Căpitanul Mike Brass se află în prezent în grija unei echipe de medici. Sperăm să-și revină ca să ne ajute să încheiem ancheta referitoare la dispariția zborului FJ209.”*

Pilotul a fost în viață în tot acest timp.

Îmi ridic ochii și mă văd în geamul întunecat al metroului. Am chipul cadaveric, sprâncenele încruntate și buzele încleștate. Iar în gură simt gustul amar al fierii.

E cu neputință, nu-i așa?

Am făcut tot felul de scenarii, am emis tot felul de ipoteze și mi-am imaginat tot felul de lucruri. Am încercat cu disperare să găsesc o cale de supraviețuire, care – deși ar fi sfidat orice logică – le-ar fi permis pasagerilor să scape cu viață din accidentul aviatic.

Toată lumea mi-a spus s-o las baltă.

Să accept moartea surorii mele.

N-aveam prea multe informații de care să mă agăț – nu fuseseră găsite nici cutia neagră a avionului, nici epava acestuia, nici altceva –, părea că avionul se evaporase pur și simplu în aer. Presa și adepții teoriilor conspirației au lansat tot felul de ipoteze: prezența unor teroriști care au deturnat avionul; condiții termostatice favorabile combustiei spontane; voința lui Dumnezeu; un act de sinucidere săvârșit de pilot.

Nicio informație. Niciun indiciu. Absolut nimic. Timp de doi ani. Nici măcar o urmă.

Până acum.

Când pilotul reapare în viață.

6
ÎN PREZENT | ERIN

Cu mobilul între umăr și ureche, deschid ușa apartamentului. Inima îmi bate năvalnic în piept. Aud acorduri de pian în timp ce aștept răspunsul Ambasadei britanice.

Intru iute în bucătărie și scot sticla de vin din sacoșă. Cum nu mai am pahare curate, îl torn într-o cană, cu mâini tremurânde și inima dansându-mi în piept. Iau două analgezice dintr-un blister și le dau pe gât cu vin.

Cineva de la Ambasadă îmi explică, în cele din urmă, faptul că poliția a stat de vorbă cu căpitanul Mike Brass și că voi primi în curând pe e-mail copia interogatoriului.

Iau cana cu vin și mă duc în dormitorul de oaspeți, Dau la o parte cărțile și articolele de pe birou și deschid laptopul.

Îmi verific e-mailurile.

Nimic.

Bat darabana cu degetele pe birou. După câteva clipe, accesez o mulțime de site-uri naționale și internaționale, printre care *News24, Fiji Times, CNN*, *The Guardian,* dar și *Twitter*. În mai puțin de un minut se încarcă diferite site-uri, astfel că încep să derulez informațiile găsite. Mă miră faptul că n-am aflat știrea la muncă. Deși lucrez pentru o publicație săptămânală, aici scriem și articole de larg interes.

Absorb frazele, titlurile, paragrafele, citatele și părerile exprimate. Caut orice frântură nouă de informație, dar nu găsesc nimic, cu excepția celor pe care le cunosc deja.

Abia după o oră îmi scot haina. Iar după alte două, îmi aduc aminte să-mi scot adidașii. Uit cu totul de lasagna pe care ar fi trebuit s-o bag în cuptorul cu microunde și mănânc niște cereale direct din cutie, îndesând în gură câte un pumn de müsli pe care le înghit cu vin. Dau pe mine și-mi țin ochii ațintiți în ecran.

Am accesat e-mailul de atâtea ori că au început să mă doară degetele.

Mă uit la articolele lipite pe peretele din spatele meu, studiez scrisul de mână, estompat de trecerea vremii, și marginile îndoite ale fotografiilor. Încuiasem camera. O încuiasem pe Lori înăuntru. Până și obsesia mea începea să dispară. Acum cuvintele și imaginile de pe ecran se îmbulzesc în fața mea, cerându-mi să le acord atenția cuvenită. Toate întrebările fără răspuns și pistele fără ieșire ies din nou la iveală. Mistuită de vinovăție, mă ridic brusc în picioare și rup prima pagină a ziarului de astăzi. Apoi, o înfig cu putere în mijloc, deasupra fotografiei căpitanului Mike Brass.

PILOTUL „MORT” A FOST ZĂRIT VIU ÎN FIJI

Citesc din nou articolul, zăbovind asupra frazei: *Se crede că a locuit pe cea mai mare insulă din Fiji, sub o falsă identitate.*

A ieșit din avion. În viață. Dar *a preferat* să se ascundă.

De ce?

Privindu-i chipul și ochii de un albastru rece ca gheața, mă întreb ce lucruri grave s-au petrecut în avionul ăla încât pilotul a preferat să le țină sub tăcere. Cunosc deja o parte din povestea lui, pe care nu mulți o știu. Dar nu îndeajuns. Nici pe departe.

Îmi pun mâinile pe birou, cu palmele pe suprafața de lemn, și respir adânc, trăgând aerul direct prin diafragmă. Apoi, respir din nou, cu ochii închiși. Îmi las capul în pământ. Simt o presiune în sinusuri și o încordare în ceafă.

Pilotul *trăiește*.

Gândește-te!

Unde e avionul acum? Unde sunt ceilalți pasageri?

Te rog, Lori! *Spune-mi ce s-a întâmplat în avion*! *Spune-mi ce s-a petrecut, acolo*!

Aștept să-i aud vocea, să i-o simt înlăuntrul meu. Lacrimi fierbinți îmi apar în colțul ochilor, dar nu-i aud vocea de data asta. Nu simt nimic – nici urmă de intuiție.

Doar tăcere.

Telefonul începe să sune și tresar.

— Da?

— Sunt Pete.

Îmi ating tâmplele cu degetele. N-am mai vorbit cu fostul soț al lui Lori de mai bine de un an.

— Aha! îi răspund, căci nu-mi vine nimic altceva în minte.

— Tocmai am aflat vestea. Am auzit de reapariția pilotului. Nu-mi vine să cred, Erin. E adevărat? Trăiește?

— Da. Poliția a stat de vorbă cu el la spital. Aștept copia interogatoriului.

Mă aplec și accesez din nou e-mailul.

Nimic.

— O, Doamne! A scăpat teafăr. Și n-a dat niciun semn de viață în tot acest timp. Nu-mi vine să cred.

Nu spun nimic.

— Tu ce părere ai despre toată povestea asta?

Nu-i răspund la întrebare. Îi pun, în schimb, alta, pe un ton ușor tăios, uimită că mai găsesc energia să-i dau glas.

— Ce face Zoe?

Sper în gând că povestea s-a terminat. Că Zoe a avut parte de un destin tragic. Că a suferit o rană fatală cu o ganteră rotundă, cu mâner, sau un accident mortal pe covorașul de yoga. Gândul îmi zboară apoi la copilașul lor – o fetiță cu obrăjorii bucălați și zâmbetul generos al lui Pete – și îmi schimb dorința, de la un sfârșit dramatic la o despărțire amiabilă.

— Zoe e bine. Dar tu ce faci, Erin?

Ultima dată când Pete mi-a pus întrebarea asta a fost la funeraliile lui Lori. Ce zi cumplită, Dumnezeule! M-am împotrivit cu îndârjire organizării unei ceremonii funerare, mânioasă pe ideea de a o îngropa pe Lori. Nu voiam sub nici o formă să renunț la ea – voiam să țin cu dinții de speranța că poate mai era încă în viață.

Notificarea unui e-mail mă împiedică să-i răspund.

— A venit copia interogatoriului…

Mă aplec spre ecran, cu o privire încruntată.

— Ce spune?

Îi ignor întrebarea. Și citesc.

Copia este însoțită de un e-mail din partea doctorului Alba de la Central Hospital din Fiji, care ne explică făptui că, în urma efectuării unei tomografii computerizate, s-a descoperit o tumoare cerebrală, aceasta fiind cauza leșinului suferit de căpitanul Mike Brass. Trec peste detaliile despre problemele de memorie ale lui Brass și raționamentul verbal și accesez direct copia atașată.

E scurtă – n-are mai mult de două pagini. Sorb cu nesaț fiecare cuvânt din răspunsurile pilotului. Ajung repede la capăt.

— Nu… nu… nu se poate să fie tot.

La final se specifică faptul că interogatoriul a luat sfârșit la cererea doctorului, deoarece pacientul nu se mai simțea în stare să continue.

— Mai ești pe fir? mă întreabă Pete.

— Da…

Picioarele îmi tremură pe sub birou. Îmi înfig călcâiele în parchetul rece, ca să le fac să încremenească.

— Ce spune interogatoriul?

— Mai nimic…

Și i-l citesc cu voce tare lui Pete.

Ofițerul de poliție: Puteți să confirmați că sunteți Mike Brass, căpitanul avionului FJ209?

Mike Brass: Da.

Ofițerul de poliție: La douăzeci și două de minute după decolare, ați luat legătura cu turnul de control și ați raportat că totul e în ordine. Opt minute mai târziu, avionul a dispărut de pe radar și nimeni nu l-a mai văzut de atunci. Ne puteți explica ce s-a întâmplat după ultima transmisie?

Mike Brass: O… problemă… (*Se oprește. Are o criză de tuse. O infirmieră îi aduce un pahar cu apă și îl ajută să bea cu paiul.*)

Ofițerul de poliție: Puteți să dezvoltați subiectul? *Ce fel de problemă*? *O problemă tehnică*?

Mike Brass: (*Nu răspunde.*)

Ofițerul de poliție: Bănuim că avionul a întâmpinat anumite greutăți. Conform informațiilor meteo, condițiile atmosferice au fost mult mai nefavorabile decât se prognozase. Ați fost nevoit să efectuați o aterizare de urgență?

Mike Brass: Am încercat… (*Tăcere.*)

Ofițerul de poliție: Ați încercat să efectuați o aterizare de urgență?

Mike Brass: N-am putut s-o controlez… (*Tăcere.*)

Ofițerul de poliție: Ne puteți spune unde este acum avionul?

Mike Brass: (*Nu răspunde.*)

Ofițerul de poliție: Voi repeta întrebarea. Ne puteți spune unde este acum avionul?

Mike Brass: (*După o pauză lungă.*) *Nu știu.*

Ofițerul de poliție: Cum adică nu știți? *Avionul s-a prăbușit pe uscat sau în mare*?

Mike Brass: (*Nu răspunde. Închide ochii.*)

Ofițerul de poliție: Au mai fost și alți supraviețuitori ai zborului FJ209?

Mike Brass: (*Nu răspunde.*)

Ofițerul de poliție: Voi repeta întrebarea. E important să ne răspundeți. Rudele pasagerilor din avionul FJ209 vor primi copia interogatoriului. Au dreptul să afle ce s-a întâmplat cu cei dragi. Vă rugăm să ne confirmați dacă au mai existat și alți supraviețuitori ai zborului FJ209.

Mike Brass: Nu.

Ofițerul de poliție: Pentru confirmare, ați fost singurul supraviețuitor?

Mike Brass: Da.

Ofițerul de poliție: Ca unic supraviețuitor al accidentului aviatic, ne puteți spune cum ați supraviețuit? *Ați folosit pluta de salvare*?

Mike Brass: (*Nu răspunde.*)

Ofițerul de poliție: Am înțeles că a fost comemorarea morții fiicei dumneavoastră cu o zi înainte de zbor. Erați într-o stare de spirit corespunzătoare când v-ați urcat la manșa avionului?

Mike Brass: (*După o pauză.*) *Da.*

Ofițerul de poliție: În ultimele douăzeci de luni, ați locuit pe cea mai mare insulă din Fiji, lucrând ca meseriaș, sub numele de Charlie Floyd. De ce nu ați luat legătura cu poliția, ca să ne informați de soarta dumneavoastră?

Mike Brass: (*Suferă o altă criză de tuse vreo jumătate de minut și se ține cu mâinile de piept. Asistenta și medicul analizează starea pacientului. I se administrează calmante. Mike Brass închide ochii.*)

Ofițerul de poliție: Ați luat legătura cu soția sau cu fiul dumneavoastră în tot acest timp?

Mike Brass: (*Nu răspunde.*)

Interogatoriul se încheie la cererea doctorului Alba, care confirmă faptul că pacientul nu se simte în stare să continue.

— Asta e, spun, cu un nod în stomac, Asta e tot.

— Accident, murmură Pete. Nu există alți supraviețuitori, adaugă, cu glas șoptit.

Asta am bănuit cu toții. La ce altceva să ne fi așteptat? Dar certitudinea, scrisă negru pe alb, după atâta amar de vreme, îmi taie răsuflarea.

— Nu-mi vine să cred, spune Pete, înghițind în sec. Și… trupul lui Lori… a rămas acolo? În avion?

Răspunsul e mult prea înspăimântător ca să-l pun în cuvinte. Refuz să mi-o imaginez pe Lori stând țintuită pe scaun în tot acest timp.

— Nu… nu pot să…

Rămânem amândoi cufundați în tăcere. Nu-mi desprind ochii de pe ecran.

— Îmi pare rău că treci prin toate astea, spune Pete, în cele din urmă, cu o voce blândă. Știu ce-ați însemnat una pentru alta.

Ultima lui propoziție are impactul unei lovituri în stomac. Îmi desprind telefonul de la ureche și trag adânc aer în piept, cu ochii înlăcrimați.

Eu și Lori am rămas singure pe lume încă de la o vârstă fragedă. Mama a murit pe când eu aveam opt ani, iar Lori, zece. Cancer de colon. Tata a urmat-o și el, un deceniu mai târziu, în urma unui anevrism cerebral. Astea sunt faptele. Sigure. Mai ușor de acceptat decât amintirea micului nostru univers fragil, destrămat deodată de un șir de pierderi. După moartea tatei, ne-am continuat viața, luni întregi, jucându-ne de-a adulții. Cu excepția nopților. Noaptea, mă duceam în patul lui Lori, cum făceam când eram mici, și ne cuibăream una într-alta, adormind cu capul pe aceeași pernă.

De-a lungul timpului, Lori a învățat să-și stăvilească durerea și a transformat-o în suflarea unui vânt amar, pe aripile căruia reușea să meargă mai departe, clădindu-și o carieră și o căsnicie alături de Pete. Pe mine durerea mă purta în derivă, în voia unor ape tulburi, fără țintă sau direcție. Singurul port unde ancoram în siguranță era sora mea.

Și acest port nu mai există acum. Doar întinderea nețărmurită a oceanului.

Pete nu are de unde să știe, așadar, ce-am însemnat una pentru alta. El are o familie – părinți, două surori, mătuși și unchi, bunici –, iar acum, Zoe și fetița lor. Pierderea lui Lori… Înseamnă pentru mine cufundarea într-un abis de întuneric. Fără nimic de care să mă agăț.

Viața mea pare să fi căzut de pe orbită, să-și fi pierdut traiectoria și ritmul. De doi ani abia mai reușesc să dorm noaptea. Iar când sunt trează, am senzația că umblu ca o somnambulă, complet dezorientată, de parcă orice zic sau fac este o performanță. Mă prefac că trăiesc.

Dar n-ai cum să mărturisești nimic din toate astea unor oameni ca Pete, înconjurați de familii numeroase, surâzătoare și pline de optimism. Îi faci să se simtă stingheriți.

— Trebuie să închid.

— Stai puțin, Erin! Te rog! Te simți bine? Ai pe cineva alături? Care să-ți poarte de grijă?

— N-am nevoie de nimeni care să-mi poarte de grijă, îi răspund și închid.

Telefonul îmi scapă printre degete. Ies din dormitor și traversez sufrageria întunecată, îndreptându-mă spre fereastră. Dau la o parte o cană goală și mă urc pe pervaz, cu genunchii strânși la piept, privind cum ploaia se lovește de geamuri.

Într-un apartament din blocul de vizavi, un bărbat toarnă ceva fierbinte într-o strecurătoare de deasupra chiuvetei, cu capul aplecat într-o parte ca să nu i se aburească ochelarii. Viața altora, ce se desfășoară în paralel cu a mea, doar la câțiva metri depărtare, îmi conferă o oarecare alinare. Stau adesea aici și privesc diverse scene din universul domestic, încadrate în lumină – o femeie care cântă la flaut timp de douăzeci de minute în fiecare seară în timp ce soțul ei citește; un băiețel care stă pe speteaza unei canapele, vegheat de un ecran de televizor; un bărbat cu părul roșcat, care vorbește o oră la telefon în fiecare seară.

N-am nevoie de nimeni care să-mi poarte de grijă, i-am spus lui Pete. Dar știu prea bine ce gândește: *Ba da, ai,* căci acesta a fost mereu rolul lui Lori. Când am reușit să vindem, în cele din urmă, casa familiei noastre, m-am mutat, cu Lori și cu Pete, într-unul dintre dormitoarele de oaspeți, unde ar fi trebuit să fie camera copiilor. În toți anii în care am locuit împreună, nu ne-am certat nici măcar o dată. Poate pentru că stăteam într-o casă mai mare, am reușit să nu ne călcăm pe bătături cum s-a întâmplat în apartament. Sau poate că prezența lui Pete echilibra lucrurile între noi. Cert e că ne-am înțeles de minune.

Am crezut, așadar, că vom continua să ne înțelegem și atunci când am invitat-o pe Lori să stea la Londra după ce căsnicia lor a ajuns la final. Dar încă din clipa în care a trecut pragul apartamentului, trăgând un geamantan după ea și văicărindu-se de cum a intrat în dormitor – *n-ai nici măcar un șifonier* – am înțeles că relația avea să fie cu totul alta.

Ne-am străduit însă. Mâncam împreună, de obicei ceva hrănitor, gătit de Lori – o supă consistentă, cu felii proaspete de pâine cu bicarbonat[1] și unt sărat, sau spaghete bolognese cu hribi cenușii și vin roșu. Se trezea înaintea mea și, după ce dădea drumul la căldură, făcea cafeaua pe aragazul meu cu două ochiuri. A adus un covor nou ca să acopere petele întunecate de pe podeaua din salon, lăsate „moștenire" de foștii chiriași, și o cuvertură în nuanțele oului de rață, pentru canapeaua pe care o aranja în fiecare seară înainte de culcare, umflându-i pernele ca să arate pufoase și ademenitoare dimineața. Când locuiam toți trei împreună, îmi plăcea să mă las în grija ei, dar, cumva, în apartamentul meu, mustrările ei blânde purtau amprenta unor critici aspre. *Trăiești ca o studentă*, m-a acuzat într-o seară.

Nu, nu într-o seară.

În seara *aceea.* Ultima noastră seară petrecută împreună.

Deschid fereastra și scot capul afară în burnița nopții de ianuarie. Trag adânc în piept aerul rece de iarnă. Ploaia îmi mângâie chipul. Aplec ușor capul, simțind pe ceafă picăturile de ploaie.

Privesc curtea de beton aflată câteva etaje mai jos. Strâng cu mâinile cadrul ferestrei în timp ce mă aplec și mai mult și-mi mut centrul de greutate de pe un picior pe celălalt.

Patru etaje. Mi-aș frânge gâtul. Sau poate și mai rău.

Coboară de acolo! aud glasul lui Lori.

Mă aplec și mai mult, scoțând aburi în aerul rece al nopții.

Gândul îmi zboară la răspunsurile pilotului, dar și la multe alte întrebări învăluite în ceață. Mi-e greu să mi-o imaginez pe sora mea în avionul ăla.

Ți-ai pus în compartimentul de bagaje, de deasupra capului, valiza de mână – cea pe care ai măsurat-o cu un metru ca să vezi dacă se încadrează în cerințele companiei aeriene –, sau ai ținut-o la picioare? *Ce-ai*

simțit când ai văzut că se aprinde beculețul centurii de siguranță? *Ți-ai păstrat calmul sau ai simțit pericolul care vă pândea*? *Te-ai întors spre locul de lângă tine*?

Locul meu.

Gol.

Împreună – așa *ne promiseserăm.*

Doar că eu te-am lăsat de izbeliște.

Vina mi se cuibărește, sinuoasă, în suflet. Încerc să-mi imaginez ce-a simțit când avionul a început să coboare, iar spaima a pus tot mai mult stăpânire pe ea, lăsând-o fără suflare.

Ai văzut cum vă apropiați mult prea repede de pământ? *Ai țipat*? *La ce te-ai gândit în ultimele clipe*?

Dedesubt, curtea de beton, întunecată și înghețată, mi se ondulează prin fața ochilor.

Ce n-aș da să fi fost și eu în avion! îi șoptesc lui Lori, în bezna nopții.

7
ÎN TRECUT | LORI

Lori simți un nod în stomac când ușa avionului se închise, ferecându-i înăuntru. Avionul părea deodată cumplit de mic, un microbuz cu aripi.

Își strânse centura de siguranță până simți cum nailonul îi pătrunde în coapse. Se rezemă de spătarul scaunului, iar tetiera îi împinse gâtul înainte într-o poziție incomodă. Cine proiectase scaunele? Nu știa ce să facă cu mâinile. Le ținu un timp deasupra coapselor, privindu-le cum tremură, apoi le așeză pe genunchi, cu palmele în jos, transpirate.

Se uită de jur împrejur, scrutând tapițeria ponosită și ruptă pe alocuri, și se întrebă cât de vechi era avionul. Încercă să evite ipoteze înspăimântătoare, de exemplu: *avion vechi = probabilitate mai mare de prăbușire.*

Uită-te pe geam! Își aținti ochii pe pista de decolare, înconjurată în depărtare de crestele verzi ale munților, ce se uneau cu cerul albastru.

Când te temi de avioane, oamenii cred că ți-e teamă de zborul în sine, de decolare și aterizare, sau de gândul prăbușirii. Dar nu e vorba *doar* despre asta. Dacă ar fi să pună punctul pe „i" și să indice motivul exact al spaimei, atunci se ivea o singură întrebare: *Ce se întâmplă dacă vreau să cobor*?

Tocmai asta e problema – nu poți să cobori. Odată ce avionul a început să se miște, nu mai ai niciun cuvânt de spus. Încredințezi controlul în mâinile pilotului. Fără excepții. Și te trezești captiv într-un avion cu ferestruici securizate și aerul filtrat. Ești ferecat într-un vid, fără posibilitatea de a mai accesa lumea exterioară până nu ajungi la destinație.

Privi locul gol de lângă ea.

Locul lui Erin.

Nu-i venea să creadă că Erin nu-i era acum alături.

Relația lor nu avea să mai fie niciodată la fel după povestea asta.

Erin chiar avea de gând să se întoarcă la Londra fără ea? *Când o să vii acasă, o să-ți găsești bocceluța la ușă.*

Oare chiar așa avea să se întâmple? Ce nebunie – dar nu era deja o nebunie tot ce se petrecea? Înghiți în sec. Își simțea gura uscată. Luă o sticlă mică de apă din geantă și bău din ea.

Pe scaunele alăturate, cei doi soți pensionari își scoteau din bagaje integrame și punguțe cu stafide învelite în ciocolată. Poate că va încropi o discuție cu ei. Îi plăcea să vorbească. Să afle poveștile oamenilor. Se întoarse spre ei, dar soțul desfăcuse deja capacul unui pix și îi citea indiciile cuvintelor încrucișate soției sale.

Se uită din nou de jur împrejur. Avionul nu era nici pe jumătate plin. Pasagerii se bucurau, aproape fiecare în parte, de câte două locuri. Îi numără în gând: erau șapte cu totul.

Șapte oameni complet străini.

Bărbatul îmbrăcat elegant, a cărui discuție telefonică o surprinsese ceva mai devreme, își ținea o gleznă peste genunchi și își agita nervos laba piciorului încălțată într-un pantof de piele. Daniel – așa îl chema. Între șosetă și marginea pantalonului i se întrezărea puțin pielea palidă.

Daniel se tot uita de-a lungul culoarului. Îi urmări privirea și văzu că și-o ținea ațintită asupra bărbatului cu părul negru, care își aruncase telefonul la gunoi. Acesta ținea în mână o sticlă de apă, aproape goală, încleștându-și și descleștându-și degetele pe ea, în timp ce plasticul se comprima și revenea la forma inițială în strânsoarea sa.

Daniel îl privea cu maxilarul încleștat.

Celălalt continua să strângă cu zgomot sticla de plastic.

— N-ai vrea să încetezi? se răsti Daniel.

Bărbatul cu părul negru se opri. Și îi întâlni privirea lui Daniel – în ea se regăsea o umbră de încordare și, în același timp, de provocare. Apoi, dând din umeri, îndesă sticla în suportul scaunului.

Stewardesa, fijiană de origine, cu părul negru dat cu gel, strâns într-un coc perfect rotund, străbătu culoarul spre cabina pilotului. Bătu o dată în ușă și o deschise.

Lori surprinse un cadru dintr-o scenă stranie – pilotul stătea aplecat în față, cu capul în jos. Își ținea degetele împreunate la ceafă, printre smocuri cenușii de păr. Era pilotul pe care îl văzuse ceva mai devreme. Îi zări pielea flască a maxilarului acoperit de o umbră de barbă ușor căruntă. *Nu se simte bine*?

O clipă mai târziu, își înălță capul, aranjându-și șapca de pilot, și se întoarse spre stewardesă, cu o umbră de zâmbet pe buze. N-avea cum să înțeleagă ce-i spunea stewardesa, dar îl văzu cum dă iute din cap, cu degetele mari ridicate.

Sunt doar agitată, își spuse ea.

Când stewardesa ieși din cabină, Lori îi surprinse privirea ușor încruntată. O clipă mai târziu însă, afișă din nou un zâmbet senin pe chip.

— Și acum să începem instructajul!

Lori asculta atentă, memorând cum să deschidă ușa de la ieșirea de urgență, cum să fixeze masca de oxigen și locul unde se aflau vestele de salvare. Își făcea mereu temele sârguincioasă.

În față, tânăra mămică încerca să-și liniștească pruncul, care scâncea fără încetare. Îl ținea la piept, cu buzele lipite de creștetul capului său. Lori își imagina mirosul dulceag, ca de biscuiți, și atingerea catifelată a perișorului său. Ce n-ar fi dat să-l poată ține în brațe! Bebelușii îi stârneau mereu reacții contradictorii. Uneori, își dorea cu ardoare să fie în preajma lor și să le studieze mânuțele dolofane și năsucul perfect, iar alteori, se prefăcea că nici nu existau.

— Ați putea să-mi aduceți niște apă fierbinte ca să-i pregătesc laptele? întrebă mămica, după terminarea instructajului.

— Desigur, îi răspunse stewardesa, odihnindu-și o mână pe spătarul scaunului. Cât are micuțul?

— Îl cheamă Sonny. Și are patru luni.

— E tare drăgălaș. Cred că sunteți înnebunită după el.

— Înnebunită – și cumplit de istovită, răspunse mămica lui Sonny, privindu-și fiul cu un zâmbet pe buze. Sper să îndur mai ușor la soare lipsa somnului.

— De unde sunteți?

— Din Chicago. Iernile sunt aspre acolo.

— Sunt convinsă. Nimeni nu ne poate pregăti pentru lipsa somnului, nu-i așa? Am trecut și eu prin asta cu fiica mea. Acum are șaptesprezece ani – și problema e că nu mai vrea să se scoale din pat. Vă ajută cineva să-l creșteți?

— Nu, răspunse ea, clătinând din cap. Îl cresc singură. Dar îl iubesc suficient cât pentru o lume întreagă,

adăugă și își sărută din nou fiul în creștetul capului.

Avionul începu să se întoarcă pe pistă, soarele furișându-se înăuntru când o luară spre est. Lori se uită pe geam și observă în depărtare o perdea de nori negri. Se înălțau ca un nor de fum la orizont, groși și compacți.

Când începură să ruleze pe pistă, soarele se ascunse în spatele norilor și învălui avionul în întuneric. În depărtare, palmierii de la marginea aerodromului începură să se aplece și să freamăte în bătaia vântului.

Atinse scaunul gol de alături. *Doamne, ce n-aș da să fii aici*! Erin ar fi ținut-o de mână, amintindu-i ce le aștepta la capătul călătoriei cu avionul – cocktailuri, nisipul cald și alb și mângâierea răcoroasă a mării.

Copilul încă plângea în timp ce rulau pe pistă; scotea niște scâncete tânguitoare printre icnete și sughițuri. Mama îl strânse ușor la piept: era roșu la față și își ținea mânuțele încleștate în pumni. Lori simți că mămica lui ar fi vrut, probabil, să se ridice în picioare și să-l plimbe pe culoar.

Stewardesa se apropie de ei, spunând:

— Îmi pare rău, dar trebuie să puneți copilul în coșulețul lui. Ne pregătim de decolare.

— Dar o să țipe și mai tare, răspunse mama, cu glas subțire.

— Îmi pare rău, însă ăsta e protocolul. Imediat ce beculețul centurii de siguranță se va stinge, îl veți putea lua din nou în brațe.

Mama se supuse și așeză pruncul în coșuleț. Țipetele sale deveniră și mai puternice în timp ce se zvârcolea în pătuț printre șoaptele duioase și mângâierile mamei sale, care încerca cu disperare să-l liniștească.

Avionul continua să ruleze pe pistă, lăsând aeroportul în urmă. Printre rândurile din față, Lori îl văzu pe Daniel, bărbatul îmbrăcat elegant, cum îi face semn stewardesei să se apropie.

Îi spuse ceva, dar lui Lori îi era cu neputință să înțeleagă ce anume, din cauza plânsetelor copilului. Indiferent care era problema, stewardesa clătină din cap, cu ochii mari cât cepele.

— Nu se poate! Ne pregătim de decolare.

El îi arătă fereastra cu mâna și îi mai spuse ceva. Lori surprinse doar ultimele cuvinte.

— …din avion. Acum!

Vorbea cu glas ferm, fără teamă. Exprima o cerință clară. Pe un ton imperativ. Un ordin.

Ce se întâmpla oare? Observase că vremea se înrăutățea? Își aminti discuția pe care o surprinsese la telefon ceva mai devreme – ceva despre regrete. I se făcu pielea de găină. Nimic nu părea în regulă cu zborul ăsta. Nu ar fi trebuit să se urce în avion fără Erin. Era o greșeală. Nu aici ar fi trebuit să fie – captivă într-un avion ce-avea să străbată cerul deasupra Pacificului de Sud, singură, fără sora ei.

Puse mâna pe centura de siguranță. Trebuia să coboare. O spaimă cumplită i se strecură în suflet, lăsând-o fără suflare. Desfăcu centura.

— Nu ne-am desprins încă de pământ! se răsti Daniel.

— Mai avem doar câteva clipe până la decolare, îi răspunse, fermă, stewardesa.

Lori simțea cum avionul prindea viteză. Avea un nod în stomac și stătea cu sufletul la gură. Forța gravitațională o țintuia pe scaun. Motoarele vuiau în timp ce avionul rula tot mai repede. Apucă centura. Pe scaunul din față, copilul țipa fără încetare.

Afară, se adunaseră nori negri de furtună, iar ploaia bătea în geamuri.

Ceva nu e în regulă, își spuse în gând, în timp ce avionul prindea viteză. *Nimic nu e în regulă.*

Pe rândul de alături, cei doi soți pensionari stăteau cu capetele plecate în pământ, rugându-se.

— Tatăl nostru, care ești în ceruri…

Când își prinse din nou centura, simți cum roțile avionului părăseau pământul. Gata, s-a terminat! Erau în aer. Nu mai era cale de întoarcere.

8
ÎN PREZENT | ERIN

Avionul cade din cer, ca o săgeată cuprinsă de flăcări. Lasă în urmă o dâră de fum. Se zgâlțâie și se cutremură, îndreptându-se spre pământ.

— Lori! strig eu, de nenumărate ori de la sol, cu ochii spre cer.

Avionul se află acum atât de aproape, încât pot să citesc spaima de pe chipul surorii mele care stă cu fața lipită de geam. O strig din nou, dar nu mă vede. Nu știe că sunt acolo.

Îmi ridic brațele ca s-o prind.

Dar nu pot.

E singură în clipa în care avionul se prăbușește cu o explozie asurzitoare.

Mă trezesc, ca întotdeauna, icnind, leoarcă de sudoare.

Plec devreme de acasă, pedalând din greu pe străzile Londrei, scăldate în lumina cenușie a zorilor. Trec pe lângă niște muncitori care forează asfaltul și inhalez norii de praf și fumul. Gândurile mi se învălmășesc în minte, măcinate de răspunsurile trecute sub tăcere ale pilotului.

Pedalez și mai tare, simțind amprenta acidului lactic[2] asupra mușchilor gambelor. Sunt atât de adâncită în gânduri, că nu văd camionul care merge în marșarier pe o stradă lăturalnică și nu-i aud nici avertizoarele prin vâltoarea propriului freamăt lăuntric. Camionul îmi agață roata din față și mă trezesc că zbor, cu brațele fluturând și gura căscată de uimire.

Când ești în aer, totul se distorsionează – parbrizele mașinilor îmi par înclinate în unghiuri eronate, iar felinarele de pe stradă par mult prea strălucitoare când le privesc. Am senzația că zbor fără încetare, tot mai departe de bicicletă, de drum și de pământ.

Mă gândesc la Lori. Parcă timpul se dilată și pot să mă gândesc la nesfârșit. Îmi imaginez ultimele secvențe care i-au trecut prin fața ochilor când avionul s-a prăbușit – tăvi cu mâncare zburând de colo-colo,

presiunea aerului tot mai scăzută, pământul ce se apropie amețitor.

Aud un pocnet și un pârâit de cască, atunci când corpul mi se izbește de asfalt. Impactul loviturii mă lasă fără suflare.

Rămân nemișcată. Am senzația că îmi zdrăngănesc creierii în cap.

Se deschide o portieră. Și niște bocanci greoi se apropie de mine.

— Iisuse! Ești teafără, draga mea?

Îmi ia câteva secunde ca să trag aer în piept și să îngaim un „Da”.

Caldarâmul e rece ca gheața. Mai multe picioare mă înconjoară – încălțate în adidași de un alb murdar sau pantofi de piele ori îmbrăcate în pantaloni de trening sau colanți negri, asortați cu tocuri înalte.

Șoferul de camion clatină din cap și vorbește repede, cu glasul strident, înecat de spaimă.

— Nu te uiți pe unde mergi! De ce dracu’ nu te uiți? N-ai auzit avertizoarele?

— Îmi pare rău, îngaim, cu glasul frânt.

Un alt bărbat se așază pe vine, cu o expresie gravă pe chip.

— Știu să acord primul ajutor. Ai nevoie de ajutor?

Habar nu am dacă sunt grav rănită. Știu doar că mai am puțin și izbucnesc în lacrimi. Că sunt prea mulți oameni în jurul meu. Și că trebuie să plec.

Mă ridic în picioare și mă clatin ușor, de parcă nu știu pe unde s-o iau. Îmi caut bicicleta. A rămas mult în urmă și încerc să înțeleg cum de-am aterizat atât de departe, dar mi-e greu să mă concentrez, căci îmi simt ochii înotând în lacrimi.

— Lasă-mă să-ți acord primul ajutor! spune omul de mai devreme.

— Îmi pare rău, răspund din nou, fiindcă e singurul lucru pe care mai știu să-l spun.

Mă îndrept, șchiopătând, spre bicicletă și o ridic. Sper cu ardoare că o să meargă, că n-are roata îndoită, apoi o încalec și îmi pun picioarele pe pedale.

Simt o senzație de arsură în cot și o umezeală caldă la genunchi. Șoferul de camion mă întreabă dacă mă simt bine.

— Stai puțin! strigă cineva.

Dar nu mai aștept.

Încep, să pedalez repede, cât mai departe.

La birou, mă duc direct la toaletă și mă spăl cât mai bine cu putință, curățând mizeria din tăietura de la bărbie. Blugii mei negri, preferați, s-au rupt în genunchi. Când îmi suflec mâneca stângă, observ că am o rană sângerândă la cot. Încropesc un pansament din câteva șervețele și trag mâneca la loc, sperând că bandajul meu superficial va opri sângerarea. Știu că există pe undeva la birou o trusă de prim ajutor, dar asta ar însemna să-l caut pe cel care are cheia de la dulapul cu provizii medicale și să îndur o discuție despre pericolele mersului pe bicicletă în Londra. O să înlocuiesc plasturele cu o cafea, îmi spun apoi, ieșind din toaletă.

Bucătăria biroului e întesată de colegii mei, care așteaptă ședința de la ora nouă. Nimeni nu mă vede intrând acolo și luând din uscătorul de vase o cană pe care scrie *Keep Calm and Carry On*. În timp ce aștept să fiarbă cafeaua în ibric, studiez interiorul cănii, înconjurat de inelele lăsate de cafea, și mă întreb dacă se poate să stabilești vârsta unei căni la fel cum stabilești vârsta unui copac, în funcție de inelele de pe trunchi.

— Seamănă cu cazul ăla… Vă mai aduceți aminte? le spune Thalia câtorva interlocutori, ce stau cu spatele la mine. Cu cel al soților care au dispărut în Panama ca să încaseze asigurarea de viață. Până și copiii i-au crezut morți. Totul pentru o sută de miare.

— Nu-ți vine să crezi cât de egoiști pot fi oamenii, răspunde cineva.

— Poate că pilotul a vrut ca nevasta lui să încaseze asigurarea de viață de pe urma lui…

Cineva se întoarce în clipa aceea și dă cu ochii de mine. Se întorc și ceilalți și se așterne tăcerea.

Toată lumea știe că sora mea se afla în avionul care a dispărut. E o informație pe care oamenii pur și simplu o știu. Eu nu vorbesc despre asta. Am început să lucrez aici acum trei ani ca asistentă personală a editorului, apoi s-a ivit un post de jurnalist și am înlocuit-o pe o colegă care intrase în concediul de maternitate. Cum nu s-a mai întors la muncă, am continuat să lucrez pe acest post ca titulară de contract. Și sunt încă aici, „vânând” povești și întrebându-mă dacă asta e cu adevărat menirea mea. În fiecare lună, prin birou se perindă noi stagiari, dornici să se afirme în această industrie și să obțină un post

permanent în clădirea noastră. Asta mă face să mă simt ca o impostoare care a pus mâna pe un rol ce nu-i este hărăzit.

Darren, singurul coleg ce-mi este și prieten, se holbează la mine.

— Ce-ai pățit la bărbie?

Îmi ating bărbia cu mâna și simt zgârietura.

— Am căzut de pe bicicletă.

— Arată urât. Te simți bine?

— Firește, îi răspund pe un ton atât de tăios că Darren își duce mâna la frunte într-un gest de salut.

— Măcar lasă-mă să-ți fac o cafea! îmi spune, luându-mi cana din mâini. Trebuie să înceapă ședința.

Stăm de jur împrejurul unei mese mari, cu agendele în față. Iau o înghițitură de cafea. Darren a pus de două ori mai mult lapte decât aș fi pus eu.

— Mulțumesc pentru cafea.

Zâmbește, apoi își deschide agenda plină cu diverse desene cu maimuțoi, în gura cărora a pus diverse replici. După o clipă, se întoarce spre mine. Îi simt ochii ațintiți asupra mea. Se apleacă și mă întreabă în șoaptă:

— Chiar te simți bine, Erin?

Reușesc, din fericire, să evit răspunsul când în cameră își face apariția Rebecca, editorul nostru. E înaltă și slabă și vorbește cu un ușor accent din East End.

Avem ședință în fiecare vineri, ca să dezbatem ideile pentru ediția revistei de săptămâna viitoare și să ne prezentăm materialele. Asta cere „protocolul”. Trebuie să vii pregătit. Nu-ți împărtășești nimănui ideile dincolo de ușile sălii de ședințe, ca să nu ți le ia altcineva. Unii se grăbesc să-și împărtășească fiecare gând sau moft. Alții nu spun nimic, apoi te dau pe spate.

Rebecca ne cercetează cu privirea ei azurie și se oprește asupra mea.

— Erin!

Toată lumea se întoarce spre mine. Simt cum obrajii îmi iau foc.

— Pilotul, spune ea.

Atât – doar un cuvânt. Nimic mai mult. Darren susține că ea lucrează de atâta timp ca editor încât a ajuns să vorbească succint ca în titlurile de ziare.

Cunoaște foarte bine ce mă leagă de povestea dispariției avionului – fiindcă asta este pentru ea: doar o

simplă poveste.

Îmi deschid agenda. E goală. Darren observă cum urmăresc cu privirea rândurile goale.

Păstrez tăcerea în timp ce mă uit la pagina lipsită de cuvinte. Mâinile încă îmi tremură după căzătura de pe bicicletă. Simt privirile colegilor ațintite asupra mea, în timp ce obrajii îmi iau foc.

Trag adânc aer în piept. Și încep.

— Rudele pasagerilor din avionul FJ209 au primit pe e-mail câte o copie cu răspunsurile pilotului la întrebările polițistului local, dar pilotul nu spune mai nimic. Am aflat doar că avionul s-a prăbușit și că pilotul e singurul supraviețuitor. Nu ne oferă însă niciun indiciu legat de cele întâmplate în avion, nici despre locul unde se află epava acum și nici nu dezvăluie cum de a reușit să supraviețuiască, spun, ridicându-mi ochii și întâlnindu-i privirea Rebeccăi. Vreau să aflu ce ascunde pilotul.

Știu că ăsta e adevărul de cum rostesc cuvintele. Nu mă pot mulțumi cu câteva răspunsuri, superficiale și incomplete, dintr-un simplu interogatoriu. Vreau să mă uit în ochii pilotului, vreau să-i aud tonul glasului și să-i privesc expresia de pe chip în timp ce vorbește. Vreau să știu ce s-a întâmplat din clipa în care avionul s-a prăbușit. Vreau să știu cum a reușit să scape cu viață – când sora mea n-a avut această șansă.

El este omul care a fost responsabil de siguranța tuturor celor șapte pasageri – dar toți au pierit, pe când el a scăpat teafăr. Vreau să știu de ce n-a luat legătura cu familia lui. Cu prietenii. Sau cu poliția. Vreau să știu de ce *preferă* cineva să-și lase pentru totdeauna viața în urmă.

Și atunci iau hotărârea.

— Vreau să mă duc în Fiji, ca să vorbesc cu pilotul.

9
ÎN TRECUT | LORI

Lori își lipi chipul de hublou. Nu vedea nimic prin pătura groasă de nori, doar niște vălătuci ce pluteau ca niște fuioare de fum.

Se uită la ceas. Zburau de vreo patruzeci și cinci de minute. Ax trebui să ajungă în curând la destinație. Își frecă brațele, întrebându-se de ce aerul condiționat din avioane era mereu setat să mențină temperatura la limita înghețului. Pe când se pregătea să-și ia cardiganul din bagajul de deasupra ei, avionul se zdruncină deodată, de parcă ar fi trecut peste un limitator de viteză. Apa i se vărsă din sticlă.

Simple turbulențe, își spuse ea, cu sufletul la gură. Beculețul centurii de siguranță începu să licărească roșu. Își strânse centura, puse sticla cu apă în suportul scaunului și ridică măsuța în poziție verticală.

Stewardesa apăru pe culoar.

— Am întâlnit o zonă cu turbulențe, porțiune pe care pilotul a încercat s-o evite, abătându-se de la traseu. Pentru că încă o mai traversăm, lăsăm deocamdată aprins semnalul centurii de siguranță.

Turbulențele sunt cât se poate de normale, își spuse Lori. Nu indică o problemă. Absolut niciuna. Căutase pe Google, chiar săptămâna trecută, informații despre cauzele turbulențelor. Știa doar că apăreau din diverse motive, cum ar fi zonele montane înalte, curenții de aer sau furtunile. Cercetările au arătat însă că prognozele meteo și rapoartele piloților sunt adesea doar niște instrumente superficiale pentru prezicerea turbulențelor. Tot ce-ți rămâne de făcut e să strângi centura și să te rogi să ajungi cu bine la destinație.

Icni când avionul se zdruncină din nou, de parcă s-ar fi lovit de ceva solid. Își aruncă privirea spre geam, cu inima zbătându-i-se în piept, dar priveliștea era învăluită în vălătuci groși de nori.

Copilul, trezit de zdruncinături, începu din nou să plângă, cu țipete ascuțite și răsunătoare. Mama lui se aplecă peste coșuleț ca să-l ia în brațe, dar stewardesa o opri și-i spuse:

— Vă rog să-l lăsați acolo până trecem de turbulențe!

Avionul se clătină din nou.

Lori se lovi cu capul de speteaza scaunului.

— Iisuse! strigă cineva din față.

Își încleștă mâinile pe brațele scaunelor până i se albiră articulațiile degetelor. Ce se petrecea oare? Era ceva normal? Nu păreau doar niște simple turbulențe. Stătea cu ochii pironiți pe geam.

Nori. Vălătuci de nori ce se perindau grăbiți. Nimic altceva.

Își dorea cu ardoare să aterizeze odată. Să simtă din nou pământul sub picioare. Să iasă din cutia asta de tablă.

Avionul se înclină spre stânga, cu aripa în jos, în timp ce un zgomot metalic străpunse interiorul. *Nu*! *Ceva nu e în regulă*!

În primele rânduri, Daniel se agita pe scaun, palid și tras la față.

— Ce se întâmplă? țipă el peste zgomotul produs de motor.

— Totul e în regulă! strigă stewardesa, care se ținea de spătarul unui scaun. Nu vă desfaceți centurile de siguranță!

Schiță un zâmbet vag când se îndreptă cu pași împleticiți spre cabina pilotului.

Toți ochii erau ațintiți asupra ei când deschise ușa.

Lori surprinse un crâmpei din cuvintele rostite în grabă de pilot:

— Motorul din stânga a luat-o razna… Am trecut pe rezervorul auxiliar…

Apoi ușa se închise în urma stewardesei.

— Sunt probleme cu motorul! îi strigă americanca soțului ei, ținându-l de mână.

Broboane de sudoare se prelingeau pe brațele lui Lori, în timp ce inima i se strângea în piept. Vuietul era de-a dreptul asurzitor.

Tânăra mămică înconjură coșulețul cu brațele și-i șopti ceva băiețelului ei.

Cei doi soți americani începură din nou să se roage.

Lori simțea un miros metalic, ca și cum ar fi luat foc ceva.

Stewardesa ieși din cabină. Era palidă la față.

— Avem probleme cu combustibilul, strigă ea peste vuietul asurzitor. Trebuie să efectuăm o aterizare de

urgență. Toată lumea să-și pună…

Avionul începu deodată să coboare. Un curent de aer străbătu interiorul de parcă ferestrele s-ar fi spart. Stewardesa se trezi luată pe sus de curenți, lovindu-se de tavan, în timp ce dădea neputincioasă din picioare, fără să atingă podeaua.

Cineva țipă.

Lori simți valuri de durere în urechi și în spatele ochilor. Părul îi flutura deasupra capului. Totul zbura de jur împrejur. O carte plutea prin aer. Un telefon se lovi de tavan. Un pantof se agăță de compartimentul de bagaje. Totul era luat pe sus de o forță imposibil de stăvilit.

Peste tot în jurul ei, oamenii țipau. Mămica se cuibărise deasupra coșulețului, protejându-și pruncul cu trupul ei.

Lori simțea o presiune puternică în piept. Încercă să întindă mâna după masca de oxigen, dar nu putea să înfrunte forța gravitațională.

Avionul se zdruncină cumplit. Și începu să se rotească, de parcă axa pământului s-ar fi deplasat deodată.

Ușa cabinei se deschise și Lori îl zări pe pilot cu chipul alb de spaimă și ochii mari cât cepele în timp ce încerca cu disperare să mențină controlul avionului.

Văzu prin parbriz, printre vălătucii de nori, un crâmpei de pământ, de care se apropiau mult prea repede. Apoi, marea și cerul.

Avea senzația că cineva îi smulsese ochii din cap. O presiune cumplită părea să-i despice pieptul în două.

Se prăbușeau.

S-a terminat! își spuse în gând.

Nu se gândea nici la sora ei și nici la Pete. Nu revedea crâmpeie din trecut. Ci se gândea la viața pe care nu apucase s-o trăiască și la faptul că nu avusese șansa să devină mamă. Parcă vedea un film întrerupt brusc la jumătate.

Pământul se ivi în fața ei, amețitor de verde, aproape… tot mai aproape… mult prea aproape.

10
ÎN PREZENT | ERIN

Sunt în Fiji, îmi spun în sinea mea, când ies de pe terminal, mijind ochii în lumina orbitoare. Ieri, eram la biroul din Londra – și acum, sunt aici.

Închiriez o mașină, cu care mă poticnesc de trei ori până să ies din aeroport, sub privirile încruntate ale funcționarului de la închirieri auto. Arăt ca naiba din cauza decalajului orar; îmi simt ochii împăienjeniți, sunt moartă de oboseală și am limba împleticită.

N-am mașină la Londra, așa că reflexele mele sunt un pic „ruginite”, trebuie s-o recunosc, dar conduc cum am făcut-o mereu – cu viteză, apăsând tare pe frâne. Străbat drumurile șerpuitoare, trecând pe lângă magazine dărăpănate, baruri și trotuare străjuite de gunoaie. Soarele se furișează, dogoritor, prin parbrizul fumuriu, și mă tot chinui să pornesc aerul condiționat până când mă răsplătește, în sfârșit, cu un curent de aer rece.

Abia după ce străbat o bună bucată de drum, peisajele încep să aducă cu cele din amintirea mea: pământul roșiatic, înconjurat de o vegetație luxuriantă, tarabele de fructe de pe marginea drumului, unde se vând nuci de cocos proaspete, și mănunchiuri de banane mici și verzi, sau strălucitoarea apă de turcoaz.

Când trec prin fața unei galerii de artă încadrate de vitrine mari și strălucitoare, încetinesc. Mă uit cu atenție și îmi dau seama că aceeași rută am urmat-o și data trecută, căci îmi amintesc că Lori și-a întors privirea, atrasă de peisajele marine din vitrine, și mi-a spus, cu mâinile pe bord: „Vreau să văd tabloul ăla”.

Oprisem pe marginea drumului, iar Lori coborâse și traversase strada, cu părul în vânt. Din păcate, galeria era închisă, dar ea rămăsese în fața vitrinei, privind îndelung tabloul în ulei. Îi surprinsesem imaginea în geam și observasem cum expresia de pe chipul ei devenea contemplativă, învăluită într-o liniște cu totul aparte. În timp ce o priveam, cu mâinile pe volan, în ticăitul indicatorului de direcție de pe bord, mă gândeam cât de mult îmi doream să simt și eu aceeași pasiune – o pasiune

care te îndeamnă să te oprești pe marginea drumului ca să *contempli* un tablou. Să-i *simți* freamătul plin de viață.

„Ne oprim din nou la întoarcere”, îi promisesem lui Lori când s-a urcat în mașină.

Dar n-a mai fost nicio întoarcere. Nu pentru Lori.

Sistemul de navigație prin satelit îmi confirmă faptul că mă apropii de destinație. O iau la stânga. Intru pe o poartă mare, cu pilaștri de piatră și o firmă pe care scrie elegant *Hotelul Pacific.* Opresc în fața unei clădiri albe și impresionante, cu peluza presărată cu aspersoare. Rămân un timp nemișcată, privind florile viu colorate și copacii frumos „toaletați”.

Am făcut rezervarea de pe telefon, în timp ce eram la aeroport, dar acum, odată ajunsă aici, mă întreb de ce-am făcut-o. De ce am ales exact același hotel.

Ultimul loc în care am văzut-o pe sora mea.

Au trecut doi ani de când eu și Lori am urcat aceste trepte de marmură spre un culoar somptuos, cu tavanul înalt. Parcă o și văd pe Lori învârtindu-se, cu privirea ațintită spre tavanul boltit, din lemn, gravat cu motive florale. „E frumos”, exclamase ea admirativ.

Ar fi trebuit să stăm doar o noapte – un popas pe cea mai mare insulă din Fiji înainte de a zbura spre insulița Lomaji, unde ar fi trebuit să ne bucurăm de o vacanță în adevăratul sens al cuvântului –, dar totul s-a schimbat într-o singură noapte.

A doua zi, când m-am întors la hotel, mă simțeam mahmură și obosită după o noapte nedormită, dar și vinovată că o abandonasem pe Lori și renunțasem la toate planurile noastre de vacanță. Tocmai când aveam de gând să-mi iau bilet la un alt zbor ca să mă revanșez față de ea, directorul hotelului m-a oprit la recepție ca să-mi spună că Steven Wills, consulul britanic, voia să stea de vorbă cu mine.

Cu mine? *De ce tocmai cu mine*?

Am traversat culoarul, convinsă că era o greșeală. Dar când ne-am întâlnit, gata să-i spun că probabil nu pe mine mă căuta, Steven Wills, un om mic de statură și

slab, cu o strângere de mână ca de urs, m-a și bombardat cu un șir de întrebări:

— Ești Erin Holme? Sora lui Lori Holme? S-a urcat la bordul avionului FJ209? Urma să călătoriți împreună?

Da. Da. Da. Da.

Apoi, mi-a dat lovitura de grație, atât de repede și de brusc, că nici nu mi-am dat seama ce m-a lovit.

— Avionul în care era sora ta n-a mai ajuns la destinație. Cei de la Autoritatea Aeronautică Civilă din Fiji încearcă să restabilească contactul cu aparatul de zbor și s-au întreprins operațiuni de căutare pe scară largă…

Așa a început totul.

Următoarele trei săptămâni le-am petrecut în acest, hotel, bântuindu-i holurile în căutarea celui mai bun loc cu semnal Wi-Fi. Hărțuiam poliția în aflarea unor vești, primeam vizitele ineficiente ale consulului și preluam apelurile prietenilor îngrijorați ai lui Lori.

Acum stau lângă biroul de la recepție, în timp ce un tânăr zvelt, eficient și surâzător înregistrează sosirea unui cuplu din fața mea. Când se întoarce spre mine – poate mânat de oboseala ce mi se citește pe chip se apleacă și îmi spune extrem de sincer:

— Sunt încântat să vă avem ca oaspete. Sunt Tyia și mă aflu aici ca să vă ofer ajutorul în orice privință. Vă stau oricând la dispoziție.

Îmi pare cunoscut – modul în care zâmbește, cu gura larg deschisă, dezvelindu-și dinții. Oare ne-am mai văzut vreodată? Poate lucra aici și acum doi ani. Pare mult prea tânăr. Ca și cum încă ar fi pe băncile școlii.

Îi mulțumesc și, refuzând ajutorul unui portar sau invitația de a folosi liftul, urc treptele, cu rucsacul pe umăr.

În timp ce străbat coridorul spre camera mea, îmi surprind imaginea într-o oglindă cu rame de lemn: o fată cu părul negru și rucsacul pe umăr. Ceva mă frapează, dar nu știu ce anume. O fată care a bătut atâta amar de drum în căutare de năluci. E palidă; are ochii încercănați, ce stau mărturie multor nopți nedormite, și umerii ușor gârboviți, ca sub o povară nevăzută.

Însă văd și curelele căptușite ale rucsacului care ar fi trebuit să indice aventuri și cărări de explorat –, iar asta îmi trezește un dor nebun de ceva ce nu reușesc să pun în cuvinte. Privindu-mi imaginea în oglindă, am senzația că

e altcineva – un alt eu în care mi-aş dori să mă transform. Dar nu ştiu cum să fac asta.

Grăbesc pasul, simţindu-mă uşor buimacă şi prea zbuciumată.

Tu? Zbuciumată? Niciodată.

Simt zâmbetul din glasul lui Lori şi mă trezesc şi eu zâmbind.

În camera de hotel, aerul e rece ca gheaţa. Am ochii împăienjeniţi şi uscaţi din cauza zborului. După câteva încercări nereuşite de a închide aparatul de aer condiţionat, găsesc, în cele din urmă, butonul de închidere şi îl opresc, apoi deschid larg uşile de la balcon. Ies afară în căldura toropitoare. Aproape că apune soarele, scăldând în nuanţe trandafirii pulberea de nori de pe cer.

Un vuiet îmi dă de veste că un avion străbate zările. Ecoul îmi stârneşte fiori din cap până în picioare. Am devenit „sensibilă" la avioane, de parcă aş fi căpătat un al şaselea simţ. Prezenţa lor se întrepătrunde cu viaţa mea de la Londra, Le aud înainte de micul dejun, în timp ce merg cu bicicleta spre muncă, la birou şi, în final, noaptea, pe când încerc să adorm.

În primele luni de după dispariţia lui Lori, zgomotul avioanelor mă făcea să mă opresc şi să-mi ridic ochii spre cer, cu umerii crispaţi şi răsuflarea întretăiată. Aşteptam să văd dacă avionul avea să-şi continue zborul lin sau dacă începea să piardă din altitudine, prăbuşindu-se la pământ. Stăteam încremenită până când dispărea în zare, lăsând o dâră albă pe cerul pustiu.

De-a lungul timpului, m-am luptat din greu să-mi canalizez energia spre altceva. Acum însă – văzând avionul mic care zboară deasupra mea şi se îndreaptă probabil spre una dintre insulele mărginaşe –, simt din nou un puternic sentiment de panică, de parcă cineva mi-ar strânge pieptul într-o menghină. Toţi cei din avion vor ajunge în siguranţă la destinaţie, o ştiu prea bine. Cunosc statisticile. Riscul producerii unui accident aviatic este de unu la unsprezece milioane.

Unu la unsprezece milioane, la naiba!

Şi atunci, de ce tocmai tu ai avut ghinionul ăsta, Lori?

În schimb, riscul de a muri într-un accident de maşină este de unu la cinci mii. Când te urci la bordul unui avion, încredinţezi controlul – şi propria-ţi

siguranță – în mâinile pilotului. Odată ce ușile se închid și avionul pornește la drum, nu mai ai cale de întoarcere. Nu-ți mai rămâne altceva de făcut decât să speri că, în ziua aceea și în momentul acela, pilotul are mintea limpede. Și ia deciziile corecte. Poți doar să speri că e sănătos, că a dormit bine și e în deplinătatea facultăților mintale.

Mi-l imaginez pe căpitanul Mike Brass prin ochii presei: un australian în vârstă de 53 de ani, cu un istoric ireproșabil în aviație, poza prezentată în ziare afișând un bărbat cu părul grizonant și pungi sub ochi. Soț. Și tată.

Dar acesta nu e tabloul complet.

Mâine mă voi afla față în față cu el. Nu am programare, nici o strategie bine concepută și nici vreun plan genial. Mă voi duce pur și simplu la spital și voi face tot posibilul să aflu adevărul. Am nevoie doar de câteva minute. Ca să-l privesc în ochi și să-l întreb: *Ce s-a întâmplat cu adevărat acolo*?

Interogatoriul ne oferă „scheletul" poveștii. Cum rămâne însă cu „mușchii", cu „ligamentele", cu „sângele" și cu emoțiile din spatele poveștii?

De doi ani de zile, analizez fără încetare dispariția avionului FJ209; de doi ani de zile, întorc pe toate fețele întrebările care-mi bântuie gândurile noaptea. Mi-au trecut prin cap toate scenariile posibile și le-am disecat ca să văd unde duc.

Trec acum din nou în revistă răspunsurile pilotului și numeroasele informații incomplete. Și poposesc cu gândul asupra unei singure întrebări:

Ofițerul de poliție: Cu o zi înainte de zbor, am înțeles că a fost comemorarea morții fiicei dumneavoastră. Erați într-o stare de spirit corespunzătoare când v-ați urcat la manșa avionului?

Mike Brass: Da.

Răspunsul lui e o minciună sfruntată.

Căpitanul Mike Brass a trecut sub tăcere ce s-a întâmplat cu o noapte înainte de zbor. O știu cu certitudine, căci și eu am trecut totul sub tăcere.

11
ÎN PREZENT | ERIN

A doua zi de dimineață, îmi simt nervii întinși ca un arc în timp ce intru cu mașina închiriată în parcarea spitalului. Îmi strecor picioarele în șlapi pe când încerc s-o parchez, poticnindu-mă de câteva ori. Dau să bag cheia în contact ca să pornesc din nou motorul, dar are un sistem de pornire fără cheie. Tot foindu-mi mâna, apăs din greșeală pe claxon, care scoate un sunet strident.

Bravo, Erin, subtilă intrare ți-ai mai făcut! aud vocea lui Lori.

Ies afară în căldura înăbușitoare a dimineții, cu pielea îmbujorată și genunchii umezi de sudoare. A fost o greșeală să beau cafea pe stomacul gol, căci inima mi-o ia razna în piept, dar n-am putut să mănânc. Acum mă simt agitată de la prea multă cofeină și buimacă din cauza decalajului orar. Prin minte îmi trec numeroase întrebări pe care vreau să i le pun lui Mike Brass.

Am sunat la spital ceva mai devreme, ca să-i aflu numărul salonului, sub pretextul că sunt de la poliție. Nu știu dacă fapta mea e considerată un delict în Fiji, dar mi-am ascuns numărul de telefon pentru orice eventualitate. Am aflat trei lucruri importante în timpul discuției telefonice: unu – pilotul e încă în viață. Doi – a fost mutat într-un centru de îngrijiri paliative situat în incinta spitalului. Și trei – starea lui s-a deteriorat.

Localizez centrul – o clădire bej, cu un singur etaj și o fântână arteziană în față. Un bătrân, de origine fijiană, stă singur într-un scaun cu rotile și privește două păsări cu penajul colorat, care se scaldă în fântână, împrăștiind apa cu aripile de jur împrejur. Omul îmi urează bună dimineața și, când îi răspund la salut – cu gura încleștată și vocea gâtuită –, încerc să-mi alung de pe chip privirea încruntată. „Știi ce spune expresia de pe chipul tău?”, m-a întrebat Lori la un moment dat, dornică să mă tachineze. *„Sunt șucărită. Nu-ți bate capu' cu mine*!”

Mirosul de clor și de mâncare dinăuntru îmi întoarce stomacul pe dos. La biroul de la recepție, doi membri ai personalului stau de vorbă, cu capetele aplecate unul spre celălalt. Trec pe lângă ei, cu privirea ațintită înainte.

Toate saloanele par să fie ocupate. Încetinesc pasul în dreptul fiecărei uși. Într-un salon, o femeie de origine fijiană, îmbrăcată într-o rochie de un verde intens, stă la căpătâiul partenerului ei de viață, cu ochii închiși și mâna pe pieptul lui. Într-un alt salon, un adolescent, îmbrăcat într-un tricou de rugby, se uită, singur, la televizor.

În următorul salon, dau de el.

De Mike Brass. Căpitanul avionului FJ209.

Am mâinile strânse în pumni și răsuflarea întretăiată. Îl privesc fix pe cel din vina căruia s-a prăbușit avionul surorii mele. Cel care a reușit să scape cu viață când toți ceilalți au murit. Cel care s-a întors pe cea mai mare insulă din Fiji, dar s-a ascuns de familie, de poliție și de presă. Singurul care îmi poate oferi răspunsurile de care am nevoie.

Stă întins pe spate, cu buzele ușor întredeschise și ochii închiși. Are părul tuns scurt pe lateral și, dacă aș fi într-o dispoziție mai bună, m-aș distra pe seama tunsorilor noastre asemănătoare, dar n-am deloc chef să fac haz. Are montată o perfuzie în mâna stângă, iar pe un suport de alături se află un săculeț cu un lichid transparent. Puțin mai departe, un aparat cu un ecran negru și verde bipăie în surdină.

Trag adânc aer în piept și intru în salon, închizând ușa în urma mea. Mă așez pe un scaun de plastic de lângă căpătâiul său.

— Mike!

Niciun răspuns.

Încerc din nou, rostindu-i numele ceva mai tare de această dată.

Aceeași tăcere. Aerul e atât de înăbușitor în salon, încât simt cum maioul mi se lipește de spate.

Nu știu cât timp am la dispoziție. Îl apuc cu mâinile de braț. De încheietură are prinsă o brățară de spital prin care i se strecoară fire de păr albe și groase. Îl strâng ușor.

— Mike!

Ochii i se mișcă iute pe sub pleoapele încrețite ca hârtia creponată. Ritmul respirației i se întețește.

— Mike! îl strig din nou, strângându-l mai tare.

De data asta, deschide ochii. Clipește de câteva ori și murmură ceva. Își întinde degetele, de parcă vrea să se agațe de ceva.

Pe masa de alături, e un pahar de carton, cu apă și un pai în el. I-l duc la gură, introducându-i paiul printre

buze. Ia o înghițitură, fără să-mi înregistreze prezența. Apoi, când pun paharul pe masă, mă examinează îndelung cu privirea.

Un timp, nu spune nimic. După aceea, se încruntă și clipește încet. Mă recunoaște.

Așteptam clipa asta.

— Ai venit, îmi spune, cu glasul răgușit.

Mike Brass mă studiază îndelung. Își amintește.

Gândul îmi zboară la noaptea petrecută în bar… la clinchetul gheții din pahare.

— Da.

Se așterne tăcerea. Ne uităm unul la altul, amintindu-ne diverse crâmpeie din aceeași seară.

— N-ai spus nimănui, murmură el.

Tăcerea se așterne tot mai apăsătoare. O vâltoare de sentimente pune stăpânire pe mine și simt fiori prin tot trupul ca niște pulsații electrice.

— Nu încă.

Încearcă să se ridice în capul oaselor, rezemându-se în mâini; o răsuflare fetidă îi scapă printre buze. Efortul se dovedește zadarnic și se prăbușește din nou pe pernă.

— Sora mea, Lori Holme, s-a urcat la bordul avionului tău, îi spun, cu o voce tăioasă, ca de oțel.

O umbră îi învăluie chipul. Își desprinde ochii dintr-ai mei.

— Vreau să știu tot ce s-a întâmplat acolo.

— Am spus… în interogatoriu.

— Prostii, îi răspund printre dinții încleștați. Vreau adevărul!

Se uită spre ușă, cerând, parcă, ajutorul. Dar nu intră nimeni; suntem singuri.

— N-ar fi trebuit să te urci la manșa avionului. Amândoi o știm foarte bine.

Dar nu vreau scuze sau pretexte. Ci adevărul.

— Unde v-ați prăbușit?

— Pe o insulă… undeva…

— Unde anume?

— Ne-am abătut de la traseu, îmi răspunde, clătinând din cap. Sunt… cu sutele.

De-a lungul timpului, am avut ocazia să vorbesc cu mulți oameni în timpul interviurilor luate pentru revistă și îmi dau seama când cineva e evaziv și încearcă să se depărteze de adevăr. În mod obișnuit, imprim un anumit

ritm întrebărilor, în așa fel încât să le confer o anumită lejeritate, iar interlocutorul meu să lase garda jos. Acum însă, nu am timp.

— Ce s-a întâmplat după ce v-ați prăbușit?

Înghite în sec, cu răsuflarea greoaie.

— Am reușit să supraviețuiesc.

— Felicitări! ripostez înțepător. Și ceilalți?

— Doar eu, îmi răspunde, clipind de câteva ori. Numai eu. Cred că ți s-a spus deja asta.

— Vreau s-o aud din gura ta. Nu s-o citesc într-un interogatoriu.

Reformulez întrebarea, ca să fie și mai clară.

— Sora mea trăiește?

Gata! I-am pus întrebarea care mă frământă în tăcere încă de la dispariția avionului. Căci, fără existența unui cadavru, speranța și-a croit mereu drum în sufletul meu. Indiferent cât de mică ar fi. Așa se numește oare? *Speranță*? E un cuvânt încărcat de conotații senine și optimiste – cu toate astea, frizează disperarea. Numai speranța îți mai rămâne când toate datele concrete au dispărut. Deși e la fel de volatilă ca vântul, mi-a rămas mereu alături. Speranța…

Mike mă privește cu o expresie stranie, uluită, fiind surprins, parcă, de faptul că îi pun o asemenea întrebare. Ar trebui să știe că orice se poate întâmpla când revii din lumea umbrelor după doi ani. Dacă el e în viață, de ce n-ar fi și Lori?

— A murit, îmi răspunde, clătinând încet din cap.

Cuvintele lui au impactul unei lovituri sub centură.

Dar nu trebuie să-i dau crezare. *Pot* să n-o fac. Deși undeva, în sinea mea, știu că ăsta-i adevărul.

— Unde e trupul ei? – îmi pare rău…

Nu. Nu e de ajuns. N-am de gând să accept o scuză ca răspuns. Să-l ia naiba! Mă aplec și mai aproape, până ajung efectiv deasupra lui Mike Brass.

— Unde e trupul ei? Unde e trupul lui Lori? Vreau să știu unde e trupul surorii mele! Trebuie să-mi spui asta. A rămas în avion? Ai lăsat-o acolo? Spune-mi că n-ai făcut asta!

Se temea de avioane… că avea să se prăbușească și apoi să rămână acolo…

— Nu…, îngăimă, mai mult ca o șoaptă.

— Nu? N-ai lăsat-o acolo?

Se încruntă, străfulgerat, parcă, de o durere acută. Încearcă să ajungă la butonul de la marginea patului, ce permite accesul analgezicelor în perfuzii. Aș putea să-l ajut eu, dar n-o fac.

— Ce-ai făcut cu trupul surorii mele? Cu trupurile tuturor pasagerilor?

Aștept. Cu mâinile încleștate în pumni. Și unghiile înfipte în carne. În mine freamătă o energie pe care nu știu cum s-o canalizez, dar din cauza lentorii, a slăbiciunii, el nu reușește s-o preia. Am senzația că mânia mi se revarsă în cascadă prin salon.

— N-am vrut… sincer…

Aștept.

Și aștept.

— Ce n-ai vrut să faci?

Tăcere.

— Mike! îl strig, aplecându-mă și mai mult, încât aproape îmi ating nasul de-al lui. Ce n-ai vrut să faci?

Mă privește cu ochi goi. De parcă s-ar fi retras într-o cochilie unde nu mai am cum să ajung.

Din spatele ușii, răzbat niște glasuri. Îmi ridic privirea. O asistentă stă în prag cu spatele la noi. Vorbește cu un tânăr cu sprâncene dese. Îl recunosc din poză: e fiul pilotului, Nathan Brass. Stă lângă o femeie în vârstă, cu părul sur, strâns la ceafă – soția pilotului, probabil. Cum au privirile ațintite asupra asistentei, nu m-au văzut încă.

Dar o vor face în curând.

Îl strâng cu putere pe Mike de braț. Deschide ochii mari.

— Spune-mi unde le sunt trupurile!

Și vorbește în sfârșit. Rostește un singur cuvânt – o singură silabă pe care am senzația că nici n-o aud.

— *See.* Aștept să continue.

— Ce să văd? Ce-ar trebui să văd?

Dar nu mai spune nimic. Și atunci înțeleg: *sea*[3].

— I-ai aruncat în mare?

— N-am putut să-i îngrop… n-am avut cu ce să sap.

Întinde din nou mâna după buton și, de această dată, reușește să-l atingă cu degetele. Și apasă. O doză de analgezice pătrunde în perfuzii. Trupul i se destinde.

— Căldura… era cumplită. Nu puteam să-i lăsăm acolo. Noi n-am avut de ales.

Clipesc de câteva ori.

Îmi simt fiecare bătaie a inimii. Tare, răsunătoare.

— *Noi*?

Se uită țintă la mine. Cască pentru o clipă ochii mari sau poate că doar mi se pare. Poate lumina îi face să pară mai mari.

— Ai spus: *Noi n-am avut de ales.*

Respiră sacadat.

— Nu. A fost o greșeală…

Pleoapele îi tremură, gata să se închidă.

Aud zgomotul clanței.

— Mike! De ce-ai zis *noi*?

Închide ochii și răsuflarea devine tot mai lină. Se lasă în voia efectelor narcoticelor.

— A mai supraviețuit cineva? îl întreb, înfigându-mi unghiile în pielea lui subțire ca hârtia. Spune-mi!

Un noian de zgomote inundă salonul când ușa se deschide larg. Îmi ridic ochii. Fiul pilotului mă privește cum îl strâng pe tatăl lui de braț.

— Ce naiba se întâmplă?

— Au mai scăpat și alții din accident, nu-i așa? îi șoptesc lui Mike Brass, cu chipul aproape lipit de al lui.

Își mișcă ușor capul, cu un gest aproape imperceptibil, și mă întreb dacă a încuviințat sau doar a înghițit un nod. Nu-mi dau seama.

— Cine a mai scăpat? insist eu, apucându-l cu mâinile de umeri. Sora mea?

Dar Mike Brass zace acum complet nemișcat. Nu mai primesc niciun răspuns – absolut nimic. Aud doar pașii repezi ai lui Nathan Brass și simt o mână pe umeri care mă trage deoparte.

— Spune-mi cine a mai scăpat cu viață din avion! strig, cu glas implorator și ochii ațintiți spre Mike, în timp ce fiul lui mă trage afară.

Dar întrebarea rămâne suspendată în aer, fără răspuns.

12
ÎN TRECUT | LORI

Nimic – doar un abis fără fund. Clipe îndelungate, fără de sfârșit. Un întuneric dens și fierbinte. Niciun gând, doar senzații – un zăngănit; un aer încins; o greutate zdrobitoare.

Și mai multe senzații…

Obrazul lipit de ceva tare și rigid.

Lori clipi. Reuși să deschidă numai un ochi. Imaginile se perindau distorsionate. Auzi un vaiet, șoptit și gâtuit.

Unde? *Ce anume*?

Înghiți în sec. Simți gust de sânge în gură.

Încercă să-și ridice capul. O durere cruntă îi străfulgera partea frontală a craniului. Auzi un șuierat, de parcă cineva încerca să respire, încet și prelung.

Pipăi cu degetele de jur împrejur și dădu de ceva solid și stabil. Clipi din nou și își înălță capul, în ciuda durerii amețitoare. Măștile de oxigen atârnau prinse de tavan. Compartimentele de bagaje erau deschise. Bagajele erau împrăștiate peste tot. Un nor de fum se ridica de undeva din spate.

Sunt într-un avion.

Își aținti ochii spre ferestrele aeronavei. Erau străpunse de crengi de copaci, cu frunze dese. Clipi iute de câteva ori, privind ramurile contorsionate ale copacilor, ca niște mădulare. Toate păreau să fie la mare depărtare.

Ne-am prăbușit…

Vaietul continua, plin de durere, disperat.

Eu îl scot, își dădu ea seama. *E al meu…*

Trase aer în piept și își întoarse ușor capul.

Lângă ea, cei doi americani stăteau încremeniți pe scaune. El avea capul lăsat, cu bărbia în piept, și ochelarii agățați de o ureche. Sângele ce i se prelinsese pe față începea deja să se usuce.

O, nu!*… Nu se poate…*

Soția lui stătea prăbușită lângă el, cu gâtul într-o poziție ciudată, ce-i scotea la iveală un lănțișor de aur înfipt în carne. Avea gura deschisă și ochii dați peste cap.

Un gând înspăimântător i se cuibări în minte: *Au murit amândoi.*

O cuprinse o senzație cumplită de greață. Voia să închidă ochii. Să se prăbușească din nou în întuneric. Să dispară, Dar instinctul de supraviețuire îi spunea că trebuie să se miște. Acum!

Fumul!

Încercă să se ridice în picioare, dar centura de siguranță o țintuia pe scaun. Se luptă s-o desfacă, cu mâini cumplit de stângace. Centura cedă, în cele din urmă, și, rezemându-se de brațul scaunului, dădu să se ridice, dar avea picioarele imobilizate. Scaunul din față se deplasase în spate și-i prinsese picioarele dedesubt. Încercă din nou, împingând scaunul cu mâinile.

Fumul, care se înălța din coada avionului, devenea tot mai gros înăuntru.

— Ajutor! strigă ea, în timp ce spaima i se cuibărea în suflet.

Își puse mâinile pe scaunul din față și îl împinse cu toată puterea. O durere cumplită îi străbătu umerii și gâtul. Urnindu-l ușor din loc, își trase genunchii dintre scaunele contorsionate și, deși fluierele picioarelor o dureau cumplit, reuși să se elibereze.

Avea senzația că pământul se clătina și se învârtea cu ea. Se rezemă de spătarul scaunului ca să-și revină, gâfâi, cu răsuflarea întretăiată, privindu-și picioarele sfâșiate și pline de sânge. Reuși, cu chiu, cu vai, să străbată culoarul.

Dădu cu ochii de stewardesă, care zăcea inertă pe podea. Avea ochii deschiși și sângele i se prelingea de sub cap, creând o baltă înspăimântător de roșie. Scoase un gâlgâit, de parcă făcea gargară.

— Gata, gata! îngăimă Lori, cu glas subțire și straniu.

O durere pătrunzătoare îi străfulgera picioarele când se așeză în genunchi. Simți gust de sânge în gură și descoperi cu limba o rană adâncă la nivelul obrazului. Îi venea să verse, dar reuși să se abțină, trăgând adânc aer în piept.

— O să te ajut, îi spuse Lori.

Stewardesa își mișcă buzele, de parcă încerca să spună ceva. Scoase numai un gâlgâit. Reuși apoi să îngaime câteva cuvinte, atât de încet că Lori abia le auzi.

— Ar fi trebuit să…

— Gata, gata! O să te ajut, repetă ea.

Norul de fum devenea tot mai gros în avion. Trebuia s-o scoată afară. Și cât mai repede. Aruncă o privire peste umăr, spre ieșire. Lumina soarelui se strecura înăuntru prin ușa deschisă.

Stewardesa o privi cu ochi pătrunzători. Și o apucă de mână.

— Ar fi trebuit… să-l opresc.

Dar totul nu dură decât o clipă. Vigoarea ei se spulberă de-ndată. Mâna îi căzu de pe încheietura lui Lori și privirea îi deveni goală.

— Hei! Rămâi cu mine!

Stewardesa avea ochii inerți și înnegurați.

— Hei! strigă Lori, apucând-o de reverul cămășii. Mă auzi?

Tăcere.

O zgâlțâi tare de umeri și-și înfipse unghiile în carnea ei.

— Hei! O să te ajut! Dar trebuie să rămâi cu mine!

Niciun răspuns.

Lori își apropie capul de chipul femeii, încercând să surprindă semnele vitale: gâlgâitul încetase. Pieptul nu i se mai mișca.

O, Doamne! *O, Doamne*!...

Trase adânc aer în piept ca să se liniștească și îi puse degetele pe gât ca să-i simtă pulsul. Inima îi bătea atât de frenetic că nu putea nici să gândească, nici să simtă, nici să numere vreo bătaie – dar știa. O știa prea bine. Femeia murise.

Cu toate astea, își puse mâinile, una peste alta, pe toracele stewardesei și începu să-i facă masaj cardiac. *Treizeci de compresii. Nu-i așa*? Îi astupă apoi nasul și îi acoperi gura cu a ei. Și execută două respirații succesive.

Apoi alte treizeci de compresii. Umărul o ardea și capul îi pocnea de durere.

Alte două respirații.

Urmate de alte compresii, ritmice și susținute.

Și încă două respirații.

Iar și iar…

Simțea pe buze gustul ușor dulceag de ruj, ce se îmbina cu cel metalic de sânge.

Fumul, își spuse Lori în gând, cu un semnal de alarmă în minte. *Trebuie să ies afară.*

Simți mișcare undeva prin preajmă când cineva se ridică în picioare, cu gesturi împleticite. Înălțându-și capul, Lori îl văzu pe bărbatul cu părul lung din sala de îmbarcare. O dâră de sânge i se prelingea dintr-o tăietură de la nas și-i ajungea la firele de barbă de pe maxilar. Avea ochii mari cât cepele și clipea repede. Ieși pe culoar, îi întâlni privirea, apoi ochii îi căzură asupra stewardesei.

Se auzi un pocnet când ușa cabinei se deschise și pilotul ieși, clătinându-se, afară. Sângele i se prelingea dintr-o tăietură de pe partea laterală a capului și curgea în firicele subțiri, ca niște crăpături. Era palid ca ceara când se năpusti afară. Poziția ușor înclinată a avionului îl făcu să se împleticească. Se agăță de un scaun ca să-și recapete echilibrul, uitându-se de jur împrejur.

Un strigăt îi atrase atenția lui Lori. Bărbatul cu părul lung se mișcase câțiva pași și ținea acum un coșuleț în mâinile pline de sânge.

— Uite! Ia copilul!

Copilul? *O, da… copilul*!… Se năpusti spre ei, apucând coșulețul. *Sper să fie teafăr.*

Pruncul stătea pe spate, cu ochișorii deschiși, de un albastra intens, fără să se miște.

După aceea clipi, cu privirea ațintită asupra lui Lori.

— Trăiește! exclamă ea, cu un suspin de ușurare.

— Du-l afară! îi ordonă pilotul, revenindu-și din șoc și luând un extinctor de pe perete.

Porni apoi, cu o expresie îndârjită și hotărâtă pe chip, spre fumul tot mai gros din coada avionului.

Lori se îndreptă spre ușă, mistuită de o durere atroce de picioare. Șovăi în prag, când un val de căldură și mirosul de pământ de afară îi invadară simțurile. Privea dezorientată încrengătura umbroasă a copacilor. Un zid impenetrabil de verdeață. Cu frunze cerate și închise la culoare. Jocuri de lumini și umbre se strecurau prin baldachinul gros al copacilor.

Unde suntem?

Lăsă jos coșulețul, folosindu-se de ambele mâini ca să coboare din avion. Apoi, scrâșnind din dinți de durere, luă coșulețul și se îndepărtă cu pași împleticiți de aparatul de zbor înecat în fum. Păși cu picioarele goale pe covorul de frunze de pe jos.

Aerul vibra de jur împrejur sub apăsarea unei călduri înăbușitoare. Genunchii o lăsară și căzu la pământ lângă coșuleț.

Clănțănea din dinți în timp ce creierul înregistra crâmpeie din împrejurimi. O pasăre cu aripi colorate, ce stătea cocoțată pe o creangă și o privea cu ochii ei negri, ca niște mărgeluțe. Avionul alb, de metal, care nu-și găsea locul printre copacii luxurianți, învăluiți în liane. Zgomotul tot mai domol al unui motor.

— Unde suntem? întrebă o voce din spatele ei.

Se întoarse. Și îl văzu pe Daniel aplecat în față, cu mâinile pe genunchi și o dâră de salivă în colțul gurii. Purta un tricou polo, de un roz pal, care avea mânecile sfâșiate și era pătat de mizerie. Se șterse la gură, apoi își îndreptă spatele.

— Nu știu…, îi răspunse ea privind în jur, în timp ce un fior de durere îi străbătu gâtul.

Erau înconjurați de copaci, ale căror coroane se împleteau sub forma unui baldachin atât de compact deasupra lor, încât soarele reușea cu greu să se strecoare. Pământul era presărat cu dâre adânci, lăsate de avion în momentul prăbușirii, și cu tufișuri și arbuști culcați la pământ. Privi avionul, cu botul flancat de doi copaci cu crengile aplecate. O parte din aripa stângă i se îndoise și o încrengătură de sârme se înălța spre cer. Clipi de câteva ori, încercând, parcă, să șteargă tabloul mult prea ireal.

Scâncetul copilului îi atrase din nou atenția spre coșuleț. Întinse automat mâinile spre el și îl luă în brațe. Îi privi pielea fină ca laptele, năsucul și perișorul deschis la culoare.

— Unde e mămica lui? Trebuie s-o ajutăm pe mămica lui să…

— Hei! strigă pilotul, ivindu-se în ușă, cu șapca strâmbă pe cap și fața înnegrită de fum. Avem nevoie de ajutor. Tu! spuse și arătă cu mâna spre Daniel. Vino să ne ajuți!

Daniel se supuse și urcă în avionul înecat în fum.

— Vreau să văd dacă ești teafăr, îi zise Lori pruncului, cu o voce stranie, ușor exagerată, de parcă spunea o poveste, pipăindu-i scalpul ca să vadă dacă nu avea cumva vreo tăietură sau vreo umflătură și plimbându-și apoi degetele pe gâtul și pe umerii lui.

Îi simți bătăile repezi ale inimii când îi descheie vestuța albă de bumbac și își plimbă degetele pe pieptul și pe trunchiul lui, întinzându-i cu grijă mânuțele și piciorușele.

El o privea curios, fără să protesteze sau să se împotrivească. Nimic nu părea să-i creeze vreun disconfort. Coşuleţul îl protejase, probabil, cel mai bine. Un lucru ciudat, legat de accidentele de mașină, îi trecu prin minte – pasagerii care dorm în timpul unui accident au mai multe șanse de scăpare, deoarece sunt mult mai relaxați.

E teafăr, își spuse în gând, răsuflând ușurată. Îl așeză cu grijă înapoi în coșuleț, dar nici nu-l puse bine în pătuț, că și începu să plângă.

— Oh!

Se înroși la față și scânci fără încetare până îl luă din nou în brațe. Strânse din dinți de durere și, ridicându-se în picioare, îl strânse la piept, lipindu-i obrăjorul de umărul ei. Ceva îi spunea că gestul ăsta avea să-l liniștească.

— Gata, gata!

Când își ridică privirea, îl văzu pe pilot cum iese, cu pași împleticiți, pe ușa avionului, ținând-o de subsuori pe mama copilului. Capul îi atârna pe spate, măturând pământul cu părul în nuanțe de chihlimbar. Îi zări albul ochilor și pata de sânge de pe față.

Daniel se ivi și el, alb la față ca varul. O ținea de glezne și se uita oriunde în altă parte, dar nu la ea.

— E…? strigă Lori.

— A murit, răspunse pilotul, clătinând din cap.

O, Doamne, nu!

Lori strânse și mai tare pruncul la piept, întorcându-se cu spatele ca să-l împiedice să vadă tabloul sinistru. Începu să fredoneze o melodie printre scâncetele lui – un cântec de leagăn, de mult uitat, rămas în vreun colțișor al minții. Îi tremura vocea, cu note cântate mult prea sus, iar când repetă refrenul, începu să se miște câțiva pași, înainte și înapoi, în ritmul melodiei.

Copilul începu, ușor-ușor, să se destindă în brațele ei. Ea continuă să fredoneze cântecul, dând încet din cap. Și o făcu fără încetare tot timpul cât bărbații transportară morții afară din avion.

13
ÎN TRECUT | LORI

Avionul fumega în jungla fremătătoare.

Băiețelul adormise în brațele lui Lori, iar în spatele lor, cele patru cadavre zăceau unul lângă altul, pe pământ.

Avionul nostru s-a prăbușit. S-a prăbușit.

Cuvintele i se derulau fără încetare în minte. Disparate, de parcă impactul prăbușirii îi spulberase gândurile ce refuzau acum să i se mai închege coerent în minte.

Simțind că pruncul i se agită în brațe, îl privi, uluită să-l găsească cuibărit la pieptul ei, cu respirația caldă.

Sonny – așa îi spusese mămica lui. Simțea nevoia să-l încredințeze în grija altcuiva. Dar cui?

Avea gâtul uscat. Trebuia să bea apă. Avusese o sticlă cu ea în avion, dar nu se putea urca în epava care încă fumega. Își plimbă limba de jur împrejurul obrajilor, simțind rănile lăsate de dinții care mușcaseră din carne.

În fața ei, Daniel își ținea mobilul în aer, privind încruntat ecranul.

— N-are semnal! Nici măcar o liniuță, la naiba! exclamă în timp ce pășea de colo-colo, cu ochii ațintiți în telefon.

Purta niște ciorapi de bumbac, de un albastru-deschis, cu niște dungi portocalii la glezne.

Umblă în șosete, își spuse în sinea ei – un alt gând blocat acolo, fără legătură cu situația. Privea cum frunzele uscate i se agățau de țesătura de bumbac și călcâiele i se murdăreau de praf.

— Hei! îi strigă lui Lori. Ți-ai verificat telefonul?

Telefonul! Unde îi era telefonul? I se părea deodată extrem de important. Să scrie mesaje. Să sune pe cineva. *Pe Erin*! își spuse în gând. *Trebuie să vorbesc cu sora mea. Trebuie să-i spun ce s-a întâmplat.*

Pilotul ieși din cabină, ținându-se cu mâinile de cadrul ușii. Rana de la cap i se ivea, urâtă, pe sub șapcă. Sângele i se prelinsese pe reverul alb al uniformei.

— Te simți bine? îl întrebă Lori. Rana ta…

Își atinse capul cu mâna. Părea uimit să-și vadă degetele pline de sânge. Și le șterse pe piept, lăsând o

dâră roșie, sinistră, pe insigna prinsă de cămașă. *Căpitanul Mike Brass,* citi ea, cu ochii mijiți.

— Ce dracu' s-a întâmplat? întrebă Daniel.

— O problemă la alimentarea cu combustibil, răspunse Mike, pilotul, cu palmele deschise. Nu știu exact…

— Unde suntem? întrebă bărbatul cu părul lung, ivindu-se în spatele pilotului, cu extinctorul în mâini.

— Am fost nevoit să execut o aterizare de urgență… Dar n-am avut unde – nu e nicio fâșie de pământ pe kilometri întregi. Insula asta a fost singura opțiune.

O insulă! *Suntem pe o insulă*!

— N-am putut să controlez aterizarea…, continuă Mike, clătinând din cap. Am încercat să încetinesc… Am luat-o printre copaci…

— Ai cerut ajutorul prin radio? îl întrerupse Daniel. Ne caută vreo echipă de salvare?

— Tabloul de comandă s-a stricat. Nu mai merge nimic.

— Nimic? repetă Daniel, cu glasul strident. Dar ai telefon prin satelit, nu?

— Avioanele de mici dimensiuni nu sunt echipate cu asemenea aparatură.

Daniel se apucă cu mâinile de ceafa; gestul păru să-i provoace un nou val de durere – își lăsă brațele în jos și își roti umărul stâng spre ureche.

— Dar ai un radar sau un dispozitiv GPS care să indice unde ne aflăm?

Cuvintele se revărsau în cascadă. Mult prea repede. Lori nu înțelegea nimic. Se uită la pruncul care-i dormea în brațe. *Ce fac cu tine*?

Mike spunea ceva despre radarul primar și cel secundar.

— E valabil doar pentru câmpul vizual. Avionul dispare de pe radar când se află în picaj.

— Și ce se va întâmpla acum? întrebă Lori, simțind cum sângele îi îngheață în vene.

Mike se întoarse spre ea și o privi cu atenție pentru prima oară. Avea ochii congestionați și pupilele dilatate. Clipea iute.

— Vor lansa o operațiune de căutare.

— O operațiune de căutare? repetă Daniel și râse. O operațiune de căutare, la dracu'! continuă, clătinând din cap, cu un rânjet ironic pe buze. Avionul s-a prăbușit din

cauza ta și acum ne spui că n-ai cum să ceri ajutorul prin radio? Că n-ai nici telefon prin satelit?

Își deschise palmele și se răsuci pe loc în așa fel încât să-i cuprindă cu privirea pe Lori și pe bărbatul cu păr lung.

— Auziți ce aberații debitează ăsta? întrebă Daniel.

Își duse din nou telefonul în fața ochilor și înjură mânios când îi văzu ecranul.

— Nu stau să aștept echipele de căutare. Trebuie să existe semnal pe undeva pe insula asta. Sau, și mai bine, niște locuitori. O să aflu exact unde suntem.

— Am venit dintr-acolo, spuse bărbatul cu părul lung, arătând cu mâna în direcția avionului care, în momentul prăbușirii în pădure, lăsase în urmă copaci și arbuști doborâți la pământ și dâre de roți.

Lori porni după ei spre marginea junglei, cu băiețelul în brațe. Era desculță, fiindcă își pierduse sandalele pe undeva prin avion. Se uita atentă pe unde merge, evitând rădăcinile de copaci și crengile căzute și încercând să pășească numai pe pământul acoperit de frunze.

Pădurea umbroasă lăsă locul unei plaje cu nisip alb, scăldată într-o lumină amețitoare. Îi schimbă poziția lui Sonny ca să-l apere de arșița neîndurătoare a soarelui, Nisipul adânc îi ardea picioarele goale. Fără vreo adiere de vânt, soarele dogorea deasupra lor. Senzația de sete devenea tot mai mistuitoare cu fiecare pas pe care îl făceau pe nisipul presărat cu coji uscate de nuci de cocos și frunze moarte de palmier.

Se opriră la mal. Întinderea nețărmurită a oceanului îi privea cu indiferență. Apa era de un azuriu strălucitor, limpede ca cristalul și puțin adâncă. Frumusețea locului părea de-a dreptul obscenă în comparație cu trupurile lor rănite și sfâșiate.

Cam la o jumătate de kilometru depărtare, apele puțin adânci ale golfului erau mărginite de un recif șerpuitor, care părea să înconjoare insula. Acolo, nuanțele de un albastru tot mai închis ale oceanului se uneau cu spuma albă a valurilor ce se spărgeau de recif.

În stânga, plaja se pierdea la poalele unor blocuri imense de piatră, care înaintau spre apă. În dreapta, nisipul se întindea nestingherit înainte de a se întrerupe în fața unei păduri dese de mangrove, ce intra în mare.

Se întoarse pe loc, cu fața spre mantia groasă a junglei din mijlocul insulei. Nimic nu întrerupea întinderea nemărginită de verdeață – nicio clădire, niciun drum, nicio așezare omenească. Locurile erau tulburător de senine, ca un crâmpei de paradis cu un avion care fumega în mijloc. Scrută împrejurimile, căutând cu disperare un semn lăsat de mâna omului – o colibă de pescuit, o barcă, ceva care să trădeze prezența umană dar nu văzu nimic.

— E complet pustie, șopti Daniel.

— Cât va dura până ne vor găsi? îl întrebă Lori pe Mike. Copilul are nevoie de lapte. Trebuie să plecăm de aici. Căldura asta nu-i priește…

— Nu știu…, îi răspunse, mijind ochii în soare.

— După traseu, își vor da seama unde ne-am prăbușit, spuse Daniel. Nu-i așa?

— Am întâlnit o zonă cu vreme rea, răspunse Mike în timp ce-i zvâcnea maxilarul. Am fost nevoit să mă abat de la traseu, așa că am făcut un ocol mare. S-ar putea să nu-și dea seama că ne aflăm în regiunea asta, adăugă, după o scurtă pauză.

— Poftim? strigă Daniel. Habar nu au unde dracu' suntem?

Lori își aminti că se uitase pe o hartă a Arhipelagului Fiji acasă la Erin. Zona de sud-est, spre care se îndreptau, era izolată și rareori vizitată. Arhipelagul era presărat cu mii de insulițe, din care mai bine de trei sute nu erau locuite.

Mike se așeză pe vine, lovindu-și genunchii unul de altul. Șapca îi stătea strâmbă pe cap, iar rana de sub ea începea să se usuce în bătaia soarelui. Ea îl privi cum întinse o mână tremurândă în nisip și începu să deseneze.

Contura forma insulei principale și marcă punctul de plecare. Broboane de sudoare se adunau pe fruntea sa încruntată în timp ce desena lanțul de insule.

— Asta era destinația noastră, spuse, făcând o cruce. Acesta e traseul pe care ar fi trebuit să-l urmăm – iar ultimul contact stabilit cu turnul de control a fost cam pe aici.

Cam la o treime din drum, remarcă în gând Lori.

— Vremea rea venea dinspre vest, așa că m-am abătut de la traseu și am încercat să schimb ruta.

Căzu o clipă pe gânduri. Apoi, se aplecă în față.

— Cred că ne-am prăbușit pe undeva pe aici.

Se apropiară și ceilalți, acoperind cu umbrele lor harta de nisip. Lori le simțea mirosul acru de vomă și duhoarea de fum.

— Așadar, când vor lansa operațiunile de căutare, o vor face din locul ultimei transmisii, nu-i așa? întrebă bărbatul cu părul lung, cu tricoul închis la culoare, îmbibat de sudoare.

— Corect.

— Asta înseamnă că… – adăugă, aplecându-se în față ca să vadă și mai bine harta – zona de căutare va cuprinde doar câteva sute de kilometri.

Ea simțea că amețește. Închise ochii și strânse copilul la piept. *Nu pot face față la așa ceva…*

Își dorea cu disperare să audă vuietul elicelor de elicopter, să simtă freamătul unui avion apărut în zare, venit să-i ia de acolo, sau să vadă o barcă de salvare străbătând apele golfului. Dar când deschise din nou ochii, văzu doar chipurile însângerate și înspăimântate ale unor străini și, dincolo de ei, întinderea albastră a oceanului.

14
ÎN PREZENT | ERIN

Mă zbat – încă țipând – în timp ce fiul pilotului mă trage afară din salonul căpitanului Mike Brass.

Mă eliberez din mâinile sale și pornesc cu pași mânioși pe coridor.

— Cine dracu' ești? mă întreabă.

Noi n-am avut de ales.

Cuvintele îmi răsună prin minte, tot mai tare, cu fiecare pas pe care îl fac.

Noi.

Au mai scăpat și alții din accidentul aviatic. Nu doar Mike.

Cine? Cine?

Fiul pilotului vine după mine, cu pași repezi și greoi.

— Hei! Tu! Stai puțin!

Dar nu mă opresc. O iau la fugă. Am nevoie de aer. Trebuie să ies din spital. O iau la stânga și împing niște uși masive, ce dau spre niște trepte. Le cobor în fugă și evit un vizitator ce-mi iese în cale. Când ajung la parter, împing cu mâinile ușile de la intrare și ies afară în bătaia soarelui.

Inspir adânc aerul cald și umed – dar proaspăt.

Rămân o clipă pe loc, trăgându-mi sufletul, cu mâinile în șolduri.

Nicio veste timp de doi ani. Absolut nimic.

Apoi, pilotul apare – din morți – chiar în fața mea.

Știe ceva. *Fără doar și poate.*

Aud în urma mea un zgomot de ghete.

— Hei! Tu!

Mă întorc.

Și mă trezesc deodată, în fața mea, cu Nathan Brass, fiul pilotului, fremătând de energie. Are umerii lați, venele îi zvâcnesc pe gât și poartă niște pantaloni scurți, kaki, și bocanci.

— Ce naiba a fost asta? mă întreabă, cu un puternic accent australian, deschizându-și mâinile masive. Cine ești?

Mă studiază cu ochi pătrunzători. Îmi îndrept umerii și îmi ridic bărbia.

— Erin Holme. Sora mea s-a aflat la bordul avionului pilotat de tatăl tău.

Cuvintele mele au impactul unei lovituri în moalele capului. Clipește de câteva ori.

— Și de ce-ai venit aici?

— Ca să primesc niște răspunsuri.

Îl privesc pe Nathan. Știu anumite lucruri despre el. Știu că a plâns când sora lui mai mare s-a mutat de acasă. Știu că a jucat rugby la nivel național până când o rană la un umăr a pus capăt carierei sale sportive. Știu că n-a vorbit optsprezece luni cu tatăl său după moartea surorii lui. Știu că s-a căsătorit la 23 de ani și a divorțat la 25. Și mai știu că locuiește acum în Perth, la douăzeci de minute de casa mamei lui, și lucrează pe un șantier naval.

— Tata e pe moarte, îmi spune, cu indiferență în glas.

— De-aia și vreau să vorbesc cu el. Nu înghit gogoșile îndrugate într-un interogatoriu încropit de autorități. Vreau adevărul.

Sub imperiul adrenalinei, mânia mi se descătușează nestăvilită. Îl înfrunt amenințătoare, lucru aproape imposibil, de vreme ce abia îi ajung la claviculă.

— Vreau să aflu de ce sora mea n-a mai ajuns la destinație. Vreau să aflu cum dracu' a reușit pilotul, tatăl tău, să scape cu viață. Vreau să știu de ce nu s-a dus la poliție. Să aflu de ce, atunci când l-am întrebat toate astea (unde e insula și ce s-a întâmplat acolo), a refuzat să-mi spună. Vreau să aflu de ce, atunci când a recunoscut că a aruncat în mare trupurile pasagerilor morți, a spus: *Noi n-am avut de ales. Noi,* nu *eu.*

Nathan face un pas înapoi și mă privește uluit.

— Ne minte, conchid eu.

Se așterne tăcerea.

— Știu, spune apoi.

Mă așteptam la o atitudine defensivă, nicidecum la o încuviințare.

— De ce? Ce ascunde?

— Crezi că știu? M-a lăsat să cred că e *mort,* îmi răspunde, dezvelindu-și dinții. I-am organizat funeralii. Am ținut doliu. Mama a băut câte o sticlă de vin pe noapte, timp de șase luni, după prăbușirea avionului. Ziariștii practic i-au dormit la ușă, timp de trei luni. Și-a pierdut slujba. S-a mutat la mine. Și, exact când începea să-și revină și să se bucure de viață, poliția ne-a anunțat

că tata e în viață. Și a trăit – în tot acest timp – în Fiji. Și acum iată-ne aici, stând la un hotei, cu presa din nou la ușă!

— N-ați știut că e în viață?

— Firește că n-am știut, îmi răspunde, cu maxilarul încleștat, jignit, parcă, de întrebarea mea.

Stăm un timp pe loc, în bătaia soarelui toropitor, ascultând pașii târșâiți ai unui pacient care trece agale pe lângă noi. Un avion străbate cerul deasupra noastră și îmi ridic privirea spre bolta de un albastru strălucitor.

— N-ar fi trebuit să se urce la manșa avionului, rostesc adevărul gol-goluț.

— Ce vrei să spui? mă întreabă Nathan în timp ce mă privește cu atenție.

— Nimic, îi răspund repede.

— Ba ai vrut să spui ceva cu asta, insistă, cu aceeași privire scrutătoare. Ce anume?

Am buzele pecetluite.

— Era un pilot foarte bun. Cu un istoric ireproșabil. A zburat în toată lumea.

Mi-l imaginez pentru o clipă pe Nathan, copil fiind, cum stătea în carlingă, cu chipul luminat de încântare, în timp ce tatăl lui îi arăta butoanele și dispozitivele tabloului de comandă.

— Așa o fi. Dar nu și în ziua aceea.

— Trebuie să se fi confruntat cu vreo defecțiune tehnică, spune Nathan, fără prea multă convingere în glas.

— Și atunci de ce nu și-a făcut apariția? De ce s-a ascuns în Fiji timp de doi ani, fără să ia legătura cu familia lui? Știi care ar fi putut fi singurul motiv? întreb după câteva clipe de tăcere.

Mă scrutează printre gene.

— Sentimentul de vinovăție.

Cuvintele rămân suspendate în aer, încărcate de un înțeles profund.

— Nathan!

Ne răsucim amândoi.

Soția pilotului stă la câțiva pași depărtare. Pare slabă și fragilă. Își ține mâinile împreunate. Are o privire întrebătoare pe chip.

— Nathan, doctorul vrea să vorbească cu noi.

— Bine, răspunde, dând din cap.

Mă privește din nou, ușor șovăitor, de parcă ar vrea să mai spună ceva. I se alătură apoi mamei lui și intră

amândoi înapoi în spital.

Rămân o clipă pe loc, privind ușile care se închid în urma lor.

Noi n-am avut de ales – cuvintele îmi răsună amețitor prin minte. Mi-l imaginez pe pilot ieșind, cu pași împleticiți, din epava avionului, împreună cu alți pasageri.

În povestea lui Mike, niște informații nu se leagă. Știu că ne minte. Dar de ce?

15
ÎN TRECUT | LORI

Lori își luă inima în dinți și se întoarse la epava avionului. Un val de spaimă i se cuibări în suflet și simți un nod în gât. Măștile de oxigen atârnau inerte de tavan și în aer plutea un miros înțepător de arsură. Partea din spate a avionului era înnegrită de fum și plină de murdăria lăsată de extinctor.

Începu să tremure ca varga. Sonny se agită în brațele ei și, legănându-l, simți noi spasme, însoțite de durere în gât.

Are nevoie de lapte.

O văzuse pe mama lui pregătindu-i biberonul cu lapte praf în timpul zborului. Trebuia să fie pe undeva mai multă hrană pentru bebeluș.

Făcu, șovăitoare, câțiva pași, și scrută culoarul pătat de sânge. De sub un scaun se ivea un singur pantof de damă, iar tabloul i se păru și mai tulburător decât sângele. Simți o senzație cumplită de greață.

Călcă pe ceva tare. Când se uită, își găsi mobilul pe jos, cu ecranul spart , formând o pânză de crăpături.

Îl luă, stângace, de pe podea și apăsă pe butonul de pornire. Apoi așteptă.

Încercă și a doua oară.

Nimic – nici măcar sigla strălucitoare a firmei producătoare. Lăsă telefonul și merse mai departe.

Compartimentele de bagaje se căscau goale; în urma impactului prăbușirii, gențile se împrăștiaseră prin tot avionul. Își găsi servieta țintuită între două scaune, dar se uită mai departe în jur, în căutarea laptelui. Se așeză pe vine și se uită pe sub scaune, simțind cum pielea fluierelor picioarelor o arde când se întinse.

Uite-o! O geantă complet etanșă, cu modele florale și multe buzunare. O luă cu o mână și reuși să-i desfacă fermoarul. Începu să scotocească în ea, printre pamperși, costumașe, un covoraș pentru bebeluși și un *sling*. Nici urmă de lapte. Doar un biberon gol, cu urme de lapte pe tetină.

La naiba!

Scâncetele lui Sonny se transformară în țipete insistente.

Se îndreptă iute spre ieșire. În peisajul verde al junglei, îl văzu pe Daniel trăgând de mânerele unor geamantane. Tricoul polo, ridicat la spate, îi dezvăluia o porțiune de piele presărată cu smocuri de păr.

— Caut bagajul mamei lui Sonny! îi strigă ea. Băiețelul are nevoie de lapte.

— O fi ăsta? întrebă el în timp ce trăgea de o geantă stacojie, ce părea ieftină.

Lori coborî cu greutate din avion, ținându-l pe Sonny în brațe. Îl simțea transpirat și era roșu la față.

— Gata, dragule! îi spuse ea și-i desfăcu clemele costumașului de bumbac ca să-l lase să respire.

O muscă bâzâia deasupra rănilor de pe picioarele ei.

Daniel trase fermoarul genții și scoase la iveală seturi de costumașe și vestuțe împăturite, precum și șepcuțe de soare. Și-o imagină pe mămica lui împăturindu-le cu grijă, în vrafuri frumos aranjate, și simți un fior de emoție prin tot trupul. Nu era cazul să-și descătușeze lacrimile. Nu aici. Trebuia să se stăpânească.

Daniel scoase o cutie de lapte și câteva biberoane.

— Slavă Domnului! spuse ea, legănând copilul. Trebuie să pregătești laptele.

— Cine? Eu?

— Amestecă laptele praf cu niște apă! Citește instrucțiunile ca să afli cantitatea!

Le văzuse pe prietenele ei cum pregăteau biberoanele copiilor, dar apa nu trebuia oare să fie sterilă și călduță?

Daniel își trecu o mână peste frunte, citind instrucțiunile de pe spatele cutiei.

— Cât are? întrebă el printre țipetele băiețelului.

Lori o auzise pe mama lui când îi spuse stewardesei ce vârstă are copilul.

— Patru luni.

Îi stătea rigid în brațe, cu mânuțele în guriță.

— Gata, gata! Acușica!

Daniel avea o dâră de sânge uscat pe față. Și era încruntat.

— Nu poți să-l faci să tacă? Nu reușesc să mă concentrez.

Lori tresări.

Daniel puse cutia cu lapte în brațele bărbatului cu părul lung, al cărui nume – aflase Lori – era Felix. Așeză apoi, pe jos, proviziile din avion: chipsuri, sticle cu apă, sucuri de fructe, ciocolată și nuci.

— Pregătește-l tu! îi spuse Daniel, întorcându-se la bagaje.

Felix se uită la Lori, cu ochii lui negri. Avea o rană sângerândă la nas.

— Ce vrei să fac?

Ea îi spuse să pună într-un biberon niște apă minerală plată cu puțin lapte praf. El o ascultă, presără laptele în biberon și vărsă puțin pe jos.

— Pune tetina înapoi! îi spuse Lori în timp ce-l privea cum se lupta să atașeze tetina la biberon, dezvăluindu-și tatuajul de la încheietura mâinii.

Îi dădu apoi biberonul. Pe când își agita cu disperare pumnișorii, Sonny lovi recipientul și i-l aruncă din mână.

— La naiba! strigă Lori, văzându-l cum i se rostogolește la picioare, în timp ce laptele curgea pe jos și tetina se murdărea de praf.

Încercă să-l prindă, dar copilul i se agită deodată în brațe, lăsând senzația că e alunecos și greu de manevrat ca un țipar. Îl strânse la piept cu ambele mâini.

Se simțea udă de transpirație la subrațe și în spatele genunchilor, iar țipetele lui Sonny îi sfâșiau sufletul.

Felix luă biberonul de pe jos și îi curăță tetina cu apa care îi mai rămăsese în sticlă. Nu era o metodă ideală, dar deocamdată era bine și așa. După aceea, i-l dădu ei, pentru a doua oară.

Sonny își întinse mâna spre biberon, continuând să i se zvârcolească în brațe. De această dată ea era pregătită, îi prinse ușor brațul cu o mână și îi duse încet tetina la gură, ținând ferm biberonul. Sonny deschise gura mare și-și arătă gingiile trandafirii. Încetă imediat să mai plângă.

— Gata, încet, încet! spuse ea, în timp ce pruncul sugea lacom, cu ochii mari.

Îl auzea cum înghite cu zgomot, într-un ritm neregulat.

După un minut sau două, simțind că ritmul înghițiturilor se mai domolește, Lori răsuflă ușurată, iar umerii începură să i se destindă ușor.

Când își ridică ochii, văzu că Felix o privește atent.

— Ai băut ceva până acum?

Lori clătină din cap.

El luă o sticlă cu apă din maldărul de provizii și, cum ea avea ambele mâini ocupate, i-o lăsă la picioare.

— Bea! Trebuie să te hidratezi.

— Mulțumesc.

El dădu din cap.

— Merg să cercetez locurile… Vom avea în curând nevoie de apă.

Mike întindea pe jos rămășițele arse ale unei plute de salvare. O porțiune din ea fusese complet pârjolită, transformându-se într-o masă topită de plastic portocaliu. Își șterse sudoarea de pe buza de sus, cu o expresie sumbră pe chip.

— E distrusă? întrebă Daniel, care stătea în picioare, cu mâinile în șolduri.

Avea la picioare o valiză argintie, deschisă, cu carcasă tare, în care cămășile proaspăt călcate făceau notă discordantă cu jungla înconjurătoare.

— Da, răspunse Mike, dar kitul de salvare a scăpat. Avem două lumini de semnalizare, o trusă de prim ajutor, tablete de desalinizare, o brichetă și o frânghie.

— N-ai găsit niciun telefon prin satelit rătăcit pe acolo? întrebă Daniel.

Mike nu-i răspunse. Se ridică în picioare. Lori îl văzu împleticindu-se, de parcă un genunchi era gata să cedeze. Reuși să se redreseze, dar ei nu-i scăpă grimasa de durere de pe chipul lui. Avea brațele murdare, iar pielea arsă de soare era presărată cu pete hiperpigmentare.

Lori își îndreptă din nou atenția asupra lui Sonny. Sătul acum, începea să clipească tot mai alene. Îi studie degețelele, cu care încerca să țină biberonul, unghiuțele tăiate și pielea catifelată. Avea un pufuleț de păr blond, ce i se rărea la ceafă. Îl privea cum își închide ochișorii și slăbește strânsoarea tetinei.

Mâncase cam jumătate de biberon. Era bine? Habar nu avea cât trebuia să mănânce un copilaș de vârsta lui. Când va avea nevoie de mai mult lapte? Chiar și la umbră, căldura era toropitoare și ea avea pielea presărată cu broboane de sudoare. Vuietul fremătător al oceanului răzbătea în depărtare.

Auzi un zgomot metalic.

Daniel stătea în genunchi, pe jos, înconjurat de numeroase valize deschise, supuse, parcă, unei autopsii. Studia cu ardoare un obiect pe care îl ținea în mână.

Lori îi văzu strălucirea argintie și primejdioasă.
Dintr-o teacă neagră, Daniel scoase un cuțit.

— Unde l-ai găsit? întrebă Mike, privind lama cuțitului, lungă de câțiva centimetri, cu două tăișuri – unul cu marginea ascuțită, iar celălalt cu dinți zimțați.

— Într-o valiză, răspunse Daniel în timp ce examina cele două tăișuri ale lamei.

Lori simți un fior de teamă străbătându-i șira spinării. De ce-ar pleca cineva într-o călătorie înarmat cu un cuțit? Doar se duceau într-o stațiune de vacanță, pe o insuliță, cu servicii *all-inclusive*. Ea își pusese în bagaj rochii de vară și sandale, cărți și costume de baie.

Un cuțit?

— Ce-ai mai găsit? întrebă Mike, apropiindu-se.

— Un binoclu și asta, răspunse Daniel și-i arătă un soi de suliță de metal, atașată de un harpon printr-un elastic negru. Seamănă cu o arbaletă. Am găsit și labe pentru înot.

Ea observă că toate geamantanele fuseseră desfăcute, iar diverse articole din ele fuseseră împrăștiase pe jos, la picioarele lui Daniel, care așezase pașapoartele găsite într-o grămăjoară. Ochii îi căzură asupra valizei sale – cu fermoarul desfăcut, curelele desprinse și lucrurile răvășite, printre care se iveau breteluța de dantelă a unui sutien și țesătura fină a unor chiloți negri. Simți un fior de neliniște la gândul degetelor lui Daniel pe lenjeria ei intimă.

De ce își luase oare lenjerie din dantelă pentru o vacanță cu sora ei? Își făcuse chiar și manichiura, alegând o nuanță de un roz aprins, care se asorta perfect cu o vacanță de iarnă la tropice. Acum însă, oja strălucitoare părea grotescă. Obscenă. Pentru cine își luase lenjeria seducătoare? Pentru cine își făcuse manichiura? Pentru cine își vopsise părul în nuanțe aurii? Nu pentru Pete – nu mai era cazul. Poate pentru că toate astea îi confereau o senzație de bine, ca și când oja ar fi putut schimba ceva.

Nu, nu acum. Nu putea să dea frâu liber lacrimilor. Nu aici. Nu din cauza lui Pete, pentru numele lui Dumnezeu! Gândurile-i răvășite îi zburară la ziua aceea.

Era luna mai, vacanța de primăvară. Lori era acasă, făcea curățenie în dulapul cu instrumente de pictură. Tuburi cu vopseluri întărite și pensule rigide zăceau pe masa din bucătărie, în timp ce ea încerca să se hotărască

ce să păstreze și ce să arunce. Auzind ușa de la intrare, se uită la ceas: orele amiezii. Ciudat! Pete nu-i spusese că avea să se întoarcă la prânz.

Imediat de cum intră în bucătărie, îi văzu expresia de pe chip – ochii mari, gura deschisă, fața palidă – și un gând cumplit îi trecu prin minte: *Are cancer. O să-mi spună că are cancer.*

Privirea îi căzu însă în podea, unde botul unuia dintre bocancii săi i se agățase de marginea desprinsă a unei plinte. Tremura.

— Îmi pare nespus de rău, Lori. Nu-mi vine să cred că trebuie să-ți spun asta…

Înghiți în sec. Când își ridică privirea și se uită la ea, observă că avea gâtul roșu.

— Te… părăsesc.

Nu era singura femeie din lume pentru care aceste cuvinte căpătau conotații înspăimântătoare, dar Lori le simți impactul cu o durere aproape viscerală, ca pe niște pietre aruncate în piept.

— Poftim?

— Îmi pare rău, repetă el, cu buzele parcă amorțite. Te părăsesc.

Nevenindu-și să-și creadă urechilor, ea se rezemă cu mâinile de masă.

— De ce?

— Am o altă relație.

— Poftim? Cu cine?

Îi evită privirea, clătinând din cap.

Ea strânse în mâini marginea mesei până i se albiră unghiile.

— O cunosc, nu-i așa?

Dădu din cap. Părea un joc pervers de „ghici cine”.

— Spune-mi că nu e vreo prietenă de-ale mele! Te rog! îl imploră ea, tremurând ca varga.

— Zoe.

Impactul loviturii o făcu să se prăbușească pe un scaun. Stomacul parcă i se urcase în gât.

Zoe era profesoară de educație fizică la școala unde Lori conducea departamentul de arte plastice. Începuse să predea acolo anul trecut, când se mutase din Birmingham cu un prieten, de care se despărțise în primul semestru. Își aduse aminte de trupul lui Zoe – micuț, zvelt și bine lucrat – în fusta plisată; și de tibiile sale pline de vânătăi. Corpul ei era atât de diferit de formele voluptuoase ale lui

Lori, pe care Pete susținea că le adoră. Sâni generoși. Șolduri seducătoare.

— Ieși afară!

Se aștepta să-l vadă cum pleacă din cameră. Dar Pete nu se urnea din loc. O privea în ochi, făcându-și curaj.

— Mai trebuie să-ți spun ceva.

Clipi de câteva ori. Ce mai era de spus? Ce putea fi și mai rău?

— Zoe e însărcinată. În paisprezece săptămâni. E copilul meu.

Lumea începu să se învârtă cu ea. Se aplecă în față.

— Îmi pare rău, Lori. Nespus de rău. Nici că se putea mai rău… după toate cele întâmplate. A fost un accident…

— Accident? mârâi ea printre dinți, ridicând capul.

— N-am vrut să spun asta…

Un val de mânie puse stăpânire pe ea. Mătură cu mâinile tot ce întâlni pe masă. Borcanul cu terebentină se lovi de frigider, prefăcându-se în țăndări, lichidul se vărsă pe jos, iar pensulele căzură cu zgomot pe podea.

— Lori…, spuse Pete, făcând un pas înapoi, cu palmele ridicate.

— Ieși afară! Acum! îi ripostă, cu glasul înecat de mânie.

El clipi de câteva ori, încremenit. Apoi, se întoarse și porni iute spre ușă. Și plecă.

Plecase.

Ea tremura ca varga. Nu știa cât rămăsese acolo, înlemnită ca o stană de piatră, dar știa că soarele își schimbase poziția, ea rămânând în umbră.

Își luă, în cele din urmă, telefonul.

Și formă numărul.

Sună de două ori. Sora ei îi răspunse după al treilea apel.

— Da, surioară.

Lori îi spuse doar o singură propoziție – *Am nevoie de tine* – și Erin se și sui în mașină, luând cu ea busola de care aveau nevoie ca să navigheze împreună prin aceste ape tulburi.

Își ridică acum privirea spre vegetația compactă a junglei, în mijlocul căreia zăcea epava avionului. Nu-și dorea decât să-și ia din nou telefonul și s-o sune pe sora ei. Să-i spună: *Am nevoie de tine.*

16
ÎN TRECUT | LORI

Ziua se apropia de sfârșit, sub pecetea căldurii. Lori stătea pe mal, cu ochii ațintiți spre orizontul pustiu. Avea pielea năclăită de sudoare, de sânge uscat și praf. Își înconjurase mijlocul cu brațele. O durere în gât o cuprinse. Duse o mână într-acolo, frecând mușchii tensionați.

Privind apa întunecată, înțelese că se lăsa noaptea.

Ultimele raze de soare se ascunseseră deja dincolo de linia orizontului, lăsând în urmă o paletă de culori. Peste toate se aşternea, în tăcere, vălul de întuneric.

Ar fi dat orice să vadă cum fasciculul de lumină al unei bărci de salvare spulberă amurgul. Își aținti privirea spre capătul cel mai îndepărtat al golfului, unde valurile oceanului se spărgeau, înspumate, de recif. Barca ar trebui să străbată valurile înalte, ce se loveau de un zid de stânci și de reciful de corali. Ziua, era primejdios. Noaptea, imposibil.

Aveau să petreacă noaptea pe insulă, își spuse, înfiorată de crudul adevăr.

Sonny dormea în coşuleț, la picioarele ei. Se ghemui, stângace, deschizând rănile care abia prinseseră o crustă. Simți o dâră proaspătă de sânge pe fluierul piciorului. Ascultă răsuflarea domoală a pruncului și se liniști. Așezase în coșuleț un cardigan al mamei lui, sperând ca țesătura de bumbac să-i fi păstrat parfumul. Deocamdată, dormea liniștit și mulțumit. Dar, în curând, avea să se trezească și va trebui să-i dea din nou să mănânce, să-l schimbe și să-l legene. Totul pe întuneric. Fără apă potabilă. Fără biberoane sterilizate. Fără o masă pe care să-l așeze.

Fără mămica lui.

Simțea cum inima îi bate cu putere în piept, cuprinsă de neliniște: totul cădea acum în grija ei. *In loco parentis*[4]. Era depășită de situație. Voia să încredințeze responsabilitatea altcuiva – dar cui? Daniel nici nu se atingea de copil. Felix era plecat de ore bune, iar Mike părea că abia se ține pe picioare. Se gândea cu îngrijorare la rana lui de la cap.

O dâră de fum străbătu plaja. Aruncă o privire peste umăr și văzu un foc de semnalizare. Mike reușise să-l aprindă cu bricheta, folosind coji uscate de nuci de cocos și nuielușe subțiri, pe post de surcele. Stătea acum ghemuit în lumina lui, punând o creangă deasupra.

Ea revăzu cu ochii minții clipele cumplite ale prăbușirii. Îi bântuiau gândurile ori de câte ori stătea încremenită – o înșiruire de imagini viscerale, scăldate în țipete de groază, când avionul intrase în picaj sau trosnetul oaselor frânte când stewardesa fusese luată de curent și se izbise de tavan.

Își scutură capul ca să alunge imaginile, dar gestul îi provocă un alt spasm însoțit de durere între omoplați.

Zări, prin lumina difuză, o umbră ce se îndrepta spre ea. Reuși, ușor-ușor, să distingă pașii mari ai lui Felix, care mergea agale, cu mâinile în buzunare, cu capul în pământ și ochii ațintiți spre ea.

Când se apropie, îi văzu dârele uscate de sânge ce-i brăzdau chipul. Ochiul stâng începea să i se învinețească și-i înnegura simetria feței, conferindu-i o expresie bântuită.

Gândul îi zbură la cuțit și la sclipirea argintie produsă atunci când a fost scos din teacă, lama sa cu ambele tăișuri la fel de letale. Era al lui Felix, descoperise Daniel, scotocindu-i prin rucsac. Ca și harponul.

Se ridică în picioare.

Se opri lângă ea. Simțea un miros ca de pământ sau ca de sare. El mirosea așa?

I se făcu pielea de găină la gândul că venise înarmat pe insulă.

— Ce face Sonny? o întrebă, cu glas domol.

— Bine, cred. Doarme… deocamdată. Ai găsit ceva? Apă?

Proviziile din avion le vor ajunge, cel mult, vreo două zile.

— Am găsit un pârâu. Și l-am urmat până la locul de unde izvorăște. Am descoperit un mic bazin în mijlocul insulei. Cu apă limpede și potabilă. Nimic altceva, din păcate. Nici urmă că ar fi locuită. Nici măcar vreun adăpost sau vreo colibă de pescuit. M-am urcat pe coama stâncilor din capătul insulei, de unde poți vedea foarte bine împrejurimile – dar n-ai ce să vezi.

— Aha! îi răspunse.

Nu știa la ce se așteptase, dar confirmarea o lovi în moalele capului.

— Dar am văzut mulți pomi fructiferi – bananieri, cocotieri, arbori de mango și de pâine.

— Asta-i bine.

Și așa și era. O veste bună – cu toate astea, nu simțea nicio urmă de optimism. Își dorea doar să audă că echipele de salvare erau pe urmele lor.

— Ai verificat semnalul la telefon?

— N-am avut telefonul la mine, îi răspunse el, schimbându-și expresia feței, cu privirea în pământ.

Își aminti că îl văzuse în sala de așteptare cum scoate cartela SIM din telefon și o aruncă în coșul de gunoi. O surprinsese apoi urmărindu-l ca privirea.

Acum, când își înălță capul, îi văzu ochii adânciți în orbite și umflăturile din jurul lor. Ce-ar fi trebuit oare să înțeleagă din modul în care o privea? Se simțea jignit? Umilit? Era greu de spus din cauza întunericului tot mai adânc.

— Am aruncat telefonul înainte de îmbarcare. Era vechi, mi se încheiase contractul. Îmi surâdea ideea de a fi deconectat de tehnologie pentru o vreme.

Lori nu spuse nimic.

El se fâțâi pe loc prin nisip; îl auzi călcând pe o piatră sau pe o cochilie.

Un țânțar îi bâzâia la ureche. Scrută din nou orizontul, în speranța vreunui semn de viață, dar nu văzu nimic.

— Nu vine nimeni, nu-i așa?

O privi câteva clipe îndelungate.

— Nu, nu vine nimeni.

Se înfioră din cap până în picioare, dorindu-și deodată să fie cu ceilalți în jurul focului.

Lori stătea lângă Sonny, pe nisipul ce începea să se răcorească. Flăcările focului de avertizare spulberau întunericul nopții cu limbi roșiatice.

Doamne, ce n-ar fi dat ca Erin să-i fie acum alături! Era o dorință egoistă să vrei ca sora ta să fie implicată într-un accident aviatic – o știa prea bine. Dar ăsta era adevărul. Și-o dorea pe Erin alături. Aici. Și acum. Își dorea s-o audă înjurând în timp ce se lupta să găsească o soluție la acest dezastru.

Ceva mai devreme, Mike adusese câteva crengi din junglă, pe care le aranjase pe plajă, cu chipul contorsionat de durere, în așa fel încât să formeze un SOS suficient de mare cât să fie vizibil de sus.

Un foc de semnalizare și un mesaj conceput din crengi: nu erau de ajuns. Epava avionului era ascunsă printre copacii deși din junglă. Ar fi fost mai bine dacă ar fi aterizat pe plajă – ar fi marcat mai ușor locul prăbușirii.

Sonny se agită în somn, depărtându-și degețelele, surprins parcă de imaginile din vis. Lori legănă încet coșulețul și-l liniști cu un glas duios.

Mike, care stătea în fața ei, se ridică în picioare. Îi văzu expresia crispată de pe chip și își dădu seama de efortul covârșitor pe care îl făcea ca să-și mențină echilibrul. Aduse încă o creangă, fără să spună nimic, și o puse pe foc, stârnind scântei de jur împrejur.

— Uitați! spuse Daniel și scoase dintr-o geantă un pachet de batoane energizante. Cine vrea să ia cina?

Luă un baton, după care le pasă pachetul. Mike și Felix luară și ei câte unul, dar Lori refuză. Nodul strâns din stomac îi anulase senzația de foame.

— Nu… nu reușesc să înțeleg…, spuse ea. Mă tot întreb… De ce noi? De ce *noi* am scăpat cu viață și ceilalți au murit?

— Nu există vreun motiv anume, răspunse Felix, cu glas domol. Nu e vorba nici de noroc, nici de destin. Nu există așa ceva. Se mai întâmplă și asemenea lucruri și trebuie să le accepți ca atare, pentru că n-ai de ales.

Fornăi cu zgomot, apoi înjură de durere. Își pipăi nasul cu degetele. Chiar și în lumina difuză a focului, Lori îi vedea umflătura și bănuia că avea nasul spart.

Focul sfârâi și un tăciune sări în nisip. Îi privi cum se stinge, prefăcându-se în scrum.

— Credeți că familiile noastre vor fi anunțate? întrebă Lori.

— Da, răspunse Mike. Au fost anunțate la câteva ore după ce avionul n-a mai ajuns la destinație. Compania aeriană urmează un protocol.

— Așadar, spuse Daniel, soția mea va primi o vizită acasă?

— Nu știu sigur, răspunse Mike. Poate un telefon.

— Are pe cineva alături? întrebă Lori.

— Locuim în Epsom. Mama ei stă în apropiere. O să-și revină imediat. Și o să-mi scotocească prin birou,

căutând asigurarea de viață.

— Aveți copii? întrebă ea și schiță un zâmbet.

— Am fost un copil dificil, îi răspunse, după o scurtă șovăială. Nu mi-a surâs gândul unei alte versiuni asemănătoare – și nici soției mele.

— De ce-ai venit în Fiji? întrebă Lori.

— Pentru afaceri. Imobiliare.

— Unde? întrebă Mike, ridicând capul.

— Pe insula spre care ne îndreptam. Caut oportunități de extindere.

Lori își aminti discuția de la telefon pe care o surprinsese în sala de așteptare – ceva despre *regrete.* Ar fi vrut să-i ceară mai multe detalii, dar interveni Mike.

— A vorbit cineva cu mama lui Sonny? întrebă el. Cum o chema? De ce călătorea singură?

— Holly Senton, răspunse Daniel. Am verificat toate pașapoartele.

— Am auzit-o vorbind cu stewardesa, spuse și Felix. Nu avea pe nimeni. Nu era vreun tată în peisaj.

— Le-a spus celor doi americani că excursia era un soi de răsfăț pe care și-l oferea după primele luni petrecute cu ăla micu', adăugă Daniel. Soare, plajă, mese gata pregătite, chestii d-astea.

Lori nu și le putea imagina pe niciuna dintre prietenele ei să-și dorească să plece singure într-o călătorie cu un copil atât de mic, dar îi înțelegea decizia. Holly își creștea singură băiețelul și voia să-și ofere un moment de răsfăț.

— Dar pe tine? îl întrebă Daniel pe Felix. Ce vânt te aduce în Fiji?

— Urma să mă ocup de activitățile nautice din cadrul complexului, îi răspunse el, dând din umeri. Actualul instructor mi-e prieten. Dar și-a fracturat glezna și stă pe tușă vreo trei luni. Eu urma să-i țin locul.

— Asta explică prezența harponului și a labelor pentru înot, spuse Daniel.

— Mi-ai umblat prin lucruri? întrebă Felix, înclinându-și capul într-o parte.

— Am strâns proviziile. Am umblat prin toate bagajele. Ai și un cuțit.

— E un cuțit de scafandru, răspunse Felix, susținându-i privirea.

Din junglă, răzbăteau orăcăieli de broaște.

O scânteie țâșni spre cer. Lori o privi plutind și apoi stingându-se ca o steluță căzătoare. Își ținea privirea ațintită spre bolta înstelată. Ar trebui să fie un tablou frumos – și *era* într-adevăr frumos –, dar părea nețărmurit și amenințător. Avea senzația că, dacă-l va mai privi mult timp, o va înghiți. Își dorea să aibă deasupra un tavan. Ziduri de jur împrejur. O veioză pe care s-o aprindă. Voia să fie în apartamentul închiriat al lui Erin. Să stea împreună pe canapeaua ei ieftină. Voia ca Erin să facă gestul acela al ei enervant – să-și împingă picioarele goale și reci sub coapsele ei. Voia să se uite la un serial, voia mâncare comandată acasă și o sticlă de vin. Voia să vorbească cu Erin despre lucruri nesemnificative, ce n-aveau nicio legătură cu salvarea, supraviețuirea sau proviziile de mâncare. O voia pe sora ei alături.

— Lori!

Clipi, ațintindu-și din nou ochii la foc. Daniel o întrebase ceva.

— Erai în vacanță, nu-i așa?

— Da, în vacanță. Trebuia s-o petrec cu sora mea.

— Ce? Sora ta era și ea la bord?

— Nu, nu. Am venit amândouă ieri în Fiji. Trebuia să zburăm împreună de dimineață… dar…

Șovăi, cu privirea ațintită în poală, și-și trecu un deget peste brățara primită în dar, de la Erin, cu mulți ani în urmă.

— Am luat masa împreună aseară… și ne-am certat. Ne-am spus diverse lucruri, continuă, clătinând din cap. N-a mai venit la aeroport de dimineață.

— Probabil că a fost o ceartă pe cinste, spuse Daniel cu un fluierat. Le simțea ochii ațintiți asupra ei, deasupra focului. Ridicându-și capul, îl văzu pe Mike cum se holbează la ea.

— Cum o cheamă pe sora ta?

— Erin.

Și, în lumina licăritoare a focului, zări o umbră ciudată și indescifrabilă învăluindu-i chipul.

— De ce? întrebă ea.

Mike clipi și umbra dispăru. Clătină din cap. Și schiță un zâmbet.

— Am întrebat într-o doară.

17
ÎN PREZENT | ERIN

Am petrecut după-amiaza încercând să iau legătura cu rudele pasagerilor din avionul FJ209. I-am lăsat mesaje mamei vitrege a lui Felix Tyler; soției lui Daniel Eldridge; și fiicei stewardesei. Vreau să vorbesc cu cineva care îmi înțelege zbuciumul sufletesc. Care ar putea să-mi spună: *Da, cred că au mai scăpat cu viață și alți pasageri.*

Dar n-am primit niciun răspuns.

Îmi arunc telefonul în pat, îmi iau cartela de la cameră și ies afară.

N-am mai avut parte de o masă ca lumea de când am ajuns în Fiji și am stomacul lipit de șira spinării. Cobor scările, traversez holul și mă îndrept spre restaurantul hotelului.

La intrare, mă opresc șovăitoare, în timp ce inima îmi bate frenetic în piept. În aer plutesc arome de condimente și friptură. Mă fâțâi când pe un picior, când pe altul. Știu că trebuie să mănânc. Trebuie să intru în restaurant fără să mă mai las mistuită de gânduri.

Și asta și fac.

Pornesc, cu ochii în pământ, spre o masă din colțul cel mai îndepărtat. Îmi așez scaunul în așa fel încât să stau cu spatele spre terasă. Deschid meniul cu băuturi, prefăcându-mă că mă concentrez asupra listei de vinuri. Dar, în cele din urmă, mă întorc și privirea îmi e atrasă de terasa cu vedere către grădinile scăldate în lumină. Caut cu ochii masa noastră – cea la care am stat cu Lori în seara petrecută aici. E liberă – cu o lumânare neaprinsă într-un vas de sticlă.

Clipesc de câteva ori și mă trezesc stând acolo, în fața surorii mele, cu coastele lipite de marginea mesei, în timp ce îi șoptesc printre dinți: „Bucură-te de vacanță de una singură!”

Cuburile de gheață mi s-au lovit de dinți când am dat pe gât cocktailul cu rom și felii proaspete de limetă. Am lăsat paharul jos, copleșită de senzația de relaxare indusă de alcool.

— Mai cerem un rând? am întrebat-o pe Lori.

Nu s-a uitat la ceas și nici la paharul pe jumătate plin din fața ei.

— Firește.

Era de bun augur.

Am cerut încă două pahare de Mai Tai și am așteptat să ni le aducă. Lumina lumânării pâlpâia între noi, iar căldura serii ne risipea senzația de uscăciune provocată de aerul condiționat din avion. Lori purta o rochie nouă, ce avea la tivul de pe gât un șirag de scoici. Părul, în nuanțe de miere, îi cădea în valuri pe umeri, amintindu-mi de mama, cu care semăna ca două picături de apă.

— Te simți bine? am întrebat-o eu.

O simțeam ușor agitată, învăluită, parcă, într-o umbră de neliniște. Poate pentru că acesta era doar un popas până la destinația finală – începutul vacanței noastre. Sau nu?

— Da, mi-a răspuns, cu un zâmbet pe buze, în timp ce ochii îi hoinăreau fără țintă.

Ospătarul, un tânăr cu nasul lung și subțire, ne-a adus băuturile pe o tavă de bambus presărată cu flori albe de plumeria și ni le-a pus în față cu gesturi reverențioase.

Lori i-a mulțumit, admirând aranjamentul feliilor de ananas din pahar și al crenguței de mentă peste bucățelele de gheață.

— Te superi dacă te rog să ne faci o fotografie?

Bărbații făceau mereu ce îi ruga Lori. Când eram adolescentă, o studiam adesea cu ardoare, încercând să descopăr motivul. Buzele ei seducătoare și expresive sau pielea sa în nuanțe de caramel nu le rămâneau indiferente, fără doar și poate. Dar ceea ce îi atrăgea cu adevărat era modul în care stabilea contactul vizual – puțin mai îndelung decât o fac oamenii în general. Odată ce atenția ei era îndreptată spre cineva, acea persoană făcea tot posibilul ca s-o păstreze. Cine vrea să fugă de razele soarelui, ascunzându-se la umbră?

Ospătarul ne-a făcut semn să ne apropiem una de alta ca să ne prindă pe amândouă în cadru. Mi-am tras scaunul lângă al ei, surprinzând aromele de caisă ale balsamului ei de păr amestecate cu miresmele îmbătătoare ale parfumului pe care îl folosise de curând. Poate ar fi trebuit să mă aranjez și eu înainte de masă – nu mă schimbasem de hainele cu care venisem, pantalonii mei de bumbac erau șifonați și vesta neagră, îmbâcsită

după orele îndelungate de zbor. Mă simțeam vinovată pentru lipsa entuziasmului cu care privisem călătoria; chiar și în momentul în care îmi făceam bagajele, îmi spuneam că aș fi preferat să rămân la Londra, bucurându-mă de puțină intimitate. Era o lipsă de recunoștință din partea mea, dar acum, că mă aflam aici, mi-am dat seama că mă simțeam bine într-un loc cu totul inedit, așteptând să aștern un nou capitol pe hârtie.

Noaptea era caldă și încărcată de miresmele mării. Am dat s-o strâng pe Lori în brațe, dornică să-i dau astfel de înțeles că eram împreună în asta și că va trece cu bine peste cele întâmplate, dar ospătarul a apăsat pe buton și Lori deja se retrăgea, luând telefonul ca să vadă cum ieșise poza.

Preț de câteva clipe a editat fotografia, cu capul plecat și ochii ațintiți în ecran. Am încercat să ignor faptul că a și pus-o pe Instagram, spulberând micul nostru moment de intimitate. Telefonul a rămas pe masă, ca un oaspete inoportun. Ecranul îi licărea la câteva minute, anunțându-i notificările, iar Lori îl privea cu atenție, dornică să afle cine îi dăduse *like,* cine îi lăsase vreun comentariu sau dacă Pete văzuse fotografia.

Am întins mâna peste masă și i-am întors telefonul cu fața în jos.

— Hei! a protestat ea, ridicând dintr-o sprânceană.

— Hai să nu ne stricăm seara din cauza lui, bine?

— Bine? m-a imitat, ironică.

Săptămâna trecută, în timp ce luam micul dejun, m-a acuzat că semăn cu elevii ei de clasa a zecea.

— Șterge-l de pe site-urile de socializare! i-am spus eu, nu pentru prima dată. De ce vrei să vezi ce postează? Nu faci decât să răsucești și mai tare cuțitul în rană.

— Dar poate vreau să-i arăt ce postez *eu.*

— D-aia ai plănuit vacanța asta? Ca să-i arăți degetul mijlociu?

— Nu fi vulgară!

Nu obișnuiam să ne certăm și să ne aruncăm cuvinte grele, dar asta nu însemna că nu ne purtam pică uneori. Oare vulcanul care clocotea încet, amenințând în orice clipă să erupă, nu era mai primejdios? De nouă luni nu vorbeam decât despre Pete și voiam să luăm o pauză, să ne bucurăm de o masă tihnită, într-un restaurant din Fiji, să privim luminile licăritoare, reflectate în valurile mării,

să ne savurăm cocktailurile și să dăm uitării cele întâmplate.

— E și vacanța mea.

— Și cine ți-o plătește? a ripostat strângând din buze.

— Suntem în Fiji de patru ore și deja îmi scoți ochii pentru asta, i-am răspuns, uitându-mă la ceas.

— Spun un adevăr.

— În regulă! Atunci să-ți spun și eu ceva! Nu sunt profesoară. Am concediu doar douăzeci de zile pe an și mi-am luat jumătate dintre acestea ca să petrecem o vacanță în Fiji.

— Și ce, aveai altă soluție mai bună ca să-ți petreci concediul?

Tonul sarcastic și sprâncenele arcuite m-au întărâtat.

— Sinceră să fiu, Fiji nu ar fi fost prima mea opțiune.

Și cam așa și era. Nu-mi permiteam multe alte călătorii. N-am fost niciodată în Africa. În India. Sau în America de Sud. N-am escaladat munții și nici n-am văzut vreun templu. N-am făcut mare lucru în viață – doar m-am mutat din Bath la Londra.

— Și atunci de ce-ai venit?

— Pentru că aveai nevoie de mine, i-am răspuns, ridicând din umeri.

— Ai venit mânată de o obligație de soră?

— Nu din obligație.

Deși era pe jumătate adevărat. Lori avea o mulțime de prietene, dar majoritatea erau măritate, însărcinate sau deveniseră deja mame; niciuna nu era disponibilă să călătorească în Pacificul de Sud cât ai bate din palme.

— Am vrut doar să spun că nu e chiar genul meu de vacanță. Stațiuni de lux, unde să lenevesc în hamac, făcând plajă. Când am stat eu la soare? Am pielea mai albă ca bezelele, iar la soare mă fac roșie ca racul, am adăugat, încercând să detensionez atmosfera.

— Ai acceptat să mă mut la tine tot din obligație? m-a întrebat, cu o expresie încruntată pe chip.

— Firește că nu, i-am răspuns.

Dar se pare că n-am fost prea convingătoare, căci Lori s-a rezemat de spătarul scaunului, încrucișându-și brațele la piept. Cu o expresie și mai încruntată.

— Nici nu mă vrei la Londra, nu-i așa?

— N-am spus niciodată asta…

— Nu, dar a fost evident de când am sosit.

— Poftim?! am exclamat, îndurerată.

— Când am locuit cu toții împreună, am avut grijă de tine. Am făcut totul pentru tine. Ți-am gătit. Ți-am spălat rufele. Ți-am găsit practic și loc de muncă. Apoi ți-am aranjat chiar și întâlniri cu prieteni de-ai noștri…

— Doamne, Lori! Mi-ai aranjat o întâlnire cu un nenorocit de contabil. A venit la bar purtând cravată.

— Cânta într-o trupă.

— Cânta la un soi de vioară într-o trupă folk.

Speram că o să schițeze un zâmbet, dar odată pornită, nu se mai oprea.

— Căsnicia mea s-a dus pe apa sâmbetei. Am fost nevoită să renunț la slujbă din cauza lui Zoe. Mi-am vândut casa.

Doamne, cât uram când își înșira necazurile!

— Și în ciuda celor întâmplate, tot eu am grijă de tine.

Răspunsul ei m-a făcut să ciulesc urechile.

— Poftim? Cum anume?

— Gătesc. Fac cumpărături…

— Ai preluat *de bunăvoie* sarcina cumpărăturilor. Eu am vrut să apelez la un serviciu de curierat.

— Ai dulapurile mereu goale. Trăiești ca o amărâtă de studentă, Erin!

Mânia mi se cuibărea în suflet.

— Îmi pare rău că nu gătesc și că nici n-am un serviciu de curierat la dispoziție pentru cumpărături, dar viața nu e pentru toți doar lapte și miere, așa cum a fost pentru tine.

Nu știu ce-am vrut să spun exact prin aceste ultime cuvinte – venite, probabil, din frustrarea că destinul îi netezea de multe ori calea lui Lori –, dar sora mea a adulmecat mesajul cu iuțeala unui câine de vânătoare.

— Nu e chiar totul lapte și miere în viața mea. După cum cred că ai observat deja – de vreme ce locuiai cu noi pe atunci –, am făcut patru fertilizări in vitro. Știi, bănuiesc, că nu mi-am dorit nimic mai mult decât să devin mamă. N-a fost deloc ușor. Și mai știi, de asemenea, că bărbatul pe care îl iubesc – cel alături de care credeam că îmi voi petrece restul vieții – o să aibă un copil cu prietena mea.

Iar își înșira necazurile.

— L-ai așezat pe Pete pe un piedestal – de parcă ar fi băiatul de aur din liceu, care te-a dus la balul de absolvire. Dar nu e deloc așa, Lori. Te-a dezamăgit. Te-a înșelat și te-a lăsat de izbeliște. Și nu e vina lui Zoe. Ci e numai a lui.

— Dacă Zoe n-ar fi rămas însărcinată, el n-ar fi plecat. Ea l-a atras în cursă. A fost o greșeală, un accident…

— Nu e adevărat! N-a fost niciun accident! am explodat, lovind masa cu mâinile.

Lori s-a retras, uimită.

Ne înfruntam din priviri. Mă studia printre gene.

— Ce vrei să spui? m-a întrebat, pe un ton ferm, accentuând fiecare cuvânt în parte.

La naiba! Am luat paharul și l-am dat jumate pe gât. Aveam senzația că lichidul rece ca gheața mă lasă aproape fără suflare.

Îi simțeam privirea țintuită asupra mea.

— Ce știi? m-a întrebat, cu glas scăzut și tăios.

— A fost doar o vorbă aruncată în vânt.

— Spune-mi!

Simțeam cum obrajii îmi iau foc și sângele îmi zvâcnește în urechi. Nu puteam să vorbesc. Și nici s-o privesc.

Dar mi-a citit gândurile.

— Zoe n-a fost prima, nu-i așa?

Îmi simțeam buzele grele. Nu reușeam să-mi organizez gândurile și să-i răspund cu iuțeala cu care îmi punea întrebările.

— Tu? m-a întrebat deodată, cu glas strident, din cauza tăcerii mele.

— Doamne, nu! i-am răspuns, ridicând capul. Firește că nu! Niciodată! Lori, cum ai putut să te gândești la așa ceva…?

— Atunci, cine?

Stătea aplecată peste masă, atât de aproape că îmi vedeam chipul în ochii ei întunecați.

Am înghițit în sec.

— Te rog! mi-a spus apoi.

M-a luat de mână și mi-a strâns-o cu degetele reci ca gheața.

N-aveam încotro decât să-i spun adevărul.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Acum vreo doi-trei ani. L-am văzut cu altă femeie – o singură dată.

Nu avea o relație. Băuse și a călcat strâmb…

Ospătarul s-a întors, cu ochii ațintiți asupra lui Lori, întrebându-ne dacă mai doream ceva. Nu mai voiam nimic. Încordarea tăioasă dintre noi l-a făcut să se îndepărteze la fel de discret cum a venit.

— Spune-mi totul! a șoptit Lori printre dinți.

Și i-am povestit, fără tragere de inimă, cum am dat de Pete la hotelul din Winchester. Tocmai coborâse din lift cu o femeie. Și m-a văzut. A deschis și a închis gura ca un pește pe uscat. A încercat să-mi vândă gogoși despre o sarcină de serviciu, dar n-a mers. I-am spus femeii să-și ia tălpășița, iar lui Pete i-am cerut să se urce în mașina mea. Stăteam în parcare, lapovița cădea pe parbriz, iar el își freca mâinile ca să se încălzească. Mi-a spus că a fost doar o aventură de-o noapte. Și m-a rugat să nu-i spun nimic lui Lori. Făceau a treia procedură de fertilizare in vitro și nu voia s-o pună în pericol. O iubea. Și regreta ce făcuse.

Am vrut să-l cred.

— Îmi pare nespus de rău, i-am spus surorii mele, privind-o în ochi.

Repetasem cuvintele astea de atâtea ori în discuțiile imaginare cu Lori – pentru acel moment când adevărul avea să iasă, în cele din urmă, la iveală –, dar acum păreau sordide și lipsite de sens.

— Ai ținut totul secret.

— N-am vrut să suferi.

— Sau poate că tăcerea ta ascunde cu totul alt motiv?

— Poftim?

— Ți-a fost teamă că o să dispară Pete din viața *ta.*

Aveam senzația că mi-a tras o palmă peste față.

— Ce vrei să spui cu asta?

Dar știam prea bine ce voia să spună. După moartea tatei, am rămas amândouă în casa familiei noastre. Însă, pentru că nu ne permiteam să plătim ipoteca și nu aveam nici asigurare de viață, am fost nevoite s-o vindem. Lori și Pete plănuiau de ceva timp să se mute împreună, așa că au cumpărat o căsuță cu terasă la periferia orașului Bath – și m-am mutat și eu cu ei. În dormitorul de oaspeți. Îmi convenea situația: aveam optsprezece ani pe atunci și, deși stăteam cu lunile la facultate, îmi plăcea să știu că aveam unde să îmi petrec vacanțele și unde să mă întorc după absolvire.

— Deși știai ce făcuse Pete, a spus Lori, clătinând din cap, ai continuat să stai la noi, fără să sufli vreo vorbă, și m-ai lăsat să-mi duc viața învăluită în negură. Poate că, dacă aș fi știut de atunci, eu și Pete am fi încercat măcar să găsim o soluție. Dar n-ai spus nimic, pentru că ți s-ar fi clătinat pământul sub picioare. Aveai nevoie de stabilitatea pe care eu și Pete ți-o ofeream.

Avea oare dreptate? O lăsasem pe Lori să se apropie de marginea prăpastiei în care se afla căsnicia ei, fără să încerc s-o trag înapoi. Mi-am spus că o protejam – dar poate că, de fapt, mă protejam pe mine.

— Îți amintești promisiunea pe care ne-am făcut-o după moartea tatei? m-a întrebat apoi, trasă la față, aplecându-se peste masă.

Am dat din cap, cu gura uscată. Stătuserăm pe malul râului, după funeralii, cu rochiile negre suflecate și picioarele adâncite în iarba înaltă și umedă. Lori mă ținea cu brațul de mijloc, iar eu îmi lăsasem capul pe umărul ei. Ascultam susurul râului, ce purta cu el nămolul și pietricelele de pe mal.

— Am rămas numai noi două acum, spusese Lori, cu un glas ciudat de matur. Indiferent ce se va întâmpla, îți voi fi mereu alături, Erin. Trebuie să jurăm că ne vom spune totul una alteia.

Am încuviințat clar din cap. Ne consolidam relația, îi cimentam fundația. Minciunile și secretele îi fisurau zidurile, dar credeam că noi suntem mai presus de toate astea.

— Noi două, jurase Lori. Mereu împreună.

Ne îmbrățișaserăm, cu chipurile brăzdate de lacrimi.

— Mereu împreună, repetasem eu.

— Ai încălcat promisiunea noastră, a spus Lori, la restaurant, luând cocktailul cu un lichid de culoarea cafelei, cu gheață.

M-am crispat, convinsă că voi simți gheața pe față. Dar a dat băutura pe gât, apoi a lăsat ușor paharul pe masă. S-a ridicat în picioare, cu brățara de aur pe care i-o dădusem în dar, sclipindu-i la mână. Știam ce cuvânt era gravat pe interiorul ei, căci doar eu îl alesesem.

— Du-te acasă, Erin! S-a terminat distracția.

Modul în care mi-a spus-o, cu bărbia ridicată semeț, trăda un dispreț covârșitor, care m-a lovit ca un trăsnet. Am sărit și eu în picioare.

— Nici n-am vrut să vin în excursia asta. Vrei să afli adevăratul motiv pentru care am acceptat să bat atâta drum până aici? Pentru că știam că n-ai curaj să pleci de una singură.

Vedeam cum vorbele mele îi sfâșiau sufletul. Și am simțit o umbră de triumf.

— Te înconjori de oameni, am continuat eu, ca să nu rămâi singură cu propria-ți companie. Fiindcă nu-ți place ce vezi.

Cuvintele și-au atins ținta. Buzele au început să-i tremure și ochii i s-au umplut de lacrimi. *La naiba*! Am mers prea departe.

— Lori…

— Dar tu vrei să afli adevăratul motiv pentru care te-am invitat, Erin? m-a întrerupt ea, stând aplecată peste masă, cu nasul aproape lipit de al meu. Pentru că mi-a fost *milă* de tine. Măcar eu am prieteni. Dar tu pe cine ai? De când Ben și Sarah s-au mutat, pe cine mai ai alături? Spune-mi numele cuiva de care îți pasă cu adevărat! Sau căruia îi pasă de tine!

„De *tine* îmi pasă”, am spus în gând. „*Ție* îți pasă de mine.”

Numai pe ea o aveam. Dar nu i-am spus-o cu glas tare.

— Ai dreptate, am ripostat. N-am pe nimeni. Bucură-te de vacanță de una singură, Lori! Când o să vii acasă, o să-ți găsești bocceluța la ușă.

Nu era adevărat. Nu era nici măcar un motiv de mândrie. Dar asta i-am spus.

Și atunci am văzut-o pentru ultima oară pe sora mea.

18
ÎN TRECUT | LORI

Se chinuia în zadar să adoarmă. Lori simțea răcoarea nopții în timp ce se foia în nisipul rece, trăgându-și jacheta până la bărbie.

Subestimase frigul nopților la tropice. Nu era vorba doar de scăderea bruscă a temperaturii, ci și de faptul că umezeala din aer și nisipul rece pe care stătea accentuau senzația de frig. Fusese o greșeală din partea lor să folosească păturile din avion ca să acopere cadavrele. Dar ea nu mai avea ce să facă. Nici prin cap nu-i trecea să străbată jungla întunecată ca să ia păturile de pe morți. Nu, nici vorbă! A doua zi de dimineață, avea să scotocească din nou prin bagaje. Trebuie să găsească pe undeva vreun prosop de plajă cu care să se învelească. Măcar Sonny stătea destul de confortabil în coșulețul de lângă ea.

Un norișor de fum, de la focul ce stătea să se stingă, plutea de jur împrejur. Imaginea îi evoca un rug funerar și își acoperi gura cu brațul. Gândul îi zbură la cadavrele pasagerilor, ce zăceau umflate în junglă. Animalele sălbatice le-ar fi putut da târcoale sau insectele ar fi putut să se târască pe pielea lor. Cât de mult timp i-ar lua unui cadavru să se descompună? se întrebă ea. Și ce aveau să facă dacă urmau să rămână aici mai mult de o noapte? Două… trei…

Se înfioră.

Dincolo de foc, jungla fremăta de zgomote complet necunoscute – scoase de niște insecte nevăzute, sau de ceva care se vânzolea printre frunze, tot foșnind. Se auzea o răsuflare greoaie, ca și cum copacii respirau anevoios. Încercă să se concentreze asupra mării și a valurilor, dar în loc s-o liniștească acest lucru, îl percepea ca pe ceva apăsător, căci insula era împrejmuită de întinderea nețărmurită a oceanului.

Faldurile greoaie ale întunericului îi invadau simțurile, lăsând-o aproape fără suflare. Le simțea ca pe o povară în piept, ce-o împiedica să respire. Ar fi vrut să aprindă o lumină, să dea drumul la muzică, să simtă atingerea cuiva – orice, numai să spulbere cât de puțin

întunericul. Dar nu avea cum să schimbe asta, așa că stătea nemișcată pe nisipul de pe plajă, cu sufletul mistuit de spaimă.

Își auzea răsuflarea întretăiată. Avea mintea învolburată de gândul că trebuia să rămână pe loc, pe o insulă pustie, când tot ce-și dorea era s-o ia la goană. Să fugă cât mai departe de propriile sentimente, de situația în care se afla, de tot acest coșmar nenorocit.

Dar nu avea unde să se ducă. Coșmarul era sinonim acum cu viața însăși.

Se ridică deodată în picioare, privindu-i pe ceilalți. Mai era cineva treaz? În licărirea focului ce mai avea puțin și se stingea, recunoscu doar silueta lui Daniel, care dormea întins pe spate, cu mâinile pe piept. Corpul complet inert, ochii închiși și jocul umbrelor de pe chip îl făceau să semene cu un cadavru.

Felix stătea de cealaltă parte a focului, învelit cu o haină. Nu-și dădea seama dacă avea sau nu ochii deschiși în întuneric.

Scrută restul plajei, căutându-l pe Mike. Cercetă cu privirea crâmpeiele mai întunecate, dincolo de licărul focului, apoi privi din nou țărmul, luminat slab de luna aflată în primul pătrar. Nici urmă de el.

Nu știa nimic despre acești oameni. Îi erau complet străini. Își dorea cu disperare ca și ceilalți pasageri să-i fie acum alături – Holly, sau stewardesa cu flecăreala ei optimistă, sau cei doi americani căsătoriți.

Dar cel mai mult și-o dorea pe Erin. Probabil că nici ea nu dormea la ora aia. Doamne, oare ce-i trecea prin minte? Se îndoia că ea stătea cu mâinile în sân, așteptând vești. Punea întrebări în stânga și în dreapta, cerea răspunsuri, cerceta rutele de zbor, lua cu asalt Ambasada britanică. Oare pe cine suna Erin acasă? Poate pe Pete? Avea să-i dea de veste, fără doar și poate. Căci voia să-i stârnească îngrijorarea.

Un scâncet, apoi un plânset spulberară tăcerea nopții – Sonny. Se uită în coșuleț. Îi dăduse să mănânce cu vreo două ore în urmă, dar băuse doar o treime din lapte. Probabil că i se făcuse din nou foame. Ea lăsase biberonul în avion. La naiba, ar fi trebuit să se gândească înainte!

— Mă întorc imediat, îi șopti ea.

Luă după aceea un băț de lângă foc și, împingându-l în flăcări, așteptă să se aprindă. Îl îndreptă în față ca pe o

torță, după care porni prin junglă cu pași rigizi, care împrăștiau nisipul sub picioare.

Își croia drum printre copaci, cu privirea în pământ, ocolind cadavrele învelite în pături, de la marginea luminișului. Oare imaginația îi juca feste sau simțea deja în aer miros de cadavru?

Scâncetele lui Sonny fuseseră înghițite de zgomotele junglei. Aerul fremăta de viață – zumzetul insectelor și foșnetul copacilor înăbușeau totul de jur împrejur. Dacă ar fi strigat acum pe cineva, de la distanța asta, n-ar fi auzit-o nimeni.

O pânză deasă de păianjen i se agăță de braț și o dădu, înfiorată, la o parte. Aerul părea și mai dens în junglă și ea simțea în gură gust de turbă și frunze putrede. Se opri. Prin lumina difuză, zărea silueta avionului – în dezacord total cu jungla înconjurătoare. Tabloul din fața ei părea zugrăvit de mâna unui artist, fiind desprins parcă dintr-o scenă de război, căci avionul făcuse prăpăd în momentul aterizării, lăsând în urmă copaci retezați la pământ, crengi rupte și cioturi frânte. Era ceva de-a dreptul respingător!

Revedea imaginile înspăimântătoare ale prăbușirii, ce o lăsau practic fără suflare – fiarele contorsionate; norul negru de fum ce se înălța din coada avionului; spaima aproape viscerală ce-i strângea inima ca într-o menghină.

Stomacul i se încordă și, dintr-odată, fără niciun avertisment, Lori se aplecă și vomită, printre picioarele goale. Simțea un gust de acid în gură. Se cuibări pe vine, cu răsuflarea întretăiată și ochii în lacrimi. Ar fi dat orice să pună capăt acestui coșmar – acolo, pe loc.

Apoi, auzi plânsetele lui Sonny – flămând și singur.

Se șterse la gură cu dosul palmei. Și se ridică de pe vine. Ținând bățul în față, ca pe o torță, porni din nou la drum. Începu să tremure ca varga când se apropie de avion. Cala era deja deschisă, dar bagajele fuseseră aruncate în spate. Înfipse bățul în pământ, se prinse cu mâinile de marginile calei și sări înăuntru. Genunchii protestară când se târî prin gura rece de metal, iar ea simți o dâră proaspătă de sânge pe tibii.

Aerul era mai rece aici, și îmbâcsit. Marginile de metal ale calei îi scrijeliră genunchii, tibiile și palmele. Găsi valiza lui Holly și începu s-o tragă spre ieșire. Dincolo de cală, simți o mișcare – o umbră trecătoare,

însoțită de trosnetul unei crengi. Își imagină deodată că cineva va închide ușa calei și o va lăsa în întunericul fără margini. Încercând să iasă cât mai repede afară, își pierdu echilibrul și se prăbuși la pământ.

Apucă torța improvizată și se ridică în picioare. Se uită de jur împrejur, dar nu văzu nimic – doar copaci și… la marginea luminișului, cadavrele acoperite, stând unul lângă altul. Parcă le și vedea, rigide, pe sub pături, cu ochii deschiși, în plin proces de descompunere.

Luă valiza lui Holly și porni încet spre locul unde dormeau ceilalți. Un zgomot metalic o făcu să încremenească.

Așteptă, cu sufletul la gură.

Un alt zgomot metalic.

Întorcându-se, văzu o lumină difuză mișcându-se prin cabina pilotului.

Unul dintre bărbați?

Se apropie suficient cât să vadă prin geamul cabinei, unde licărea lumina unui telefon. Zări tresele aurii ale uniformei pilotului – Mike. Era cât pe ce să facă un pas înainte ca să-și anunțe prezența, când pilotul se întoarse și se opri. Avea o expresie pe care nu i-o mai văzuse până atunci – intensă, fremătătoare, arzătoare. Făcea ceva cu mâinile, părând extrem de concentrat.

Lori făcu încă un pas și își înclină capul într-o parte. Mike stătea în cabină, cu spatele la ea.

Se uită deodată de jur împrejur, de parcă ar fi simțit că cineva îl privea.

Se holbară unul la celălalt prin parbrizul spart al cabinei. Apoi, Mike dispăru, ca să reapară în pragul ușii.

— Ce cauți? îl întrebă Lori.

— Niște calmante, îi răspunse el repede. Am crezut că au mai rămas pe aici.

— Am strâns la un loc toate proviziile medicale.

— Da, așa e, ai dreptate. Am avut impresia că a mai rămas ceva pe aici. Probabil că am visat.

Lori dădu din cap.

— Tu ce faci? Sonny e bine? o întrebă apoi, pe un ton ceva mai cald.

— Am venit să-i iau biberonul.

— Ai nevoie de ajutor?

— Am tot ce-mi trebuie, mulțumesc, îi răspunse ea.

Pornind spre țărm, își aminti expresia de pe chipul lui când îl întrebase ce caută – era o privire ciudată,

indescifrabilă. Dar Lori își dădu seama că era umbra unei minciuni.

19
ÎN PREZENT | ERIN

— N-am încredere în pilot, îi spun consulului britanic, traversând împreună holul hotelului.

Pășește ușor cu mocasinii moi din piele, în timp ce șlapii mei clăpăie la fiecare pas. Mi-a oferit o oră din timpul lui și, cum întâlnirea noastră a ajuns la final, se pregătește să plece.

M-am străduit să-mi păstrez cumpătul, vorbind cu glas scăzut și punând întrebări cât mai concise cu putință. N-am comandat Bloody Mary la barul din hotel, deși simțeam o nevoie disperată să beau ceva. Am făcut tot ce-am putut să nu mă foiesc pe scaun și să nu dau din mâini cât am vorbit. Am încercat al naibii de tare să nu-mi pierd stăpânirea de sine, dar acum el pleacă și eu n-am aflat nimic nou.

Vreau să-l determin să stârnească valuri în numele lui Lori. Acum doi ani, când avionul ei n-a mai ajuns la destinație, Steven Wills, consulul britanic, a fost cel care m-a vizitat și mi-a dat vestea. Tot el a fost persoana mea de contact cu poliția locală, cu cei de la Autoritatea Civilă și cu Ministerul britanic al Afacerilor Externe. A fost amabil, empatic și de ajutor, într-o oarecare măsură. Acum însă, pare surprins să mă găsească din nou în Fiji. Nu sunt un cetățean britanic care se află într-o situație de criză. Sunt o persoană care a venit aici cu scopul de a săpa după informații, în loc să fi stat cuminte acasă, ca toate celelalte rude. O persoană care îi dă bătăi de cap.

Ieșim din hotel și ne oprim pe treptele de marmură ce se pierd în noapte.

— Pilotul nu e singurul care a scăpat cu viață, îi spun din nou, ca și când repetiția ar transforma afirmația într-un fapt cert. Când am vorbit cu Mike Brass, a spus clar și răspicat: „Am fost *nevoiți* să scăpăm de cadavre". *Noi*! N-a fost o scăpare. A spus-o pentru că ăsta e adevărul. Au mai supraviețuit și alți pasageri.

— După cum am specificat deja, îmi răspunde consulul, pe un ton calm și răbdător, voi transmite informațiile autorităților competente.

— Da, dar poliția trebuie să caute răspunsurile cu mai multă hotărâre. Pilotul minte de-nghează apele. De ce n-a dezvăluit locul unde se află insula? Ascunde ceva… acoperă pe cineva.

Îmi dau seama că vorbesc prea repede și că stau prea aproape.

— Te asigur că voi face tot ce-mi va sta în putință să-ți ofer răspunsurile pe care le cauți.

Știm amândoi prea bine că e un răspuns oficial.

— Adică? Ce-o să faci, mai exact? Vreau să știu cu cine o să iei legătura. Ce întrebări o să pui. Vreau să mă asigur că o să faci absolut tot ce…

— Găsirea avionului prăbușit reprezintă o prioritate acum, mă întrerupe consulul. Autoritățile vor începe o altă misiune de căutare.

— Dar nu asta e important! Important e ce știe pilotul! Ce naiba ne ascunde!

— Îți înțeleg frustrările, îmi răspunde, strângând din buze.

— Oare chiar le înțelegi? Ai avut pe cineva drag în avionul ăla?

Știu că sună siropos, dar, la dracu', individul e o marionetă.

— Toată povestea asta aruncă într-o lumină proastă companiile aeriene, turismul și afacerile din industria HORECA, așa că nimeni n-are niciun interes să se afle răspunsurile. Nimeni nu caută suficient de bine. Mike Brass e pe moarte! Timpul ni se scurge printre degete!

Îmi țin mâinile ridicate în aer, cu degetele depărtate. Le las pe lângă corp și îmi spun că e timpul să respir.

Privirea mi-e atrasă de două tinere care urcă treptele spre intrare, având picioarele bronzate și bagajele pe umeri. Pășesc în același ritm. Seamănă bine între ele – au nasul la fel de lung, aceeași nuanță de bronz a pielii și aceeași lungime a antebrațelor netede care sunt legate unul de altul. Sunt surori.

Le privesc apropiindu-se. Nici nu se uită la noi. Sunt absorbite una de cealaltă, vorbind pline de însuflețire, cu capetele aplecate și ochii strălucitori. Le urmăresc cu privirea, atrasă ca de un magnet. Aș vrea să mă îmbăt cu prezența lor, de parcă apropierea lor sufletească ar fi ceva pur fizic, ar putea fi tangibilă. Vreau să pășesc pe orbita lor și să mă bucur de căldura relației strânse dintre ele, pe care o emană de jur împrejur.

Mă revăd stând cu Lori, pe aceste trepte, acum doi ani. Le-am urcat împreună, cu bagajele după noi și soarele dogoritor pe ceafă. Cumva am luat de bună relația noastră. Uneori mă revoltam și dădeam mă îmbrânceam în zidul solid care era iubirea surorii mele, căci voiam s-o pun la încercare și să-i simt meterezele statornice. Acum n-aș mai face asta. Aș proceda cu totul altfel. Nu i-aș mai riposta de această dată. N-aș mai pleca singură de la restaurant. Și n-aș mai lua toate deciziile proaste pe care le-am luat atunci.

— Erin!

Consulul îmi spunea ceva ce mi-a scăpat.

— Poftim? îi răspund, clătinând din cap.

— Ai numărul meu dacă se mai ivește ceva.

— Da…

Am scăpat ocazia de a mai spune ceva, iar el profită de asta ca să plece.

Văzându-l cum coboară treptele, încep să mă relaxez și răsuflu ușurată că întâlnirea noastră a luat sfârșit. Mi-l imaginez întorcându-se la răcoarea de acasă, cum se schimbă în haine comode și se așează la biroul somptuos, acoperit de piele, cu un vraf de ziare în față, bucuros că ziua s-a încheiat.

Trebuie să continui singură lupta – nimeni n-o va face în locul meu. L-am văzut ieri pe pilot. Știu că nu mai are mult de trăit. Câteva zile. Trebuie să aflu cât mai mult, acum, cât mai am timp.

Derulez în minte discuția purtată cu el, căutând indicii. *N-am putut să-i îngrop… n-am avut cu ce să sap… Noi n-am avut de ales.*

Noi. Noi. Noi.

Ar fi putut pur și simplu să fie o greșeală de exprimare, o scăpare, provocată de tumoare sau de medicamente. Dar dacă nu e așa?

I-am surprins pe chip o umbră – o umbră pe care nu știu cum s-o interpretez. De parcă săpasem cu ardoare și dădusem de ceva tare, ascuns în pământ. Ar fi trebuit să sap în continuare și să scot trofeul la iveală.

Trebuie să mă duc din nou la el. Să sap cu atenție. Și să scot adevărul la suprafață din adâncul secretelor lui întunecate.

20
ÎN TRECUT | LORI

Lori se trezi din somn, simțind ceva pe obraz. Se pocni peste față. Un gândac de culoare închisă îi alunecă de pe marginea bărbiei pe piept. Sări în picioare, se scutură pe tot corpul și aruncă insecta la pământ. Se înfioră toată și i se făcu pielea de găină când văzu cum gândacul se târăște, cu picioarele negre adâncindu-i-se în nisip.

Își ridică, dezorientată, privirea, în timp ce inima îi bătea năvalnic în piept. Când zări tăciunii din foc, retrăi momentele înspăimântătoare ale prăbușirii avionului. Se cuprinse cu brațele de mijloc și un vaiet îi scăpă printre buze.

— Te simți bine? o întrebă Daniel, întins de cealaltă parte a focului, cu părul răvășit și tricoul polo mototolit.

Lori clătină din cap – și gestul îi provocă un spasm însoțit de durere. Își pipăi cu degetele mușchii rigizi de la gât. Și își întoarse cu grijă capul dintr-o parte într-alta, analizând amploarea mișcării.

Aruncă o privire spre rămășițele de lemne arse. În apropierea lor, zări două adâncituri în nisip, acolo unde dormiseră Mike și Felix, și niște prosoape de plajă. Se uită în coșuleț și văzu că Sonny încă dormea, răsuflând ritmic și ușor. După ce-i dăduse azi-noapte să mănânce, încercase din greu să-l liniștească. Îl legănă, îi cântă, îi schimbă hainele și îl hrăni din nou – dar toate eforturile păreau în zadar. Umiditatea, întunericul, temperatura laptelui, țârâitul insectelor, mirosul lui Lori și nu al mamei lui – toate îi spuneau lui Sonny ca ceva nu era în regulă. În cele din urmă, istovit de plâns, adormise spre zori în brațele lui Lori.

Dimineața se ivea înnorată, dar înăbușitoare.

— Mă duc să-mi dau cu niște apă pe față, îi spuse lui Daniel, lăsându-l cu Sonny și îndreptându-se spre mal.

Rănile de pe picioare aveau toate nuanțele posibile de roz, roșu și violet și zvâcneau de durere la fiecare pas pe care îl făcea. Intră în apa puțin adâncă, de la mal și făcu o grimasă când apa sărată îi atinse tăieturile de la

nivelul tibiei. Un peștișor îi trecu printre glezne și dispăru în apele golfului.

Lăsându-se pe vine, luă niște apă în căușul palmelor și se stropi pe față și pe gât. Ar fi vrut să-și scoată hainele ca să se spele de sânge și mizerie și să mai alunge mirosul de fum, dar prezența lui Daniel pe plajă o descurajă. Se spălă doar pe brațe. Dar până și asta se dovedi a fi ceva revigorant.

Priveliștea era tulburător de pustie – se vedea doar linia orizontului. Spațiul nețărmurit îi crea senzația de vertij, căci nu avea de ce să se ancoreze. Totul se învârtea de jur împrejur, iar genunchii amenințau s-o trădeze. Privind oceanul, se lăsă purtată într-o vâltoare de gânduri. *Căutați-ne*! *Nu ne lăsați de izbeliște pe insula asta*! *Trebuie să plecăm de aici. Trebuie să facem ceva. Trebuie să aprindem mai multe focuri de semnalizare… în tot golful. Sau poate ar trebui să facem o plută sau… ce altceva*? *Trebuie să concepem un plan. Trebuie să fac ceva. Nu pot să stau cu mâinile în sân. Și să tot aștept…*

Vocea surorii ei îi răzbătea printre gândurile învălmășite.

Ia-o încet, Lori!

Erin nu avea niciodată nevoie de un plan, n-o interesa niciodată cum aveau să se desfășoare lucrurile și nici unde va duce cărarea pe care pășea. Nu urma un drum lin, ci se lua la trântă cu viața. Acum, asta trebuia să facă și Lori. Nu putea să controleze ce avea să se întâmple în continuare. Putea doar să trăiască fiecare clipă.

Se uită la brățara de aur, în nuanțe trandafirii, de pe mână. Micul ei talisman. Îi atinse interiorul cu degetul și simți inscripția gravată de Erin: *Împreună.*

Trase adânc aer în piept.

Mai întâi, Sonny. Trebuia să-i pregătească biberonul cu lapte înainte să se trezească. Traversă plaja, îndreptându-se spre liziera junglei. Încetini pasul când îl văzu pe Daniel în picioare, complet nemișcat, cu gâtul întins și ochii ațintiți spre coșuleț. Oare Sonny se trezise? Daniel îl privea cu chipul lipsit de orice expresie. După o clipă, se apropie, încruntat. Întinse ușor mâna spre coșuleț, încordat ca un arc.

Sonny scoase apoi un țipăt – și bărbatul sări înapoi, ca ars.

Băiețelul începu să plângă. Daniel stătea încremenit, cu ochii pironiți spre coșuleț. După câteva clipe, scrută plaja și dispăru în junglă, lăsându-l pe Sonny să țipe, deznădăjduit.

Mai târziu, după ce fusese hrănit și se liniștise, într-un final, Sonny adormi în brațele lui Lori. Stăteau amândoi pe mal când ea îl văzu pe Mike apropiindu-se.

Încă purta uniforma de pilot, murdară de sânge, iar de sub chipiu i se ivea tăietura adâncă de la cap. Dădu jos o geantă de pe umăr și scoase din ea o sticlă de apă.

— Am umplut toate sticlele goale cu apă de la pârâu. Vrei să bei?

— Da, te rog.

Ea își retrase ușor brațul de sub Sonny și întinse apoi mâna după sticlă.

— Poftim! i-o oferi Mike, desfăcându-i dopul.

Lori bău cu nesaț din ea și simți un gust fad de pământ și ceva sărat, însă era recunoscătoare pentru lichidul rece.

Mike scoase din geantă și un mănunchi de banane mici și verzi.

— Am mai găsit și astea. Vrei?

— Nu, mulțumesc.

Nu-i era încă foame, fiindcă simțea în continuare un nod în stomac. O să încerce să mănânce ceva, puțin mai târziu.

Mike se așeză lângă ea pe nisip, cu genunchii la piept și răsuflarea întretăiată.

— Ce face ăla micu'?

— Cred că bine, îi răspunse.

Îl acoperise cu un *sarong*[5] ca să-l ferească de razele de soare ce se iveau acum printre nori. Pentru o clipă, i-l dădu ușor la o parte, privindu-i ochișorii închiși și gurița trandafirie.

— Doarme încă.

— Are noroc cu tine, spuse Mike. Are nevoie de tine.

— Are nevoie de mămica lui.

Nu intenționase s-o spună cu atâta asprime în glas, dar îl văzu pe Mike tresărind. Și cum își lasă capul în pământ.

— Îmi pare rău că a murit, îi spuse apoi, fără să-și ridice privirea. Și de restul care au pierit. Îmi pare rău că

te afli în situația asta. Și că Sonny o să crească fără mămica lui. Am…

— A fost un accident, Mike. Nimeni nu și l-a dorit.

După câteva clipe îndelungate de tăcere, pilotul dădu încet din cap.

— Crezi că ne vor găsi astăzi?

— Nu știu, îi răspunse el, ridicând din umeri. Am urcat pe creasta de care vorbea Felix. E un loc bun de observație – poți să vezi toată insula. O să-mi stabilesc cartierul general acolo, înarmat cu binoclul și luminile de semnalizare. E cel mai bun loc de unde am putea vedea bărcile sau avioanele de salvare.

— Bună idee, încuviință ea.

Era un început.

Își ațintiră ochii asupra oceanului, adânciți din nou în tăcere. Felix străbătea apele golfului, cu harponul prins într-o parte și labele de înot în picioare, lăsând în urmă o dâră netedă pe întinderea albastră.

— A prins ceva? întrebă Mike.

— Nu știu, îi răspunse Lori și privi norii ca niște vălătuci întunecați de deasupra mării. E periculos să înoți acolo?

— În golf? Nu. Dar trebuie să te ferești de șerpii de mare și de coralii de foc și să ai grijă pe unde calci. Dacă ești vigilent, n-ai ce să pățești.

— Și mai departe?

— Nu m-aș duce mai departe. Și în niciun caz înarmat cu un harpon. Dacă prinzi ceva și lași în urmă o dâră de sânge, le dai de veste prădătorilor că masa e gata.

— Te referi la rechini?

— Da, îi răspunse, dând din cap. Rechini cu înotătoare negre, rechini gri de recif, rechini-taur sau rechini-tigru – toți aceștia trăiesc în apele oceanului. Majoritatea nici nu ți-ar acorda atenție, dar un pește rănit, care ți se zbate în vârful harponului, îi anunță că e rost de mâncare.

Felix se îndreptă spre mal și Lori îl privi ieșind din mare, cu părul negru ca blana de vidră. Rămase în apa puțin adâncă din dreptul țărmului și își scoase masca, labele de înot și harponul. O cicatrice trandafirie îi brăzda spatele, deasupra beteliei pantalonilor scurți. Apoi, se întoarse și străbătu plaja spre ei.

— Ai avut ceva noroc? îl întrebă Mike.

— N-am putut să respir prea bine din cauza asta, îi răspunse, arătându-le nasul spart, cu o vânătaie urâtă și, probabil, dureroasă de jur împrejur. Am văzut mulți pești de recif în apele golfului, dar cred că și prădătorii stau la pândă.

Pe plajă apăru umbra unui nor ce plutea amenințător deasupra lor. Mike își ridică, îngrijorat, privirea spre cer. Înspre vest, se adunau vălătuci tot mai vineții. Iar umiditatea din aer părea tot mai apăsătoare.

— Se pregătește de ploaie, spuse Mike.

— Mă gândeam să încropim un adăpost lângă avion, interveni Felix. E perioada de ploi, nu-i așa?

— Am avut noroc azi-noapte că n-a plouat, răspunse Mike, dând din cap. Dar în seara asta trebuie să fim pregătiți.

În seara asta? își spuse Lori în gând.

Lori împingea din greu butucul, împreună cu Felix, spre luminișul de lângă avion, simțind spasme cu fiecare pas pe care îl făcea.

— Gata! spuse el, îndreptându-și spatele, cu mâinile în șolduri și tricoul sfâșiat, pătat de sudoare.

Lori își frecă gâtul. Rostogoliseră patru butuci în luminiș, așezându-i de jur împrejurul unei vetre de foc împrejmuite cu pietre. Alături, se afla un maldăr de crengi uscate, adunate de Daniel.

— Ce ziceți de asta? întrebă Mike.

Când se întoarseră, văzură o fâșie, rămasă intactă, din pluta de salvare, întinsă între copaci, creând un adăpost improvizat. Nimeni nu voia să doarmă în avion. Tabloul însângerat dinăuntru și fuzelajul contorsionat, plus scaunele prinse în podea, pe care puteau sta doar în capul oaselor, îi determinau să respingă din start această variantă.

— Crezi că avem cu toții loc dedesubt? întrebă Daniel, care stătea la umbra aripii avionului și mânca un baton energizant, cu pantalonii suflecați, ce-i dezvăluiau gleznele subțiri.

— Adăpostul le e destinat lui Lori și băiețelului. Noi ne descurcăm cum putem, răspunse Mike.

— Cine te-a făcut șef?

Mike îl ignoră.

Felix rostogoli un alt butuc prin luminiș și îl așeză la marginea vetrei de foc. Scoase apoi din buzunar cuțitul de

scafandru și îl înfipse în butuc.

— Bucătărie de tabără, spuse el.

Lori își îndreptă privirea spre marginea luminișului, unde cadavrele zăceau sub pături. Nu știa dacă putea să doarmă în apropierea lor. Când avea să plouă, apa avea să se strecoare printre ele, creând râulețe de jur împrejur.

— Va trebui să ne gândim ce vom face cu cadavrele dacă mai stăm mult pe aici, spuse Felix, urmărindu-i privirea.

— N-o să stăm prea mult, ripostă Daniel, cu glas ferm, și sări în picioare. Eu plec dracu' de aici. Dacă ne ascundem în junglă, n-o să ne vadă nimeni. Trebuie să menținem focul de semnalizare de pe plajă. Și să aprindem altele de-a lungul golfului.

— Atunci, o să avem nevoie de mai multe lemne, spuse Felix, dând din cap.

— Hai să ne apucăm de treabă! îi răspunse Daniel.

Și plecară, unul câte unul, din tabără.

Fără compania lor, jungla părea s-o împresoare pe Lori din toate părțile. Copacii imenși, cu trunchiurile sufocate de liane, își întindeau crengile spre lumină. Plantele agățătoare și ramurile împletite creau un zid de verdeață atât de compact, încât acesta părea să stăvilească orice adiere de vânt. Avea pielea presărată cu broboane de sudoare. Se simțea amețită și gata să leșine – și își aminti că nu mâncase nimic. Luă o banană din cele aduse de Mike și văzu în clipa aceea cum ceva lucios se strecoară printre arbuști.

Încremeni și își ținu răsuflarea.

Un șarpe.

Se mișca încet, lăsând în urmă o dâră. Se îndrepta spre pătura unde Sonny stătea pe spate, purtând doar niște pamperși. Privea încântat baldachinul de verdeață de deasupra.

Șarpele șovăi ușor, cu ochii negri ațintiți asupra băiețelului.

Ar fi vrut, din instinct, să-l ia în brațe pe Sonny ca să-l ferească de pericol, dar știa că mișcările bruște erau o greșeală. Rămase astfel pe loc.

Nu te mișca! Îi spuse în gând lui Sonny. *Stai complet încremenit*!

Atmosfera fremăta în jur, de parcă mii de plante respirau toate deodată. În aer plutea un miros de putregai și mucegai.

Șarpele adulmeca cu limba lui roșie și bifurcată.

Ea avea senzația că toată jungla aștepta cu sufletul la gură.

Sonny începu să dea din piciorușe.

Șarpele îl privea cu ochii lui ca două mărgeluțe. După câteva clipe, coborî capul și se făcu nevăzut printre desișuri. Lori se năpusti spre Sonny, luându-l în brațe. El gânguri, bucuros s-o vadă.

Simțea, în spate, prezența tăcută a lui Holly. Sonny era pruncul ei. Îi dăduse naștere, îl iubise și pierise încercând să-l salveze. Acum era responsabilitatea lui Lori să-i ofere siguranță – dar dăduse greș.

— O să mă străduiesc, le șopti deopotrivă lui Sonny și lui Holly, sub ochii vigilenți ai junglei.

21
ÎN PREZENT | ERIN

După plecarea consulului, mă întorc în holul răcoros al hotelului. Mă îndrept spre lifturi, când le zăresc pe cele două surori care-au trecut pe lângă mine ceva mai devreme. Așteaptă la intrarea în restaurant, vorbind pline de însuflețire.

Cea mai înaltă dintre ele îi ia mâna surorii sale și i-o ridică spre ochi, privind ceva cu multă atenție – unghiile sau bijuteriile ei –, apoi spune ceva nostim, căci sora ei începe să râdă cu gura până la urechi și capul dat pe spate.

Îmi doresc cu ardoare să le stau în preajmă, să respir aceiași aer cu ele și să mă bucur de intimitatea lor. Mă trezesc că mă apropii de coada formată de clienții ce așteaptă să fie conduși la masă. Stau cât mai aproape cu putință de ele, surprinzând parfumul surorii mai înalte în timp ce aceasta se întoarce și arată cu mâna spre o tavă cu mâncare purtată spre o masă din apropiere.

— O să comand și eu ce-o fi aia, spune ea, pe un ton plin de emfază, cu un accent pur britanic. Biban roșu, poate? Acela e salsa de mango?

— Dar uite ce mănâncă tipul ăla! zice și sora ei, arătând cu mâna spre un bărbat gata să atace o porție de curry ornată cu ierburi proaspete și petale de flori. Nu prea știu dacă am chef de curry sau de încă o supă de homar.

— Doar n-o să iei același lucru!

— Dar era așa de bunăăăăă! exclamă ea, pofticioasă.

Mie și lui Lori ne plăcea să vorbim despre mâncare. De fiecare dată când luam masa împreună, analizam meniul, punându-i tot felul de întrebări ospătarului și cerându-i sfaturi. O convingeam mereu pe Lori să luăm meniuri complicate, pentru că nu puteam niciodată să aleg ceva simplu, și ne furam apoi una alteia bucatele din farfurie, le testam și le analizam, până reușeam să ajungem la un numitor comun, dorindu-ne în final să fi comandat două porții din același meniu.

— Hei, bună, ce faci?

Clipesc de câteva ori și-mi dau seama că le-am privit, probabil, insistent.

Amândouă îmi zâmbesc încurajator. Îmi bag mâinile în buzunare.

— Bine, mulțumesc.

Doar atât le răspund. Nu pot mai mult. Lori era purtătoarea mea de cuvânt, cea care umplea golurile unei conversații, îndreptând discuția spre anumite subiecte care să nu-mi scoată în evidență personalitatea, uneori, ciudată.

— Făceam ochi dulci mâncărurilor, mărturisește sora mai înaltă. Au un meniu incredibil, nu-i așa?

— Da, îi răspund.

Se așterne iar tăcerea. Am mintea complet goală. Am uitat cum să fiu amabilă.

— Cu cine ai venit aici?

Nu pot să-i spun că am venit singură. Nu pot să rostesc aceste cuvinte. Deși ăsta-i adevărul. Nu vreau să le citesc mila pe chip sau să le văd zâmbetul fals în timp ce îmi răspund: *Bravo ție*!*,* gândind de fapt: *Bine că nu sunt în pielea ta*!

— Cu sora mea, mă trezesc spunând.

— Ca să vezi! exclamă amândouă, apoi râd și schimbă o privire.

— Se pregătește de masă, adaug, deși niciuna nu m-a întrebat nimic.

— Sunteți englezoaice? mă întreabă sora mai scundă.

— Da. Din Bath. Dar acum locuim la Londra.

Noi. Sună atât de bine!

— Locuiți împreună? Norocul vostru! Și noi am stat cândva împreună, dar acum ne-am căsătorit.

Își ridică amândouă mâinile, arătându-mi verighetele strălucitoare.

— Așa evadăm noi în fiecare an. Am început s-o facem cu ani în urmă – ne duceam să petrecem un weekend din ianuarie la Londra. Să vedem un spectacol, să profităm de reduceri, să ne distrăm puțin după plictiseala de Crăciun. Dar anul ăsta am ridicat ștacheta.

— Spre disperarea soților noștri.

Încep amândouă să râdă și râsetele lor sunt atât de molipsitoare că zâmbesc și eu.

— O să ne ducem mai târziu să bem ceva la un bar fain de pe plajă, la vreo zece minute de mers pe jos de

aici. Poate veniți și voi.

Ce n-aș da să-i răspund: *O, da*! Ce n-aș da ca Lori să fie acum în camera noastră de hotel, dându-și obrajii cu fard și țuguindu-și buzele în fața oglinzii! Doamne, cât de dor îmi e să ne pregătim să ieșim în oraș! Chiar dacă o tachinam pentru rutina ei îndelungată – mască facială și baie, urmate de uscarea și coafarea părului cu föhnul, apoi de machiajul aplicat cu grijă –, savuram din plin ceremonialul. Îmi plăcea să stau în dormitorul ei, ascultând muzică, cu un pahar de vin ieftin pe covor. Lori se apleca în fața oglinzii ca să-și dea cu ruj. Eu stăteam cu picioarele încrucișate pe pat, cu o oglindă într-o mână și un creion dermatograf în cealaltă. În aer pluteau miresme de parfum, de loțiune de corp și produse pentru îngrijirea părului. Lori se întorcea spre mine și-mi cerea părerea: *Cu ce să mă îmbrac*? *Cu rochia asta sau cu topul cel negru*? *Să pun sau nu sutien*? *Dacă nu pun, mi se văd prea mult sfârcurile*? Stătea într-o parte, în fața oglinzii, probând diverse perechi de pantofi cu toc înalt. Podeaua era presărată cu produse de machiaj, plăci de păr, haine aruncate la întâmplare, genți, bețișoare de urechi murdare de fard sau șervețele pătate de ruj.

Cât îmi doresc toate astea!

Vreau s-o văd pe Lori traversând acum holul. Vreau să ne întâlnim cu cele două surori la barul de pe plajă. S-o mai aud încă o dată pe sora mea râzând. Să mă simt din nou fericită și plină de viață.

Ochii îmi înoată în lacrimi. *Să nu care cumva să plângi*! *Să nu îndrăznești*!

Îmi mușc tare obrazul, dar sunt aproape să izbucnesc în plâns. Simt un nod în gât și sângele îmi zvâcnește în tâmple. Lacrimile mi se preling fierbinți pe obraji.

— Hei, te simți bine? mă întreabă una dintre surori, făcând un pas înainte.

Îmi ascund, deznădăjduită, fața în mâini. Mă întorc apoi pe călcâie, îmi cer scuze și străbat holul în grabă. Șlapii îmi clăpăie în timp ce mă îndrept iute spre lifturi, disperată să mă ascund în cameră.

Când ajung la lift și apăs cu furie pe buton, cineva mă strigă.

Ezit.

Ușile liftului se deschid și mă pregătesc să urc.

— Erin! repetă vocea.

Simt cum mi se face părul măciucă. Nu cunosc pe nimeni în Fiji – și nimeni nu mă cunoaște.

Mă întorc, căutându-l printre gene pe cel care m-a strigat.

Nathan Brass mă privește din hol, cu o expresie întunecată pe chip.

22
ÎN TRECUT | LORI

Lori aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă, apoi își dădu jos pantalonii scurți și se așeză pe vine deasupra gropii mici pe care o săpase în pământ cu ajutorul unei crengi.

Își făcea nevoile în pădure. O altă schimbare survenită în viața ei – o viață pe care nici n-o mai recunoștea. Era a patra zi de când se aflau pe insulă. Nicio echipă de salvare nu-și făcuse apariția până acum. Nu zăriseră nici elicoptere. Și nici vreo barcă prin apropiere. Absolut nimic.

Își strânsese părul, încâlcit și uscat de soare, în creștetul capului. Își simțea scalpul încins și o mânca pielea. Avea picioarele murdare de noroi și presărate cu vânătăi și cruste.

Își rezemă coatele pe genunchi și își privi unghiile. Oja de un roz strălucitor părea ușor grotescă; avea marginile deja ciobite și noroi sub unghii. Labele picioarelor erau și ele murdare de praf, zgâriate și rănite pentru că umbla desculță.

Îi venea greu să creadă că, în urmă cu nicio săptămână, își aplicase, în baia mică a lui Erin, un strat de bronz fals pe pielea albă ca laptele. Acum, singurele lucruri care o interesau erau să-l hrănească și să-l hidrateze pe Sonny. Să verifice împrejurimile în căutarea șerpilor. Să găsească fructe pe insulă. Și să aducă apă proaspătă de la pârâu.

Să supraviețuiască. Acesta era verbul care îi călăuzea fiecare acțiune și decizie.

Stomacul îi chiorăia. Terminaseră deja proviziile adunate din avion și acum mâncau ce găseau pe insulă: banane și mango, atunci când li se iveau în cale, sau nuci de cocos și roadele arborelui de pâine. Măsurase, linguriță cu linguriță, laptele praf al lui Sonny și ajunsese la concluzia că avea să-i ajungă patru săptămâni. Dar până atunci aveau să-i găsească echipele de salvare.

Scoase din buzunar pachetul cu șervețele. Mai era doar unul singur. De mâine, va folosi frunze.

Când termină, acoperi gropița cu pământ, apoi bătători cu piciorul și se întoarse în tabără.

Așa îi spuneau acum – *tabără*. Încercau să mențină focul aprins ziua – pe de o parte, ca să alunge țânțarii, iar pe de alta, să nu-l mai aprindă și seara, când misiunea devenea o adevărată corvoadă din cauza lemnelor umede. Aveau doar o singură brichetă și trebuiau s-o folosească cu multă cumpătare.

Se uită să vadă ce face Sonny. Dormea în coșuleț, sub resturile plutei de salvare din care Felix încropise un mic adăpost. Buzele țuguiate și gâtul lung îi confereau cumva o alură regală. Ziua, refuza să doarmă în coșuleț, preferând să stea în *sling*, lipit de Lori. Noaptea, după ce îi adormea cuibărit la piept sau în curbura brațului, îl așeza în pătuț. Mike o asigurase că șarpele pe care îl văzuse cu două zile în urmă nu era veninos, lucru ce o făcea să răsufle ușurată de fiecare dată când îl așeza pe bebeluș în coșuleț.

Își îndreptă privirea spre liziera junglei, doar ca să zărească marea dincolo de ei. Devenise un gest instinctiv – să scruteze orizontul cu ochi iscoditori. Pentru că insula era înconjurată de recife și de valuri imense, se îndoia că bărcile ar fi putut să ajungă până aici. Chiar și de la depărtare, valurile se înălțau amețitor, lovindu-se de stânci și recife de corali.

Se gândiseră să facă o plută de salvare. Lemne se găseau cu prisosință, ca și lianele cu care să le lege. Dar chiar dacă ar fi reușit să încropească una și s-o lanseze la apă, înțesată de provizii, era puțin probabil să treacă de recife, fără să se lovească de stânci. Apoi, în eventualitatea că ar fi ajuns în largul mării, era riscant să plece pe o plută, cu un copil de patru luni, în bătaia soarelui torid, fiind amenințați la fiecare pas de pericolul de a cădea peste bord. Pe de altă parte, pentru că nu știau exact unde se aflau, ei ar fi putut pluti în derivă în orice direcție, pierzându-se în apele nemărginite ale Pacificului de Sud. Știa cum arată pe hartă Arhipelagul Fiji – un mănunchi de insulițe în mijlocul oceanului, fără existența vreunei alte limbi de pământ pe sute de kilometri. Era o aventură mult prea primejdioasă.

— Nu cred că e o idee prea bună.

Se întoarse. Cei trei bărbați stăteau cu spatele la ea, în apropiere de epava avionului.

— Nu știu ce să zic, spuse Felix, cu mâinile împreunate la ceafă.

Daniel își ridicase tricoul la nas și respira prin el.

Lori se apropie ca să vadă ce le atrăgea atenția. Dăduseră la o parte păturile de pe cadavre.

— O, Doamne! exclamă, ducându-și mâna la gură, șocată de priveliștea sinistră.

Toți trei se întoarseră spre ea.

Mike era roșu la față din cauza căldurii dogoritoare și o venă îi zvâcnea la tâmplă.

— Trebuie să facem ceva cu cadavrele.

Privea cu stupoare tabloul înspăimântător. În aer, plutea un miros de hoit. Jack, pensionarul american, zăcea cu cămașa hawaiiană gata să-i pocnească pe trupul umflat. Soția lui se afla alături, cu pielea întinsă și gura larg deschisă. O muscă i se așeză pe buza inferioară.

— Ăsta, spuse Daniel, arătându-l pe Mike, vrea să-i aruncăm în mare. Să-i lăsăm hrană peștilor.

— Nu e adevărat, ripostă pilotul printre dinți. Aș vrea să-i îngropăm cum se cuvine. Dar n-avem cum. Și atunci nu ne rămâne decât să-i lăsăm să putrezească aici.

Să putrezească!

— N-avem cum să-i îngropăm? întrebă Lori.

— Cu ce? N-avem sapă, răspunse Mike. E cu neputință să săpăm patru gropi cu mâinile goale?!

— Dar rudele lor…, îngăimă Lori.

— Trebuie să ne gândim și la noi, spuse Mike, pe un ton grav. Dacă îi lăsăm aici…, continuă, clătinând din cap, există riscul declanșării unor boli.

Lori privi, rând pe rând, cadavrele ca să înfrunte cruntul adevăr. Muriseră! Oameni din același avion în care fusese și ea muriseră! Le aflase numele din pașapoarte – Holly Senton, Jack Bantock, Ruth Bantock, Kaali Halle –, dar să le repete numele n-o ajuta să atenueze efectul tabloului sinistru din fața ei. Aveau pielea pământie și membrele umflate, de parcă ar fi stat în apă.

Un hohot de plâns îi scăpă printre buze.

— Nu pot să…, îngăimă ea, luând-o la fugă prin jungla presărată cu crengi și ferigi.

Se opri doar când ajunse pe plajă, unde picioarele i se adânciră în nisipul fierbinte. Își ridică ochii spre cer. Și trase adânc aer în piept.

Câteva clipe mai târziu, auzi pași în urma ei.

— Te simți bine? o întrebă Felix.

Se întoarse cu fața spre el.

— Ce crezi că ar trebui să facem?

Umflătura de la nas începea să dea înapoi, dar ochiul stâng era încă zugrăvit în nuanțe stranii de verde și galben.

— Prioritatea noastră e să supraviețuim, îi răspunse, după câteva clipe de tăcere. Cred că trebuie să-i aruncăm în apele oceanului.

— Nu sunt de acord, interveni Daniel, ieșind din junglă și desprinzându-și tricoul de la gură. Dacă apare diseară vreo barcă de salvare? Ce le spunem? *Ne pare rău, dar ne-am debarasat de cadavre*!

— Ai dreptate, spuse Felix. Dar dacă nu apare nicio echipă de salvare timp de șase săptămâni? Sau șase luni?

— Nu spune asta! murmură Lori, simțind fiori de spaimă din cap până în picioare.

— Întrebarea e alta, interveni Mike și li se alătură, tras la față. Dacă ar fi vorba de unul dintre noi, ce-am prefera? Să putrezim pe insulă sau să ne dormim somnul de veci în apele oceanului?

Lori își aminti de duhoarea răspândită de cadavrele care începeau deja să se descompună.

— N-aș vrea să putrezesc pe insulă, le răspunse apoi, înfiorată.

Pe Holly Senton o lăsară ultima.

Mike o apucă de glezne, iar Felix de mâini. Capul îi atârna pe spate, măturând nisipul cu părul în nuanțe de chihlimbar. Avea ochii bulbucați, scoși parcă din orbite. Cei doi bărbați erau leoarcă de transpirație în timp ce se îndreptau, cu pași împleticiți, spre apă.

Pe mal, Lori îl strânse în brațe pe Sonny, simțind un nod în stomac. Luaseră oare hotărârea corectă? Știa că nu puteau să lase cadavrele pe insulă – îi era cu neputință să doarmă la gândul că începuseră să putrezească –, dar era oare corect să le arunce în mare? Era mult prea târziu acum ca să mai schimbe ceva – Jack, Ruth și Kaali pluteau deja spre reciful de corali.

Daniel o privea pe Holly, alb la față ca varul. Își șterse ochii cu dosul palmei.

— E o greșeală! spuse el, uitându-se acum la Lori. Nu vezi că e o greșeală?

— Eu…

— Nu mai stau să văd grozăvia asta. Nu vreau să fiu implicat în așa ceva, adăugă, apoi se făcu nevăzut în junglă.

Lori îl strânse și mai tare pe Sonny în brațe, lipindu-și nasul de căpșorul lui.

— O să fie bine, îi șopti ea, mistuită de un sentiment copleșitor de nedreptate: scăpase cu viață și îl ținea acum în brațe pe băiețelul lui Holly, în timp ce mămica lui… Îmi pare atât de rău…, murmură ea.

Mike și Felix intrară în apă până la nivelul taliei și îi dădură drumul lui Holly. Cu faldurile ample ale rochiei și părul lung, purtat pe valuri, semăna cu o sirenă. Pentru o clipă, i se păru că le făcea cu mâna, căci avea degetele larg depărtate.

Lori păși în apa călduță, ce-i ajungea până la genunchi, udându-și tivul pantalonilor scurți. Sonny dădu, încântat, din piciorușe când simți apa care îi mângâia tălpile.

Privea cum toate cele patru trupuri se îndepărtau încet de mal, purtate în derivă de curenți.

Nimeni nu vorbea. Nimeni nu se ruga. Nimeni nu se ținea de mâini.

Stăteau încremeniți – martori ai vieții, și morții, celor patru pasageri.

Lori aruncă apoi în apă patru flori de plumeria pe care le adunase ceva mai devreme cu Sonny. Una pentru Ruth Bantock și alta pentru soțul ei, Jack. A treia pentru stewardesa Kaali Halle. Când ajunse la cea de-a patra, ezită ușor, privindu-i petalele bogate și albe ce-i înconjurau pistilul trandafiriu.

— Uite! spuse și puse floarea în pumnișorul lui Sonny. Vrei să-i dai tu drumul în apă?

Îl apropie de apă, convinsă că atingerea ei îl va determina să lase floarea să plutească în voie. I se părea firesc ca pruncul să depună o floare în mare pentru mămica lui. Dar, în loc să-i dea drumul, băiețelul o băgă în gură.

— O! exclamă ea, apucând cu degetul petalele zdrobite între gingii.

Sonny gânguri vesel. Sunetul cristalin spulberă încordarea din aer și le atrase privirile lui Felix și Mike.

Lori lăsă în apă floarea ruptă, petalele albe purtând amprenta gingiilor lui Sonny. Zâmbi și speră că lui Holly, o fată cu care nici măcar nu vorbise, îi va plăcea cumva.

Se întoarseră apoi cu toții spre plajă.

— Gata, s-a terminat! spuse Felix, pe un ton grav.

Pilotul dădu din cap, cu chipul lipsit de culoare. Și spuse cu o voce atât de șoptită, că Lori nu știa dacă vorbea pentru sine sau pentru ei:

— N-am avut de ales.

Lori se întoarse în tabără cu Sonny. În luminiș, Daniel rupea bețe pe genunchi. Era roșu la față și avea fruntea brăzdată cu broboane de sudoare în timp ce frângea nuia după nuia, aruncându-le apoi într-un maldăr de surcele de la picioare.

— Și-au terminat treaba? o întrebă, fără să-și ridice privirea. S-au debarasat de cadavre?

— Nu s-au debarasat.

— Voia să scape de ele cu orice preț, nu-i așa?

— Cine?

— Mike, îi răspunse și-și plesni ceafa cu mâna. Țânțari nenorociți! Își examină palma și o șterse pe pantalonii scurți.

— Ai încredere în el?

— În cine? În Mike?

— Firește că despre el vorbesc! Asta e dovada numărul unu că nu e de încredere, adăugă și făcu semn spre epava avionului.

— A fost un accident. O defecțiune tehnică.

— Așa susține el. Și trebuie să ne mulțumim cu atât, nu-i așa? Cu cuvântul lui, îi răspunse, întorcându-și privirea spre avion.

Își ridicase gulerul tricoului polo, murdar de praf și scrum, ca să-și ferească gâtul de soare.

— Avioanele nu se prăbușesc doar dintr-o simplă defecțiune tehnică. Se efectuează verificări de siguranță. Există radare, turnuri de control, măsuri de securitate…

— Dar se mai întâmplă și accidente. Avionul companiei Malaysia Airlines, cu peste două sute de oameni la bord, a dispărut… pur și simplu.[6]

— N-a dispărut, o corectă Daniel. Au găsit bucăți din avion pe fundul oceanului. Ia gândește-te cât au durat căutările! Ce isterie a provocat mass-media, dornică de răspunsuri! Ce reacție crezi că va declanșa dispariția avionului nostru? Deși e mult mai mic, oamenii adoră poveștile cu avioane. Parcă au ceva mistic, nu-i așa? Câți

dintre cei care se urcă la bordul unui avion înțeleg cu adevărat știința aeronautică? Tu o înțelegi?

Lori clătină din cap.

— Nici eu. Știu doar că avionul accelerează pe pistă, apoi decolează. Că există ecuații legate de forță, ridicare și presiune – dar cum funcționează fiecare dintre ele, puțini dintre noi știm cu adevărat. De fiecare dată când te urci într-un avion, îți încredințezi soarta în mâinile pilotului, sperând că el te va duce în siguranță la destinație. Doar că Mike ne-a înșelat încrederea, continuă Daniel, cu glas tot mai răsunător. Când ne vor găsi, presa îl va pune la zid. N-are, așadar, niciun interes ca adevărul să iasă la iveală.

— Care adevăr?

— Ia gândește-te puțin! îi răspunse el, apropiindu-se suficient cât să-i simtă răsuflarea fetidă. Dacă te-ai afla la volanul unei mașini și ai provoca un accident din cauza unei defecțiuni tehnice, ca, de exemplu, servodirecția, cum te-ai simți?

Ca de fiecare dată când punea o întrebare, Daniel nu aștepta un răspuns.

— Știu cum m-aș simți eu. Aș fi mânios. Și revoltat. Aș vrea să aflu ce s-a întâmplat cu adevărat. Ce n-a mers cum trebuie. De ce accidentul e consecința unei defecțiuni tehnice. Aș cerceta problema la nesfârșit. De ce nu face asta și Mike? o întrebă apoi, țintuind-o cu privirea. De ce nu trece în revistă detaliile accidentului?

— Poate c-o face. Nu știm ce e în mintea lui.

— Singurul lucru la care se gândește e cum să mușamalizeze cauza accidentului: eroare de pilotaj.

În jurul lor, jungla fremăta sub apăsarea umezelii din aer și se auzea zumzetul insectelor. Lori își aminti de prima noapte petrecută în junglă, când dăduse de Mike în carlingă; cum se răsucise și o văzuse, având chipul alb ca varul când susținuse că venise să caute calmante.

— Și tu ai observat ceva, nu-i așa? o întrebă Daniel în timp ce o fixă cu privirea.

Se uită la Sonny. Băiețelul adormise, cu obrazul lipit de pieptul ei și gurița întredeschisă. Își înfășură brațele în jurul lui, strângându-l ușor.

— Nu știu. Nu sunt sigură.

— De ce anume nu ești sigură?

Aruncă o privire peste umăr, spre liziera junglei, ca să se asigure că erau încă singuri. Apoi, îi povesti de

noaptea când îl găsise pe Mike în cabină.

— Ceva mi-a provocat atunci un sentiment straniu. Părea… prins în flagrant delict.

— Dacă în carlingă există cumva vreun radio sau un transmițător pe care îl ține ascuns? întrebă Daniel, cu chipul încordat. Poate că nu vrea să plecăm de pe insulă.

— Fii serios! E o nebunie ce spui!

— Oare? întrebă, apoi zise imperios cu glas scăzut: Dacă avem dreptate și accidentul e consecința unei erori de pilotaj, ar putea să încerce să mușamalizeze lucrurile. Dacă ne-a sugerat să aruncăm cadavrele în apă doar ca să scape de dovezi?

Lori respinse ideea.

— Noi suntem dovezi certe. Tu, eu, Felix și Sonny.

— Asta dacă ne vor găsi în viață, îi răspunse Daniel, după câteva clipe îndelungate de tăcere.

— Doar nu vorbești serios? îl întrebă, cu ochii mari cât cepele.

— Nu știu nimic despre el. Nu știu ce era în mintea lui când s-a urcat la manșa avionului. Și habar n-am ce e în capul lui de când ne-am prăbușit.

— Niciunul dintre noi nu vrea să fie aici – cu siguranță, nici Mike. Are familie – o soție și un fiu. Crezi că vrea să doarmă cu noi în junglă în fiecare noapte?

Daniel nu-i răspunse. Porni spre avion.

— Ce faci?

— O să găsesc ce ascunde, îi răspunse și se făcu nevăzut în carlingă.

Lori îl privea, prin parbrizul spart al cabinei, cum scotocea de jur împrejur. Îl văzu apoi întinzând mâna spre un dulăpior de deasupra.

Dădu să plece. Nu voia să fie în preajma lui Daniel când părea paranoic, nervos și iute la mânie. Își puse mâinile sub Sonny și-l susținu cu palmele ca să mai reducă presiunea asupra umerilor. Își simțea șira spinării încovoiată din cauza efortului fizic covârșitor pe care îl făcea cărându-l peste tot. Deși ar fi putut să-l lase să doarmă în coșuleț, îi plăcea să-i simtă trupul cald lipit de al ei.

— Lori! strigă Daniel din avion.

Se întoarse.

Și îl văzu stând în pragul ușii.

— Trebuie să-ți arăt ceva!

Se urcă la bord. Căldura părea mult mai apăsătoare înăuntru, iar în aer plutea un miros ușor metalic, combinat cu un iz de arsură. Îl urmă în carlinga strâmtă și examină parbrizul spart și tabloul de comandă complet distrus.

— Uite ce-am găsit acolo! îi spuse Daniel, arătându-i o pătură ghemuită pe podea. Privește! continuă, cu un glas mult prea răsunător în spațiul ticsit și încins, și-i făcu semn cu mâna spre o colecție de sticluțe de băutură, toate goale. Ținea alcool la bord! Erau îndesate aici! Le-a băut pe toate!

Lori privea sticlele goale. Erau cam douăzeci sau treizeci. Când adunaseră mâncarea și băutura din avion, Mike le spusese că proviziile se reduceau la chipsuri, batoane de ciocolată și sucuri.

— Mincinosu' naibii! exclamă Daniel, scuipând salivă. Ne-am prăbușit din cauza lui și am rămas captivi aici tot din cauza lui – și el se tratează bine-mersi cu gin tonic!

Începu să scotocească cu furie de jur împrejur.

— Ascultă!…

— Oare ce mai ascunde ticălosul ăla?

Zărind geanta lui Mike pe scaunul pilotului, Daniel îi desfăcu fermoarul și îi goli conținutul pe podea. Lovi cu piciorul câteva obiecte.

— O să-l omor pe ti…

Se opri și luă ceva de pe jos. Un telefon mobil.

— Nu e al lui Mike, spuse, încruntat. L-am folosit pe al lui imediat după ce ne-am prăbușit, încercând să văd dacă are semnal la marginea golfului. La ce-i trebuie încă unul?

Găsi butonul de *power* și îl deschise. Îi întâmpină tonul de apel.

— O fi având semnal?

O lumină spulberă semiîntunericul din carlingă, dezvăluind chipul lui Daniel. El clipi de câteva ori în timp ce privea încruntat ecranul. În ochi i se citea nedumerirea.

— Daniel?

Stătea rigid. Continua să privească telefonul, fără să spună nimic.

— Ce s-a întâmplat?

— În poza de pe ecran…, răspunse în cele din urmă, arătându-i telefonul ca să vadă fotografia. Ești tu.

23
ÎN PREZENT | ERIN

Nathan Brass, fiul pilotului, stă în holul hotelului și se uită fix la mine.

Îmi șterg urmele de lacrimi cu dosul palmei. Habar nu am ce caută aici și nici cum a aflat unde stau.

— Vreau să stăm puțin de vorbă, îmi spune apoi.

E tras la față și are ochii întunecați. Poartă aceiași pantaloni scurți, decolorați de soare, și aceiași bocanci pe care îi purta și la spital, făcând notă discordantă cu eleganța din hotel. Niciunul dintre noi nu-și are locul aici. Se fâțâie când pe un picior, când pe altul, și dă impresia că se leagănă.

Din spatele nostru, răzbate o cascadă de râsete. Ne întoarcem amândoi și vedem un grup de femei care traversează holul. Una dintre ele poartă un voal prins în păr și e flancată de alte trei femei, încălțate în sandale cu bretelușe. Sunt urmate de un grup de bărbați, de diverse vârste, care descriu o întâmplare hazlie petrecută într-o cameră de hotel, stârnind alte hohote de râs.

— Vrei să stăm puțin de vorbă afară? mă întreabă Nathan.

Nu-mi place toată această atmosferă de veselie, dar nu știu nici ce vrea el.

— Bine, îi răspund în cele din urmă, dar numai câteva minute.

Afară, ne întâmpină o atmosferă apăsătoare și încinsă. Urmăm aleea străjuită de lumini verzi și albe. Trecem pe lângă copaci cu trunchiuri contorsionate de vreme și baldachine de verdeață zugrăvite în lumini și umbre. Mergem în tăcere, însoțiți doar de plescăitul bocancilor lui Nathan printre picăturile aspersoarelor ce împrospătează iarba.

În timp ce străbatem întunericul nopții, prezența fizică a lui Nathan – înălțimea lui, lungimea pașilor greoi sau răsuflarea apăsătoare – devine tot mai copleșitoare, motiv pentru care mă hotărăsc să nu merg mai departe. Când ajungem în dreptul piscinei hotelului, decorată elegant cu stânci artificiale și plante exotice, cățărătoare, în jurul apei ce licărește în nuanțe stranii de verde, mă

opresc între rândul de șezlonguri și barul din apropiere, acum închis.

Mă întorc cu fața spre el și-mi pun mâinile în buzunarul tip marsupiu al rochiei ca o salopetă.

— De unde știi unde stau?

— Am dat niște telefoane.

Oare câte o fi dat ca să-mi afle adresa?

— De ce?

— Ai spus la spital că tata n-ar fi trebuit să se afle la manșa avionului. La ce te-ai referit?

Îl privesc prin lumina difuză, întrebându-mă ce se va întâmpla mai departe.

— Am vrut doar să spun că mi-aș *fi dorit* să nu se afle la manșa avionului.

Nathan mă scrutează un timp, în tăcere.

— Nu. Nu cred că asta ai vrut să spui.

Simt cum obrajii îmi iau foc.

— Știu că-ți pui întrebări. Ca și mine. Tata a dispărut timp de doi ani, ca să reapară acum dintr-odată, spunând numai prostii. Nu reușesc… nu reușesc să înțeleg nimic din tot ce se întâmplă. Nu știu ce să cred. Simt că… o iau razna.

Vorbește cu glasul tot mai frânt. Presărat cu nesiguranță și teamă.

— Mama e complet șocată. Ai spus că te-ai documentat în legătură cu dispariția avionului. Ce-ai aflat? De ce n-ar fi trebuit ca tata să se afle la manșa avionului?

Păstrez secretul de doi ani. N-am spus nimănui că îl cunosc pe Mike. Dacă n-am fi schimbat primele cuvinte – în lumina palidă a barului, învăluiți în mirosul de bere și bântuiți de regrete pe care doream cu disperare să le îndulcim –, lucrurile ar fi stat acum cu totul altfel.

N-aș mai fi pierdut-o pe sora mea.

24
ÎN TRECUT | LORI

Lori strângea atât de tare telefonul în mână, că i se albiseră degetele. De ce era fotografia ei pe ecranul telefonului?

Daniel o privea stăruitor, așteptând un răspuns.

Clipi de câteva ori în timp ce își analiză poza: nu se uita la obiectivul aparatului de fotografiat, ci la altcineva, care nu apărea în cadru, și o făcea să râdă cu gura până la urechi. Știa prea bine cine era acea persoană.

Erin.

Făcuseră poza în grădina casei lor. Era ziua lui Pete, iar soarele de aprilie strălucea generos pe cerul albastru, scăldând în razele-i calde împrejurimile înmiresmate cu flori de prun. Din boxele scoase afară, se auzea o piesă de Bonobo. Ea și Erin pregătiseră niște cocktailuri mojito și savurau aroma de mentă din alcool. Nu-și mai amintea ce-i spusese Erin de-o făcuse să râdă cu atâta poftă – ceva legat de tortul preparat de Lori? Glazura se topise în bătaia soarelui, iar Erin îl comparase cu un mamelon de câine. Oare asta îi spusese? Nu-și mai aducea aminte; își amintea, în schimb, hohotele de râs și atmosfera de sărbătoare.

— Ce-i cu poza ta în telefonul lui Mike? o întrebă Daniel, cu glas tăios.

Lori mângâie cu degete fremătătoare husa telefonului, privindu-i marginile zgâriate și uzate. Atinse apoi cu mâna abțibildul de pe spate, ce înfățișa o frunză mică de stejar.

— Nu e telefonul lui Mike, îi răspunse și simți cum sângele îi dispare din obraji. E al surorii mele.

— Poftim?! exclamă Daniel, clipind nedumerit. Și de ce e în cabina pilotului?

— Habar… n-am. N-are niciun sens. Nu… înțeleg. Sora mea nu l-a cunoscut niciodată pe Mike.

Broboane de sudoare îi apăreau pe frunte. Simțea, tot mai apăsătoare pe umeri, greutatea lui Sonny. Afară, arbuștii și desișurile dimprejur gemeau de viață sub freamătul, zumzetul și țârâitul miilor de insecte nevăzute.

— Ai spus că sora ta a venit cu tine în Fiji.

— Am petrecut noaptea pe cea mai mare insulă din arhipelag, la un hotel de lângă aeroportul Nadi, îi răspunse, dând din cap. Am luat masa împreună, apoi… ne-am certat. Erin a plecat, iar eu m-am întors la hotel.

— Apoi?

Lori închise, stânjenită, ochii.

— Nu știu. Nu s-a mai întors în cameră. Și n-a mai venit nici la aeroport.

O spaimă cumplită i se cuibări în suflet, înghețându-i sângele în vene.

Lori auzi foșnetul frunzelor zdrobite sub picioare și se întoarse. Mike și Felix reveneau în tabără, cu expresii sumbre pe chip. Aveau hainele ude de când intraseră în apă pentru a lăsa cadavrele.

Daniel trecu pe lângă ea și sări din avion. Se propti direct în fața lui Mike și-l făcu să se oprească.

— Vrem să stăm de vorbă cu tine, îi spuse, cu bărbia ridicată, privindu-l printre gene.

Mike ridică mâinile în aer.

— Am înțeles că n-ai fost de acord să ducem cadavrele…

— Nu e vorba despre asta.

Felix o privi pe Lori, ridicând întrebător din sprâncene: *Ce s-a întâmplat*?

Daniel și Mike erau cam de aceeași înălțime, dar Mike avea o constituție mai solidă, gâtul vânjos și brațe musculoase.

— Am scotocit prin carlingă, spuse Daniel, aproape spumegând de furie.

Mike îl privi cu ochi iscoditori.

De undeva din bolta de verdeață, răzbătu strigătul unei păsări.

— Și ți-am găsit „crama” bine ascunsă, îi aruncă Daniel. Se pare că avionul era mai bine aprovizionat decât ne-ai lăsat să credem.

— Îmi pare rău, îngăimă Mike, cu chipul lipsit de culoare. Ar fi trebuit să vă spun despre alcool. Dar… nu dorm bine noaptea… Accidentul… Tablourile sinistre… Imaginea lui Kaali zăcând fără viață pe culoar… Chipurile pasagerilor morți… Toate mă bântuie fără încetare. Aveam nevoie de ceva care să mă facă să rezist… de un soi de somnifer…

— Îți imaginezi că noi dormim buștean? îi ripostă Daniel. De fiecare dată când închid ochii, văd un film de groază… Țipetele oamenilor… Fumul… Impactul cu pământul… Chipul plin de sânge al lui Holly… Nu crezi că am avea și noi nevoie de un somnifer?

— Ai dreptate. Îmi pare rău.

— Dar n-am găsit doar sticle goale de băutură, interveni Lori.

Toți ochii se întoarseră spre ea.

— Am găsit și telefonul ăsta în geanta ta. E al surorii mele. Și vreau să știu, continuă, străfulgerându-l cu privirea, ce dracu' caută la tine.

25
ÎN PREZENT | ERIN

— L-am cunoscut pe tatăl tău în noaptea de dinaintea zborului, îi spun lui Nathan.

Doamne, noaptea aia a fost un dezastru! Am lăsat-o pe Lori la restaurant și am străbătut într-un suflet împrejurimile hotelului, îndreptându-mă spre plaja luminată de felinare. Trebuia să fac puțină mișcare. Cuvintele grele pe care ni le aruncaserăm una alteia îmi stăruiau în minte. Nu-mi venea să cred cât de repede escaladase conflictul nostru. Am continuat să străbat plaja până am ajuns la un promontoriu. De acolo, am luat-o spre oraș și m-am pomenit pe o stradă lăturalnică, cu multe baruri.

Poate că totul s-ar fi terminat altfel dacă aș fi așteptat ca lucrurile să se liniștească sau dacă aș fi avut eleganța de a mă întoarce la hotel și de a-i cere iertare lui Lori. Dar, la naiba, nu-mi stătea în fire s-o fac!

— Mă certasem cu sora mea. Și trebuia să-mi potolesc nervii, așa că am intrat într-un bar.

Îmi amintesc că am cerut un cocktail dublu cu rom și cola, bătând nervoasă darabana cu degetele pe tejghea în timp ce așteptam să mi-l aducă. În minte îmi răsunau toate vorbele lui Lori. Am sfâșiat furioasă un suport de carton pentru bere, iar bucățelele au acoperit tejgheaua ca un strat de zăpadă. Auzeam fiecare cuvânt în parte. Totul. Absolut totul.

— Pe scaunul de lângă mine, continui, stătea un tip, cu un pahar de whisky în față. Și ochii pironiți asupra băuturii. Avea o expresie pe care nu știu cum s-o…

Dau din umeri, neștiind cum să-i explic empatia pe care o simțisem față de acel bărbat abătut, ce mi-ar fi putut fi tată.

— Mi-am ciocnit paharul cu al lui și i-am spus să-l dea pe gât, Și atunci s-a uitat la mine.

Dumnezeule, avea ochii înecați în deznădejde! Nu știu ce-a citit, la rândul lui, pe chipul meu, dar a încuviințat încet din cap, o singură dată, de parcă ar fi luat o hotărâre.

— A ridicat paharul și a spus *Noroc*!, apoi le-am dat amândoi pe gât.

Nathan îmi susține privirea, fără să-și clintească vreun mușchi.

— Nu știam că e pilot. Și nici că a doua zi trebuia să se afle la manșa avionului cu care urma să zbor împreună cu sora mea.

— Și tu trebuia să fii la bordul avionului? mă întreabă, încruntat.

Dau din cap, cu ochii în pământ. Am dezvăluit deja prea multe. Îmi dreg glasul și continui:

— Eu și tatăl tău am devenit, așadar, prieteni de pahar.

Nu știu de ce o spun cu atâta dezinvoltură.

— Ți-a mărturisit?

— Că e alcoolic? Da, mai târziu.

A fost un moment al naibii de interesant – să te trezești stând la un bar cu un bărbat care n-a pus gura pe băutură timp de trei ani, ca apoi să dați împreună pe gât șase rânduri de pahare.

— Primul pahar de whisky – cel în care se uita ca într-o hartă a vieții lui – a spus că fusese un soi de test pentru el.

Nathan își îndeasă mâinile în buzunare. Și clatină ușor din cap – gest pe care nu știu cum să-l interpretez.

— Mi-a povestit despre sora ta. Și că în seara aia ar fi trebuit să fie aniversarea ei.

— Natasha, îmi răspunde, înghițind în sec. Ar fi împlinit 26 de ani.

Glasul îi trădează durerea. Pare să nu-i fi rostit de mult nici numele, nici vârsta. Nici măcar în gând. Îi înțeleg bine suferința. Când îți pierzi ambii părinți până la 18 ani, înveți să te obișnuiești cu durerea.

— Ce ți-a mai spus?

— Că era și comemorarea morții ei. Că îi ducea dorul. Că era o cântăreață talentată. Că avea o voce de înger – profundă și gravă –, pe care nimeni nu știe de unde a moștenit-o. Că, atunci când cânta, se așternea tăcerea. Că toată lumea asculta vrăjită glasul de privighetoare al unei fete plăpânde, cu părul bălai. Că toți ceilalți din familie sunteți complet afoni.

Îi surprind umbra unui zâmbet.

— Mi-a mai spus și că avea probleme cu drogurile.

Mă privește cu gura încleștată și cu o expresie împietrită pe chip.

— Ți-a spus și că a dat-o afară din casă? Că a schimbat încuietoarea de la ușă? Că i-a aruncat lucrurile în stradă? Că s-a rugat în genunchi s-o lase să rămână acasă, dar n-a vrut s-o primească?

— Câte ceva, îi răspund, încet.

Mike mi-a depănat povestea de parcă o ținuse adânc ferecată în suflet și, în clipa în care i s-a ivit un spectator, cuvintele s-au revărsat în cascadă, învăluite în falduri de durere.

— Câte ceva? Ți-a spus că, după ce-a dat-o afară, n-a avut unde să se ducă? La cine să apeleze, cui să ceară ajutor? Și atunci ce crezi că a făcut? În ziua când împlinea 22 de ani, a cumpărat niște droguri ieftine de la un furnizor și și le-a injectat în vene. Pe toate. Până la ultima picătură. O singură doză. Suficient cât s-o arunce în hăul uitării – și s-o facă să rămână acolo. Ți-a povestit partea asta?

Dau încet din cap.

Nathan păstrează un timp tăcerea. Își freacă ceafa cu mâna. Și respiră adânc.

— Nu vorbește niciodată despre sora mea. Nu cu mine. Nici cu mama. De parcă nici n-ar fi existat vreodată. E doar o nălucă. Dar când te întâlnește pe *tine* într-un bar, îți deapănă toată povestea.

Mânia și durerea i se revarsă în valuri cu fiecare cuvânt pe care îl rostește.

— Eram doi oameni complet străini. I-a fost mai ușor s-o facă. Plus băutura. N-aveam nicio reținere. Ne-am împărtășit multe lucruri. Așa se întâmplă într-un bar în prezența unor urechi străine.

Îmi amintesc cum stăteam acolo, fâțâindu-mi genunchii pe sub masă, în timp ce îmi verificam telefonul în speranța că o să mă sune Lori.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Nu mare lucru. Era ora închiderii. Ne-am luat la revedere. Și fiecare a luat-o într-o direcție opusă, îi răspund, dând din umeri. Asta-i tot.

Nu, nu e tot. Însă Nathan nu trebuie să știe restul. Îmi amintesc că Mike m-a luat în brațe. Ne clătinam – triști, dezamăgiți, dar poate și entuziasmați și eliberați de mărturisirile făcute unul altuia. Sau poate că am văzut în Mike un alter ego al tatei, un umăr pe care să plâng. Apoi

însă, m-a sărutat. Era cu 30 de ani mai în vârstă. Însurat. Cu chipul contorsionat de sentimente contradictorii – rușine, durere… Buzele uscate și zbârcite, răsuflarea fetidă, duhnind a whisky, brațele cu care mă ținea de umeri, de parcă eram un colac de salvare – toate mă împiedicau să respir și să mă mișc. Dar voiam să înceteze.

M-am smuls din brațele lui, ștergându-mă pe față, umilită și mânioasă deopotrivă (pe el, dar și pe mine), și am ieșit din bar. În fugă. Nu m-am întors la hotel – nici prin cap nu-mi trecea să mă furișez în camera unde dormea Lori și unde mirosea a creme scumpe, de față și ochi, și a pastă de dinți –, așa că am străbătut plaja cu pași împleticiți până m-am prăbușit pe un șezlong. M-am trezit câteva ore mai târziu, în bătaia orbitoare a soarelui de dimineață, simțindu-mi gura cumplit de uscată. Dacă m-aș fi grăbit, poate că aș mai fi avut încă timp să prind avionul. Dar am preferat să mă așez undeva la umbră ca să-mi ling rănile – și am lăsat-o pe Lori să plece singură.

Nathan își aruncă privirea dincolo de piscină. Din hotel răzbat glasuri, râsete și muzică.

— De ce-a mai zburat? mă întreabă apoi, privindu-mă cu o expresie ceva mai duioasă. Ar fi putut să refuze. Să spună că e bolnav. Dar n-a făcut nimic din toate astea.

— Nu știu.

Am încercat să mi-l imaginez pe Mike cum urcă în carlingă, încă sub aburii alcoolului, mistuit de durere. De ce-a pus în pericol viața pasagerilor?

— Când ai aflat de accident, ai văzut, probabil, și poza pilotului, spune Nathan. Și ți-ai dat seama cine e.

Am dat din cap.

— Dar n-ai spus nimănui că băuse.

— Nu, îi răspund, cu ochii în pământ. N-ar fi fost de niciun folos operațiunilor de căutare. Ce rost ar fi avut? Asta mi-am spus mie, adaug, după o scurtă ezitare. Dar adevărul e că m-am simțit stânjenită. Responsabilă.

Înghit în sec. Trebuie să spun aceste cuvinte cu voce tare, căci gândul îmi bântuie de mult sufletul.

— Dacă nu ne-am fi întâlnit, Mike Brass nu s-ar mai fi urcat la manșa avionului cu mintea îmbâcsită de alcool și n-ar fi pus în pericol viața pasagerilor. Iar sora mea ar fi astăzi în viață.

Nathan mă scrutează îndelung. Privirea îi alunecă pe buzele mele, apoi se uită din nou în ochii mei. Și îmi

răspunde cu glas ceva mai domol, dar ferm:

— Te înșeli, Erin. A intrat de bunăvoie în bar. Și a cerut un whisky. L-ar fi băut oricum. Natasha semăna atât de mult cu el. De-aia nici nu vorbește despre ea și-i e greu să treacă peste durere. De-aia le-a fost mereu greu să comunice. Niciunul nu-și putea stăvili impulsurile, continuă și clatină din cap. Nu avea nevoie de cineva care să-i spună să dea paharul pe gât. A intrat într-un bar și a cerut un whisky. L-ar fi băut oricum, cu sau fără tine. Nu e vina ta, îmi spune, țintuindu-mă cu privirea.

Simt că mi se înlăcrimează ochii. Ce nevoie aveam să aud aceste cuvinte: *Nu e vina ta*!

Mă trezesc că fac încă un pas spre el, îl iau în brațe și îmi așez capul pe pieptul lui. Lacrimile îmi brăzdează nestingherite obrajii.

Nathan nu se clintește din loc, dar îi simt bătăile inimii și căldura trupului. După câteva clipe, își înfășoară cu grijă brațele în jurul meu. Îi simt atingerea blândă a mâinii pe spate, ce mă mângâie ușor, ca pe un animăluț speriat.

Un val de căldură îmi cuprinde pieptul, luându-mă prin surprindere. Am mintea mult prea învălmășită ca să gândesc limpede și singurele lucruri pe care le percep sunt atingerea trupului său, căldura și mângâierea mâinii lui, parfumul cu care mă învăluie și mă ancorează cu picioarele pe pământ.

O clipă mai târziu, îmi dă drumul și, făcând un pas în spate, își îndeasă din nou mâinile în buzunare.

— Trebuie să plec, îmi spune apoi, cu privirea în pământ. Mama a rămas singură la spital.

Dau iute din cap, ștergându-mă pe față.

Dă să plece, dar mă trezesc că îl strig:

— Nathan!

Se întoarce și mă privește.

— Vreau să vorbesc din nou cu tatăl tău. Știe ceva, adaug, după o scurtă șovăială. E singura persoană care știe adevărul.

Păstrează tăcerea.

— Te rog!

Atmosfera dintre noi pare acum ușor încordată.

Încuviințează, în cele din urmă, din cap.

— Du-te să vorbești cu el, Erin, dacă asta vrei! Dar cunoști deja răspunsul.

— Cum adică?

— Ai vrut să afli de ce-a stat ascuns atâta amar de vreme, îmi răspunde. Pentru că n-a putut să trăiască cu gândul că a băut înainte de a se urca la manșa avionului – la fel cum n-a acceptat nici gândul că e vinovat pentru moartea Natashei. Nu și-a asumat niciodată greșelile. Nu i-a stat în fire. A preferat să-și abandoneze soția și fiul, trăind în umbră, decât să-și recunoască vinovăția. Nu există niciun mister în toată povestea asta, adaugă și mă privește stăruitor, cu emoție în ochi. Tata e un laș.

26
ÎN TRECUT | LORI

Îl ascultau cu toții pe Mike în timp ce le vorbea, cu ochii în pământ. Razele de soare se strecurau prin bolta de verdeață, scăldându-i chipul în lumini și umbre.

Lori încerca să-și imagineze scena pe care le-o descria – sora ei alături de Mike într-un bar din Fiji. Simțea în mână greutatea telefonului lui Erin. Astfel ajunsese la Mike: Erin îl uitase în bar.

— Așa am cunoscut-o pe sora ta, spuse Mike, în cele din urmă, ridicându-și ochii spre Lori.

— Nu mă interesează cum v-ați cunoscut! mormăi Daniel, lângă ea. Și nici cum a ajuns mobilul ăsta la tine! continuă, printre dinți. Singurul lucru care mă interesează e faptul că ai petrecut noaptea dinaintea zborului într-un bar nenorocit!

— Am băut doar un pahar, răspunse Mike, lăsându-și din nou ochii în pământ.

— Și te aștepți să te credem? ripostă Daniel și făcu un pas mai aproape, cu obrazul murdar de cărbune. Atunci de ce-ai făcut stocuri de băutură în cabină?

Broboane de sudoare începură să apară pe fruntea lui Mike.

— Hai, fii sincer, căpitane! Cât ai băut înainte să te urci în avion? Ai tras cumva o dușcă și în dimineața zborului? Ca să te dregi?

Mike îi susținea privirea, fără să spună nimic.

— Răspunde-mii țipă Daniel.

Sonny scânci speriat. Lori se îndepărtă câțiva pași, încercând să-l liniștească cu glas duios.

— Ușor, amice! interveni Felix și puse împăciuitor, o mână pe umărul lui Daniel.

— Răspunde naibii la întrebare, Mike! insistă Daniel, dând mâna lui Felix la o parte.

Mike trase de gulerul murdar al cămășii, de parcă ar fi avut nevoie de mai mult aer.

— Da, am fost într-un bar în noaptea de dinaintea zborului, dar n-am băut decât un pahar. Atât! Firește că n-am băut în dimineața zborului.

— Nu? Și atunci de ce ne-am prăbușit? întrebă Daniel, dezvelindu-și dinții. Au murit oameni din cauza ta. Stewardesa…

— Kaali Halle. Ruth Bantock. Jack Bantock. Holly Senton. Patru oameni, răspunse Mike, cu glas tăios și lent, de parcă enumerarea rapidă a numelor lor i-ar fi stârnit o cascadă de emoții.

Își ținea bărbia ridicată, dar Lori îi vedea mâinile tremurânde.

— Toți au murit din cauza mea. Iar voi – ca și Sonny – vă aflați în situația asta tot din cauza mea. Crezi că nu știu asta? Crezi că mi-am dorit așa ceva?

— Și atunci de ce ne-ai mințit? De ce-ai ascuns alcoolul? întrebă Daniel, clocotind de mânie, cu mâinile încleștate în pumni.

— Am greșit. Aveam nevoie de… Dar am greșit. Îmi pare rău. Nespus de rău pentru tot ce s-a întâmplat! Asta ai vrut? Te simți mai bine?

— Nimic nu mă ajută să mă simt mai bine – poate doar o barcă de salvare. Și după aia? Când o să fim din nou în siguranță pe continent, știi ce-o să mă facă să mă simt mai bine? continuă Daniel și-l împunse cu degetul în piept pe Mike. Gândul că vei înfunda pușcăria.

Daniel se îndepărtă mânios, călcând cu pași greoi prin junglă. Felix se îndreptă în direcția opusă, spre mare.

Mike se rezemă de un copac și trase adânc aer în piept. Părea cumplit de obosit și mâinile încă îi tremurau.

— Ai cunoscut-o, așadar, pe Erin, rupse Lori tăcerea, în cele din urmă. Știai că suntem surori?

— La început, nu. Apoi, mai târziu, i-ai pomenit numele – ai spus că v-ați certat. Și am pus lucrurile cap la cap.

— N-ai scos o vorbă.

Mike clătină din cap, fără să-i ofere însă vreo explicație.

— Mi-a plăcut Erin. E inteligentă și ironică. I-am împuiat capul cu tot felul de prostii. Am plictisit-o cu văicărelile mele.

Se îndoia că Erin se plictisise. Căci îi plăcea să asculte poveștile altora. La petreceri, era acea persoană care stătea și asculta când cineva vorbea despre problemele sale. Oamenii își puneau sufletul pe tavă în fața ei, pentru că nu-i judeca niciodată.

— Știe să asculte, continuă Mike. Când ai pierdut pe cineva drag, înțelegi, la rândul tău, pierderile suferite de alții.

Lori îl privea drept în ochi.

— Mi-a spus că v-ați pierdut părinții.

Cuvintele o făcură să tresară, de parcă ar fi scos la iveală un secret adânc ferecat în suflet.

— Am reușit să trecem peste asta.

— Pentru că v-ați avut una pe alta. Suferința fie consolidează o relație, fie o erodează.

Tonul pe care i-o spuse o făcu să-și pună întrebări legate de căsnicia lui.

— Erin ți-a povestit despre cearta noastră din seara aceea?

— O, Doamne, spumega de furie! îi răspunse, schițând un zâmbet. Și simțea nevoia să se descarce. Apoi, după câteva pahare de băutură, s-a mai liniștit. Știi ce-a spus despre tine? o întrebă în timp ce o țintui cu privirea.

Lori așteptă în tăcere să continue și strânse din buze.

— Că ești totul pentru ea. Așa s-a exprimat: *Sora mea e toată viața mea.*

Lori avea nevoie de aer. De spațiu. Totul era pe șleau, prea copleșitor.

Nisipul îi ardea picioarele în timp ce se îndrepta spre mare. Își băgă tălpile în apa puțin adâncă, simțind atingerea usturătoare a sării. Umerii protestau sub greutatea lui Sonny în *sling*.

Apa era atât de limpede încât părea să scoată și mai mult în relief contururile lucrurilor ce se iveau pe fundul mării: unghiile crăpate de la picioare; malul modelat de valuri și de maree; fragmente de coral alb și scoici trandafirii.

Scoase din buzunar telefonul lui Erin. Își imagina cum sora ei îi atinsese ecranul cu degetele ale cărei unghii erau mereu roase și neîngrijite, fără strop de ojă. Singura bijuterie pe care o purta pe degetul mare era un inel de argint. Porni telefonul și văzu, încântată, că era încărcat cam 90 la sută.

Nu avea semnal, firește. Verificaseră toată insula, dar nu captaseră nicăieri nici măcar o liniuță care să le indice existența vreunui semnal.

Privi fotografia de pe ecran. Sora ei îi pusese poza pe telefon ca s-o vadă pe Lori de fiecare dată când accesa telefonul.

Sora mea e toată viața mea.

Începu să răsfoiască pozele ca s-o vadă pe Erin. Doamne, cât își dorea să-i vadă chipul! Accesând galeria cu fotografii, descoperi că ultima poză era făcută în aeroportul Heathrow – un selfie, care le înfățișa pe amândouă într-un bar din aeroport, cum țineau fiecare câte o bere rece în mână. Amândouă aveau pielea albă ca laptele și purtau pulovere. Aproape că și uitase senzația de frig. Senzația unei băuturi reci ținute în mână. Părea o fotografie desprinsă din alte timpuri – dintr-o carte cu povești unde nu se regăsea.

Continuă să se uite la pozele făcute de Crăciun. Îl petrecuseră într-un bar din Londra împreună cu un grup de australieni pe care Erin îi cunoștea de la muncă. Se distraseră de minune, cu multe pahare de băutură – parcă nici nu era Crăciunul, de asta le și plăcuse atât de mult. Văzu imagini făcute în diverse localuri când au ieșit în oraș, sau poze neclare de la un concert, sau fotografii cu ele două, în vară. Privea acele imagini din galeria telefonului, reprezentând cândva niște evenimente obișnuite, de care ele acum nu avea parte pe insulă.

Când ajunse la finalul galeriei, își ridică privirea și văzu doar întinderea nemărginită a orizontului. Simți un nod în gât și încercă să tragă adânc aer în piept. În ciuda spațiului nețărmurit, avea senzația că era captivă, că toată această întindere o țintuia pe loc.

Doamne, ce dor îi era de Erin! Își dorea extrem de tare s-o aibă alături, s-o audă cum face un comentariu malițios. Îi era dor de modul hazliu în care Erin privea lucrurile sau de cum se înfuria din orice motiv – nu știai niciodată la ce să te aștepți. Voia atât de mult să vorbească cu sora ei, încât dorința aproape că se transforma într-o durere viscerală.

Accesă din instinct camera telefonului și apăsă pe butonul video. Iar pe ecran îi apăru propria imagine – o imagine ce o lăsă fără cuvinte. Avea părul lins și ars de soare și, când încercă să-l dea la o parte de pe față, îl simți aspru la atingere din cauza sării. Pe tâmple, avea mușcături de insecte, iar obrazul îi era brăzdat de o zgârietură adâncă. Poate din cauza lipsei machiajului,

ochii îi păreau lipsiți de strălucire. Cum nu putea să schimbe nimic din toate astea, apăsă pe butonul *Record.*

— Erin! murmură ea și simți un nod în stomac la auzul numelui surorii ei. Nu-mi vine să cred că spun asta, dar avionul nostru s-a prăbușit. Suntem undeva pe o insulă pustie, continuă, uitându-se peste umăr și mutând camera odată cu ea. Nimeni nu știe unde anume. Am deviat de la traseu. Avem cu noi și un bebeluș – Sonny, spuse și înclină camera ca să-l prindă în cadru. El a supraviețuit, dar mămica lui… Se opri și scutură din cap. E un copil uluitor, Erin. Puternic și dulce, dar e doar un prunc… în toată pustietatea asta. Fac tot ce pot… dar mi-e teamă pentru el…

Simțea cum vocea i se frânge.

Trase adânc aer în piept. Se abținu să plângă.

Ridicând camera spre chipul ei, continuă:

— L-ai cunoscut pe Mike Brass cu o seară înainte de zbor. Într-un bar. Mi-a spus că ți-ai uitat acolo telefonul. Așa a ajuns la el. Și acum la mine. Ce faci? Ești bine? Îmi pare rău că ne-am certat. Lucrurile au luat-o razna. Tu te-ai dus într-un bar. Avionul meu s-a prăbușit… Acum asta… Nimic din toate astea n-ar fi trebuit să se întâmple. Am senzația că trăiesc un coșmar. Vreau să deschid ochii și să mă trezesc din nou la Londra, în apartamentul tău. Nici nu mi-ar mai păsa că plita ta electrică îmi arde cafeaua. Aș venera-o! Ca și priveliștea blocului de vizavi. Aș săruta cărămizile clădirii! Patul! Pereții! Frigiderul! Aș săruta toate nimicurile din frigiderul tău! Le vreau înapoi! Pe toate! Te vreau pe *tine* înapoi!

Toată această tiradă rostită în vânt, cu gândul că Erin o va asculta vreodată, descătușă o vâltoare de sentimente pe care încercase din greu să și le stăvilească.

— Știu că mă cauți. O știu prea bine. Nu lăsa echipele de salvare să abandoneze căutările! Ține-te de capul lor! Pentru că am nevoie de tine, Erin. Trebuie să mă salvezi de pe insula asta…

27
ÎN PREZENT | ERIN

Parchez mașina în curtea centrului de îngrijiri paliative și opresc motorul. Fără aerul condiționat, soarele de dimineață arde nemilos prin geamul parbrizului. După câteva clipe, simt transpirația la subraț și în spatele genunchilor. Volanul devine vâscos la atingere.

Când voi coborî din mașină, va trebui să traversez aleea scăldată în bătaia soarelui, sperând că nimeni nu mă va opri pe drum. Iar când voi ajunge în salonul pilotului, sper că va fi suficient de lucid ca să vorbească cu *mine.* Ca să-mi spună adevărul.

Căldura devine copleșitoare. Nu pot s-o mai suport. Deschid portiera și ies afară.

Am impresia că sunt urmărită. Nu pot să spun exact de ce… e doar un sentiment, o senzație ciudată că cineva îmi țintuiește ceafa cu privirea.

Mă întorc, încet, pe călcâie. Soarele se reflectă în parbrizele mașinilor parcate, și mă împiedică să văd dacă e cineva la volan. Mă uit de jur împrejur, dar nu e nimeni – aud doar vuietul traficului de dimineață, de pe șosea. Mă îndrept spre intrare, scrutând împrejurimile.

Telefonul îmi sună în buzunar. Când îl scot, apăs din greșeală pe *answer*.

— Erin! Ce-ai aflat?

Editorul meu! Probabil s-a lăsat seara la Londra. E încă la birou, firește.

Mi-am verificat e-mailurile dis-de-dimineață și am văzut o grămadă de mesaje de la muncă. Le-am răsfoit doar în treacăt, dar am înțeles ideea: șefii mei vor să pună mâna pe informații noi, ca să capteze interesul publicului, cât timp reapariția pilotului e încă proaspătă în mintea cititorilor. Pe de altă parte, încep să-și facă probleme din cauza bugetului. Călătoriile în Fiji nu sunt deloc ieftine, cum nu sunt nici hotelurile de patru stele. Toată lumea de la birou știe că nu m-aș fi oferit să scriu articolul dacă n-aș fi fost direct implicată în toată povestea asta. De fapt, nimeni nu și-ar fi asumat misiunea. Era o ironie a sorții faptul că dispariția surorii mele îmi oferea cel mai important proiect din carieră.

Tot printr-un joc straniu al destinului, Lori a fost cea care mi-a găsit postul în cadrul revistei. Încă locuiam cu ea și Pete, și lucram la barul din împrejurimi, în timp ce tânjeam după aventură, schimbare. Lori a venit într-o seară în camera mea, aducându-mi foaia printată cu fișa postului.

Am citit-o, cu picioarele încrucișate în pat, decojind o *satsuma*[7].

— Chiar crezi că aș fi bună ca asistentă personală?

Purtam un tricou vechi cu Nirvana, în care dormisem cu o noapte în urmă, și o pereche de colanți. Bănuiam că o să-mi răspundă printr-o glumă – *Îmbrăcată așa, n-ai nicio șansă.* Dar s-a uitat în ochii mei și mi-a spus cu o voce gravă:

— Cred că poți să realizezi orice-ți pui în cap, Erin Holme.

Așa că am decis să-mi depun dosarul. Mi-am aranjat CV-ul ca să arate impecabil. Când m-am dus la interviu, am ales o ținută din garderoba lui Lori – o pereche de pantaloni din stofă, strânși în talie, și o bluză ce-mi era puțin cam mare. Cu o seară în urmă, Lori mă convinsese să urmăresc o conferință despre puterea limbajului trupului, așa că exact înainte de interviu, am intrat în toaletă și am exersat câteva posturi de Wonder Woman, citind pe pereți un mesaj scris cu graffitti: *Weekendul de trei zile ar trebui să devină literă de lege*. În fine! Strategia a funcționat. Am obținut postul. Erin Holme – asistenta personală a editorului.

După un an de zile, perioadă în care am făcut rezervări la taxiuri și la restaurante, una dintre colegele mele de la departamentul de redactare a intrat în concediu de maternitate. I-am preluat sarcinile și, când nu s-a mai întors la muncă, am devenit redactor cu normă întreagă.

Cândva, am crezut cu tărie că jurnalismul joacă un rol esențial în educarea și informarea oamenilor, crescând gradul de conștientizare a problemelor societății. Acum însă, nu mai sunt atât de sigură. Are o latură perversă, căci ceea ce se vinde cu adevărat este frica.

Îmi îndrept umerii și adopt un ton neutru al vocii.

— Tocmai mă pregăteam să-ți trimit un e-mail, mint eu. Ieri am avut un prim interviu cu pilotul.

— Ce-ai aflat?

Aș vrea s-o trimit la dracu' cu povestea ei cu tot, dar mă îndoiesc că aș mai reuși astfel să-mi păstrez postul în

cadrul revistei. Îngaim pe un ton de o vagă complicitate:

— Se ascunde ceva mai mult în spatele reapariției sale decât s-a spus inițial.

— Oh? îmi răspunde, și îi surprind interesul în această singură silabă, de parcă ar fi ținut telefonul lipit de gură.

Știu că vrea informații sigure, nu simple ipoteze.

— Pilotul ascunde motivul real pentru care n-a luat legătura nici cu autoritățile, nici cu familia sa. Susține, de asemenea, că nu știe unde se află insula, dar nu cred o iotă.

— Ai vreo dovadă?

Dintr-un motiv sau altul, păstrez pentru mine replica *Noi n-am avut de ales*. Deocamdată. Am învățat că nu trebuie să dai un răspuns negativ la întrebările editorului.

— Am venit din nou la spital, ca să vorbesc cu el. Informațiile astea se obțin treptat. Mai am nevoie de timp.

— Cât anume?

— Mai sunt și alte persoane cu care trebuie să vorbesc. Cu rudele lui. Cu autoritățile aeronautice.

— N-ai stat încă de vorbă cu ei?

Îmi încleștez maxilarul. Cred că o urăsc pe șefa mea. Dar știu că trebuie să-i ofer ceva.

— Am vorbit ieri cu fiul lui, Nathan Brass.

— Și?

— Au o relație încordată. N-au mai păstrat legătura de câțiva ani. Nu știa – sunt convinsă de asta – că Mike Brass e în viață.

— Ai suficiente informații pentru un articol *teaser*?

În vocabularul editorului meu, un articol *teaser* este un rezumat al informațiilor deja apărute în presă, cărora li se adaugă câteva citate noi – în cazul ăsta, aparținând lui Nathan Brass. Gândul îmi zboară la discuția noastră purtată aseară și la vulnerabilitatea pe care i-am surprins-o în privirea lăsată în pământ. Nu vreau să-i desprind cuvintele din context, ca să le transform într-un titlu de ziar.

— Dezvăluirea unor informații de acest gen în momentul de față mi-ar putea închide niște uși. Hai să mai așteptăm puțin! Povestea e mult mai complexă. Sunt foarte aproape, Rebecca.

Da, mă urăsc puțin și pe mine.

— De cât timp mai ai nevoie?

— De o săptămână.

— Imposibil. Vreau articolul pentru ediția de sâmbăta asta.

Termenul îmi oferă un răgaz de patru zile. N-am nicio șansă să-l termin la timp.

— Sună-mă după interviu! îmi spune și apoi închide.

Îmi bag mobilul înapoi în buzunar, cu palmele asudate și inima bătându-mi puternic în piept. Urăsc că devin cumplit de agitată de fiecare dată după ce vorbesc cu editorul meu. În timp ce îmi șterg mâinile pe țesătura maioului, o umbră se așterne deasupra mea.

Îmi ridic privirea, mijind ochii în bătaia soarelui. Nathan Brass e în fața mea, cu picioarele larg depărtate. Are chipul învăluit în umbră, dar îi disting privirea aspră și scrutătoare.

— Ești *ziaristă,* îmi spune, rostind cuvântul ca pe o insultă.

Simt cum obrajii îmi iau foc.

— Nathan…

— Târfă ce ești! îmi răspunde printre dinți.

Nu e prima dată când mi se spune așa, dar când o meriți, cuvântul taie în carne vie.

— Discuția pe care ai auzit-o… nu e ce crezi…

— Cred că ești o blestemată de ziaristă, îmi răspunde, spumegând de furie, și te folosești de familia mea ca să încropești un articol!

Gândul îmi zboară din nou la discuția purtată pe marginea piscinei și îl revăd cum se legăna de pe un picior pe altul, cu ochii în pământ, șovăitor și nesigur. La căldura pe care am simțit-o când m-am lipit de el.

— Pe cuvânt, nu e ceea ce…

— *Au o relație încordată,* continuă, cu o voce ușor subțiată ca s-o imite pe a mea. Cum îndrăznești?

— Nu aveam de gând să mă folosesc de… Doar am…, îngaim, cu obrajii în flăcări. Trebuia s-o las pe șefa mea să creadă că…

Mă opresc, fiindcă nu știu cum să-i explic. Soarele îmi bate direct în ochi, făcându-mă să lăcrimez.

— I-ai promis că-i furnizezi articolul direct de la sursă, nu-i așa?

Nu-i răspund, pentru că exact asta așteaptă editorul meu de la mine.

— Voi, ziariștii!

Clatină din cap, cu maxilarul încleștat. Se întoarce cu spatele, dând să plece, de parcă nu-mi mai suportă prezența, apoi se răsucește deodată pe călcâie.

— După prăbușirea avionului, mama s-a trezit asaltată de ziariști. O vânau când se ducea să cumpere lapte sau când ieșea în curte să pună rufele la uscat. Nu putea să se ducă nicăieri. Nu putea să dea draperiile la o parte fără să se trezească în față cu un aparat de fotografiat. Acum povestea se repetă. Doar că tu ești prima care încearcă să intre pe sub pielea rudelor.

— Nu asta încerc. Crede-mă, Nathan!

Vreau să-l prind de mâini și să-l fac să se uite în ochii mei – ca să vadă adevărul.

— Am venit aici pentru că vreau să aflu ce s-a întâmplat cu sora mea.

— Serios? Îți spun eu ce s-a întâmplat: nenorocitul ăla de avion s-a prăbușit din cauza tatei. A reușit cumva să scape cu viață, dar, fiindcă purta pe umeri vina pentru moartea tuturor pasagerilor, s-a dat la fund. A trăit ascuns doi ani într-o zonă cu dealuri, lucrând pentru un neamț, reparând casele localnicilor. A preferat să rămână acolo decât să se întoarcă la familia lui din Australia.

— Dacă s-a simțit mistuit de regrete, de ce nu vrea să ne spună unde e epava avionului? îl întreb, cu chipul lipsit de expresie. De ce nu-și amintește unde se află insula? Minte de îngheață apele, adaug și scutur din cap.

— Ca și tine, domnișoară ziaristă Erin Holme, îmi răspunde, cu chipul încordat și ochii înroșiți, de parcă ar fi plâns.

Am meritat-o cu vârf și îndesat. Dar nu vreau să dau înapoi. Îi susțin privirea, cu bărbia ridicată.

— Nu plec fără să aflu niște răspunsuri.

— Ba exact asta o să faci.

— Nathan, te rog…

— Pleacă! îmi ordonă țipând.

— Vreau doar câteva minute, atât…

Face un pas în față, învăluindu-mă în umbră. E atât de înalt că și-ar putea odihni bărbia pe creștetul capului meu.

— Dacă va trebui să te bag cu forța în mașină, să nu crezi că n-o s-o fac!

Aș putea să negociez, să-l implor și să țip, dar fermitatea cu care își ține maxilarul încleștat îmi dă de înțeles că totul ar fi în zadar. A ridicat un zid inexpugnabil între noi.

Îmi las ochii în pământ, căci știu foarte bine că am stricat totul și am ratat ocazia.

Mă întorc cu gândul să plec.

Renunți? aud glasul lui Lori. *Te dai pur și simplu bătută*? *Nu te recunosc, Erin.*

Ezit ușor. Tremur ca varga. Vreau s-o iau la fugă. Vreau să dispar de pe fața pământului. Dar vocea surorii mele, adânc pitită în sufletul meu, mă face să mă întorc.

Nathan stă în același loc, cu privirea ațintită asupra mea.

— Îmi pare rău, dar o să vorbesc cu tatăl tău, cu sau fără voia ta.

— Nici gând!

— Atunci va trebui să mă oprești, ripostez, ocolindu-l și îndreptându-mă, cu pași hotărâți, spre intrare.

Nu se clintește din loc, doar îmi strigă ceva, dar nu mă opresc să-l ascult.

Asta e tot. Numai atât mi-a rămas.

O să-l fac pe Mike Brass să vorbească. Pentru Lori. Și pentru mine.

Străbat coridorul foarte luminat, trecând pe lângă un scaun gol cu rotile. Îmi strâng mâinile în pumni și merg mai departe.

O ignor pe recepționera care mă întreabă pe cine caut și mă îndrept direct spre salonul pilotului. Ușa e pe jumătate deschisă și, când trec pragul, văd o asistentă care împinge un aparat cu roți de lângă pat.

— O! exclamă ea, speriată. Nu aveți voie aici.

— Am permisiunea fiului său, mint eu.

— Sunteți un membru al familiei? mă întreabă, încruntată.

— Vreau doar să stau puțin de vorbă cu Mike.

— Dar mi-e teamă că…, îngaimă, aruncând o privire spre pat.

Și atunci îmi dau seama.

Un cearșaf alb îl acoperă pe Mike Brass. Îi este tras peste față.

Clipesc de câteva ori și înțeleg crudul adevăr.

Am ajuns prea târziu – a murit.

28
ÎN TRECUT | LORI

Daniel luă cuțitul în mână și începu să scrijelească scoarța trunchiului noduros. Crestăturile în zigzag scoteau la iveală seva de un verde albicios a copacului.

Făcu un pas în spate. Avea chipul ars de soare și își înfășurase în jurul capului o cămașă de-a lui Jack, ca să-și protejeze de razele toride scalpul presărat pe alocuri cu porțiuni sărăcăcioase de păr.

— Paisprezece zile, spuse el, numărând crestăturile.

Apoi se întoarse, cu ochii ațintiți asupra lui Lori, care îi schimba pamperșii lui Sonny pe o pătură.

— Au trecut două săptămâni, la naiba, și noi tot aici suntem!

Înfipse cuțitul într-un butuc și străbătu luminișul cu pași mânioși.

Erau singurele cuvinte care fuseseră rostite toată ziua.

Chiar trecuseră doar două săptămâni? Părea să se fi scurs mai multe zile. O viață. Timpul căpăta alte dimensiuni pe insulă. Orele se contopeau, iar zilele își pierdeau conturul, pentru că nu mai exista rutina celor trei mese zilnice. Își petreceau ziua mâncând fructe și uneori pește dacă Felix avea norocul să prindă ceva cu harponul. Săptămâna trecută, fusese ziua ei de naștere – împlinise 28 de ani –, dar pierduse noțiunea timpului și data se scursese în uitare. Dispariția unei vieți normale, bine delimitate, o speria din cale-afară.

Lori prinse „ariciul” pampersului și îi încheie vestuța lui Sonny. Începuse să alterneze pamperșii cu scutece făcute din cârpe, pe care le spăla și le punea la uscat pe crengile copacilor. Acest lucru îi permitea să schimbe pamperșii o dată la 12 ore.

Băiețelul scâncea ușor, ceva îl deranjase toată ziua, și Lori se întrebă dacă mai voia să mănânce sau dacă ar fi trebuit să-l culce. Își aplecă fața spre el, uitându-se în ochișorii lui albaștri.

— Ce e, dragostea mea? murmură ea. Ce vrei?

El o privea, cu ochii în lacrimi și buzele țuguiate.

— Hai, spune-mi, te rog!

Holly ar fi știut ce să-i facă. O mamă știe întotdeauna ce-i lipsește pruncului ei. *Habar n-ai ce să-i faci. Și copilul simte asta,* îi spuse o voce critică din mintea ei.

Îl luă în brațe, nesigură dacă va reuși să-l liniștească legănându-l. Când se ridică în picioare, îi apărură puncte negre în fața ochilor.

N-ai instinct matern. Și pruncul știe că nu ești bună de nimic.

Cândva, fusese visul ei să aibă un copil – un vis bine conturat, ca un drum pavat cu pietre ce ducea spre viitor. O căsnicie. O familie. Patru copii. O casă vraiște, în care să răsune muzica, cu desene lipite pe frigider, cu mese gătite acasă și râsete ce te întâmpinau din prag. Larmă, oameni și dragoste. Asta își dorise mereu. Nu se simțise nicicând mânată de promisiunea unei cariere înfloritoare, de perspectiva unui salariu substanțial sau de lumea corporatistă. Voia o familie. Voia să fie mamă cu normă întreagă. O dorință pe care nu o mărturisești cu ușurință în aceste vremuri moderne. Femeile își doresc mai mult de-atât – și bravo lor! Lori le admira din tot sufletul. Dar nu asta își dorea. Ea voia doar o familie.

Majoritatea oamenilor nu înțeleg drama creată de infertilitate. Își imaginează doar că o înțeleg. Toată lumea a auzit de fertilizarea in vitro. Sintagma face parte din vocabularul secolului XXI. *Apelez la fertilizarea in vitro.* Dar până nu faci injecțiile în pântec sau nu stai pe un pat de spital, în timp ce un medic embriolog îți prelevează ovulele, nu știi cu adevărat ce înseamnă această procedură. Chiar înainte ca Lori să ia în calcul această variantă, încercând „să conceapă un copil pe căi naturale”, lucrurile începuseră să devină cumplit de stresante. Sexul, care stătuse mereu la baza relației ei cu Pete, era condiționat acum – în ciuda eforturilor celor doi de a-l face cât mai plăcut cu putință – de un scop bine determinat. Înainte de actul sexual, Lori trebuia să citească temperatura bazală pentru a ști dacă este în perioada ovulației, urmând să noteze datele într-o aplicație. Apoi, urmau zilele învăluite deopotrivă în speranță și neliniște, când se întreba fără încetare: *Oare am sânii mai sensibili*? *Sunt cumva balonată*? *Mă simt mai obosită ca de obicei*? *Aș putea fi oare… însărcinată*? *Sau îmi vine ciclul*? Și îi venea menstruația, aducând o altă dezamăgire.

În fiecare lună.

I se păruse mai ușor să se izoleze de lumea întreagă, ca să se protejeze de comentariile insensibile ale prietenilor bine intenționați, care îi sfâșiau inima. Nu mai suporta petrecerile date de viitoarele mămici. Nu mai cumpăra mâncare din locuri unde trebuia să treacă pe lângă magazine cu haine pentru bebeluși. Își schimbase ruta spre școală ca să nu mai traverseze parcul și să nu le mai vadă pe proaspetele mămici cu pruncii la plimbare. Peste tot în jurul ei vedea numai femei însărcinate – prietene, colege, adolescente sau femei de 40 de ani – și privea cu uimire cum trupurile lor se modificau în funcție de acest proces natural.

Dar corpul ei o trădase. Nu-și îndeplinise exact misiunea pentru care era plămădit. Ni se spune mereu să ne urmăm instinctul. Citise undeva că instinctele noastre sunt corecte în proporție de 90 la sută. Oare trupul ei știa instinctiv că nu era făcută să fie mamă? Că nu era potrivită pentru acest rol? Că ar fi dat greș?

Acestea erau întrebările pe care și le punea în zilele întunecate, când durerile menstruale îi anunțau o nouă deziluzie. Toată strădania ei de a rămâne însărcinată cumva o priva de bucuria de a-și atinge cel mai important țel, acela de a deveni mamă. Iar dezamăgirile îi sfâșiaseră, rând pe rând, inima.

Apoi, Pete îi spusese că Zoe rămăsese însărcinată.

Chiar acolo, în bucătăria lor, unde stătuseră împreună, cu coatele pe masă și ochii în monitorul calculatorului, încercând să vadă dacă își puteau permite a patra procedură de fertilizare in vitro.

Vestea bombă despre sarcina lui Zoe îi frânsese sufletul în bucățele, și o aruncă într-un hău de singurătate și amărăciune, ale cărui adâncuri se temea să le privească. Sau să lase pe altcineva să le cerceteze. Încercase, așadar, să-și lipească la loc cioburile inimii ca să meargă mai departe. Se trezea dimineața. Se machia și se pieptăna. Se ducea la școală. Gătea. Și mânca. Dar avea sufletul ruinat. Își luase mai multe ore la școală, încercând să le insufle copiilor dragostea pentru pictură – deși nu mai pusese mâna pe o pensulă de când plecase Pete.

Vacanța în Fiji nu avea să îndrepte lucrurile, dar ideea de a conferi vieții puțină strălucire îi dăruise o scânteie de entuziasm. Voia s-o regăsească pe vechea Lori – pe cea care fusese înainte ca ea și Pete să încerce

să aibă un copil –, o Lori veselă, optimistă și încântătoare. Care își iubea trupul. Și iubea sexul. Îi plăcea să iasă vinerea seara în cluburi și să bea câteva pahare în plus, ca sâmbăta dimineața să lenevească în pat, să facă dragoste, să mănânce croasante și să soarbă cafeaua în tihnă, printre resturile unsuroase de foitaj împrăștiate pe cearșaf. Îi ducea dorul vechii Lori, al acelei Lori flușturatice.

Își dădu seama că, în ochii lui Erin, rămăsese aceeași Lori. Erin se agăța de vechea versiune a surorii sale, pentru că avea nevoie de ea ca să trăiască. Lori era stânca ei, oferindu-i stabilitatea și refugiul în vremuri tulburi. *Dar nu mai sunt acea Lori*, ar fi vrut să-i spună lui Erin. *N-am vrut să-ți arăt hăul întunecat din sufletul meu. Căci adâncurile sale m-au speriat chiar și pe mine. Îmi plăcea modul în care mă percepeai. Vechiul meu fel de a fi. Rolul surorii mai mari. „Fata de aur”, cum îmi spuneai. Îmi plăcea acea versiune a mea. Așa că te-am lăsat să crezi că vechea Lori încă sălășluiește în mine. Dar nu e adevărat, Erin. Lori din trecut a dispărut pentru totdeauna. Poți oare s-o iubești pe cea de acum*?

Nu găsise niciodată cuvintele potrivite ca să-i explice că îi fusese cu neputință să îndure trădarea lui Pete și preferă în schimb să pună povara inimii frânte pe umerii lui Zoe. Eticheta de seducătoare a lui Zoe era mai ușor de acceptat decât dezamăgirea provocată de Pete. Așadar, în clipa în care Erin dăduse la o parte plasa de siguranță, dezvăluindu-i că Zoe nu era singura femeie ce trecuse prin patul lui Pete, simțise cum sufletul i se năruie din nou în mii de bucăți.

Mai întâi, o înșelase propriul trup. Apoi, soțul. Și, în final, sora ei, care îi păstrase secretul lui Pete. De aceea îi spusese lui Erin să plece. De aceea se urcase singură în avion.

Și de aceea se afla acum aici, își spuse, privind epava avionului de la marginea taberei.

Se îndreptă spre copacul scrijelit. Își eliberă o mână de sub Sonny și atinse cu degetele cele paisprezece crestături albe. Simțea cum seva vâscoasă continua să se prelingă din tăietura proaspătă și trase în piept mirosul pătrunzător de rășină.

Făcu încă un pas, spre cealaltă parte a trunchiului. Aici, pipăi cu degetele literele *R.I.P*[8]. Coborî mâna, pipăind unde erau scrijelite cuvintele:

Holly Senton, R.I.P.

Ruth Bantock, R.I.P.
Jack Bantock, R.I.P.
Kaali Halle, R.I.P.
Lista pasagerilor morți.

Când ajunse la capăt, simți scoarța aspră a copacului – o pânză goală, ce aștepta să se umple. Se înfioră, imaginându-și cum se adaugă numele fiecăruia dintre ei, rând pe rând, pe scoarța goală, până când nu mai rămâne niciunul.

29
ÎN TRECUT | LORI

Lori auzi, în bolta de verdeață de deasupra, o zbatere de aripi. Lilieci mari, de fructe, își luau zborul la apus în fiecare seară. Simțea cum i se face pielea de găină, privindu-i cum se adună, gata de vânătoare, într-un nor negru de aripi. Își desprinse o mână de sub Sonny și își îndesă părul sub tricou. Văzuse cândva într-un film cum un liliac se agățase în părul unei femei, înfigându-și ghearele în scalpul ei. Se înfioră dintr-odată.

Dădu ocol focului de tabără, cu Sonny în brațe. Trecu pe lângă Felix, care așeza, una lângă alta, patru coji de nuci de cocos. Ceva mai devreme, prinsese un trevally[2], care se prăjea acum deasupra focului, înfipt într-o creangă umedă de copac. Mirosul de prăjeală o făcea să saliveze de poftă. Fructele arborelui de pâine, învelite în frunze de banane, stăteau cuibărite printre tăciunii de la marginea vetrei. Nu se dădea în vânt după gustul lor fad – ceva între cartof și dovleac –, dar erau destul de bune, îndulcite cu lapte de cocos.

— Mike ar fi trebuit să se întoarcă până acum în tabără, spuse ea.

— Știu, îi răspunse Felix, scrutând jungla întunecată.

Era mai mereu plecat și petrecea majoritatea timpului pe creasta din capătul cel mai îndepărtat al insulei. Se urcase și ea o dată pe coama stâncoasă, înaltă de vreo 60 de metri, de unde se putea vedea întreaga insulă. Mike stătea toată ziua acolo de strajă, cu binoclul lui Jack la gât, întorcându-se seara în tabără ca să mănânce, în nopțile când aveau suficientă mâncare, sau doar ca să se încălzească la foc, în cele sărăcăcioase.

Felix luă peștele din foc și începu să desprindă carnea de pe oase, împărțind-o în mod egal în patru boluri.

— Porția ta e gata, spuse când termină. Vrei să-l țin eu pe Sonny cât mănânci?

— Nu, mănâncă tu cât e fierbinte! îi răspunse ea.

— Hei, am ceva pentru Sonny!

Felix dispăru în umbra junglei, de unde se întoarse o clipă mai târziu cu un lemn arcuit.

Când îl apropie de foc, Lori văzu că avea mai multe scoici, pene și pietre prinse de câte o liană.

— Nu e chiar ca la baby gym[10], dar m-am gândit c-o să-i placă să le privească.

Un zâmbet larg apăru pe chipul lui Lori pentru prima oară în ziua aceea.

— E… incredibil, spuse ea, uimită de gestul lui.

— Hai să vedem ce părere are!

Felix întinse o pătură și puse deasupra lemnul arcuit.

Lori îl așeză cu grijă pe Sonny pe pătură.

Băiețelul rămase pentru o clipă nemișcat, șovăitor. Se încruntă, gata să izbucnească în plâns. Apoi, întinse o mânuță, încercând să lovească o scoică. O rată. Încercă din nou. De data asta, reuși s-o atingă. Scoica scoase un clinchet plăcut când se lovi de alta. Sonny se lumină la față și gânguri încântat.

Felix zâmbi, dezvelindu-și dinții albi, ce contrastau cu barba lui neagră. Zâmbetul îi îndulcea trăsăturile aspre și-i conferea o expresie copilărească.

— Îți mulțumesc, îi spuse Lori și-i atinse brațul.

El își aținti privirea asupra mâinii ei. După care se uită din nou la ea.

Lori simți cum un fior îi străbate tot trupul.

— Mă duc să-l anunț pe Daniel că masa e gata, spuse apoi, retrăgându-se, extrem de tulburată.

Părăsi tabăra, pășind cu grijă pe pământul presărat cu rădăcini de copaci. Lumina lunii străbătea cu greu verdeața deasă, dar Lori cunoștea bine cărarea ce ducea spre plajă.

Privi spre țărm și zări focurile de semnalizare pe care Daniel le aprindea în fiecare seară. Își petrecea ziua căutând lemne uscate pentru foc. Se îndreptă spre el prin nisipul răcoros, în timp ce el arunca în flăcări o creangă lungă de copac. Limbile de foc țâșniră spre cer și-i luminară chipul, surprins, parcă, într-o stare de transă.

— Daniel!

Nu se întoarse, ci continuă să privească focul, clipind iute.

— Daniel! îl strigă din nou. E gata peștele.

Se întoarse, cu privirea în gol și chipul lipsit de expresie, de parcă n-o vedea sau n-o recunoștea. După o clipă, se înfioră, ca și când ar fi zărit o nălucă, și o urmă în tabără.

În dreptul focului, Daniel își luă bolul cu pește, fără să rostească vreun cuvânt. Se așeză apoi pe un butuc, cu picioarele larg depărtate, și înfulecă peștele cu mâinile.

Lori mâncă și ea, cu ochii închiși, delectându-și papilele gustative cu aromele de pește și nuci de cocos. Nu vorbea. Și nici nu se gândea la nimic. Savura doar gustul delicios și fierbinte al bucatelor. Încerca să mănânce încet, să se desfete cu fiecare îmbucătură în parte, dar, lihnită cum era, înfuleca bunătățile cu nesaț. Goli bolul într-o clipită, adunând resturile cu degete lacome. Duse apoi vasul la gură și îi linse fundul de lemn. În final, își linse și degetele, unul câte unul, fără să-i pese de mizeria de sub unghii, disperată să mai simtă o urmă de aromă.

Când își ridică privirea, văzu că Daniel se uita la ea, având ochii ațintiți asupra gurii ei. Buzele îi erau întredeschise. Îi auzea răsuflarea sacadată. Avea chipul plin de mușcături de insecte și maxilarul acoperit de o barbă neuniformă. Slăbise ca toți ceilalți, având obrajii supți și ochii adânciți în orbite. Părea răvășit, de parcă insula îl storcea de vlagă în fiecare zi.

Insectele își încetaseră concertul, ca și cum un dirijor le indicase asta din bagheta lui. Lori auzi un foșnet dincolo de linia întunecată a luminișului. Se răsuci și încercă să străpungă întunericul cu privirea. Dar nu văzu nimic, în afară de umbrele copacilor.

Vântul își schimbă direcția, îndreptând o pală de fum spre ea, ce-i făcu ochii să lăcrimeze. Ascultă, cu urechile ciulite.

Auzi trosnetul unui lemn călcat în picioare și o răsuflare sacadată. Mike apăru atunci printre copaci, șchiopătând, adus de umeri. Când focul îi scăldă chipul în lumină, văzu că avea o tăietură proaspătă pe obraz, lăsată, parcă, de tăișul unui cuțit.

— Mike! îl strigă ea și-i ieși în întâmpinare. Te simți bine? Ce-ai pățit?

— Sunt bine, îi răspunse, ridicând o mână.

Se îndreptă spre foc și se trânti pe un butuc.

Lori îi aduse o sticlă de apă de la pârâu.

Mike o bău lacom. Se șterse apoi la gură cu dosul palmei, încercând să-și tragă sufletul.

— Am plecat târziu de pe creastă. Și m-am rătăcit pe întuneric, spuse el, cu glas răgușit – era evident că nu

scosese o vorbă de ore întregi. M-am împiedicat de o rădăcină și am căzut. Nu e mare lucru.

Peste foc, Daniel îl fixa cu privirea și o expresie severă pe chip.

— Te-ai rănit? Ai nevoie de trusa de prim ajutor? Tăietura de pe față…

— Mă simt bine.

Un timp, nimeni nu mai scoase vreun cuvânt. Greierii își începură din nou concertul.

— Te așteaptă un bol cu mâncare, spuse Felix, arătându-i vasul de pe masa improvizată.

— Îți mulțumesc, răspunse Mike și se ridică șovăitor. Ce-ai prins?

— Trevally.

Mike mâncă în picioare, luând îmbucăturile cu degetele. Lori îl privea în timp ce stomacul îi chiorăia. Îi era încă foame. Mereu îi era foame.

— Ai văzut ceva de pe creastă azi? îl întrebă Daniel, cu glas aspru.

— Nu, îi răspunse Mike, cu ochii în pământ și gura plină.

— Stai toată ziua, cu binoclul la ochi, și privești oceanul. Dar nu vezi nimic. Nici măcar o barcă…

Se opri, lăsând cuvintele suspendate în aer.

Ceva se schimbase în relația dintre cei patru în ultimele zile. La început, doar subtil, ca și când băutura ascunsă de Mike în avion ar fi creat doar o fisură, aproape invizibilă, ce submina însă structura, cândva închegată, a legăturii de grup. Când erau toți împreună, pășeau cu grijă unul în preajma celuilalt, de parcă mergeau pe un teren minat.

— Ce vrei să spui? întrebă Mike, ridicându-și privirea.

— Sper că putem avea încredere în tine.

— Ca și voi, vreau să plec de pe insula asta.

— Oare? spuse Daniel, după câteva clipe de tăcere.

Bărbatul se ridică în picioare, traversă tabăra și, trecând pe lângă Mike, îl lovi cu cotul, făcându-l să scape bolul din mână.

Daniel se opri și se întoarse să privească mâncarea împrăștiată pe jos.

— Vai! spuse, îndepărtându-se printre copaci.

După o clipă, Mike se ghemui pe vine și adună mâncarea presărată cu praf, apoi continuă să mănânce.

Mai târziu, Lori străbătu plaja, spre apă. Țânțarii nu erau atât de agresivi aici cum erau printre copaci. Pe țărm, se așeză pe nisipul răcoros, lăsându-se purtată de ritmul duios al valurilor ca să-și tragă sufletul.

Își roti umerii ca să-și îndrepte coloana. Îl lăsase pe Sonny să doarmă în coșuleț în grija lui Felix, dar nu reușea să se liniștească. Nu-i plăcea să stea departe de el. Dacă se trezea și n-o vedea prin preajmă, izbucnea în plâns.

Lori își strecură mâna în buzunar și strânse cu putere telefonul lui Erin. Îl scoase și, apăsând pe butonul de *power,* ecranul se lumină ca prin minune, Bateria era încărcată acum doar în proporție de 40 la sută. Avea grijă să-l închidă după fiecare mesaj video înregistrat. Nu conta că sora ei nu le vedea – numai simplul fapt că îi vorbea lui Erin cu glas tare, imaginându-și că o asculta de undeva, o ajuta pe Lori să se simtă mai bine.

Apăsă pe butonul de înregistrare și își văzu imaginea reflectată în ecran – chipul palid, ochii strălucind în bătaia razelor lunii.

— Tot eu sunt. Din nou. Încă aici, murmură ea.

Se gândea la lucrurile pe care voia să i le împărtășească – îngrijorarea provocată de faptul că laptele praf al lui Sonny se împuțina văzând cu ochii, sau de comportamentul tot mai ciudat al lui Daniel –, dar își dorea cu ardoare să scape de pe insulă, fie și numai pentru câteva clipe.

— Îți mai aduci aminte de plimbarea pe care am făcut-o pe Insula Purbeck în vara de dinaintea morții tatei? Ne-am trezit devreme și am pornit la drum cu noaptea-n cap, iar tu te-ai apucat să mănânci la volan pâine prăjită, în timp ce eu îți atrăgeam atenția să conduci cu prudență. Apoi, ne-am oprit la Durdle Door și, echipate cu haine de ploaie și cizme de cauciuc, am pornit amândouă pe cărarea ce duce spre stâncă. Purtai geaca tatei – și i-am găsit un prezervativ în buzunar! Ce față ai făcut! Parcă ai dat de un șobolan mort! N-am apucat să-ți spun, dar eu l-am pus acolo pe drum, continuă Lori, râzând acum sub efectul amintirilor.

Intenționase să-i povestească farsa lui Erin ceva mai târziu, într-un bar, dar tocmai atunci se iviseră câțiva bicicliști, care le rugaseră să-i primească la masa lor, bucurându-se împreună de halbele de bere și produsele de

patiserie. Erin băuse atât de mult, încât se văzuseră nevoite să doarmă la o pensiune și să plece acasă a doua zi. Se distrau de minune împreună. Până când lucrurile începuseră, ușor-ușor, să se schimbe.

— Îmi pare atât de rău că am devenit de-a dreptul imposibilă cât am stat la tine, spuse apoi, într-un iureș de cuvinte, cu gura apropiată de telefon. Aveai dreptate – te-am criticat pentru viața pe care o duceai. Și n-a fost corect. Aici, continuă, privind stelele, am tot timpul din lume ca să analizez lucrurile. Și am senzația că… văd totul mult mai clar. Ce n-aș da să fim împreună! Vreau să știu ce faci. Ce se petrece acum în viața ta? Căci nu cred că ești fericită, nu-i așa?

Gândul îi zbura la fotografiile pe care le văzuse în telefon – ce nu surprindeau niște momente demne de păstrat, în compania unor prieteni apropiați sau a unui iubit, ci niște momente petrecute în baruri, printre aburii de alcool –, sau la imaginile altor oameni, luate de pe Instagram, de parcă voia să stocheze o viață pe care și-o dorea, dar pe care n-o trăia.

— Ce n-aș da să-ți aud vocea! Doamne, ce dor îmi e de tine! murmură cu glas frânt. Iar încep să plâng. Mi-am promis să înregistrez măcar un singur mesaj fără să-l înec în lacrimi. Misiune ratată, îngăimă, cu vocea gâtuită de emoție.

Privi, printre lacrimi, brățara pe care i-o dăruise sora ei. Își ridică mâna, apropiind-o de ecran. Nu trebuia să mai spună altceva. Erin avea să înțeleagă.

30
ÎN PREZENT | ERIN

Stau pe podeaua camerei de hotel, cu genunchii strânși la piept. Mai aproape de minibar, de această dată. Întind mâna spre frigiderul mult prea mic și iau o sticluță de băutură. Am terminat deja romul, votca și ginul și atac acum whisky-ul fără să-l mai diluez.

Îi desfac ușor dopul și îl arunc spre coșul de gunoi. Atinge marginea coșului cu un pocnet și cade pe covor. Dau sticluța pe gât dintr-o singură înghițitură, simțind cum îmi arde gâtul. Apoi, cu capul pe spate, îmi ațintesc privirea în tavanul alb și gol.

A murit. Pilotul a murit.

S-a terminat. Nu m-am grăbit destul de tare. Nu m-am străduit îndeajuns.

Și acum ce fac, Lori?

Lasă minibarul! *Spală-te pe față*! *Nu-ți mai plânge de milă*!

Iau altă sticluță de whisky. Ăsta-i avantajul unei discuții purtate cu o soră moartă – o asculți numai când ai chef.

Când duc sticluța la gură, îmi sună telefonul. Mârâi, vădit deranjată. Privesc ecranul și văd că e tot șefa mea. Femeia asta nu doarme niciodată?

Lasă-l să sune, Erin! *Nu răspunde*! *Nu acum. Nu e momentul cel mai potrivit.*

— Rebecca! îi răspund, articulând cuvântul cu buzele parcă lipite.

— Tocmai am aflat despre moartea pilotului, spune ea, pe un ton neutru.

— Da, zic, ridicând sticluța în aer. A crăpat, naiba să-l ia!

— Poftim? mă întreabă, după o scurtă șovăială.

Se așterne o tăcere îndelungată, spulberată doar de râgâielile mele.

— De ce nu m-ai sunat? De ce-ți plătesc șederea în Fiji dacă aflu veștile tot din presă? Ce se petrece acolo, Erin?

— Ei bine, deocamdată nu se întâmplă mai nimic, îi răspund, ridicându-mă, șovăitoare, în picioare. Încerc

doar să ajung la minibarul din cameră.

Surprind o înjurătură.

— N-ar fi trebuit să te trimit acolo. E prea mult pentru tine. Îți iau bilet la următorul avion.

Dau din cap. Are dreptate. E prea mult pentru mine, îmi spun, privindu-mă în oglindă. Rimelul care mi s-a prelins sub ochi îmi adâncește cearcănele și am părul năclăit și răvășit.

— Măcar ai vorbit cu pilotul și cu familia lui. Putem să încropim un articol.

— Un articol? repet eu, clătinând din cap. Nu mă interesează să transform povestea asta într-un *articol* de senzație! îi spun printre dinți. Vreau doar să înțeleg ce s-a întâmplat cu sora mea!

Știu că nu așa vorbești cu cel sau cea care îți plătește salariul. Știu că sunt beată. Și că ar trebui să închid. Dar cuvintele mi se revarsă în cascadă de pe buze.

— Am terminat cu slujba asta! Cu revista voastră. E o porcărie!

Se așterne tăcerea.

— Erin, înțeleg că acum ești tulburată. Poate ar fi mai bine să vorbim când te întorci la birou…

— Nu mă mai întorc la birou. Am terminat.

În timp ce pronunț aceste cuvinte, îmi dau seama ce bine mă simt. Și cât de sincere îmi sunt vorbele.

— Îmi dau demisia, Rebecca.

Începe să spună ceva, dar închid telefonul și îl arunc în pat. Mă ridic, clătinându-mă, și simt în gură gustul acru al alcoolului.

Am nevoie de aer. Mă îndrept spre balcon și deschid ușile. Noaptea mă învăluie, dar nu simt aer. Doar întuneric. Și deșertăciune.

Vreau să-mi dispară nodul din piept. Vâltoarea de gânduri și sentimente. Vreau să simt din nou spațiu de jur împrejur. Să nu mai aud cuvintele pe care i le-am spus lui Lori: „Nici n-am vrut să vin în excursia asta. Vrei să afli adevăratul motiv pentru care am acceptat să bat atâta drum până aici? Pentru că știam că n-ai curajul să pleci de una singură."

Adevărul e însă cu totul altul, Lori, fiindcă vreau să fiu oriunde ești tu. E singurul loc în care vreau să fiu. Nu aici. Nu fără tine. Eu sunt cea care nu are curajul să meargă mai departe.

Mă agăț de balcon și-mi izbesc genunchii de zăbrelele de lemn, lipindu-mi pieptul de balustradă. Totul se rotește de jur împrejur când mă aplec și privesc trei etaje mai jos la terenul luminat și la sclipirea albastră-verzuie a piscinei din depărtare.

Acum doi ani, eram împreună în hotelul ăsta, Lori. Pe atunci, aveam tot ce-mi doream, dar n-o știam. Dacă m-aș fi urcat în avionul ăla cu tine?

Trag șezlongul lângă balustradă, făcându-l să scârțâie pe podea. Mă urc pe el, apoi pe balustradă, și mă țin cu mâna de perete ca să-mi păstrez echilibrul. Îmi îndrept genunchii și mă ridic ușor, cu degetele de la picioarele încovoiate peste marginea balustradei. Tremur ca varga când privesc în întuneric.

Ar fi trebuit să fiu la bordul avionului, cu tine.

Dă-te jos, Erin!

O ignor. Mă aplec în față. Îmi desprind mâna de pe perete. Și îmi ridic bărbia.

Hăul mi se întinde la picioare. E doar o alegere pe care trebuie s-o fac.

Noaptea mă învăluie în freamătul întunecimii ei. Îmi simt trupul fluid, parcă fără oase, și am senzația că m-aș putea contopi cu întunericul. Nu mai vreau să simt nimic. Vreau să dispar pentru totdeauna.

Dă-te jos! *Vorbesc cât se poate de serios. Te rog, Erin*!...

Stau complet nemișcată, dar picioarele îmi tremură și capul mi se învârte amețitor.

— Dă-mi un motiv! strig în noapte.

Aștept. În timp ce lacrimile îmi brăzdează obrajii.

— Am nevoie de un motiv. Dă-mi un motiv, te implor!

Și aud o șoaptă de undeva din suflet.

Te iubesc, Erin.

Lacrimi. Stele. Toate pogoară peste mine. Falduri grele de întuneric.

Alegerea îmi aparține – un singur pas, într-o direcție sau alta.

Trebuie să fac un singur pas spre dragoste. Dar unde anume? Înainte sau înapoi?

Deșertăciunea mă lasă fără suflare.

Nu asta e calea pe care trebuie s-o urmezi, Erin.

Dar care e? *Spune-mi, te rog*! *Care e*?

Totul se învârte amețitor. Mi-e greață și mă simt mistuită de o durere copleșitoare.

Aștept să-i aud din nou glasul.

Dar se lasă tăcerea. Și deșertăciunea.

Te implor, Lori! *Spune-mi ce să fac*!

Dar nu primesc niciun răspuns.

Absolut nimic.

Aștept, cu picioarele tremurând, pe marginea balustradei.

Știi prea bine, Erin.

Doar atât. O simplă afirmație – pe cât de concisă, pe atât de complexă. Pe cât de ambiguă, pe atât de țintită.

Totul și nimic.

Bâjbâi cu mâinile după peretele care degajă căldura de peste zi. Ținându-mă de zidul solid, fac un pas în spate și cobor pe șezlong. Genunchii mă lasă și mă prăbușesc pe el, în icnete și hohote de plâns.

31
ÎN TRECUT | LORI

Ce faci acum, Erin? *Vorbește cu mine*!

Lori stătea trează în întuneric – un întuneric atât de dens și de apăsător, că o lăsa fără suflare. În astfel de nopți, când norii acopereau luna, putea să-și țină mâna în fața ochilor și să n-o vadă. Scruta bolta întunecată a nopții în speranța că va zări, prin umbra copacilor, luminile licăritoare ale unui avion, dar nu vedea decât un întuneric fără margini.

Când erau copii, ea și Erin obișnuiau ca în fiecare vară să monteze cortul în grădina din spatele casei. Își amintea mirosul cortului și revedea vraful de cărți și reviste îndesate înăuntru, precum și dulciurile cu care aveau să se răsfețe la miezul nopții. Închideau fermoarul cortului, convinse că pereții de poliester aveau să le protejeze de întunericul nopții și de pericolele ce pândeau nevăzute.

Ce n-ar da să aibă acum un cort! Cu un fermoar pe care să-l închidă. Și pe sora ei alături.

Din întuneric, răzbătură plânsetele lui Sonny. Lori se ridică în genunchi, cu șoldurile rigide și mâna dreaptă amorțită. În ciuda oboselii, simți un val de plăcere când îl luă în brațe.

— Gata, gata! îl liniști ea, cu glas duios, dezmierdându-l cu mâna. Gata, puiule, gata! îi șopti ea.

Sonny începu să plângă și mai aprig. Ceva îl deranjase toată ziua, fiindcă mâncase doar jumătate de biberon și fusese extrem de agitat.

I se arcui în brațe, cu mânuțele la gură. Se uită la ceas și văzu că era abia miezul nopții. Nu se trezea niciodată să mănânce la ora asta și plângea cu furie. Îi atinse pampersul cu mâna – era uscat.

— Ce e, puiule? îl întrebă, așezându-l cu fața spre foc.

Flăcările îi luminau pielea roșie din jurul buzelor. Observase o ușoară iritație ceva mai devreme. Urticarie?

Zgârieturi? Ceva mai grav? Holly adusese o sticluță de *Calpol*[11] și un blister de pastile antidiareice, dar nu mai avea alte medicamente în cazul în care s-ar fi îmbolnăvit. Îi puse mâna pe frunte. Părea febril, dar nu era sigură. Văzuse alte mămici făcând același lucru – punând mâna pe fruntea copiilor.

— Poate ți-e prea cald, murmură și-i desfăcu vestuța. E mai bine așa?

Dar Sonny continua să plângă cu furie. Lacrimile îi curgeau șuvoaie pe obraji și avea bule de salivă la guriță.

— Ți-e sete, puiule?

Cum nu băuse tot laptele mai devreme, riscul de deshidratare pe insulă reprezenta constant un motiv de îngrijorare.

— Ia să vedem! spuse și luă biberonul pe care îl pregătise înainte de lăsarea nopții.

Încercă să-l așeze în poală, dar băiețelul i se zvârcolea în brațe, refuzând să se supună. De fiecare dată când simțea tetina biberonului la guriță, se zbătea cu furie și-și agita mânuțele prin aer. Lori își simțea ochii în lacrimi.

O durea brațul sub greutatea lui. Văzuse alte mămici cum încercau să-și liniștească astfel pruncii mistuiți de colici, legănându-i sau masându-le burtica. Acum le înțelegea temerile stârnite de faptul că bebelușii nu-și puteau termina biberonul, deși aveau nevoie de lapte. Continuă, așadar, să se plimbe de jur împrejurul focului.

— A pățit ceva? o întrebă Felix.

Bărbatul își dădu pătura la o parte și veni spre ei. Încă buimac de somn și cu părul vâlvoi.

Îi era recunoscătoare că se trezise și întreba de Sonny.

— Nu știu. Pare să aibă febră și refuză să mănânce. O să-i dau niște *Calpol*. Vrei să-l ții tu puțin?

— Firește, răspunse Felix, luându-l în brațe. Ce-ai pățit, amice?

Lori scotoci prin întuneric și găsi în cele din urmă, sticluța de *Calpol*. Reveni în fața focului ca să citească dozajul. Apoi, umplu seringa fără ac.

— Asta o să te ajute să te simți mai bine.

Îi introduse seringa în guriță și-i administră încet medicamentul.

Sonny încetă brusc să mai plângă, încântat de dulceața gustului. Când seringa se goli, băiețelul continuă s-o sugă, vrând mai mult. În clipa în care Lori o îndepărtă, începu din nou să plângă, așa că i-o lăsă s-o ronțăie cu gingiile.

Se uită la Felix, care la rândul lui îi privea.

— Dacă se îmbolnăvește cât timp mai stăm aici? Și ce se va întâmpla când se va termina laptele praf?

— O să ne străduim să supraviețuim, în fiecare zi, până vom reuși să plecăm de pe insulă.

Noi. Avea nevoie de acest plural.

Își aținti ochii asupra lui Sonny, privindu-i căpșorul perfect și năsucul fermecător.

— Dacă nu am grijă de el cum trebuie?

— Te descurci de minune, Lori. Toată lumea vede asta.

Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce se uita la băiețelul care încă ronțăia cu gingiile seringa de plastic.

— Îi cresc dințișorii! exclamă ea.

Plânsul necontenit, refuzul de a mânca, iritația de la guriță, bulele de salivă, febra – toată căpătau acum sens.

— O, puiule, te dor gingiile, nu-i așa?

Își strecură degetul mic în gurița lui. Și îi pipăi cu grijă gingiile fine și umede. Mai întâi, pe cele de sus. Apoi, și pe cele de jos. Și simți la mijloc vârful ascuțit al unui dințișor, care începea să străpungă pielea.

— Nu e de mirare că nu-ți găsești liniștea, spuse ea și-l sărută în creștetul capului. *Calpol*-ul o să te ajute, îi promise ea, legănându-se pe călcâie.

Îl cuibări în brațe și începu să fredoneze o melodie în timp ce continua să-l legene. Sonny începu ușor-ușor să se relaxeze în acordurile duioase ale cântecului.

Felix se ghemui în fața focului, cu un braț de lemne. Agită cu o creangă tăciunii încinși. Apoi, începu să pună alte crengi deasupra – mai întâi pe cele mici, ca să ațâțe focul, după pe cele mari. Se aplecă mai aproape, suflă în flăcări, iar limbile timide începură să se „înfrupte” din noile vreascuri.

Ținându-l pe Sonny cuibărit la piept, Lori continua să-i fredoneze melodia, cu capul aplecat deasupra lui. Băiețelul încetă, ușor-ușor, să mai plângă, sughițând și scâncind tot mai rar.

Când Lori ajunse la finalul cântecului, Sonny dormea cu gurița deschisă. Își ridică privirea și văzu că

Felix se uita la ea cu ochi arzători.

— Ce e? îl întrebă, îmbujorându-se până în vârful urechilor.

— Melodia pe care ai fredonat-o…, îi răspunse el și scutură din cap, de parcă ar fi vrut să alunge niște amintiri dureroase. Cum se numește?

— Păi… nu prea știu.

Ea cunoștea linia melodică, dar nu-și amintea titlul ei. Fredonă primele acorduri, dar nu reuși s-o identifice.

— Nu contează, spuse Felix, cu un zâmbet pe buze, clătinând din cap. Cred că mi-o cânta și mama. N-am mai auzit-o de ani de zile.

Lori îl puse încet pe Sonny în coșuleț și trase de jur împrejur plasa de țânțari. După aceea, se întinse ca să-și dezmorțească membrele. Doamne, ce bine era să-și miște din nou brațele! Își întinse mâinile deasupra capului, aplecându-se mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, ca să-și relaxeze coloana. Și își răsuci, încet, gâtul ca să-și destindă mușchii.

Se simțea obosită, dar nu era pregătită să se lase din nou pradă gândurilor care o copleșeau înainte să adoarmă. Cum Felix încă stătea pe butucul lung de copac, se așeză alături de el.

— Vineri seara, murmură ea.

— Da, vineri, repetă el.

— Ce-ai face acum dacă n-ai fi aici? Cum arată un weekend perfect pentru tine?

— Dacă vorbim de un weekend perfect, îi răspunse, după câteva clipe de tăcere, mi-aș lua echipamentul de alpinism și aș porni spre vest cu câțiva prieteni. Am ridica tabăra undeva. Apoi, m-aș trezi în zori și aș escalada munții toată ziua. Fără să văd nimic de jur împrejur – doar vârfuri de granit, păsări și cerul.

Lori zâmbi, imaginându-și-l cu ușurință pe Felix în acel peisaj. Nu i se părea genul care să iasă seara în oraș. Dar să escaladeze munții – o, da, se încadra perfect în acest decor. Vocea lui i se părea fascinantă – caldă și armonioasă, mângâietoare ca valurile mării, ușor tărăgănată, precum cea a unui aventurier, care a fost în atât de multe țări, încât și-a pierdut accentul.

— Practici de mult alpinismul? îl întrebă ea.

— L-am practicat. Am suferit un accident acum un an și ceva.

— Grav?

— Destul de grav încât să renunț.
— Îmi pare rău.
— Practicam alpinismul fără cordelină în Țara Galilor, îi răspunse, dând din umeri. Ar fi trebuit să decurgă fără probleme. O escaladare de încălzire. Nu știu ce s-a întâmplat. S-ar putea să nu mă fi concentrat cum trebuie. Poate am avut doar ghinion. Sau poate amândouă. Am încercat să găsesc un punct de sprijin în stâncă și am crezut că văd scobitura perfectă. M-am înșelat însă, fiind păcălit de o umbră. N-am găsit niciun punct de sprijin, nicio scobitură de care să mă agăț. Degetele mi-au alunecat și mi-am pierdut echilibrul. Apoi… m-am trezit în aer, continuă, după o scurtă ezitare. Și am căzut de la 15 metri. Pe un teren dur. Mi-am rupt 14 oase. Mi-am zdrobit radiusul. Am avut un plămân străpuns. Și am stat opt săptămâni în spital. O perioadă, într-un scaun cu rotile. Am făcut recuperare luni de zile. Așa s-a încheiat cariera mea de alpinist.
— Îmi pare nespus de rău, murmură ea, recunoscătoare pentru frânturile de informații pe care i le furniza. Probabil că ți-a fost greu să-ți reiei viața după accident.
— Am fost nevoit să mă mut cu tata și cu mama vitregă. Aveam 27 de ani și mi se aducea mâncarea pe tavă. Aveam nevoie de ajutor ca să fac duș. Ca să mă îmbrac. Dar la naiba cu toate astea! Cel mai tare îmi era dor să-mi ridic tabăra în munți, să dorm în crăpăturile de stânci, să gătesc la un aragaz de camping și să escaladez cele mai înalte vârfuri montane.
Se opri brusc. Și clătină din cap.
— Îmi pare rău, spuse apoi.
— Să nu-ți pară, îi răspunse ea, imaginându-și-l pe o pantă stâncoasă, în bătaia vântului, cu mușchii încordați ca un arc, în timp ce încerca să cucerească versanții ostili ai munților. Vei mai putea să practici alpinismul vreodată?
— Mi-am distrus încheietura mâinii. Unii reușesc să escaladeze doar cu o singură mână, dar eu nu vreau. Aș putea să mai fac drumeții montane, însă nu mi se pare suficient. Nu vreau doar să cutreier locurile pe care altădată le escaladam. Fiecare zi mi s-ar părea un compromis. Așa că am renunțat complet. Oamenii nu înțeleg cum de am lăsat totul în urmă, continuă, ridicând din umeri. Dar n-a fost greu.

— De ce-ai ales să vii în Fiji? N-ai ce să escaladezi aici.

— Aș fi putut să mă duc oriunde. Trebuia doar să plec undeva, îi răspunse, cu ochii ațintiți în foc, fără să mai adauge altceva.

Gândul îi zbură la ziua îmbarcării, când îi văzuse rănile proaspete de pe încheieturile degetelor. Voia să-l întrebe cum le căpătase, dar ceva o opri.

— Cum ai ajuns să practici pescuitul cu harponul? îl întrebă, în schimb. Ai spus că urma să te ocupi de activitățile nautice de la complexul turistic.

— În perioada de recuperare, am învățat cum să-mi țin respirația sub apă, îi răspunse, dând din cap. Eram nevoit să fac în fiecare zi fizioterapie la piscină, lucru pe care îl uram de moarte. Am încheiat un târg cu medicul terapeut. După ce-mi terminam exercițiile în piscină, mă mai lăsa să stau în apă până la următorul pacient. Cu cât încheiam mai repede exercițiile, cu atât aveam mai mult timp ca să practic tehnicile de ținere a respirației. Am făcut rost de niște greutăți și stăteam pe fundul piscinei ca un Buddha al apelor. Apoi, odată ce mi-am recăpătat tot mai mult puterile, am început să umblu pe fundul piscinei, cu greutățile atârnate după mine, străduindu-mă să ajung la suprafață. Și îmi plăcea. Izolarea de sub apă. Lupta de a ajunge la liman. De a găsi un punct de sprijin.

Lori încerca să-și imagineze eforturile covârșitoare ale plămânilor lipsiți de aer, incapacitatea zdrobitoare de a respira, nevoia cumplită de oxigen. Această luptă acerbă anula orice alte dureri, gânduri și sentimente, reducând totul la un singur scop: dorința de a respira.

Se deosebea complet de Pete. De oricine altcineva. Avea o latură indescifrabilă, ce-o atrăgea la fel cum o și tulbura. Îi susținu privirea. Și îl studie din cap până în picioare.

Tatuajele… Cearcănele de sub ochi… Felul în care se izola în cochilia lui, de parcă nu mai suporta ce se petrece în jur… Nu înțelesese niciodată atracția prietenelor ei față de băieți înzestrați cu o latură misterioasă și întunecată. Oare era și Felix unul dintre ei? Semăna oare cu băieții de la școală, care își conturau ochii cu creion dermatograf și fumau țigări rulate, hoinărind de colo-colo în ghete negre și ponosite?

Nu prea se încadra în acest profil – cine era atunci?

Avea o profunzime aparte, pe care voia să o exploreze mai îndeaproape. Felul în care o privea când îl ținea pe Sonny în brațe, de parcă îi inhala pe amândoi… Vulnerabilitatea pe care o arăta uneori… Dar și o latură tăioasă… Sau scânteile pe care le stârnea în anumite situații.

— Dar tu, Lori? De ce-ai venit aici? Ce sperai să găsești?

Își ridică privirea. Își aminti de nopțile albe, petrecute în apartamentul surorii ei, când, pierdută și deznădăjduită, căuta pe internet ceva care să-i confere puțină ușurare.

— Sinceră să fiu, nu știu ce speram, îi răspunse și trase adânc aer în piept. În timp ce avionul era în picaj și mă uitam cum ne apropiem amețitor de repede de pământ, m-am gândit doar la viața pe care n-am trăit-o.

Îl privi fix, întrebându-se dacă o înțelegea.

Felix dădu încet din cap, cu ochii ațintiți asupra ei, care o trăgeau spre el.

— De ce am scăpat noi cu viață și ceilalți nu? îl întrebă, în șoaptă.

— Nu știu, îi răspunse, după câteva clipe de tăcere. Dar acum, că suntem aici, totul pare un dar. Nu neapărat insula. Ci viața. Timpul petrecut aici. E un dar. Iar viața nu mi-a mai oferit de mult ceva în dar, adăugă, după o scurtă ezitare.

Lori stătea nemișcată. Privirea ei o întâlni pe a lui, mistuită deopotrivă de dorință și teamă.

Avea senzația că încearcă să înoate spre mal, dar ceva straniu – ca un curent sau un val căruia nu i se putea împotrivi – o trăgea spre el.

Și își contopiră mișcările. Ea îi simți pe obraz barba nerasă. Gustul sărat pe buze. Răsuflarea fierbinte și umedă. Pielea aspră a degetelor, ce îi atingeau însă cu blândețe gâtul și umerii.

Aerul părea să fi încremenit. Jungla părea să se retragă. Bolta de verdeață dispăru și ea. Rămăseseră numai ei doi – gurile, atingerile, trupurile lor…

Pasiunea pe care o simțea pentru Felix părea copleșitoare. Avea impresia că se prăbușește într-un hău cumplit de întunecat, din care se temea că nu avea să mai iasă vreodată – sau din care nu voia să mai iasă.

Apoi, deodată, Felix își desprinse chipul de al ei.

— Îmi pare rău, îi spuse, ațintindu-și ochii în pământ.

32
ÎN PREZENT | ERIN

Stau sub duș, lăsând apa să-mi aline mahmureala. Mă agăț de senzațiile fizice, căci pe astea măcar le înțeleg – o durere copleșitoare de cap, o tahicardie amețitoare și o senzație de arsură în stomac.

Știu că am închis ușile de la balcon. Și că am tras draperiile.

Alcoolul e de vină – așa încerc să mă consolez.

Și nu cercetez lucrurile mai mult.

Opresc dușul și stau un timp, gâfâind, într-un nor de abur. Îmi răsucesc ușor capul dintr-o parte într-alta; îmi zvâcnește în continuare de durere.

Sună telefonul. Ies din duș și mă duc în dormitor, lăsând în urmă dâre de apă. Iau mobilul și văd un număr de Anglia pe care nu-l recunosc.

— Da, răspund, ținându-l puțin mai departe de obrazul meu ud.

— Ești Erin Holme?

— Da.

— Sunt Kiera Tyler. Mama vitregă a lui Felix Tyler. Mi-ai trimis niște mesaje.

— O, da, așa e, îi răspund, în timp ce se scurge apa de pe mine, formându-mi la picioare o băltoacă.

Săptămâna trecută, când vestea supraviețuirii pilotului a ajuns în presă, am încercat din nou să iau legătura cu rudele celorlalți pasageri. Încercasem s-o fac și acum doi ani, dar am primit răspuns numai de la Sarah, fiica lui Jack și a lui Ruth Bantock, care locuia pe atunci la Miami. Ceilalți au refuzat orice tip de comunicare, lucru pe care l-am înțeles foarte bine. Mă surprinde, așadar, să primesc acum un telefon de la Kiera Tyler.

— Pilotul a murit azi-noapte, începe ea. Am primit un e-mail de la Consulatul Britanic.

E-mailul a fost trimis tuturor rudelor, informându-ne de moartea pilotului, precum și de faptul că „misiunea de căutare a avionului rămâne o prioritate”.

Pe dracu’!

— Și eu l-am primit, îi răspund.

Prefer să trec sub tăcere discuția purtată cu Mike la spital.

— Toată povestea asta s-a transformat din nou într-un circ mediatic, spune Kiera Tyler. Ar fi fost mai bine ca pilotul să fi rămas ascuns. Vreau doar să-mi văd de viață.

Ținând mobilul între umăr și obraz, mă îmbrac cu rochia-salopetă. Nu pot să port discuția asta în timp ce sunt dezbrăcată.

— Îți mulțumesc pentru telefon.

Îmi pun chiloții în timp ce încerc să înțeleg ce-a făcut-o să ia legătura cu mine tocmai acum.

— Ți-am lăsat un mesaj în căsuța vocală pentru că am vrut să aflu mai multe despre ceilalți pasageri aflați la bordul avionului împreună cu sora mea, Lori Holme.

Aud clinchetul unui pahar pus pe o tejghea, apoi sunetul unei băuturi turnate în pahar.

— Ești în Fiji, nu-i așa?

— De ce mă întrebi? îi răspund, după o scurtă ezitare.

— Când ai lăsat mesajul, numărul era însoțit de prefixul unei țări străine. În plus, ești ziaristă.

— Ți-ai făcut temele.

— Ca și tine.

Îi surprind modul ușor tărăgănat cu care articulează sfârșitul cuvintelor. Mă uit la ceas – cum aici e ora prânzului, în Marea Britanie e 11 seara. Nimeni nu sună aproape de miezul nopții dacă nu are ceva pe suflet.

— Bănuiesc că ai încercat să vorbești cu pilotul.

— Da, îi răspund, după o altă clipă de șovăială.

— Și? Ce ți-a spus?

— Nimic în plus față de varianta oficială.

Păstrează un timp tăcerea, gândindu-se, probabil, dacă să mă creadă sau nu.

— E singurul supraviețuitor?

— Așa susținea.

Pentru că prefer să pun eu întrebările, schimb tactica.

— Tu și Felix ați fost apropiați?

— Cine? Noi? mă întreabă, izbucnind în râs. Am fost mama vitregă cea rea.

Iau de pe noptieră dosarul despre dispariția avionului și îl răsfoiesc până ajung la capitolul dedicat pasagerilor. Făcusem câteva săpături în familia lui Felix: mama lui a murit într-un accident de mașină pe când băiatul avea

doar 14 ani; tatăl lui s-a însurat cu Kiera în decurs de un an; Felix a plecat de acasă la 17 ani, renunțând la colegiu.

— Cum era Felix?

— Nu sunt cea mai indicată persoană să-i schițez portretul. Era o sursă permanentă de conflicte între mine și tatăl lui. A fost mereu dificil, chiar și ca adolescent. Avea o anumită ardoare. Dacă era îndreptată într-o direcție bună, descopereai un tip extraordinar. Dar dacă nu… ei bine…

Se oprește, pe același ton tărăgănat.

— A suferit un accident în munți, spun eu.

— Era inevitabil, dacă ținem cont de riscurile pe care și le asuma. Oamenii ăștia pasionați de sporturile extreme… ai senzația că mintea lor funcționează cu totul diferit… merg adesea pe marginea prăpastiei, caută mereu pericolul. Se spune că sunt dependenți de adrenalină și e cât se poate de adevărat. O caută ca pe un drog.

Se așterne tăcerea și o aud cum duce paharul la gură, apoi cum înghite.

Are nevoie de alcool ca să-și facă curaj? Despre ce vrea oare să vorbească?

— De ce se afla Felix în Fiji?

— Se angajase la complexul turistic, unde urma să se ocupe de activitățile nautice – scufundări, *snorkeling*, chestii de-astea.

— Dar nu avea nici măcar un certificat valid ca instructor profesionist de scufundări.

— Chiar mă întrebam dacă cineva avea să descopere asta. Cam așa era Felix. Nu ținea cont de reguli. Împingea mereu lucrurile mult prea departe. Se considera cu totul aparte.

— În ce stare de spirit se afla Felix când a plecat în Fiji?

— Nu ți-ai fi dorit să fii în preajma lui, îmi răspunde, cu glas scăzut și grav. Dacă n-ar fi plecat, i-ar fi bătut poliția la ușă.

— De ce?

— Era un tip periculos, iar cineva și-a luat, în sfârșit, inima în dinți ca să-l dea în vileag.

O picătură de apă din părul meu ud mi se prelinge pe gât, stârnindu-mi fiori reci pe șira spinării.

— Dar de ce pui atâtea întrebări despre Felix? mă întreabă apoi, cu suspiciune în glas.

— După cum ți-am explicat deja, vreau să aflu mai multe lucruri despre cei care s-au aflat la bordul avionului împreună cu sora mea.

— Dar *de ce*? Ce mai contează? Doar au murit cu toții.

Nu-i răspund.

— Crezi că au mai scăpat și alții cu viață, nu-i așa? De-aia m-ai căutat. De-aia te și afli acum în Fiji.

Face afirmația cu satisfacție în glas, de parcă ar fi dovedit o ipoteză la care se gândise îndelung.

— Asta am crezut la început.

— Și acum? mă întreabă, pe un ton șoptit, cu gura lipită, parcă, de telefon. Crezi că au murit și ceilalți?

Și înțeleg, în sfârșit, de ce m-a sunat. Întrebarea ei ascunde, de fapt, cu totul alta: *Crezi că a murit și Felix*?

— Da, asta cred, îi răspund, aruncându-i o minciună.

Se așterne tăcerea. Și o surprind că răsuflă ușurată.

33
ÎN TRECUT | LORI

— Mă duc la pârâu, îi strigă Lori lui Daniel, care stătea întins pe spate, cu brațele sub cap.

Nu-i răspunse.

Stătea încremenit de ore întregi, cu ochii ațintiți la bolta de verdeață de deasupra. O muscă îi zbura de jur împrejurul unei răni de la cot, dar el nu se clintea s-o alunge.

— Vrei să-ți aduc niște apă? îl întrebă ea, privind spre sticla de plastic, presată și aruncată pe jos.

Aceeași tăcere.

Perioadele de letargie ale lui Daniel alternau adesea cu explozii de energie. Uneori, intervenea într-o discuție, peste Lori, sau se plimba agitat de colo-colo când ea încerca să-l adoarmă pe Sonny, vorbind de unul singur: *Dacă am lega niște crengi, am putea să facem un soi de plută… nu trebuie neapărat să plecăm cu ea, doar* s-o *trimitem în larg cu un mesaj la bord…*

Îndesă sticla lui de apă în geanta ei și plecă din tabără.

Pârâul se afla cam la zece minute depărtare, urmând o cărare pe care Felix o marcase cu ramuri de palmieri legate de trunchiurile copacilor ca să le indice direcția. Cum se ducea deseori la pârâu, Lori cunoștea bine cărarea, dar nu-i plăcea să străbată singură jungla, căci copacii păreau să se strângă în jurul ei și s-o sufoce.

Simțea pământul umed sub picioare, care era plin de insecte și frunze putrezite. Pășea cu multă grijă, atentă să nu dea peste șerpi sau alte posibile pericole, căci nu voia să cadă cu Sonny, pe care-l purta în *sling*.

Doamne, nenorocitele astea de sandale! își spuse în sinea ei, când o nuia îi zgârie laba piciorului. Bretelușele aurii începeau să se uzeze, iar tălpile să se tocească. Și le cumpărase pentru vacanță, imaginându-și că le va purta seara, la masă, sub bolta înstelată. Aici însă, erau total nepotrivite pentru cărările înnoroiate și presărate cu rădăcini de copaci.

Lori își făcuse mereu mofturile – o poșetă nouă, o pereche de pantofi cu toc înalt sau o coafură șic atunci

când se simțea demoralizată. Dar existau pe lume obiceiuri și mai proaste. Erin o tachina din cauza asta – *Ai putea să faci o distilerie cu toate sticlele astea de parfum –,* însă lui Lori îi plăcea să aibă grijă de ea. O ajuta să se simtă *bine*. Își privi picioarele neepilate, pline de praf și zgârieturi.

De m-ai vedea acum, Erin!

Copaci deși și bătrâni se aplecau de jur împrejur, ferecând căldura de peste zi, încât aerul părea să vibreze greoi. Doar o adiere blândă de vânt dezmierda ramurile de palmier și făcea frunzele să freamăte. Tulpinile înalte de bambus se înălțau spre cer și-i dădeau lui Lori senzația unor prezențe malefice care o pândeau din umbră. Încercă să zărească un crâmpei de cer prin verdeața deasă, dar părea amețitor de departe. Începu să fredoneze o melodie ca să-și mai domolească freamătul lăuntric, însă acordurile vesele ale cântecului păreau să contrasteze izbitor cu decorul întunecat al junglei.

Auzi, în curând, susurul pârâului. O luă în amonte, trecând peste un bloc de rocă stâncoasă și ocolind o pânză imensă de păianjen, țesută în cale.

Ajunse la un bazin de apă suficient de larg și de adânc ca să înoate, ce se îngusta în dreptul unor stânci, ca apoi să se reverse din nou în pârâu. Razele de soare reușeau să se strecoare printre copaci și scăldau bazinul în nuanțe aurii, rarefiind aerul.

Își întinse prosopul la umbră, după ce verifică terenul ca să vadă dacă nu erau cumva șerpi sau scorpioni. Desprinse cu grijă *sling*-ul lui Sonny, susținându-i căpșorul când îl lăsă jos. Îl privi un timp cum dormea. Îi sorbi din ochi pleoapele finuțe, ce tremurau ușor, ca într-un vis fermecător; pumnișorii strânși; cutele pielii de pe coapse; sau perișorul catifelat, ce mirosea a biscuiți. Îi atinse ușor fruntea cu buzele.

— Ești perfect, murmură ea, copleșită de emoție.

Își scoase apoi hainele murdare și își desfăcu părul, ce era atât de țeapăn de la sare și murdărie, încât părea să stea ridicat fără pic de ajutor. După o scurtă șovăială, intră în pârâu. Era mai rece decât apa mării, împrospătând atmosfera încinsă și umedă. Rănile de pe picioare o usturară puțin, dar, în curând, ea începu să se simtă cuprinsă de o amorțeală plăcută. Nu se mai spălase cum trebuie de câteva zile și avea părul lins și îmbâcsit și de fum. Se băgă sub apă și rămase ferecată și izolată ca într-

o cochilie acvatică. Deschise ochii și privi suprafața încețoșată a pârâului, simțind bulele de apă în urechi.

Când nu-și mai putu ține răsuflarea, ieși afară și trase adânc în piept miresmele pădurii, mirosul de pământ reavăn și aerul cald, ce se contopeau cu alte arome proaspete și încântătoare.

Înotă puțin în pârâul suficient de lat pentru câteva mișcări, delectându-se cu senzația de imponderabilitate. Își întoarse privirea spre locul unde îl lăsase pe Sonny și văzu că încă dormea la umbră. Se lăsă pe spate și pluti în bătaia caldă a razelor de soare.

Simți un val de căldură prin tot corpul.

Își aminti de momentul magic de aseară.

Sărutul îi stăruia în minte, plin de ardoare. Urmat de retragerea bruscă a lui Felix, care dispăruse în noapte, fără nicio explicație. Nu-l văzuse de dimineață. Se trezise cu noaptea în cap și plecase să pescuiască, înarmat cu harponul.

Nu avusese pe nimeni în cele opt luni de când se despărțise de Pete. Erin o sfătuise să lase trecutul în urmă și să se bucure din nou de viață. Refuzase să-i urmeze sfatul, poate pentru că astfel își consolida imaginea de victimă. Sau poate că adevărul, ceva mai greu de digerat, era cu totul altul – poate că nu-și dorea pe nimeni în viața ei. Nimeni nu-i aprinsese dorința de a-și asuma riscul unei relații.

Până acum.

Lori înotă spre stâncile unde își lăsase borseta și hainele. Se spălă și îndepărtă mizeria, năclăiala și sarea de pe corp. Luă săpunul și se dădu cu el în jurul gâtului, apoi îl puse cu grijă înapoi pe stânci. Devenise un lucru prețios – un săpun micuț, pentru călătorii; un mic lux, învelit în hârtie cerată, cu mirosul lui de vanilie și scorțișoară, amintindu-i de confortul de acasă. Nu știa cât va trebui „să tragă” de acest săpunel și nici cât îi va ajunge tubul mic de pastă de dinți. Își aminti indiferența cu care le aruncase în coșul de cumpărături, la un loc cu un pachet de șervețele pentru curățarea feței, un șampon și o loțiune de protecție solară. La casă, se vindeau la ofertă niște punguțe cu mini-ciocolate. Cumpărase și ea câteva. Le mâncase la aeroport, fără să le simtă nici măcar gustul, băgându-le în gură una câte una.

Satisfăcută acum pentru că se simțea curată, începu să-și spele hainele. Turnă puțin șampon pe bluză și

lenjeria intimă, frecându-le și răsucindu-le pentru ca parfumul să intre în țesătură. Când termină, le clăti și le stoarse, după care le întinse pe stânci la soare. Răcoarea pârâului îi făcea pielea de găină, o adevărată binecuvântare după căldura înăbușitoare a zilei.

Auzi, în spate, foșnetul frunzelor călcate în picioare. Se întoarse iute, cu inima zvâcnindu-i în piept, și îl căută din ochi pe Sonny. Dormea liniștit la umbră.

Foșnetul se auzi din nou printre copaci, însoțit de zgomotul unor pași lenți.

Își acoperi pieptul cu brațele și i se făcu părul măciucă.

Felix se ivi în luminiș, printre umbrele copacilor. Mergea încruntat, cu ochii în pământ. Slăbise și i se vedeau coastele prin pielea arsă de soare. Avea pe chip o expresie oarecum distantă, aproape rătăcită.

Lori își luă prosopul de pe stânci, simțind pe pielea udă materialul cald, de bumbac.

Felix își ridică privirea.

Și chipul i se lumină deodată.

— Lori…

Inima îi zvâcnea în piept.

— Unde e Sonny?

— Doarme, îi răspunse și i-l arătă cu mâna.

Se îndreptă spre Felix, simțind cum pământul uscat i se lipea de tălpile ude și razele de soare îi scăldau umerii goi. Se opri în fața lui.

El o examina din cap până în picioare.

Ea îi simțea mirosul de sare și pământ de pe piele.

Își aminti sărutul.

— Aseară…, începu Lori, dar se opri, căci nu știa ce voia să spună.

El o privea cu aceeași ardoare.

Ea se simțea mistuită de o dorință arzătoare.

Poate pentru că erau izolați pe insulă?

Sau poate pentru că se simțea singură.

Sau poate era mai mult de-atât? Își dorea oare să-i simtă prezența pretutindeni? Pe o insulă, într-un oraș, pe creasta unui munte?…

— Nu știu ce se întâmplă între noi, îi spuse și-l privi în ochi.

El păstră tăcerea, mulțumindu-se doar să-i susțină privirea. Avea irisurile negre și pupilele dilatate.

— Nici eu.

Lori simțea în aer o energie care parcă pulsa, ca și cum aerul dintre ei vibra.

Își depărtă buzele.

Dar nu mai rosti niciun cuvânt. Făcu încă un pas spre el, își desprinse mâna de pe prosop și îl lăsă să cadă la pământ.

Stăteau încremeniți, privindu-se în ochi, în pădurea scăldată în raze de soare. Lori descoperea cu uimire – aici, în acest capăt de lume – dorința, însoțită totuși de șovăială. Dacă aveau să se lase purtați pe valurile ei, nu mai era cale de scăpare, căci nu aveau unde să fugă de pe insulă.

Lori avea senzația că insula nu era decât o oglindă imensă – o oglindă ce-i reflecta imaginea.

O imagine înspăimântătoare.

Și fascinantă.

Aruncă o privire spre Sonny. Dormea liniștit. Și era în siguranță.

Nu se mai gândi la nimic când se apropiară și mai mult. Îi privi buzele, soarele luminându-i barba deasă. Și ochii ce păreau s-o soarbă cu fervoare.

El răspândea dorință. Teamă.

Pericol.

Semăna cu insula pe care se aflau – necunoscută.

Îi simți gustul sărat și fierbinte al buzelor. Își înfipse apoi dinții în umărul lui și-și trecu palmele încinse peste mușchii și pielea lui.

Un suspin de dorință îi scăpă printre buze.

Și își împletiră genunchii, coapsele și gleznele. Pielea le era înroșită de transpirație.

Lori avea senzația că stă pe fundul mării și pământul i se mișcă sub picioare. Sau că se află într-un tren în timp ce altul trece în viteză – într-o negură de metal, sticlă și vuiet –, când nu mai știi dacă stai pe loc sau zbori pe aripile vântului.

Aveau amândoi răsuflarea întretăiată.

Și valuri mistuitoare de plăcere o purtau în largul… unui ocean…

Își dădu capul pe spate, scăldându-se în razele calde ale soarelui.

34
ÎN PREZENT | ERIN

— Ai spus că, dacă Felix n-ar fi plecat în Fiji, poliția i-ar fi bătut la ușă. De ce?

Stau încă de vorbă la telefon cu Kiera. Aud clinchetul unei sticle lovite de un pahar.

— Pentru ce mi-a făcut.

Răspunsul clasic al cuiva dornic să spună o poveste: insinuant, provocator. O încurajez să continue. E evident că vrea să-mi împărtășească povestea, iar eu vreau s-o ascult.

— În dimineața de dinaintea plecării lui Felix în Fiji, a venit la noi. Se aștepta, probabil, să dea de tatăl lui acasă, nu de mine, dar el plecase la magazinul de plante și articole pentru grădinărit. Felix voia să-și ia niște lucruri. Și le adusese la noi când se mutase după accident. Dormitorul de oaspeți era înțesat de cutii cu discuri, chitare și echipamente de alpinism pe care nu mai avea să le folosească vreodată, plus *trei* geamantane pline cu obiectele mamei lui. Le păstra, deși murise de zece ani! Haine, cărți, bijuterii – nu se îndura să le arunce! Și asta după zece ani! Era ciudat. Probabil că le păstra doar ca să-mi facă în ciudă. Îi stătea în fire. L-am rugat de multe ori să-și ia lucrurile de la noi. L-am amenințat chiar că urma să le aruncăm dacă nu avea de gând să și le ia. Voiam să transform dormitorul în studio – nu poți să lucrezi într-o cameră ticsită cu hainele fostei soții a soțului tău!

Se oprește. Ia o înghițitură și pune apoi paharul pe tejghea sau pe masă.

— Așadar, continuă ea, i-am spus că am donat unui magazin de caritate toate lucrurile peste care se așternuse praful de luni întregi. Știu că sună aiurea, dar l-am avertizat că asta urma să facem.

O ascult, fără comentarii, surprinzându-i dorința de justificare din glas.

— Și-a revărsat mânia asupra mea în valuri, spune Kiera, încet. Nu era prima dată când se întâmpla asta. Imediat ce pomeneam numele mamei lui pe un anumit ton, își pierdea imediat cumpătul. Dar nu l-am văzut

niciodată atât de mânios. A luat-o razna de-a binelea. Mi-a aruncat tot felul de injurii într-un limbaj suburban. I-am spus că nu eram dispusă să-l mai ascult și am încercat să-i trântesc ușa în nas, dar m-a dat la o parte. S-a dus glonț la dormitorul de la etaj și a început să scotocească prin dulap, pe sub pat, peste tot… Mi-a aruncat șevaletul. A început să răscolească și în celelalte camere. Când a înțeles, în sfârșit, că mă debarasasem într-adevăr de lucrurile mamei lui, și-a pierdut complet cumpătul.

Îmi descrie ce s-a întâmplat după aceea și o ascult în tăcere, imaginându-mi scena cu ochii minții: îl văd cum face țăndări oglinda cu pumnul; cum izbește o vază de perete; cum mătură cu mâna toate fotografiile înrămate de pe un pervaz; cum zdrobește sub picioare cioburile de sticlă și porțelan; cum aruncă un scaun pe scări; cum trântește o măsuță de cafea de un televizor; sau cum azvârle de perete, una câte una, toate sticlele dintr-o ladă cu vin roșu.

— Și-a pierdut controlul cu totul, continuă Kiera, cu glasul tremurând. Era înspăimântător. A dat cu pumnul atât de tare într-o ușă de lemn, că și-a julit încheieturile, umplând camera de sânge, adaugă, după care făcu o pauză. Stăteam încremenită și-l priveam cum îmi distruge casa. Și l-am întrebat dacă mama lui ar fi mândră să vadă ce fel de om devenise.

Îmi imaginez cât de usturător a fost comentariul ei. Când pierzi un părinte la o vârstă fragedă, îți pui mereu această întrebare, transformând-o într-un etalon al propriilor fapte, dar și în rădăcina disprețului de sine.

— M-a țintuit apoi de perete și mi-a înfipt mâna în gât. Nu puteam să respir. Și nici să mă mișc, continuă, cu glasul plin de amărăciune. Credeam că… până aici mi-a fost…

Se oprește, izbucnind în lacrimi.

Și îmi dau seama că m-a sunat nu ca să vorbească despre Felix și despre moartea lui. M-a sunat pentru că se temea că ar putea fi încă în viață.

35
ÎN TRECUT | LORI

Lori rămase întinsă lângă Felix, cu trupul scăldat în sudoare. Sonny dormea alături. O pasăre cu pieptul galben se adânci în apele pârâului.

Lori se întoarse pe o parte, uitându-se la Felix. Stătea cu ochii pironiți în gol, undeva spre cer.

— La ce te gândești? îl întrebă, atingându-i obrazul cu degetele.

Felix clătină din cap. *Ce văzuse oare în propria oglindă*? se întrebă ea.

Știa atât de puține lucruri despre el. Gândul îi zbură la primele momente când îl văzuse pe aeroport, traversând sala de așteptare, cu rucsacul în spate și mâinile rănite.

Voia să cunoască povestea fiecărui semn de pe corpul său – a cicatricilor de pe degete, a tatuajelor de pe brațe și a ridurilor de pe frunte. Voia să afle ce-l adusese în Fiji, de ce avea încheieturile degetelor însângerate și de ce aruncase telefonul la gunoi. Voia să știe la ce se gândea în orele îndelungate petrecute în apele mării. Voia să afle totul. Fiecare amănunt în parte.

Simțea însă că scormonirea trecutului ar fi pus în pericol echilibrul fragil dintre ei.

— Felix! murmură ea.

Se sprijini în cot și îi privi chipul bronzat și genele sărutate de soare. Îi întâlni privirea, în care citi o dorință plină de fervoare. Voia să-și lipească buzele de umărul lui și să se îmbete cu gustul sărat al pielii sale.

Dar își dorea mai mult de-atât. Voia să-i cunoască tainele sufletului, ca să aibă de ce să se ancoreze la rândul ei.

— Te-am văzut când ai ajuns în sala de așteptare a aeroportului, îi spuse, cu glas șoptit. Ai citit un mesaj și apoi… ai distrus telefonul.

El îi susținu privirea, însă ea îl simțea retrăgându-se în cochilia sa.

— Felix!

Strânse din buze, cu o expresie întunecată pe chip, de parcă purta o bătălie pe care numai el o cunoștea.

— E-n regulă, nu trebuie să…

Ochii îi trădau o amărăciune mistuitoare. Lori regreta că încercase să-i afle trecutul, dar tot voia să i-l cunoască.

Apoi, de undeva din umbră, se auzi foșnetul unor frunze zdrobite sub picioare.

Se uită iute la Sonny – dormea liniștit.

Foșnetul răzbătea de la lizieră. Vreun animal, probabil, își spuse ea. Insula era populată de păsări și rozătoare, deși pe cele din urmă nu le văzuse – dar le auzea cum o zbugheau la fugă și găsea adesea de jur împrejurul taberei coji ronțăite de mango. Ascultă, cu urechile ciulite, încercând să străpungă cu ochii zidul de verdeață al junglei.

Simți o privire ațintită pe trupul ei gol.

Și auzi din nou trosnetul unei nuielușe zdrobite sub picioare.

— E cineva acolo, îi șopti lui Felix.

Se gândea la Daniel. Și la Mike. La chipurile lor răvășite și privirile pustiite.

— Cine e acolo? strigă Felix, sărind în picioare.

Îi răspunseră doar țârâitul insectelor și ciripitul păsărilor.

Ea se uită în cealaltă parte, cu ochii ațintiți spre copaci – și atunci o zări. Silueta cuiva care dispăru în pădure.

— Ai văzut ceva? o întrebă Felix.

Pe chipul lui se așternu o expresie atât de întunecată și de mânioasă, că Lori se trezi spunând:

— Nu. N-am văzut nimic.

Hotărâră să se întoarcă pe rând în tabără. Indiferent de povestea ce se întrețesea între ei, era mai bine să păstreze secretul.

Pășind cu grijă pe pământul întunecat și presărat cu rădăcini de copaci, Lori avea aceeași senzație stranie că cineva o urmărea. Poate se înșela. Poate era doar un simplu joc de lumini și umbre. Dar nu reușea să alunge gândul că cineva îi pândise la pârâu.

Se uită de jur împrejur. Pe crengile copacilor atârnau licheni șerpuitori, ca și cum ar fi fost niște pânze de păianjen țesute ani la rând. Auzi, undeva în adâncul pădurii, cum cineva își dregea glasul. Se opri, cu urechile ciulite. Cineva mormăia în șoaptă.

Puse o mână în jurul lui Sonny, făcu un pas înainte și se furișă în spatele unui trunchi gros de copac, înfășurat în liane.

Îl văzu pe Mike în junglă. Chipul îi era ascuns printre umbre. Vorbea singur în timp ce lovea pământul cu picioarele, clătinând din cap. Ar fi trebuit să stea de veghe pe creastă, în cazul în care s-ar fi ivit vreo barcă. *Oare el era cel care îi pândise la pârâu*?

— Mike!

Ridică iute capul, luat prin surprindere.

— Doamne, ce m-ai speriat!

— Am crezut că ești la postul de observație, îi spuse Lori, pe un ton aspru.

— Chemarea naturii, îi răspunse, ridicând din umeri.

Lori se îmbujoră toată.

— Te duci la pârâu? o întrebă el.

— De acolo vin.

— Am găsit un alt arbore de mango, în drum spre creastă, de dimineață. Am cules câteva. Le aduc diseară în tabără.

— Grozav!

— Ce face ăla micu'?

Ea se uită la Sonny. Îi atinse ușor cu mâna pufulețul de păr, mângâindu-i ceafa. Ajunsese să-i cunoască bine „harta" trupului – pielea fină de pe tălpi, despicătura buzei de sus, crestăturile încântătoare ale coapselor și ale încheieturilor.

— E bine.

— Te prinde de minune rolul de mamă, îi spuse Mike, zâmbind. Ești făcută pentru asta.

Lori strânse din buze. Nu știa ce să-i răspundă.

— Mă duc la datorie. Ne vedem mai târziu.

Rămase o clipă pe loc și-l privi pe Mike cum se pierde în pădure.

Ești făcută pentru asta.

Asta crezuse și ea cândva. Dar, după ani de încercări și eșecuri, când își văzuse năruit visul de a concepe un copil, începuse să creadă o cu totul altă poveste. *Nu ești făcută pentru asta.*

Și acum? Acum se uită la Sonny, simțind un val intens de dragoste și o dorință de a-l proteja pe acest băiețel care dormea cuibărit în brațele sale. Credea că, poate, deși pântecul ei nu era făcut să dea naștere unui

copil, inima ei era făcută să iubească. Inima ei era plămădită tocmai pentru asta.

Își continuă din nou drumul, fără să se mai gândească la umbrele ce pândeau printre copaci. Când ajunse în cele din urmă în tabără, văzu că Daniel nu era lângă foc.

Ea își agăța prosopul pe o creangă când el se ivi printre copaci, cu un vraf de lemne în brațe. Avea tricoul murdar și sfâșiat, iar fruntea îi era acoperită cu broboane de transpirație.

— Ai adunat lemne.

— Trebuie să ținem aprinse focurile de avertizare, îi răspunse și aruncă lemnele pe jos.

— Le-ai adunat de lângă pârâu?

Își aminti înfiorată că cineva o urmărise când era acolo cu Felix.

— Nu. De ce?

— De acolo vin. Ți-am umplut sticla cu apă, îi spuse, scoțând-o din geantă.

Când întinse mâna după ea, Daniel își încleștă degetele cu ale ei. Se aplecă spre Lori, atât de aproape că avea impresia că îi va șopti ceva la ureche. Trase, în schimb, aer în piept.

— Vanilie, spuse el. Vanilie și scorțișoară, adăugă zâmbind.

36
ÎN PREZENT | ERIN

După discuția purtată cu mama vitregă a lui Felix, mă simt cuprinsă de un zvâc de energie. Par să se deschidă noi portițe – portițe pe care nu le-am văzut până acum. Ceva îmi bântuie gândurile – ceva ce nu reușesc să-mi lămuresc prea bine.

Îmi adâncesc mâinile în păr, presându-mi scalpul. Cobor apoi cu degetele până la ceafă.

Totul pare fragmentat – frânturi de informații ce nu se leagă între ele.

Trebuie să existe o legătură, îmi spun în timp ce mă plimb de colo-colo prin camera de hotel.

Pilotul e cheia – o știu prea bine. Cheia ușii de la intrare. Dar uneori, când rămâi pe afară, singura cale prin care poți pătrunde înăuntru e să cauți o spărtură, o fereastră întredeschisă, un pervaz pe care să te cocoți, până îți croiești drum în interior.

Iau dosarul cu dispariția avionului și îl răsfoiesc din nou, neștiind unde să mă opresc. Toate aceste căutări – ore în șir petrecute pentru a afla informații despre ceilalți pasageri, luni de zile de hăituire a autorităților și a reprezentanților Ambasadei britanice sau analizarea minuțioasă a știrilor relatate în presă în speranța descoperirii unei informații cât de mici care să facă lumină în acest caz – unde duc?

Mă așez pe un scaun, cu cotul pe birou, și continui să răsfoiesc dosarul.

Zăbovesc asupra fotografiei lui Daniel Eldridge. *Pasagerul numărul cinci,* așa cum l-a numit presa. Stă la un birou, cu mâinile împreunate, purtând o cămașă albă, descheiată la gât, pe sub un sacou elegant. Zâmbește, dar surâsul nu i se oglindește în privire. Alături de poza lui, e un articol pe care l-am descoperit cu câtva timp în urmă, despre o afacere cu imobiliare din Chicago, ce stârnise nemulțumirea unui fost consilier municipal. Acesta îl acuzase pe Daniel Eldridge că e un om fără scrupule, în care nu poți avea încredere: „Eldridge și-a încălcat promisiunea de a crea un spațiu comunitar în perimetrul

hotelului său din centrul orașului, iscând proteste vehemente din partea localnicilor".

Oare nelămurirea mea are legătură cu Daniel? *Mi-a scăpat oare vreo informație importantă despre el*?

Dar nu primesc niciun răspuns.

Sau Felix? *Era violent*? *Periculos*?

Nu o simt pe Lori. Nu-i aud glasul. Știu însă, în adâncul sufletului, că, de-ar fi scăpat cu viață de pe insulă, ar fi luat legătura cu mine.

Ce-ai pățit?

Iau mobilul de pe birou și mă uit pe știrile zilei, sperând să găsesc vreun indiciu. Moartea pilotului încă ține primele pagini ale ziarului *Fiji Herald,* dar de mâine articolul va fi mutat în mijloc și, în cele din urmă, va deveni doar o simplă notă de subsol în mintea cititorilor.

Răsfoind știrile, dau de un articol din *Guardian* despre posibilitatea de înscenare a propriei morți, care îl oferă ca exemplu pe căpitanul Mike Brass. Articolul este însoțit de fotografia lui Nathan Brass și a mamei lui. Stau împreună în fața unei case de lemn, cu șindrilă, lângă un eucalipt cu trunchiul decojit. Pare o fotografie veche, deoarece Nathan are părul lung, strâns în coadă de cal, și poartă niște ochelari de soare și o pereche de pantaloni scurți și largi, ce-i ajung până la genunchi. Îl analizez un timp.

Nathan n-a știut că tatăl lui era în viață. Simt cum obrajii îmi iau foc amintindu-mi de discuția purtată cu editorul meu, din care el a înțeles că sunt ziaristă.

I-am citit mânia în ochi, însă dincolo de aceasta se mai ascundea ceva. Vulnerabilitate.

Cum s-a exprimat oare? A spus că tatăl lui „a trăit ascuns doi ani într-o zonă cu dealuri, lucrând pentru un neamț, reparând casele localnicilor. A preferat să rămână acolo decât să se întoarcă la familia lui."

În timp ce studiez fotografia cu Nathan, zăbovesc asupra cuvintelor sale. Le derulez din nou prin minte.

Asta e! Nu-mi dădusem seama.

Nathan mi-a oferit un indiciu.

37
ÎN TRECUT | LORI

Noaptea, atmosfera încordată de pe insulă devenea tot mai apăsătoare. Speranța se pierdea în întunericul înserării, înecată în amărăciunea unei alte nopți petrecute sub cerul liber. În astfel de seri, când nu aveau pește, starea lor de spirit se agrava. Ceremonia unei mese oferea, cel puțin, o rutină de seară, dar, în lipsa ei, orele se tărăgănau fără sfârșit.

Lori stătea pe mal, cu palmele înfipte în nisip și capul dat pe spate, privind stelele. Era a douăzeci și noua zi petrecută pe insulă. Zilele treceau învăluite parcă în negură, marcate de maldărul tot mai mare de coji de cocos, ce se înălța la marginea taberei, de nuanța tot mai închisă a pielii ei și de gaura făcută în cureaua pantalonilor scurți.

Încercă să se concentreze asupra cerului înstelat. Ce n-ar fi dat să alunge din sufletul ei teama și dorința copleșitoare de a pleca, bucurându-se de splendoarea momentului, de marea ce săruta țărmul, de stelele ce licăreau în noapte printre siluetele copacilor și de mirosul de fum purtat de vânt! O stea căzătoare străfulgera noaptea și-i stârni o amintire.

Scoase telefonul lui Erin din buzunar și îl porni. Bateria era încărcată doar în proporție de 15 la sută. Mesajele video, înregistrate pentru sora ei, deveniseră un soi de colac de salvare, un fir străveziu, ce le ținea legate.

— Știi de ce mi-am adus aminte? De noaptea când m-ai convins să dormim în grădină, sub cerul liber, ca să privim stelele. Aveai cam 13–14 ani, nu-i așa? Tata credea că am luat-o razna, că n-o să rezistăm prea mult afară. Dar nu te-ai dat bătută, continuă zâmbind. Erai fascinată de tot ce însemna cosmos. Și eu abia așteptam să te urmez într-o nouă aventură. Ne-am cuibărit în sacii de dormit, ascultând piesele celor de la Red Hot Chili Peppers la walkmanul tău, fiecare cu câte o cască în ureche. Derulai la nesfârșit melodia *Under the Bridge,* pentru că te făcea să TRĂIEȘTI cu adevărat momentul.

Lori începu să cânte refrenul, cu același accent american ca și Erin.

— Îți jur că știu fiecare vers din *Blood Sugar Sex Magik,* spuse apoi, râzând. Lumina de la vecini îți strica acea conexiune cu cosmosul și, iritată, erai cât pe ce să intri în casă, dar exact atunci a venit tata cu două căni cu ciocolată caldă. Ne-a sfătuit să intrăm înăuntru, să ne ridicăm „tabăra" în sufragerie, dacă vrem. Însă nu i-am dat ascultare. Mai ții minte că mi-am pus fesul tău de teama gândacilor care ar putea să-mi intre în păr?

Se opri, uitându-se peste umăr.

— De-ai vedea unde dorm acum! Pe jos, în praf, în fiecare noapte. Cu insecte care-ți intră pe unde nici nu te gândești. Fără un walkman. Fără tine. Fără ciocolată caldă. E aiurea! exclamă, adoptând sintagma pe care Erin o folosea în adolescență. Și mi-e atât de dor de tine! Cred că ți-am spus-o deja de câteva ori. Oriunde te-ai afla acum, gândește-te la mine și cântă ceva de la Chili Peppers! Te iubesc!

Auzi zgomotul lin al unor pași pe nisip. Nu se întoarse, dar închise ochii și încercă să identifice persoana. Distingea foșnetul ușor al țesăturii și mersul domol prin nisip.

Felix, dădu ea verdictul.

Simțea fiori din cap până în picioare doar gândindu-se la el. După ziua petrecută împreună la pârâu, mai furaseră câteva momente de intimitate, când Sonny dormea sau Mike și Daniel nu se aflau prin preajmă. Țineau totul secret, își vorbeau doar din priviri și-și făceau daruri mărunte – fructe pe care Lori le găsea la căpătâi când se trezea sau sticle de apă pe care ea i le umplea fără să-l mai întrebe dacă avea nevoie.

Îl auzi cum se apropie și simți cum fluturii i-o iau razna în stomac.

— M-am gândit să-ți țin companie.

Lori tresări. Nu era Felix, ci Daniel.

Se îmbujoră toată.

— Sonny e bine?

— Probabil, îi răspunse, dând din umeri.

— Cine a rămas în tabără?

— Felix și Mike. Au ei grijă de ăla micu'.

Se așeză pe nisip, atât de aproape că îi atingea cotul cu al lui. Purta o cămașă curată, ce contrasta izbitor cu părul vâlvoi, cu barba nerasă și gleznele pline de mușcături de insecte. O imagine a unui Daniel deopotrivă din „trecut și prezent".

— Doamne, ce foame îmi e! spuse el. Iar n-avem pește.

— Felix face și el ce poate.

Se întoarse, ridicând dintr-o sprânceană. Și o scrută prin întuneric.

Nu voia să stea aici cu Daniel. Dădu să se ridice în picioare, când o prinse ușor de cot.

— Am o surpriză pentru tine.

Scoase un baton din buzunar și i-l oferi.

Lori îi pipăi ambalajul, simțindu-i forma, și îl duse la nas ca să-i inhaleze aroma.

— O, Doamne! murmură ea. Ciocolată.

— Da. Un baton de Snickers.

Lori salivă de poftă, simțindu-i din nou mirosul.

— Unde l-ai găsit?

— În bagajul meu de mână. Am și uitat că era acolo. L-am găsit ceva mai devreme, ascuns într-un buzunar. Un adevărat miracol! Deci? Ne apucăm? o întrebă.

— Să-l mâncăm?

— Nu, să dansăm de bucurie în jurul lui. Firește că să-l mâncăm!

— Dar n-ar trebui să-l împarți?

— Asta și fac. Cu tine.

— Mă refer la ceilalți.

— Să-l împart la patru? Ce rost ar avea? Nu ne-ar ajunge nici pe o măsea. Oricum, din partea mea, Mike poate să se ducă naibii, dacă își imaginează că o să-i dau ceva din porția mea după ce a dat pe gât singur toate sticlele cu alcool.

— Și Felix?

— Nu crezi că-și oprește și el din peștele pe care îl prinde? Hai, fii serioasă! Dacă vrei jumătate din el, bine! Dacă nu, mă descurc singur.

— Nu pot, îi răspunse, dându-i-l înapoi. Am hotărât să împărțim totul.

— În cazul ăsta…

Daniel rupse ambalajul și Lori simți mirosul de ciocolată când el duse batonul la gură și mușcă.

— Ce faci?

— Mmm!… Delicios!

Lori simți aromele dulci ale miezului cremos și ale zahărului caramelizat. Și îl auzi apoi pe Daniel zdrobind arahidele între dinți. Toate miresmele, caloriile…

Când el duse din nou batonul la gură, îl apucă de braț.

— Stai puțin!

Și până să-și dea seama ce face, ea îi ghidă mâna spre gura ei. Apucă apoi batonul cu buzele și mușcă din el. Aromele bogate de ciocolată și gustul ușor sărat al arahidelor îi invadară papilele gustative.

— Mmm!…

Daniel izbucni în râs.

Și râse și ea, cu buzele murdare de ciocolată, îmbătată de aromele delicioase.

El mușcă din nou din baton, după care i-l oferi lui Lori. Era cel mai gustos lucru pe care îl mâncase vreodată. Voia să se desfete cu fiecare bucățică, la fel cum voia să-și înfigă cu nesaț dinții în el.

Când luă ultima înghițitură, atinse cu buzele degetele lui Daniel. Scoase un suspin de plăcere, copleșită de savoarea batonului. Apoi, Daniel se aplecă deodată și își contopi gura cu a ei, sărutând-o cu lăcomie printre arome de ciocolată și răsuflări fetide. Se retrase, șocată, dar o prinse cu degetele de ceafă și o trase spre el.

Îl împinse cu putere în piept.

— Ce faci? Lori sări în picioare, iar pantalonii scurți i se scuturară de nisip.

Se ridică și el, cu palmele deschise.

— Ce e?

— M-ai sărutat!

— Așa, și?

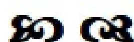
— Ești însurat!

— Suntem pe o insulă pustie, Lori. Regulile normale nu se mai aplică aici.

Regulile normale nu se mai aplică aici – cuvintele îi răsunau stăruitor în minte. Constată deodată că se afla departe de focul de tabără; de siguranță; de Sonny.

— Să nu cumva să mă mai atingi vreodată! îi spuse, printre dinți.

Și porni cu pași repezi pe plajă, simțind în gură un gust amar în locul celui de ciocolată.

În noaptea aceea, cuibărită în praf, Lori dormi pe apucate. Amintirea buzelor lui Daniel strivindu-le pe ale

ei îi apăru în vis. Răsuflarea lui fetidă și licărul amenințător din privire nu-i dădeau pace. Cuvintele lui îi răsunau în urechi: *Regulile normale nu se mai aplică aici.*

Apoi visul o purtă spre poteca întunecată a pădurii, către patru cadavre ce zăceau pe jos, umăr lângă umăr. Unul câte unul, fiecare corp era după aceea târât, cu capetele legănate și părul măturând nisipul, spre oceanul care avea să le înghită.

Ruth. Jack. Kaali. Holly.

Corpurile celor patru erau purtate de valuri, ca niște bărci în derivă.

Văzu apoi încă un cadavru. Era acoperit cu o pătură, fiind ținut de încheieturi și târât prin nisipul încins. Pătura căzu și dădu la iveală niște picioare inerte: glezne subțiri și unghii date cu o ojă de un roz aprins, pline de mizerie.

Erau picioarele ei. Era trupul ei.

Cineva o târa, inertă, spre mal – cineva cu degete cărnoase. Nu-i vedea chipul, dar voia să-i spună să se oprească – era încă în viață! Dar când încercă să vorbească, nu-și mai găsi glasul.

Simți cum apa rece a mării o cuprinde toată, cum îi separă fiecare șuviță de păr, lipindu-i hainele de trup și desfăcându-i maioul.

Apa sărată îi invadă nările. Nu putea să respire și să deschidă ochii. În timp ce se scufunda în adâncuri, implorând și apoi țipând înăbușit, auzi cuvintele distorsionate prin apă.

Noi n-am avut de ales.

A cui era vocea?

A lui Mike?

A lui Daniel?

A lui Felix?

Se trezi tușind în noapte, scăldată în sudoare. Se ridică în capul oaselor și își șterse gura cu mâna. În timp ce privea focul care ardea mocnit, ochii îi căzură asupra siluetelor celor trei bărbați învăluiți în întuneric, iar prin minte îi răsună aceeași întrebare: *A cui era vocea*?

38
ÎN PREZENT | ERIN

Conduc cu geamurile deschise, mângâiată de o briză caldă. Cerul e acoperit de nori amenințători de ploaie. Atmosfera e tot mai înăbușitoare, încărcată deopotrivă de căldură și umezeală.

Mă îndrept spre complexul Hibiscus Crest Resort, unde Mike Brass a muncit în ultimii doi ani sub o identitate falsă. Ar trebui să-i mulțumesc lui Nathan pentru acest indiciu. El a fost cel care mi-a spus că tatăl lui lucrase ca om bun la toate, undeva într-o zonă de dealuri, în cadrul unui complex turistic deținut de un neamț. Aflase, probabil, informația de la poliție, ei nedorind s-o dea publicității. Tot ce-a trebuit să fac a fost să caut complexele turistice din zona de dealuri, și să sun apoi la fiecare dintre ele, întrebând cine e directorul, până am aflat un nume german.

Priveliștea se schimbă odată ce ies din Nadi. Complex-urile turistice fac loc plantațiilor de ananas și trestiei de zahăr. De o parte și de alta a drumului sunt sate alcătuite din colibe tradiționale din stuf. În aer plutește un miros de pământ și iarbă verde.

Călătoria îmi trezește la viață plăcerea pentru condus. Mă las purtată de libertatea pe care mi-o oferă, apăsând pe accelerație până în podea și zburând spre destinație. Îmi amintesc sentimentul uluitor pe care l-am trăit când am obținut permisul de conducere. Eram singură în mașină, fără instructor, și mă minunam că *pot să merg acum oriunde.*

Unde m-am dus? S-o iau pe Lori, firește.

Am parcat în fața casei și am apăsat pe claxon până a ieșit afară, îmbrăcată într-o rochie scurtă, de vară, cu părul lăsat liber pe umeri.

— *Ai luat permisul*! a exclamat, lovind cu palmele capota mașinii.

— Firește! i-am răspuns, în timp ce dansam de bucurie la volan și râdeam cu gura până la urechi.

S-a urcat lângă mine, răspândind un parfum încântător. S-a aplecat peste schimbătorul de viteze și m-a strâns cu putere în brațe.

— Ești genială!

Nu-i păsa că picase prima dată. Nu-și estima niciodată valoarea în funcție de a mea – și o iubeam pentru asta.

A dat drumul, tare, la muzică și am pornit în trombă, în timp ce Lori se lupta, râzând, să-și pună centura. L-am văzut în oglinda retrovizoare pe tata, care mima din buze: „ÎNCET!...”

Am mers în neștire, fără o țintă anume, și am urmat drumurile din instinct, sub îndrumările lui Lori, care îmi spunea: „Ia-o pe acolo!”, convinse amândouă că vom ajunge unde trebuia să ajungem. Nu destinația era importantă, ci plăcerea de a simți vântul prin păr, bucuria de a asculta muzica tare și încântarea de a apăsa pe accelerație, dar cel mai mult conta senzația de libertate, posibilitățile de acțiune de la capătul călătoriei. Ne-am continuat drumul până am rămas fără benzină, după care ne-am dat seama că aveam la noi doar zece lire ca să realimentăm rezervorul.

În drum spre casă, ne-am oprit într-un punct de belvedere de unde se vedea un râu, așezându-ne pe capota mașinii, ca adolescenții dintr-un serial american, și am vorbit despre bucuriile verii ce se apropia – petreceri, băieți și plimbări cu mașina pe coastă. Nu aveam de unde să știm că, trei săptămâni mai târziu, tata avea să moară în urma unui anevrism cerebral și, în loc să ne bucurăm de vară, urma să ne-o petrecem vorbind cu directorii firmelor de pompe funebre, avocați și manageri de bancă. Nu aveam de unde să știm că, în timp ce prietenii noștri dansau în cluburi, dormind apoi până la prânz, noi aveam să ne chinuim să înțelegem termenii legalizării unui testament și taxele de moștenire.

Acum, în timp ce iau o curbă, mă întreb dacă momentele acelea petrecute pe capota mașinii n-au fost oare cele mai frumoase din viața noastră – când făceam, împreună cu sora mea, planuri de viitor.

Urmând un drum îngust printre dealuri, văd, în cele din urmă, un indicator spre Hibiscus Crest, un complex turistic izolat, care, dacă ar fi să mă iau după aspectul său exterior neîngrijit, n-a mai cunoscut de mult o perioadă de înflorire.

Parchez mașina și ies afară, lăsând motorul pornit. Cerul pare apăsător, cu nori amenințători de furtună.

Căldura e înăbușitoare, nu se simte nicio adiere de vânt dinspre mare.

În timp ce mă întind, legănându-mi șoldurile dintr-o parte într-alta, simt cum mi se face părul măciucă. Mă întorc, ferm convinsă că cineva mă pândește din umbră. Privesc mașinile și pâlcul de copaci din apropiere, dar nu văd pe nimeni.

Alungând senzația, o iau pe aleea ce duce la recepție. Printre dealuri, aerul pare mai dens și geme de insecte. La recepție, întreb dacă pot să stau de vorbă cu directorul. După câteva momente îndelungate de așteptare, își face apariția un bărbat în vârstă, prietenos, ce poartă un tricou gri și o pereche de ochelari cu rame roșii, de plastic. Îmi iese în întâmpinare, zâmbind, și se prezintă ca fiind Wilhelm Becker.

— Sunt o prietenă a Annei Brass, soția căpitanului Mike Brass, care se pare că a lucrat aici.

— Aha! îmi răspunde, ridicând din sprâncene. Nu vine și Anne?

— Aici? îl întreb, șovăitoare.

— Da, voia să ia lucrurile lui Charlie.

Habar nu am despre cine vorbește.

— Scuze, noi l-am cunoscut pe Mike drept Charlie cât a lucrat aici.

— Corect. I le duc eu.

E o minciună sfruntată și mă fac roșie la față ca racul.

— Mă bucur.

După o clipă de tăcere, adaugă:

— Mă simt prost pentru că nu l-am recunoscut… pentru că l-am *simpatizat.*

— N-ați știut cine e?

— Firește că nu! îmi răspunde, aproape tresărind. Am preluat complexul cam la o lună după dispariția avionului. Iar înainte fusesem în Germania – nu citisem presa. El nu avea uniformă de pilot, era tuns zero și purta ochelari. Nimeni de aici nu l-a recunoscut. Vezi doar ce ți se arată.

— Da, aveți dreptate.

— Să vă arăt atunci lucrurile.

Și, ieșind de la recepție, dă ocol hotelului.

Mă țin după el. Deși clădirea pare puțin cam dărăpănată, grădinile sunt înfloritoare. Ferigi înalte se înalță spre cer, printre flori roșii și galbene. Aleile sunt

străjuite de tufișuri înmiresmate, iar iarba ne mângâie, catifelată, picioarele.

— N-am mișcat nimic de la locul lui, așa că obiectele i-au rămas în cameră. A trecut și poliția pe-aici, dar, cum nu era mai nimic de văzut, n-au zăbovit prea mult.

Sună bine.

Trecem de o poartă și terenul devine accidentat și alunecos. În jur sunt câteva colibe, ridicate pe piloni de susținere.

— Acolo a stat Charlie… scuze… Mike, îmi spune apoi, arătându-mi una izolată, din capăt. Ne-a explicat că rămăsese văduv și că are nevoie de un venit suplimentar, dar, cum asta i-ar fi afectat pensia, ne-a rugat să-l plătim la negru. Adevărul e că mi-a stârnit mila. Părea să fi trecut prin multe necazuri.

— A avut vreodată vizitatori?

— Din câte știu eu, nu. Era extrem de rezervat. Lua masa în bucătăria personalului hotelier. Nu-i plăcea să socializeze. Prefera să-și petreacă timpul citind. Lucra din greu, nu-și lăsa niciodată treaba neterminată. Dacă cineva îți oferă serviciile sale și muncește pe brânci pentru un salariu la negru, fără să-ți vorbească de trecut, îl accepți fără să pui întrebări.

— Ce făcea în zilele libere? Anne se întreabă cum își petrecea timpul, adaug apoi.

— Se plimba printre dealuri. Cam atât. Nu se ducea niciodată în oraș, ca majoritatea angajaților. Repet, era extrem de rezervat.

— Nu v-a trezit niciodată suspiciuni?

— Sincer să fiu, nu. Am fost cu toții șocați să aflăm cine era cu adevărat, zice, uitându-se apoi la ceas. Mi-e teamă că trebuie să plec. M-ați prins în ziua când dau salariile. Vă descurcați singură?

— Firește.

Când ajungem în dreptul colibei, o descuie cu cheia.

— Bine atunci. Vă las singură. Dacă aveți nevoie de ajutor, puteți ruga pe cineva de la recepție să mă cheme.

Îi mulțumesc, apoi, după ce pleacă, intru în camera unde Mike Brass a început o nouă viață.

Mi se pare inițial că e o greșeală, căci încăperea pare goală. E sărăcăcios mobilată, cu un pat simplu, un birou din lemn de tec și un scrin. Nu există lucruri personale, cu

excepția unui ventilator montat pe birou și a unei cărți intitulate *Plantele Pacificului.*

Închizând ușa în urma mea, mă îndrept spre scrin. Deschid primul sertar și găsesc un roman istoric, ce pare foarte răsfoit, un pix și o agendă cu spirală, complet goală. Următorul sertar găzduiește câteva haine împăturite: trei tricouri ponosite, o cămașă largă, cu mânecile tocite, niște boxeri și câteva perechi de șosete. Alături, se odihnesc niște ghete de muncă.

Mă duc la noptieră, unde găsesc un spray anti-țânțari, o cutie cu paracetamol, o pereche de ochelari de soare și niște șervețele.

Studiez atent camera, uimită de mobila sărăcăcioasă. Nu există nici radio, nici televizor, nici telefon mobil. Nici sticle de băutură. Nici fotografii sau alte lucruri personale. A stat oare doi ani în camera asta?

Mă așez pe vine și mă uit sub pat. Văd un rucsac, pe care îl trag de bretele. La început, îmi pare gol, dar, strecurându-mi mâna înăuntru, dau de ceva tare și metalic. Îl apuc și îl scot.

E o cutie veche de ceai, cu imaginea ruginită a unei plante imprimată pe față. O zdrăngănesc o dată și aud foșnetul unei hârtii, urmat de zăngănitul unui obiect mai greu. Mă chinui să-i scot capacul, care nu cedează ușor.

Primul obiect pe care îl văd când reușesc s-o desfac e o insignă aurie pe care scrie *Căpitanul Mike Brass.* Cândva a ocupat un loc de cinste pe o uniformă sau o șapcă de pilot. A păstrat-o – ca pe un simbol sau un totem al unui trecut de mult apus. Găsesc și o fotografie, micuță cât să încapă într-un portofel, decolorată, cu marginile roase de vreme. E o poză de familie, care îl înfățișează pe Mike mult mai tânăr, alături de soția lui și de cei doi copii ai lor. Stau într-o grădină, lângă un gard, și zâmbesc toți patru în fața obiectivului. Surprinde un moment de o simplitate rară și conștientizez că, atunci când lumea ți se clatină sub picioare, ai da orice să mai trăiești un moment asemănător. Să te întorci în sânul familiei. Cel mai important lucru.

De afară, răzbat niște glasuri, așa că le ascult cu urechile ciulite. Mă ridic de pe podea și mă uit pe fereastră.

Directorul străbate grădinile, balansându-și brațele prin aer. Cineva îl urmează îndeaproape, dar nu reușesc să-i disting chipul. Directorul ridică o mână și arată spre

coliba în care mă aflu. Pare supărat și strânge, încruntat, din buze.

Apoi, când persoana care îl însoțește iese la iveală, îmi dau seama de ce directorul îi arată exact coliba pilotului.

E Nathan Brass.

Mai am doar câteva clipe la dispoziție.

Pun înapoi în cutie fotografia și insigna, dar descopăr încă ceva înăuntru. Un fluturaș mototolit, care face reclamă celui mai mare parc acvatic din Fiji, cu nopți de distracții și dansuri hula. Dau să-l pun înapoi în cutie, când observ într-un colț, scris cu pixul, un semn de întrebare.

Desfac foaia și descopăr harta Arhipelagului Fiji. Aeroportul Nadi și complexul de pe insula Lomaji, unde trebuia să ajungă Lori, sunt amândouă încercuite cu pixul. Între ele e o linie punctată. Traseul de zbor?

Simt vibrațiile pașilor pe treptele de lemn ce duc spre colibă.

O altă linie, ce deviază de la traseul spre Lomaji, se oprește într-o parte izolată de pe hartă, unde e încercuită de trei ori o fâșie de pământ. În dreptul ei apare semnul de întrebare ce pare să spună: *Aici*?

Pașii ajung la ușă și, când îmi ridic privirea, văd clanța răsucindu-se.

Bag harta în buzunarul din spate al pantalonilor scurți. Pun cutia înapoi în rucsac și îl împing cu piciorul sub pat.

Directorul se ivește în prag, roșu la față. Și mă țintuiește cu degetul.

— Nu pune mâna pe nimic!

Îmi ridic, încet, palmele în aer.

— Îmi pare nespus de rău, îi spune apoi lui Nathan Brass. Femeia asta s-a dat drept prietenă de familie. N-am știut că nu are permisiunea dumneavoastră.

Dau cu ochii de Nathan, care îmi aruncă o privire tăioasă.

Dar, în timp ce mă analizează din cap până în picioare, mă simt cuprinsă de adrenalină când îmi dau seama ce am ascuns în buzunarul pantalonilor…

O hartă – cu insula pe care o caut.

39
ÎN TRECUT | LORI

Mike apucă mânerul cuțitului strângându-l în pumn. Se așeză în genunchi, la poalele copacului, cu șapca de pilot într-o parte, de sub care se ivea o șuviță încâlcită și năclăită de păr alb. Mâna îi tremura în timp ce scrijelea trunchiul ca să marcheze încă o zi.

Lori numără liniuțele crestate.

Treizeci.

Se făcuse o lună de când se aflau aici.

O lună întreagă.

Se îndreptă spre Sonny, pășind printre frunzele moarte ce acopereau pământul. Băiețelul dormea în coșuleț. Lori se așeză pe vine și-l privi prin pânza ce-l proteja de țânțari. Îi plăcea să doarmă cu brațele larg depărtate și mânuțele strânse în pumni. Un țânțar se așeză la pândă pe țesătură, gata de atac, și Lori îl zdrobi printre degete, murdărindu-se de sânge. Aruncă insecta zdrobită și se șterse pe pantalonii scurți, deja murdari.

Când se ridică în picioare, simți cum copacii se învârteau de jur împrejur. Stările de amețeală deveneau tot mai dese pe măsură ce se intensifica senzația de foame. Slăbise și ea, ca toți ceilalți, pierzându-și colăceii de pe abdomenul cândva pufos, în timp ce oasele șoldului îi ieșeau acum pregnant în evidență. I se părea ridicol faptul că își dorise atâta amar de vreme să slăbească și că făcuse din asta un scop în viață și un titlu de glorie. Acum, oasele proeminente ale claviculei și brațele cumplit de firave o înspăimântau.

— Vrea cineva nucă de cocos? întrebă Felix.

Decojea fructele, ghemuit pe vine în fața vetrei, și arunca fibrele în tăciunii focului de azi-noapte.

Tricoul negru i se mula pe trup, dezvăluindu-i coastele și omoplații. Reușea să prindă pește aproape în fiecare zi, dar Lori bănuia că eforturile depuse în apă îi consumau mai multe calorii decât putea să înlocuiască.

— Da, eu vreau, te rog, îi spuse ea.

Se obișnuise să-și simtă mereu stomacul gol, dar îi era greu să accepte faptul că își pierdea energia și puterea

de concentrare din primele momente când începea o activitate.

— Poți să pui niște lapte și în biberonul lui Sonny, pentru mai târziu?

— Firește.

Laptele praf aproape se terminase. Începuse să-i dea de câtva timp lapte de cocos și hrană solidă – piure de banane sau mango, cu bucățele de pește când Felix avea succes la pescuit.

— Vreau și eu ăla, îi spuse Daniel lui Mike, făcând semn spre cuțit.

Mike, care terminase de scrijelit copacul, se întoarse și îl străfulgera cu privirea pe Daniel.

— Ce-ai spus?

— *Te rog,* Căpitane Prăbușire, poți să-mi dai și mie cuțitul?

Daniel își împreună mâinile într-un gest implorator.

Mike făcu un pas înainte și îi întinse cuțitul, cu lama spre el.

— Ticălosu' naibii! murmură Daniel în barbă, prinzând cuțitul de lamă.

Se așeză apoi pe un butuc și începu să-și examineze călcâiul. Pentru că stătea aplecat, Lori îi vedea începutul de chelie din creștetul capului. Încerca să-și scoată cu vârful cuțitului un spin înfipt în picior de vreo trei zile, din cauza căruia făcuse infecție și i se umflase călcâiul.

Daniel strânse din dinți, răsucind și mai mult cuțitul în rană. Mârâi de durere, apoi își dădu capul pe spate și strigă:

— La naiba!

Înfipse cuțitul în butuc, ridicându-se în picioare.

— Mai ușor cu cuțitul! interveni Felix. Nu e cazul să-i stricăm vârful.

— O să se „strice" fără doar și poate, la câți pești eviscerezi cu el, îi ripostă Daniel.

— Nu vrei să te duci *tu* să pescuiești? răspunse Felix, cu maxilarul încleștat.

Felix era singurul care intra în mare să pescuiască cu harponul; niciunul dintre ei nu se încumeta s-o facă fiindcă nu erau înotători suficient de puternici. Ca să prindă pești mari – adevărați prădători –, Felix trebuia să înoate o jumătate de kilometru în fiecare zi, dincolo de reciful de corali, unde apa era mai adâncă. Lori știa că, printre canalele întunecate, se perindau rechini. Nu

reprezentau un pericol, o asigurase Felix, dar o discuție surprinsă între el și Mike îi dăduse de înțeles că pilotul văzuse un rechin-tigru, când se uitase cu binoclul de la postul lui de observație.

— Mai bine nu, mârâi Daniel. Te prinde de minune rolul de mare aventurier.

Felix îl țintuia cu o privire amenințătoare.

Mike urmărea conflictul cu vădit interes.

Relația încordată dintre cei trei bărbați devenea din ce în ce mai evidentă. Un gest, o replică sau o privire greșită și totul avea să sară în aer.

— Ați mai găsit banane? Aproape că s-au terminat, interveni Lori, încercând să risipească atmosfera tensionată. Sonny trebuie să mănânce mai mult.

Sonny – cuvântul magic, ce le amintea tuturor să-și păstreze cumpătul.

Felix își desprinse privirea de la Daniel și se îndepărtă. Se apropie de foc și se așeză lângă el, continuând să smulgă fibre din coaja unei nuci de cocos, aruncându-le apoi în jar. Se încruntă când zări ceva la marginea vetrei.

— Și asta de unde a mai apărut?

— Ce anume? întrebă Mike în timp ce punea o sticlă de apă în geantă, gata să plece pe creastă.

— Un ambalaj de Snickers, spuse Felix. Cine naiba a mâncat Snickers? întrebă apoi, ridicând capul.

Lori simți instantaneu cum îi iau foc obrajii.

— Daniel! E batonul tău? îl întrebă Felix și se ridică în picioare.

— De ce mă întrebi tocmai pe mine? răspunse Daniel, râzând.

— Ai tăcut mâlc.

— Ca și Lori.

Era roșie la față ca racul. Își privi mâinile, care erau murdare, cu oja roz ciobită de mult de pe unghii. Când își ridică privirea, văzu că toți trei o priveau fix.

— Îmi pare nespus de rău… Am mâncat aseară dintr-un baton.

— L-am împărțit, spuse Daniel. L-am găsit în bagajul meu și l-am mâncat cu Lori, făcându-l jumi-juma. Am vrut să vă dăm și vouă, dar dormeați, așa că…

Gestul îi păruse azi-noapte nesemnificativ – câteva îmbucături clandestine de ciocolată dar acum, în lumina aspră a dimineții, sub privirile bănuitoare ale lui Felix, i

se părea o trădare. Cu atât mai mult după eforturile covârșitoare pe care le depunea la pescuit, împărțind cu generozitate tot ce prindea.

— Ne raționalizăm mâncarea, spuse Felix și o țintui cu privirea. Și împărțim totul la patru. Așa am stabilit de la bun început.

— Îmi pare rău, îi răspunse ea.

— Ne-am șters pe bot de porția de mango pentru diseară, spuse Daniel cu nonșalanță.

Felix strânse din buze și își încleștă mâinile în pumni.

Nu-ți pierde cumpătul! îl rugă ea, în gând.

Se pregătea să arunce ambalajul, când ceva îi atrase din nou atenția. Când își ridică din nou privirea, se uită direct la Daniel, spunându-i cu glas amenințător:

— *Cutie de batoane. A nu se vinde separat,* citi el. Ești sigur că ai găsit doar un singur baton?

Un licăr de amuzament se ivi pe chipul lui Daniel. Firește că nu fusese singurul baton!

— Le-am mâncat pe celelalte pe drum, îi răspunse, fără să încerce să pară convingător.

Felix mototoli ambalajul și îl aruncă la picioarele lui Daniel.

— Data viitoare n-ar fi rău să scapi de dovezi.

Ar fi fost ușor pentru Daniel să distrugă ambalajul, să-l arunce în foc. Faptul că îl lăsase la marginea vetrei, unde flăcările nici nu-l puteau atinge, era o dovadă de neglijență.

De fapt, însemna ceva mai mult de atât.

Daniel îl lăsase acolo, în văzul tuturor, cu *bună știință,* realiză Lori. Voia să stârnească valuri, să agite apele. Își aminti senzația trăită la pârâu când simțise că cineva îi pândise din umbră. Daniel oare? „Generozitatea” cu care își împărțise batonul de Snickers făcea parte dintr-un joc, ce era menit să încalce o alianță sau să submineze un pact încheiat cu Felix, constată ea.

— N-ar fi trebuit să-l accept, spuse apoi, mânioasă pe propria-i slăbiciune.

— Las-o baltă, Lori! Ți-a plăcut să-l mănânci și să-mi lingi ciocolata de pe degete.

— Nu e adevărat!

— Liniștește-te! spuse Daniel, zâmbind și dezvăluindu-și o fibră înfiptă printre dinți. Am mâncat împreună un baton de ciocolată. Nu-i un capăt de lume.

— E vorba de principiu, murmură Felix, cu glas amenințător. Împărțim totul la patru.

— Totul? întrebă Daniel, întorcându-se spre el.

— Totul.

— Nu știu de ce, dar am senzația că ție îți revine mai mult în anumite privințe, zise Daniel și o fixă pe Lori cu privirea.

Ea simți un nod în stomac.

Ochii îi căzură asupra cuțitului înfipt în butuc. Își imagină atingerea rece a lamei și mânerul strâns în pumn. Ar putea, cu un singur gest, să înșface cuțitul și să-l înfigă în gâtul cuiva. Se simțea cuprinsă de un val de energie.

— Lori ne-a cerut scuze, spuse Felix, făcând un pas mai aproape. E cazul s-o faci și tu.

— Vrei să vă cer scuze pentru câteva guri de ciocolată?

Daniel se ridică în picioare.

Stăteau față în față, într-o atmosferă cumplit de încordată, gata să explodeze în orice clipă.

— Da, asta vreau.

Lori privea în continuare cuțitul. Era la o aruncătură de băț de amândoi.

— Primesc mai întâi o lecție de bună purtare din partea căpitanului, acum vii și tu cu alta. Da' ce, sunt la școală?

Modul rapid în care clipea și își agita degetele îi trăda nervozitatea.

— Și ce se întâmplă dacă nu vă cer scuze? Rămân repetent? întrebă apoi, râzând și împroșcând cu salivă.

Lori se uită la Mike și-l rugă din priviri să intervină, dar el stătea pe loc, cu un licăr în ochi.

— Știi ceva? continuă Daniel. Aici, pe insulă, poate te crezi un individ aparte, înarmat cu harponul de pescuit. Dar acasă, în viața de zi cu zi, știi foarte bine cine ești, nu-i așa? Un om de rând, care mă servește la restaurant, îmi umple rezervorul BMW-ului sau îmi curăță costumele. Asta ești.

Felix miji ochii, încordându-și mușchii brațelor. Devenise puternic și agil – ca un animal de pradă, gata de atac.

— Habar n-ai cine sunt, îi răspunse încet, cu glas tăios și ochii ațintiți asupra cuțitului. Și nu cred că vrei să afli.

Din bolta de verdeață răzbătu țipătul unei păsări.

Daniel făcu un pas spre cuțit. Avea să-l înșface din butuc, credea Lori. În schimb, el ridică mâinile în semn de capitulare.

— Îmi pare rău, spuse, pe un ton ciudat, ușor tărăgănat, lăsându-și apoi mâinile pe lângă corp. Gata, v-am cerut scuze. Primesc și eu acum niște resturi de pește?

O venă îi zvâcnea lui Felix în tâmplă. Apucă într-o clipită cuțitul, după care își luă harponul și masca și dispăru din tabără. Îl auziră cu toții zdrobind crengile sub picioare în timp ce se îndrepta spre plajă.

După câteva clipe, Lori se întoarse spre Mike. Își punea rucsacul pe umăr și își agăța binoclul la gât.

— Pleci și tu?

— Mă duc la postul de observație, îi răspunse, dând din cap.

Nu mă lăsa cu Daniel! ar fi vrut să-i spună, dar asta ar fi însemnat să dea glas unui gând pe care nu era încă pregătită să-l recunoască.

Daniel șchiopăta prin tabără și vorbea de unul singur. Lovi cu piciorul un maldăr de coji de cocos, stârnind noi valuri de durere în rana de la gleznă.

— La naiba!

Lori își dădu ochii peste cap.

— Și tu ce problemă ai? o întrebă Daniel când îi surprinse gestul.

— Nu ne face dușmanii tăi, Daniel!

— Vrei să fim prieteni? îi răspunse, cu insinuare în glas.

Ar fi putut să-i spună multe lucruri – că o dezgusta; că ar fi preferat să fie cu oricine pe insulă, în afară de el; că era un individ slab, ce-și urmărea doar propriul interes –, dar era mult prea obosită pentru o ceartă cu cineva dornic să tulbure mereu apele.

— Pot să ți-l las în grijă pe Sonny vreo jumătate de oră? îl întrebă, în schimb.

Soluția salvatoare.

El îi dădu exact răspunsul pe care îl aștepta.

— Trebuie să merg după lemne, îi spuse, cu ochii în pământ.

Și dispăru, șchiopătând, în junglă.

Abia când plecară toți trei reuși Lori să se destindă. Se duse la coșuleț și îl luă pe Sonny în brațe. Îi strânse la piept trupul cald și suplu, lipindu-și chipul de perișorul lui catifelat.

— Suntem numai noi doi, îi șopti în timp ce-l legănă, cu ochii în lacrimi.

40
ÎN PREZENT | ERIN

Inima îmi bate cu putere în timp ce îi susțin privirea lui Nathan. Sunt foarte conștientă că am harta în buzunar.

— Chem paza, spune directorul complexului și își scoate telefonul.

— Mulțumesc, dar nu e nevoie, îi răspunde Nathan, întorcându-se spre el. Ne cunoaștem.

— Dar ați spus că n-ați aranjat cu nimeni să ia lucrurile tatălui dumneavoastră.

— A fost o neînțelegere, îi explică Nathan, făcându-l pe director să ridice din sprâncene. Vă mulțumesc pentru ajutor, dar, dacă n-aveți nimic împotrivă, aș vrea să lămuresc lucrurile între patru ochi.

Bărbatul se uită când la mine, când la Nathan, apoi își împinge ochelarii pe nas.

— Prea bine, atunci.

Imediat cum pleacă directorul, Nathan închide ușa în urma lui.

Nu spune nimic, doar se holbează la mine.

Simt o atmosferă extrem de încordată, gata parcă să explodeze, ca sub apăsarea unei forțe copleșitoare. Nu-mi dau seama dacă mi-e teamă – sau e vorba de altceva.

Face un pas înainte și mă crispez involuntar, dar trece pe lângă mine, inspectând camera.

Merge cu pași târșâiți pe parchet, apoi oftează adânc.

— Am vrut să văd ce viață a dus aici, rupe el tăcerea, în cele din urmă. De ce-a preferat să-și ducă traiul într-o colibă de pe creasta unui deal.

— Îmi pare rău, îi răspund.

Și chiar așa și e. Îmi pare rău pentru toată povestea asta. Și toată suferința îndurată de Nathan și de mama lui. Pentru toată suferința mea. Și cea a pasagerilor și a rudelor lor.

— De ce-ai venit aici, Erin? L-ai convins pe directorul complexului să te lase să scotocești prin lucrurile tatei. Ce cauți?

— Ce-am căutat mereu, îi răspund, cât se poate de simplu. Răspunsuri.

— Pentru articolul tău?

Îmi ridic bărbia și îl privesc în ochi.

— Pentru mine. Mi-am dat demisia ieri, adaug, susținându-i privirea.

— De ce?

— Pentru că așa mi s-a părut corect. N-o făceam cu tot sufletul.

Mă surprinde când spune:

— Da, mi-am dat seama.

Și continuă să mă surprindă, adăugând:

— Scuze pentru modul în care ți-am vorbit la spital.

— Nu e cazul. Tocmai îți pierduseși tatăl, Nathan. Iar eu am dat buzna peste voi. O, Doamne!… Îmi pare nespus de rău pentru discuția pe care ai surprins-o când vorbeam la telefon. Nu aveam de gând să scriu articolul ăla, crede-mă pe cuvânt! Nu aveam de gând să scriu nimic despre tine.

Ridică din umeri.

Se așterne tăcerea. Apoi mă întreabă, uitându-se prin cameră:

— Ai găsit ceva util?

Simt harta împăturită în buzunar când îmi schimb greutatea de pe un picior pe altul și gândul îmi zboară la semnul întrebării pus lângă insuliță. Înțeleg de ce Mike a păstrat harta, la fel ca și fotografia și insigna de căpitan: îi aduceau aminte de viața din trecut. De familia și de slujba lui, dar și de insula pe care s-a prăbușit. Erau crâmpeie dintr-un trecut ascuns cu grijă.

Nathan mă fixează cu privirea, așteptând un răspuns. Dar de vreme ce am ajuns singură până aici, nu sunt prea dornică să-mi împărtășesc descoperirea cu altcineva.

— Nimic, îi răspund.

Mă privește la fel de vigilent, de parcă ar mai aștepta ceva.

— Trebuie să plec, îi spun apoi, cu ochii în pământ.

Trec pe lângă el și, când ajung la ușă, zice:

— Nu știu dacă o să te ajute cu ceva… sau dacă are vreun sens, dar tata a spus ceva înainte să… moară.

Se uită la mine cu o expresie șovăitoare pe chip.

— Alterna între momente de delir și luciditate… era confuz și spunea lucruri ciudate. Dar a pomenit de o creastă pe insulă. Și de un binoclu.

Ciulesc urechile, cu simțurile în alertă.

— A menționat numele surorii tale, continuă Nathan, și a spus că îi pare rău. Și că *n-a fost un accident.*

Simt cum mi se face părul măciucă.

— Ce anume?

— Nu știu. Îmi pare rău. N-am înțeles. Tot repeta că *n-a fost un accident.* Poate că nu înseamnă nimic. Probabil că nu e nimic.

— Chiar crezi asta?

Nathan mă privește îngândurat un timp. În cele din urmă, clatină din cap.

— Avea o privire, Erin… Nu știu cum s-o descriu.

Cade câteva clipe pe gânduri, apoi adaugă:

— Părea bântuit.

Un fior îmi străbate șira spinării și mi se face pielea de găină.

Degetele mele alunecă involuntar la spate, spre harta din buzunar, iar eu testez foșnetul hârtiei prin țesătura jeanșilor. Mă uit la Nathan și mă întreb dacă să-i mărturisesc adevărul. Privirile ni se întâlnesc și simt din nou cum atmosfera devine încordată, parcă vibrând.

Am oare atâta încredere în el încât să-i împărtășesc ce-am descoperit?

Ridică, întrebător, din sprâncene.

Ezit. Îmi desprind mâinile de la spate și le las pe lângă corp.

Am ajuns până aici de una singură, îmi spun și întrerup contactul vizual. Singură – numai așa știu să fiu.

41
ÎN TRECUT | LORI

Lori desenă un arc cu vârfurile degetelor prin nisipul cald. Chiar și la umbră, căldura zilei era toropitoare. Sonny stătea lângă ea, pe o pătură, dând încântat din piciorușe în timp ce privea jocul de lumini și umbre creat de frunzele de palmieri de deasupra. Gânguritul lui se contopea cu sunetele junglei.

— Ești o ființă minunată! îi spuse ea.

Când îi auzi vocea, băiețelul o căută din priviri, cu ochi licăritori. Se apropie de el și își frecă nasul de al lui.

Sonny gânguri din nou. Doamne, în toată nebunia asta, gânguritul său era o muzică divină!

Își lipi iar chipul de al lui, simțind cum răsuflarea lină îi dezmierda obrazul.

Auzi pași în spatele lor și aruncă o privire peste umăr. Felix străbătea luminișul.

El se duse întâi la Sonny. Se lăsă pe vine ca să-i gâdile burtica, făcându-l, ca de obicei, să chicotească și să dea fericit din piciorușe.

— Ce faci, amice?

Băiețelul îi răspunse gângurind.

— Are doi colțișori, spuse Felix când observă incisivii de jos.

— Îl fac să pară mai mare, îi răspunse Lori. Parcă nu mai e sugar.

Felix se așeză alături și îl priviră amândoi pe Sonny cum încerca să ajungă la o scoică de la marginea păturii.

— Crește frumos, nu-i așa? spuse Lori.

— Da, e splendid.

Se simțea cuprinsă de recunoștință: pentru băiețel, pentru Felix, pentru acest moment de liniște, petrecut împreună, în siguranță.

Se întoarse spre Felix ca să-i spună ceva, dar el stătea cu ochii ațintiți spre orizont, cu o expresie înnegurată și îngrijorată. Își ținea brațele, arse acum de soare, de jur împrejurul genunchilor. Își plimba, absent, degetul mare pe tatuajul de la încheietura mâinii, ce înfățișa niște munți. Simțindu-i ochii pironiți asupra lui, întoarse capul și îi întâlni privirea.

Lori simți un val de căldură. Intensitatea dorinței ei o lua prin surprindere – dar o întâmpina cu bucurie. Voia să-l ia în brațe și să-și lipească trupul de al lui. Îl luă de mână și i-o strânse cu putere. El își aținti ochii asupra degetelor împreunate, dar cu o expresie serioasă și distantă.

— Ce e, Felix?

— Nu-mi place cum merg lucrurile, îi răspunse și privi orizontul.

— Între noi? îl întrebă, îndreptându-și umerii. Dacă ești încă supărat pentru povestea cu batonul de Snickers, îți cer încă o dată iertare…

— Nu, nu e vorba despre asta. N-are legătură cu tine, Lori, îi spuse, întorcându-și privirea spre ea, cu o expresie ceva mai duioasă. Doamne, tu și Sonny sunteți totul. Tot ce e mai frumos pe insula asta!

Se așternu o tăcere îndelungată.

Învățase deja că Felix avea nevoie de timp. Nu semăna cu Pete, care vorbea degajat și lejer. Felix își găsea greu cuvintele – iar când o făcea, Lori îl asculta cu atenție.

— Nu-mi place atmosfera din tabără, cu Mike și Daniel. Am senzația că… nu știu… parcă situația o ia razna, adăugă, clătinând din cap. E o exprimare nefericită…

— Nu, ai dreptate.

Înțelegea prea bine ce voia să spună. Ultimele rămășițe de civilizație dispăreau ușor-ușor, scoțând la iveală laturi ale personalității lor care o speriau. Își aminti răsuflarea fetidă a lui Daniel când îi strivise buzele cu ale lui. *Regulile normale nu se mai aplică aici.* Nu-i spusese lui Felix că Daniel încercase s-o sărute – și nici nu avea de gând s-o facă.

— Știu că stau aproape toată ziua în apă, continuă el, dar încearcă să-i ocolești dacă poți, Lori!

— N-ai încredere în ei?

O privi un timp, apoi clătină din cap.

Îi simțise freamătul și agitația toată ziua – ceva îl tulbura, dar nu știa să spună ce anume.

— Noi, cei de aici… suntem cu totul diferiți. Cu toții.

— Ce vrei să spui? El își aținti din nou ochii spre orizont.

Ea păstră tăcerea, simțind căldura tot mai apăsătoare a junglei.

— Nu mă cunoști. Lori. Nu în adevăratul sens al cuvântului. Nu cum eram înainte de povestea asta.

— Știu că faci jucării pentru bebeluși ca să-i vezi cum gânguresc fericiți.

Felix se uită la Sonny, cu aceeași expresie duioasă pe chip. Când își întoarse din nou ochii spre ea, o țintui cu privirea.

— Ți s-a întâmplat vreodată să faci ceva – să acționezi într-un anumit fel – și să nu te mai recunoști? Să ai impresia că privești pe altcineva, fiindcă ți se pare cu neputință să *te* comporți în halul ăia?

Lori dădu încet din cap. *Da, da, știu.*

Și îi citi tristețea în ochi.

— Înainte de a pleca în Fiji…

Șovăi, cu privirea în pământ.

— M-am dus acasă la tata. Voiam să iau o carte ce aparținuse mamei. Era un volum de poezie, care ei îi plăcuse foarte mult. Făcuse însemnări aproape pe fiecare pagină în parte. Era tot ce voiam să iau cu mine în Fiji. Dar tata nu era acasă. Mi-a deschis mama vitregă, continuă el, în timp ce o venă îi zvâcnea la nivelul gâtului. Mi-a spus că îmi aruncase toate lucrurile. Totul. Mă avertizase că voia s-o facă – îi țineam ocupat dormitorul de oaspeți. Dar n-am crezut… nu mi-am imaginat nicio clipă că o să-și ducă planul la bun sfârșit. Și nici că tata o să fie de acord. E greu să-ți explic… trecutul, adăugă apoi, strângându-și și mai mult genunchii la piept, cu chipul contorsionat de durere. Ți-am spus că mama a murit când eram adolescent, în urma unui accident de mașină.

Lori dădu din cap.

— Îl urmărea pe tata – îl văzuse ducându-se la casa altei femei. Avea o aventură de luni de zile. Supărată, probabil, n-a mai fost atentă pe unde merge. Și a intrat pe contrasens.

— O, Felix!

— Tata n-a pus capăt aventurii, continuă el, cu ochii ațintiți în gol. S-a însurat cu amanta lui. La 11 luni după moartea mamei. Kiera Tyler – ne-a luat până și numele. Nu ți se pare aiurea?

Lori îi simțea durerea în glas.

— Tocmai ea mi-a spus că donase toate lucrurile – ale mele și ale mamei – unui magazin de caritate. Și atunci mi-am pierdut cumpătul, continuă, cu ochii măriți.

Îi povesti apoi cum făcuse casa vraiște, distrugând totul în cale.

— Kiera m-a întrebat dacă mama ar fi mândră să vadă ce fel de om devenisem. Nu, n-ar fi fost mândră, adăugă și o privi pe Lori cu durere în ochi.

Voia să-l ia în brațe, dar își dădea seama că ar fi fost o greșeală.

— M-am trezit c-o iau de gât. Nici nu mai gândeam. O țintuiam de perete, strângând-o de beregată, ca să nu mai spună vreun cuvânt.

Privirea lui o susținea pe-a ei, de parcă și-ar fi dorit ca Lori să vadă – să afle de ce era el în stare.

— Aș fi omorât-o. Cred că aș fi făcut-o, continuă, cu glas tremurător și ochii în lacrimi. Tata s-a întors atunci acasă și a scăpat-o din mâinile mele. Dacă n-ar fi făcut-o…

Se opri, desprinzându-și privirea de la Lori. Și depănă apoi povestea, cu glas șoptit:

— A chemat poliția. Atunci, pe loc. Dar am plecat – m-am dus direct la aeroport. Credeam că paznicii mă vor opri din drum. Că nu mă vor lăsa să mă urc în avion. Dar n-au făcut-o. Nimeni nu m-a oprit. Așa am ajuns la bordul avionului spre Fiji.

— Felix…, murmură Lori, dar el clătină din cap.

— Mi-ai spus cu ceva timp în urmă că m-ai văzut primind un mesaj în sala de așteptare. Era de la tata. *După cele petrecute,* mi-a scris el, *trebuie să iau o hotărâre. Și o aleg pe ea, Felix. Pe ea. Va ocupa mereu un loc aparte în viața mea.*

Chipul i se contorsionă de durere și strânse din buze, în încercarea de a-și opri lacrimile.

Lori se întinse spre el și îl cuprinse în brațe, strângându-l la piept. Îl simți cum se înfioară în timp ce trase adânc aer în piept.

Când se întoarseră împreună în tabără, Daniel stătea cocoțat pe un trunchi de copac, cu un os de pește în gură.

— V-ați bucurat de vreo priveliște de vis? îi întrebă el.

— Las-o baltă, Daniel! îi răspunse Lori, sătulă de ironiile lui.

Sonny îi adormise în brațe și ea îl așeză cu grijă în coșuleț, fixând plasa de țânțari de jur împrejur.

Felix își luă masca, labele pentru înot și centura de lestare, dornic să intre cât mai repede în apă, căci marea era exact locul de care avea nevoie acum.

— Mi-a văzut careva cuțitul de scafandru? întrebă el.

Îl prindea de gleznă înainte să pornească la pescuit, fiindcă avea nevoie de acesta la uciderea și eviscerarea prăzii. Apoi, când se întorcea în tabără, îl înfigea în butucul unde pregăteau mâncarea, ca să fie la îndemâna tuturor.

Daniel se șterse la gură cu dosul palmei.

— L-am folosit mai devreme ca să curăț de coajă un fruct de mango. Ar trebui să fie la locul lui.

— Nu e.

— Uită-te și de jur împrejur!

— M-am uitat, răspunse Felix. Nu l-am găsit. Ești sigur că l-ai pus la loc?

— Firește, spuse Daniel și ridică din umeri. L-am spălat și l-am înfipt în butuc.

Aruncă apoi osul de pește în foc și porni să caute, șchiopătând, cuțitul prin împrejurimi. Nu reușise încă să-și scoată spinul din călcâi și rana începuse acum să supureze.

— Parcă l-a folosit și Lori, nu-i așa? spuse el, scrutând tabăra, fără tragere de inimă.

— Da, mai devreme. Dar l-am pus la loc.

Oare chiar așa făcuse? Îl înfipsese în butuc? Începuse să se îndoiască în ultima vreme de propriile acțiuni. Se simțea cumplit de obosită și cu greu reușea să se concentreze asupra unei activități, căci foamea îi crea mereu o stare de amețeală și ceață mentală.

— Nu pot să pescuiesc fără cuțitul de scafandru.

— Dar nu-ți ajunge harponul? întrebă Daniel, arcuindu-și o sprânceană.

— Harponul nu ucide întotdeauna prada, răspunse Felix și își încleștă maxilarul. Doar o străpunge. Nu pot să înot spre mal în timp ce peștele mi se zbate în vârful harponului. Și chiar de m-aș întoarce cu el, cu ce l-am eviscera? Cu o scoică ascuțită? Cu o piatră? Cu o bucată ruptă din avion?

Îl străfulgeră cu privirea pe Daniel și-și strânse mâinile în pumni.

— Te ajut eu să-l cauți, interveni Lori, vocea ei sunând fals binevoitoare.

Începu să caute pe lângă foc, unde preparau hrana, scormonind pământul din jur, sau printre cojile goale de nucă de cocos pe care le foloseau ca boluri pentru mâncare. Felix pășea și el prin tabără, cu o expresie încruntată pe chip. Ridica păturile și înjura de fiecare dată când căutările se dovedeau zadarnice. Daniel luă o creangă dintr-un maldăr de vreascuri și începu să scotocească printre tăciuni.

După câteva minute, răscoliseră toată tabăra – dar nici urmă de cuțit.

— Unde naiba e? murmură Felix, cu o privire întunecată.

Nimeni nu avea niciun răspuns.

După alte câteva clipe, își luă harponul și plecă din tabără. Lori îl urmări cu privirea cum intră în apă și dispare printre valuri.

— E cam nervos în dimineața asta, nu ți se pare? o întrebă Daniel.

Stătea atât de aproape de ea încât îi simțea căldura trupului și răsuflarea fetidă.

Cum nu-i răspunse la provocare, Daniel luă un băț și, punându-l la subraț, o anunță pe un ton vesel:

— Mă cheamă natura.

Când dispăru în junglă, Lori scrută împrejurimile, ca să se convingă că era singură. Mike se afla la postul de observație de pe creastă, Felix pescuia în mare, iar Daniel era în pădure. Avea câteva minute la dispoziție.

Porni glonț spre avion și se urcă în cală, de unde scoase afară bagajul lui Daniel. Se așeză pe vine și desfăcu fermoarul valizei scumpe de piele, simțind cum parfumul de after-shave se contopea cu un miros de mucegai și îmbâcseală. Își strecură mâna înăuntru și îi găsi portofelul, înțesat de bancnote și două carduri de credit.

Căldura era înăbușitoare, iar copacii păreau s-o strivească cu prezența lor. De undeva răzbătu strigătul înspăimântat al unei păsări. Inima îi bătea frenetic în timp ce continua să scotocească prin valiză, dând la o parte tricouri polo murdare de noroi și o pereche de pantofi din piele strălucitoare, cu care nu-l văzuse încălțat. Pe fundul valizei, îi găsi telefonul, complet descărcat, și niște căști într-o cutie rotundă. Descoperi apoi ceva delicat, înfășurat

într-o hârtie mătăsoasă. Desfăcând un colț al hârtiei, văzu țesătura de dantelă a unor chiloți tanga și breteluța fină a unui sutien.

— Nu cred că ți se potrivește.

Întoarse capul, speriată.

Dădu cu ochii de Daniel, care o privea, cu mâna dreaptă pe lângă corp și cu cea stângă la spate.

Dacă ar fi luat cuțitul – gândi ea, speriată –, nu l-ar fi ascuns în bagaj. Ci pe undeva în apropiere de tabără.

— Te invit să-l probezi. Deși…, spuse el, fixându-i pieptul cu privirea, cred că ai sânii mai mari decât soția mea.

Lăsă lenjeria intimă în valiză și se ridică în picioare.

— Căutai cuțitul, nu-i așa?

Lori era obișnuită să facă mereu pe placul oamenilor. Să fie amabilă, drăguță și politicoasă. Dar ce avusese de câștigat cu această atitudine? Trebuia să „muște" din cei din jur. Cu furie. Și foc.

— Unde naiba l-ai pus? îl întrebă, ridicându-și hotărâtă bărbia.

El o privea, ușor amuzat.

— Ce să fac cu el? Te-ai gândit la asta?

Cel care luase cuțitul avea un avantaj asupra celorlalți. Îi conferea putere.

— Dacă l-aș fi luat, crezi că l-aș fi lăsat la îndemâna oricui prin tabără? continuă Daniel, când ea nu răspunse. L-aș ține la mine, fără urmă de îndoială. L-aș avea acum la mine, adăugă, mișcându-și enervant sprâncenele.

Făcu un pas mai aproape și Lori simți un fior de gheață.

Ținea în continuare o mână la spate, apoi, cu un gest brusc, ridică ambele brațe în aer, iar ea tresări.

— Hai, percheziționează-mă! îi spuse, zâmbind.

Furia punea tot mai mult stăpânire pe ea. Era o furie aproape viscerală, pe care o percepea mult mai puternic decât teama.

— Mă consideri vulnerabilă, pentru că sunt singura femeie de pe insulă. Mă vezi ca pe o țintă ușoară pentru misoginismul tău sau pentru ce dracu' o fi în capul tău, ripostă ea. Dar habar n-ai cine sunt, Daniel, continuă, străfulgerându-l cu privirea. Te-aș sfătui să nu mă provoci.

Zâmbetul lui Daniel dispăru și fu înlocuit cu un rânjet disprețuitor.

— Iar eu te-aş sfătui să nu-mi mai scotocești prin bagaje, mârâi el, după care își dezveli dinții și mai făcu un pas.

Se înfruntară din priviri, într-o atmosferă tot mai încordată și mai apăsătoare. Apoi, Daniel se întoarse și se îndepărtă șchiopătând.

Și pe când Lori se pregătea să răsufle ușurată, el se răsuci din nou pe călcâie, cu fața spre ea:

— Știi pe cine n-ai acuzat, nu-i așa? Pe cel care a pilotat avionul, îi spuse, arătând cu mâna spre epava aeronavei. Pe cel care are deja mâinile pătate de sângele celor patru pasageri. Pe cel căruia te-ai grăbit să-i sari în ajutor ca să se debaraseze de cadavre. Așa că, înainte de a-ți arunca săgețile otrăvite spre *mine,* ce-ar fi să-l întrebi pe *el* despre cuțit? Eu exact asta am de gând să fac.

42
ÎN PREZENT | ERIN

Soarele n-a răsărit încă, dar mă aflu deja într-un port de pescari, privind cum un bărbat toarnă combustibil dintr-o canistră în rezervorul unei bărci cu motor. Un altul mai tânăr, îmbrăcat cu o vestă, ia o cheie de piulițe și o lovește de o parte metalică ascunsă, care probabil nu funcționează. Zgomotul spulberă tăcerea zorilor.

Urmează să mă urc în orice clipă la bordul bărcii de lemn și să pornesc spre insula încercuită cu pixul pe harta turistică a lui Mike Brass. În timp ce aștept, mănânc în grabă două brioșe luate ieri de la bufetul hotelului, ce par vechi și mult prea dulci. Beau apoi o sticlă de apă încălzită la soare.

Am ajuns ieri aici – pe o insulă ce poartă numele de Rannatua – și mi-am croit drum spre acest loc, un port tipic de pescari din Pacificul de Sud, ce pare mai degrabă un golf, cu câteva bărci de lemn ancorate la mal. O oră întreagă am încercat să conving doi localnici – pe Rega și pe fratele lui mai tânăr – să mă ducă cu barca lor de pescuit, contra cost, pe o insulă fără nume, marcată pe o hartă. A fost nevoie să port multe discuții de lămurire cu diverși localnici și de aproape toți dolarii americani pe care-i aveam la mine până să cădem la o înțelegere. Le-am spus că mă ocup de căutarea unei locații pentru un program educațional.

Se pare că era mult prea târziu ca să mai plecăm la drum, așa că am petrecut noaptea în casa de oaspeți a surorii lui Rega, dormind într-o cameră fără ventilator și plasă de țânțari – și fără urmă de alți oaspeți.

Îmi scot telefonul din buzunar. Pentru că începuse deja să se descarce, îl conectez la bateria externă și îl las să se încarce, în timp ce accesez Google Earth. Insula îmi apare imediat pe ecran, fiindcă se află în istoricul căutărilor mele recente. Privesc această limbă de pământ situată în partea sud-estică cea mai îndepărtată a Arhipelagului Fiji. Seamănă cu o amprentă digitală verde, pierdută în întinderea albastră a oceanului.

Măresc imaginea până când insula își dezvăluie relieful stâncos și verdeața luxuriantă. O fâșie de nisip alb

se îmbină cu apele turcoaz ale mării. Insula e străjuită de un recif de corali, învăluit în spuma albă a valurilor. Nu poartă vreun nume și se află în mijlocul oceanului, fără vreo altă limbă de pământ în apropiere.

— Gata! strigă Rega.

Stă în apă până în talie ca să susțină barca și îmi face semn să mă urc.

Îmi scot șlapii și pășesc prin apa caldă. Rega îmi ia rucsacul din mână, de parcă ar fi ușor ca un fulg, și îl pune în barcă. Mă urc și eu, fără pic de grație, și mă așez la pupă pe o bancă verde de lemn, cu vopseaua scorojită. Încerc să-mi ignor bătăile frenetice ale inimii. Totul o să fie bine.

Motorul începe să scoată fum când ne îndepărtăm de mal și pornim pe apele golfului. Arunc o privire spre clădirile ce se pierd în zare, dorindu-mi să fiu într-una dintre ele. Nu că nu aș iubi marea, dar îmi place mai mult când o privesc de pe plajă. Odată ce ocolim un promontoriu, vântul începe să bată mai tare, iar valurile clatină, amenințător, barca.

Tind să regret că am mâncat brioșele.

Concentrează-te asupra orizontului! aud, ca prin minune, glasul lui Lori. Și încerc să-i urmez sfatul, privind în zare. O adiere caldă și sărată îmi dezmiardă chipul, iar nodul din stomac îmi dispare.

Ar trebui să porți o vestă de salvare, adaugă Lori.

A fost mereu autoritară. Dar avea adesea dreptate.

Când simt că pot să vorbesc fără să vomit, le cer o vestă de salvare. Amândoi izbucnesc în râs și clatină din cap.

Mă uit peste bord, la apele învolburate, și mă țin strâns de marginea băncii.

În timp ce ne continuăm drumul, cei doi frați întind năvodul din spatele bărcii, pescuind de câteva ori doar pâlcuri de alge, iar mai târziu, un pește albastru, cu solzi irizați. Rega îl eviscerează în barcă și aruncă măruntaiele în apă. Privesc cum organele însângerate sunt purtate de valuri și gândul îmi zboară la rechinii din adâncuri.

E o greșeală ce fac, Lori? o întreb, în tăcere. *Ar fi trebuit oare să mă duc la poliție cu harta lui Mike Brass*?

De ce n-ai făcut-o?

Trebuie s-o văd cu ochii mei. Cunoști trăirile stârnite de o carte bună, ale cărei pagini te poartă într-o cu totul altă lume. Ai și ajuns în acele locuri pe aripile

imaginației, dar trupul refuză să se lase păcălit – știe că n-ai părăsit nicio clipă canapeaua. Așa m-am simțit și eu în acești doi ani – de parcă am repetat întregul scenariu, deși n-am părăsit niciodată canapeaua. Nu contează ce-mi spun toți ceilalți, Lori. Nu te-am văzut urcând la bordul avionului. N-am văzut epava eșuată. Nu ți-am văzut… cadavrul. Trebuie să văd toate astea. Am nevoie de un final.

Câteva ore mai târziu, încă pe mare, mă țin atât de strâns de marginea bărcii, că mi se albesc încheieturile, în timp ce motorul merge la ralanti și valurile se sparg mânioase de ambarcațiune, ridicându-mă de pe bancă și trântindu-mă apoi la loc.

Rega și fratele lui studiază o hartă pe un telefon. Încuviințează amândoi din cap, după care se întorc spre mine și mă întreabă:

— Asta e insula?

Îmi arată o fâșie de pământ la est de noi. Nori denși plutesc deasupra; pare cumplit de izolată. Plajele albe sunt uluitor de strălucitoare, străjuite de pâlcuri dese de copaci.

Habar n-am dacă cei doi frați au dreptate – dacă aceasta e insula de pe haita lui Mike Brass sau dacă pilotul a marcat locul corect –, dar e singura șansă pe care o am.

— Așa cred, le răspund.

Insula pare, la prima vedere, să aibă teren plat, dar zăresc apoi printre copaci, în partea de est, o ridicătură de pământ. În ultimele sale clipe de viață, prin ceața calmantelor, Mike Brass i-a pomenit lui Nathan de Lori, de o creastă de pe insulă, de un binoclu și de un accident. Îmi pare rău, i-a spus el.

Din locul în care ne aflăm, e greu să-mi fac o imagine de ansamblu, dar, uitându-mă la insulă, reușesc să disting o întindere stâncoasă ce se înalță deasupra copacilor. Oare aceasta e creasta despre care mi-a spus Nathan?

O privesc câteva clipe, printre zdruncinăturile valurilor. Mi-l imaginez pe Mike Brass stând acolo, cu binoclul la gât. Ceva s-a întâmplat pe insulă și trebuie să aflu ce anume.

43
ÎN TRECUT | LORI

Lori stătea la poalele crestei, trăgându-și sufletul. Aceasta se înălța printre copaci ca un braț stâncos, cu degete de piatră strânse într-un pumn ce amenința cerul. Se cățărase acolo doar o singură dată, căci urcușul devenea anevoios cu Sonny legat în *sling*.

În față, încă îl mai zărea pe Daniel. Șchiopăta în timp ce își croia drum printre ferigile dese, pline de pânze de păianjen, și folosea o creangă pe post de toiag. Broboane de sudoare i se prelingeau pe ceafă. Îi auzea răsuflarea întretăiată și zgomotul pașilor printre frunze și rădăcini de copaci.

Se uită la Sonny, care dormea cu obrăjorul lipit de pieptul ei și cu gurița întredeschisă. Îi sorbea din priviri pleoapele alungite ca niște migdale, genele tremurătoare și năsucul perfect. Apoi, porni din nou la drum, pe urmele lui Daniel.

Verdeața începea să se rărească pe măsură ce urcau cărarea îngustă și aproape neumblată care ducea spre vârful crestei.

— Daniel!

Îl prinse din urmă și-l apucă de cot.

El se răsuci spre ea, cu gura deschisă și răsuflarea sacadată, alb și tras la față.

— Poate că nu Mike a luat cuțitul. Știi asta, nu-i așa? Nu poți să-l acuzi din senin.

Văzuse că relația dintre cei doi bărbați devenea, cu fiecare zi care trecea, tot mai dificilă și mai încordată.

— Dar n-ai nicio problemă să mă acuzi pe mine, nu-i așa? îi ripostă și o străfulgera cu privirea.

Apoi se întoarse și porni din nou la drum printre crengile atârnânde ale unui copac. Acestea se dădură pentru o clipă la o parte, lăsându-l să treacă, după care se împletiră la loc în fața ei.

Voia să se întoarcă. Se simțea amețită de foame și își dorea, mai mult decât orice altceva, să stea la umbră cu Sonny, privindu-l cum se lumina la față când îi dădea să mănânce feliuțe dulci și cărnoase de mango. Dar nu putea să se întoarcă. Văzuse în privirea lui Daniel un licăr

amenințător și sălbatic și nu putea să-l lase pe Mike să-l înfrunte singur. Dacă unul dintre ei avea cuțitul…

Lori continua să urce povârnișul abrupt. O ardeau gambele și umerii i se încordau sub greutatea lui Sonny.

Când ajunse în vârf, o adiere blândă de vânt îi dezmierdă chipul. Era o adevărată binecuvântare să scape de atmosfera umedă și înăbușitoare din junglă. Zumzetul insectelor, apropierea copacilor, foșnetul pădurii – toate păreau cumplit de apăsătoare.

Vârful crestei era cel mai înalt punct de pe insulă și oferea o vedere panoramică asupra oceanului. Scrută împrejurimile, căutându-l pe Mike. Stânca pe care stătea de obicei era goală. Daniel se îndreptă apoi spre nordul crestei, cu ochii în pământ. Și se opri.

Mike stătea întins pe spate, cu mâinile pe piept și gleznele încrucișate. Șapca de căpitan îi proteja chipul de soare.

Umbra lui Daniel căzu asupra lui Mike. Ridică un picior și, atingând cu un deget cozorocul șepcii, i-o zbură celuilalt bărbat de pe față, făcând-o să aterizeze între două stânci.

Mike se ridică în genunchi, adus de umeri, și își protejă ochii cu mâinile. Se uită când la Daniel, când la Lori, cu o expresie încruntată și nedumerită pe chip, de parcă nu știa de unde să-i ia.

— Îți faci bine treaba, n-am ce zice, mormăi Daniel.

Lori simțea și ea o umbră de dezamăgire. Mike ar fi trebuit să-și ia rolul în serios – avea o responsabilitate față de ei.

— Ce căutați aici? îi întrebă el, ridicându-se în picioare, cu mâna în creștetul capului, de parcă își căuta șapca.

Barba albă, ce-i acoperea acum maxilarul, și pungile de sub ochi îl făceau să pară mult mai bătrân.

— Nu mai găsim cuțitul de scafandru, spuse Daniel.

— Nu e la mine, dacă pentru asta ați venit.

— Ai răspuns cam repede, îi ripostă Daniel și își arcui o sprânceană.

— Am vrut doar să te întrebăm dacă nu l-ai văzut cumva, interveni Lori. Dacă l-ai folosit de dimineață.

— Nu e la mine, îi răspunse, țintuind-o cu privirea.

— Nu vrei să-i scotocești prin geantă? o întrebă Daniel.

— Dacă spune că nu e la el, atunci așa e, îi răspunse, pe un ton ferm, căci avea încredere în Mike.

— Dar dacă-ți spun că nici eu nu-l am?

Lori se îndepărtă de amândoi și se opri la câțiva pași de marginea crestei, dar păstrând o distanță sigură față de aceasta, pentru a nu cădea. Își depărtă apoi picioarele, își puse un braț în jurul lui Sonny și privi în zare. De la înălțime, vedea reciful de corali în toată splendoarea sa, scăldat în diverse nuanțe de albastru. Și, dincolo de el, în apele întunecate și adânci, zări silueta lui Felix.

Daniel se apropie șchiopătând de ea, cu binoclul la gât. Briza îi purta mirosul acru de nădușeală.

— E cam departe, nu? spuse el în timp ce scruta golful. Plutește ca resturile unei epave.

Lori păstră tăcerea.

— Dar n-ar fi rău să-l vedem cum înoată, străduindu-se măcar să prindă ceva.

— Dacă vrei să prinzi ceva, nu urmărești prada. Găsești o poziție și stai la pândă.

— Se pare că ai devenit expertă în pescuitul cu harponul.

Pentru că nu-i răspunse, Daniel își îndreptă atenția spre Mike.

— Și ce faci toată ziua aici, căpitane?

— Știi foarte bine. Stau de pază.

— Nu părea s-o faci când am venit noi.

— Mi-am luat o pauză, îi răspunse, cu indiferență în glas.

— Câte bărci ai văzut trecând? îl întrebă, cu binoclul încă la ochi.

— Niciuna.

— Și avioane?

— Niciunul.

— Elicoptere?

— Nimic.

— Mi se pare ciudat, spuse apoi, lăsând binoclul și întorcându-se spre Mike. Suntem aici cam de vreo lună, nu-i așa? Și n-ai văzut nici măcar vreo barcă în depărtare?

— Suntem în mijlocul oceanului. Insula s-ar putea să fie printre cele mai îndepărtate din arhipelag. Nu există canale navigabile aici. Nu e de mirare, așadar, că…

— Dar poate că nu ne spui. Le lași pur și simplu să treacă. Ții în rucsac luminile de semnalizare, ca să n-

avem nicio șansă să plecăm de pe insulă. Poate că nu ești mulțumit că ai omorât doar jumătate dintre pasageri.

Se așternu tăcerea. O pasăre țâșni printre copacii de la poalele crestei, cu aripile scăldate în lumina soarelui. Pluti câteva clipe, apoi dispăru în hăul de dedesubt. Mike profită de ocazie și își încleșta mâna pe cureaua binoclului, strângând-o ca pe un laț în jurul gâtului lui Daniel. Acesta făcu un pas în spate, spre Lori, spre marginea crestei.

Lori țipă înspăimântată și șocată de mânia care se citea pe chipul lui Mike. Daniel stătea cu călcâiele exact pe marginea hăului, dându-și ochii peste cap. Își duse mâinile la gât și încercă să smulgă cureaua binoclului din strânsoarea lui Mike, dar pilotul o ținea ca într-un pumn de fier.

— Patru oameni au murit din cauza acțiunilor și deciziilor mele, spuse el, printre dinți, abia mișcându-și buzele. Patru oameni, care, spre deosebire de tine, Daniel, ar fi meritat cu adevărat să trăiască. Dar uite că ai scăpat cu viață! Ca și mine. Și încă respirăm amândoi.

Bărbatul trăgea cu mâinile de curea și încerca să-i slăbească strânsoarea, însă toate eforturile erau în zadar.

— De ce tu? De ce meriți să trăiești?

Lori nu se clintea din loc. Voia să se îndepărteze de marginea crestei și de cei doi, dar stătea încremenită, de parcă un singur gest sau un singur cuvânt ar fi fost de ajuns să încline balanța unui echilibru și așa fragil.

— Spune-mi…, continuă Mike, pe un ton care-i trăda curiozitatea. De ce *meriți* să trăiești?

Daniel scoase un horcăit, devenind roșu la față.

— Soția…, îngăimă el.

— Soția? repetă Mike. Ești însurat, carevasăzică. Și ăsta e un motiv ca să trăiești? Și eu sunt însurat. Dar știi ceva? Eu și nevastă-mea nu mai vorbim. Nici măcar nu mai dormim în aceeași cameră. Suntem doi străini care locuiesc în aceeași casă. S-a ales prafu' de căsnicia noastră. Soția te iubește?

Daniel dădu ușor din cap.

— Atunci e o proastă. Cu ce treburi mergeai în Lomaji? îl întrebă apoi, printre dinți.

Celălalt bărbat clătină scurt din cap.

— Răspunde-mi!

— Afaceri, îngăimă el.

— Oportunități de dezvoltare, continuă Mike, făcând o pauză. E adevărat?

Daniel scoase un sunet ce părea să semene cu un „da”.

Pilotul scutură, dezamăgit, din cap.

— Îi cunosc pe proprietarii complexului turistic. Sunt singurii care au obținut, după o luptă de șase ani, permisiunea de a construi câteva căsuțe de vacanță. Dar nu se pot extinde. Te întreb, așadar, încă o dată, insistă el, apropiindu-și fața de cea a lui Daniel. Ce căutai pe insulă?

Acesta se făcu și mai roșu la față.

Lori nu-l văzuse niciodată pe Mike atât de mânios. Ochii îi clocoteau practic de furie.

— Mike, te rog…, începu ea și făcu un pas înainte.

Daniel întinse deodată mâna și o apucă de încheietură, trăgând-o spre el.

Scoase un strigăt de durere.

Trezit din somn, Sonny începu să plângă.

— Gata, gata! îi șopti ea, cu glasul înspăimântat.

Mike își mută, șovăitor, privirea de la Daniel la Lori. Broboane de sudoare îi brăzdau fruntea.

Vântul bătea deasupra crestei, amintindu-i de hăul ce li se întindea la picioare. O singură mișcare – și gestul le-ar fi putut fi fatal.

— Încetați! îi rugă pe amândoi.

Niciunul nu se clinti.

Nu, nu așa! *Nu se poate sfârși așa*! *Nu cu Sonny în brațe*! *O, Doamne, nu cu Sonny*!

Simțea cum pământul îi fuge de sub picioare. Genunchii amenințau s-o trădeze în curând, iar capul i se învârtea amețitor. Totul se rotea de jur împrejur. Daniel o trase și mai aproape, respirând sacadat. Și, în timp ce vederea i se înnegura, simți sub picioare marginea crestei care se afla la doar câțiva centimetri depărtare și, dincolo de ea, nu văzu nimic altceva decât un cimitir de stânci zimțate.

44
ÎN PREZENT | ERIN

Asta e insula, Lori? Am ajuns unde trebuie?

Rega stă aplecat peste marginea bărcii, cu tricoul pătat de sudoare, și arată cu mâna spre reciful de corali. Aflat la cârmă, fratele lui navighează cu grijă, având pe chip o expresie încruntată și încordată. Păstrez tăcerea, fiindcă îmi dau prea bine seama că ar fi un adevărat dezastru să naufragiem pe o insulă atât de izolată ca asta.

Mă uit din nou la telefon. N-are semnal.

Rega oprește motorul bărcii. El și fratele său iau două vâsle de lemn și încep să vâslească spre mal. Înaintăm lent prin căldura dogoritoare, dar ajungem, în cele din urmă, la țărm.

Îi întreb dacă au mai fost vreodată pe insulă, dar amândoi clatină din cap.

— Sunt atâtea insule, îmi răspunde Rega.

Sare în apa puțin adâncă, îndreptând botul bărcii spre mal. Apoi îmi întinde o mână ca să cobor.

Fiori reci de spaimă mă fac să încremenesc. Nu vreau să cobor. Nu vreau să pun piciorul pe insulă. Dacă am greșit locul? Dacă, după atâta drum, am greșit insula? Dar dacă am ajuns unde trebuie? Dacă voi găsi ceva ce nu vreau să văd?

— Hai, coboară! strigă nerăbdător Rega, în timp ce barca se clatină pe valuri.

Îmi simt picioarele vlăguite și șovăitoare când mă îndrept spre marginea ambarcațiunii. Îi dau rucsacul și sar în apă, udându-mi pantalonii scurți. Pornesc, cu pași împleticiți, spre mal, unde Rega îmi dă rucsacul înapoi. Apoi, schimbă o privire cu fratele său.

Privesc insula, cu inima zbătându-mi-se în piept.

Jungla pare un zid impenetrabil de verdeață. Malul e presărat cu frunze cafenii de palmier, coji de nuci de cocos și alte resturi de vegetație. Nu văd urme de pași, nici epava vreunui avion și nici vreun indiciu care să-mi sugereze că cineva a pus vreodată piciorul pe insulă.

— Patru ore, da? spune Rega, uitându-se la ceas. Trebuie să pornim spre Rannatua înainte să se întunece.

Sunt de acord, pentru că n-am de ales. Dacă drumul s-a dovedit o adevărată provocare ziua în amiaza mare, îmi imaginez că noaptea e de-a dreptul imposibil.

Cei doi frați se îndreaptă spre liziera junglei, unde se așază la umbră, iar unul dintre ei scoate din geantă o sticlă cu un lichid tulbure, cel mai probabil *kava*[12]. Mă rog să nu bea prea mult. Trebuie să plecăm de aici în siguranță.

Apoi, un alt gând îmi trece, fulgerător, prin minte: *Oare pot să am încredere în ei*? Sunt vânjoși și bine făcuți. Își spun ceva unul altuia, se uită spre mine și izbucnesc în râs. Nu știu dacă imaginația îmi joacă feste sau nu, dar mi se pare că ei îmi simt nesiguranța și asta înclină ușor balanța puterii în favoarea lor.

Îmi dau seama că nimeni nu știe unde sunt.

Așa te-ai simțit și tu, captivă printre străini pe o insulă complet pustie?

Aruncându-le o ultimă privire, încep să străbat plaja, în timp ce inima îmi bate frenetic în piept.

Căldura e chinuitoare, iar nisipul încins îmi arde picioarele, în timp ce marginile ascuțite ale scoicilor mă zgârie fără milă. Mă opresc și îmi pun șlapii. Merg mai departe, spre creasta stâncoasă. În scurt timp, ajung la poalele crestei, unde bolovani se pierd în apă. Ferindu-mi ochii de soare, îmi înalț privirea spre vârf. Urcușul pare să străbată inima junglei, printre stânci și arbuști.

Cuvintele lui Nathan îmi răsună din nou în minte: *N-a fost un accident.*

Încep să urc, printre stânci, agățându-mă de ferigile ce se ivesc printre crăpăturile bolovanilor. Nu sunt alpinistă de profesie și se vede. Gâfâi, aproape fără suflare, în timp ce îmi croiesc drum printr-un pâlc des de copaci, atentă la insectele ce se pot perinda prin aceste locuri.

Aerul pare tot mai greu de respirat din cauza miresmelor vegetale sufocante. Îmi continui drumul, dând crengile la o parte din cale.

Urcușul e anevoios și, când ajung în cele din urmă în vârf, gâfâi, cu răsuflarea întretăiată, udă leoarcă de nădușeală.

Sus, în vârf, găsesc un luminiș, modelat parcă anume ca o culme plată a crestei. Las jos rucsacul și, punându-mi mâinile în șolduri, privesc insula ce mi se întinde la picioare. În vest, o pădure de mangrove se întinde până la

apele oceanului, făcând plaja impracticabilă, dar poți străbate cu piciorul restul insulei.

Mă răsucesc din nou, ceva mai încet de această dată, dar nu văd nici urmă de avion. Nimic altceva – doar copaci, nisip, oceanul și cerul.

Simt un spasm însoțit de durere în spatele ochilor și îmi dau jos ochelarii de soare, frecându-mi ceafa cu mâna. Mă uit de jur împrejur și caut cu disperare un indiciu care să-mi spună că am ajuns unde trebuie. O frunză pârjolită de soare se rotește în bătaia vântului; o muscă bâzâie la umbra unei stânci. Dar nimic altceva. Vântul și vremea au șters de mult orice urmă de pași.

Privind spre vegetația deasă a junglei, mă întreb ce se ascunde dincolo de frunzișul compact al copacilor. Epava unui avion? Cadavre? Mă înfior dintr-odată.

Poate că am făcut o greșeală. Sunt sute de insule și insulițe nelocuite în Fiji. De unde să știu dacă mă aflu unde trebuie? Mi-am cheltuit ultimele economii ca să ajung aici – dar s-ar putea să mă fi înșelat. Dacă harta lui Mike m-a purtat pe o pistă falsă? Dacă cei doi frați au greșit insula?

Surprind o mișcare cu coada ochiului. Îl văd pe Rega îndreptându-se spre barcă. Se apleacă și trage de sfoara ce ancorează ambarcațiunea. Îl privesc un timp, încremenită de spaimă. *Dacă ar pleca*? *Dacă s-ar urca cu fratele lui în barcă și și-ar lua amândoi tălpășița*?

Aș rămâne izolată aici.

Pierdută pentru totdeauna.

Și, în ciuda căldurii înăbușitoare, simt un fior pe șira spinării.

Am senzația că pământul mi se clatină sub picioare, corpul meu încercând să se adapteze pe uscat, după ore întregi petrecute pe apă. Stau prea aproape, îmi spun, apoi mă îndepărtez de marginea crestei.

Privirea îmi cade atunci pe ceva auriu ce strălucește pe sub o stâncă.

Mă apropii și mă așez pe vine.

E un șnur auriu prins de-a lungul unui material. Îl apuc cu degetele și îl trag afară.

Țin în mână o șapcă, albă cândva, cu un cozoroc bleumarin. Deranjate, insectele de sub ea încep să mișune de jur împrejur. Pe o parte, văd o emblemă aurie, ce simbolizează niște aripi. E murdară de noroi și ruptă la spate, dar o recunosc imediat: o șapcă de pilot.

Un val de adrenalină pune stăpânire pe mine – am ajuns unde trebuie.

Au fost aici.

Lori a fost aici.

45
ÎN TRECUT | LORI

Lori simțea cum îi zvâcnește sângele în urechi în timp ce stătea cu spatele spre marginea crestei. Daniel o ținea încă de mână, zdrobindu-i încheietura în strânsoarea-i de menghină. Cu brațul liber, Lori îl proteja pe Sonny, care continua să țipe.

În spatele ei, hăul se căsca amenințător – un abis ce avea să lase loc stâncilor și pământului. Peste care avea să se aștearne apoi tăcerea.

Nu Sonny! *Nu Sonny*! *Nu Sonny*! Repeta cuvintele în gând ca pe o mantră. O rugăciune. *E doar un prunc.*

Mike strânse și mai tare cureaua binoclului la gâtul lui Daniel.

O citea în ochii pilotului. O știa prea bine. Dacă Daniel avea să cadă, urmă să-i tragă și pe ceilalți după el.

Transpirația îi udă maioul, broboanele de sudoare prelingându-i-se pe picioare, în spatele genunchilor. Ochii îi înotau în lacrimi. Spaima devenea amețitoare, aproape paralizantă.

Începu să fredoneze o melodie. Un cântec de leagăn – cu glas vlăguit și nesigur la început. Apoi, treptat, sunetele i se revărsară de pe buze tot mai puternice și mai răsunătoare.

Erau liniștitoare.

Sonny încetă să mai plângă, privind-o cu ochi scânteietori. Pe marginea crestei, acordurile melodiei îi învăluiau în falduri de speranță și le aminteau că încă aveau o latură umană. Asta face muzica.

Mike clipi iute, dându-și seama, parcă, deodată, cine era și unde se afla.

Lori continuă să fredoneze cântecul de leagăn, cu ritmul său când mai iute, când mai domol.

Mike slăbi ușor strânsoarea curelei. Și îi dădu apoi drumul.

Daniel căzu în genunchi, cu mâinile la gât, după care, scoțându-și binoclul, își frecă urmele roșii lăsate de curea.

Eliberată din mâna lui, Lori se îndepărtă de marginea crestei și răsuflă ușurată. Cuprinzându-l cu

ambele brațe pe Sonny, îl sărută în creștetul capului, și-i șopti cu glas duios:

— Gata, gata! S-a terminat!

— Ești nebun de legat! strigă Daniel.

Stătea în continuare în genunchi. Se ridică după aceea, șovăitor, în picioare și porni șchiopătând pe creastă. Se făcu nevăzut în junglă, printre mormăieli și înjurături.

— Te simți bine? o întrebă Mike. Îmi pare rău, nespus de rău… Nu știu ce s-a întâmplat…

Se opri, lăsând cuvintele suspendate în aer. Era roșu la față și avea nasul brăzdat de vase capilare sparte. Își pierduse șapca de pilot, iar părul alb îi era năclăit și lipit de scalp.

— Nimic din toate astea nu e bine, îi răspunse ea, cu hainele ude de nădușeală și lipite de trup.

— Crede-mă, Lori! Regret cele întâmplate. N-am vrut niciodată să vă pun în pericol pe tine și pe Sonny. N-ar fi trebuit să mă las dominat de furie, îi spuse, cu capul în pământ, evident stânjenit.

Simțise o schimbare în relația dintre Daniel și Mike în ultimele zile, o încordare tot mai pregnantă, pe care nu reușise totuși s-o definească.

Își aminti rânjetul batjocoritor al lui Daniel și mânia din ochii lui Mike. Și găsi cuvântul ce-i scăpase până atunci.

Sălbăticie.

Lori începu să coboare creasta, croindu-și drum printre desișuri, când auzi că o strigă Mike.

Nu se opri. Voia să se întoarcă pe plajă. Să-l aștepte pe Felix pe mal. Poate aveau să reușească să dispară, împreună cu Sonny, în refugiul de la pârâu – poate chiar să doarmă acolo în seara aceea. Ar putea lua cu ei păturile și coșulețul lui Sonny. Dacă nu avea să plouă, aveau să se descurce.

Se aplecă pe sub crengile atârnânde ale unui copac ca să dea la o parte frunzele.

— Lori! o strigă din nou Mike, mai tare de această dată, pe un ton imperios, ce-o făcu să ezite. Felix a pățit ceva! Cuvintele îi înghețară sângele în vine.

Luă binoclul de la Mike și-l duse la ochi. Mâinile îi tremurau.

Începu să scruteze golful, căutându-i silueta prin apă.

Nu vedea decât întinderea nețărmurită de albastru.

Briza sărată a mării bătea nepăsătoare pe creastă. Sonny era tăcut acum, ca și cum conflictul de mai devreme îl secătuise de vlagă.

Zări silueta întunecată a lui Felix prin lentilele binoclului. Se afla în larg, dincolo de recif, exact în același loc unde îl văzuse cu ceva timp în urmă.

— Nu se mișcă, spuse Mike.

Din cauza spaimei i se puse un nod în gât. Clipi de câteva ori. Și încercă să-și concentreze privirea.

Îi vedea clar silueta prin lentilele binoclului. Plutea cu fața în jos și membrele depărtate ca o stea de mare.

Părea atât de mic în întinderea nemărginită a oceanului.

Pulsul începu să-i zvâcnească în urechi, dar ea își spuse că el pândea, poate, ceva în adâncuri, vreun pește pe care voia să-l prindă.

— Nu mai are harponul, spuse Mike.

Privi apa cu atenție, simțind că o dureau ochii de cât se concentra. Stomacul i se întoarse pe dos. Mike avea dreptate.

Felix înota mereu cu harponul în mână și înainta prin apă cu ajutorul labelor de înot.

Începu să tremure toată. Se chinuia să țină binoclul nemișcat la ochi. Apa din preajma lui Felix părea neagră precum cerneala.

— O, Doamne! murmură ea, simțind fiori de gheață pe șira spinării.

În jurul lui era numai sânge.

46
ÎN PREZENT | ERIN

Cu șapca de pilot în mână, mă hotărăsc să plec de pe creastă. N-am ce să găsesc aici – doar praf și stânci bătute de soare și de vânt. Nu aici se află răspunsurile pe care le caut.

Cobor panta, alunecând stângace cu șlapii în picioare. Pământul și frunzele putrede mi se agață de tălpi și fac coborâșul și mai anevoios. Vegetația junglei este stufoasă și, din cauza atmosferei umede, aerul devine greu de respirat. Nu-mi aduc aminte pe unde am venit, dar vuietul îndepărtat al valurilor mă călăuzește în direcția corectă.

Imediat cum terenul devine mai plat, iuțesc pasul. Îmi croiesc drum printre copaci, dornică să găsesc epava avionului. Trec pe lângă un pârâu din mijlocul insulei, cu ape limpezi și adânci, iar mai târziu întâlnesc în cale arbori de mango și bananieri. Mă uit mereu de jur împrejur, în speranța că voi zări vreo urmă de viață – gunoaie, scrum sau vreun pantof pierdut –, dar insula refuză să-și dezvăluie secretele.

După vreo oră și ceva de căutări, sunt leoarcă de transpirație, iar partea din cauciuc a șlapilor îmi provoacă bășicuțe printre degete. Aș vrea să fi lăsat rucsacul în barcă, deoarece îmi lovește spatele în timpul mersului, afectându-mi coloana.

— Haide! murmur în jungla pustie. Avionul trebuie să fie pe undeva pe aici.

Hainele mi se lipesc de trupul transpirat. Mă uit mereu la ceas, căci timpul mi se scurge printre degete. Jungla e atât de deasă, că doar câteva firicele de lumină o străpung. Ai senzația că mirosul de mucegai și pământ reavăn din aer rămâne captiv printre copaci. Prea multe locuri întunecate, prea multe umbre ce-și schimbă forma! Uneori, câte o rază de soare răzbate, orbitoare, prin bolta de verdeață.

Încep să-mi pierd speranța. Străbat aceeași întindere de plajă, presărată deja cu urmele pașilor mei, și ajung la marginea unei păduri de mangrove, uitându-mă cu atenție în jur. Mă opresc, într-un final, cu răsuflarea întretăiată.

Scot sticla de apă din rucsac și o beau pe jumătate. Îmi șterg cu tricoul sudoarea de pe față, apoi mă uit la ceas. Mai am doar o oră la dispoziție.

Barca e ancorată în celălalt capăt al insulei și, dacă vreau s-o prind la timp, trebuie să pornesc la drum – fără întârziere. Dacă o iau pe plajă, ajung direct acolo. Șapca de pilot se află în siguranță în rucsac. E o dovadă incontestabilă. Odată întoarsă pe insula principală, o voi preda autorităților – după aceea e treaba lor să-și desfășoare ancheta.

Dar trebuie să văd epava avionului. Trebuie să știu dacă…

Mă aventurez din nou în adâncul junglei. Nu știu dacă am explorat deja această parte a insulei. Aerul pare și mai greu de respirat, din cauza miresmelor vegetale. Îmi croiesc cu greu drum printre crengile copacilor și ferigile dese. Mă împiedic deodată de ceva tare și, sub povara rucsacului, cad în genunchi, în noroi.

O rădăcină de copac, îmi dau seama, privind la ciotul de lemn, închis la culoare. Seamănă cu un pumn de fier încleștat pe laba unui picior. Nu-i nimic, îmi spun în gând, ridicându-mă, ușor împleticită, în picioare, fiindcă impactul căzăturii m-a lăsat aproape fără suflare. Îmi șterg murdăria de pe genunchi. O dâră de sânge mi se prelinge pe fluierul piciorului, în locul unde m-am lovit de pământ.

Când ridic privirea, mi se pare că văd o deschizătură printre copaci, unde pătrunde lumina. Apoi, îmi dau seama că nu e lumină – e ceva deschis la culoare în tot acest ocean de verde.

Mă apropii cu pași nesiguri, scrutând împrejurimile presărate cu frunze putrede, copaci cu trunchiurile contorsionate ca niște monștri și puieți firavi. Mă strecor printre crengile acoperite cu mușchi și încremenesc deodată.

Dau cu ochii de fuzelajul alb al unui avion.

Îmi duc mâinile la gură, cu răsuflarea întretăiată.

Am văzut de nenumărate ori fotografiile avionului, care era marcat la mijloc de o linie roșie, dar priveliștea acestui monstru de metal, țintuit în junglă, mă lasă acum fără suflare. E sufocat de liane groase, înfășurate în jurul aripilor, și invadat de tulpini și crengi de copaci. Cum ușa

e larg deschisă, vegetația junglei și-a croit drum, cotropindu-i spațiul cu liane și ramuri încâlcite de copaci.

Tabloul înspăimântător are impactul unei lovituri în stomac. Mă aplec și-mi cuprind mijlocul cu mâinile.

Ai fost în avionul ăsta!

Încerc să trag aer în piept. Încet, încet. Să respir.

În apropiere, văd patru butuci așezați de jur împrejurul unui cerc de pietre și împresurați de puieți. Lângă ei se află un maldăr de lemne ude și înnegrite de vreme. De un copac atârnă o bucată de cauciuc, de care e prinsă o fâșie galbenă de plastic. Un adăpost încropit?

Mă apropii încet de avion, dând la o parte un arbust înalt până la umeri, cu frunze ca niște lame de cuțit. Jungla geme de insecte nevăzute, al căror zumzet se combină cu zvâcnetul sângelui din urechile mele.

Când ajung la intrare, încremenesc. Podeaua avionului e acoperită de mizerie și frunze putrede, printre care mișună insecte. Mi se face părul măciucă. Simt un miros fetid și respingător – duhoarea morții.

47
ÎN TRECUT | LORI

Lori fugea cu sufletul la gură. Prin nisipul fierbinte. Cu răsuflarea întretăiată. Și Sonny lipit de pieptul ei.

În față, Mike alerga spre apă, dând din coate, în timp ce cămașa îi flutura în vânt.

— Ce s-a întâmplat? strigă Daniel, care întreținea un foc de semnalizare pe plajă. O barcă? Ați văzut vreo barcă?

Mike aruncă binoclul pe mal și se aruncă în apă fără să se mai dezbrace de haine.

Lori se opri pe plajă, cu inima zbătându-i-se în piept și cu brațele în jurul lui Sonny, care era uluit de zdruncinăturile alergării. Ea luă binoclul de pe jos, suflă nisipul de pe lentile și-l duse la ochi.

— Ce naiba s-a întâmplat? o întrebă Daniel, ajungând-o din urmă.

— Felix… Nu se mișcă din loc… Plutește inert… E sânge în jur…

— Poftim? Lasă-mă să văd și eu! îi spuse el, luând binoclul și lipindu-l de chipul său ars de soare. Sângele ar putea proveni de la vreun pește. Da, da. Poartă centura cu el, nu-i așa? După ce-i străpunge cu harponul, îi agață în cârligele prinse de centură. Asta ar putea fi.

Lori își dorea cu ardoare să creadă că sângele provenea de la vreun pește rănit.

După câteva minute îndelungate, Mike începu să înoate mai încet. Cu mișcări anevoioase și răsuflarea întretăiată. Lovea apa cu brațele și scotea capul la suprafață ca să respire. Căldura nimicitoare a soarelui, zvâcnetul sângelui în urechi, bătăile frenetice ale inimii, obrazul lui Sonny lipit de pieptul ei – toate păreau să devină aproape viscerale.

Lori luă din nou binoclul când Mike ajunse la Felix. Acesta plutea în continuare inert, fără să-și ridice capul din apă. Încercă să se oprească din tremurat ca să țină binoclul nemișcat la ochi. Îl pierdu pentru o clipă din vizor, scrutând întinderea oceanului până îl văzu din nou. Apoi, îl zări pe Mike cum înoată spre mal, trăgându-l pe Felix după el, cu fața în jos.

— Întoarce-l! Nu poate să respire!

— Ce se întâmplă? întrebă Daniel.

— Mike îl aduce la mal. Dar Felix nu se mișcă, stă cu fața în jos.

Pilotul făcea eforturi covârșitoare ca să înoate. Își ținea gura larg deschisă și lovea apa cu un braț, trăgându-l pe Felix.

Lori se plimba de colo-colo pe plajă, udă de nădușeală. Timpul parcă se târa cu o lentoare cruntă. Ea vedea doar valurile care spălau malul și auzea vocea lui Daniel la umărul ei. După câteva minute, îl văzu pe Mike dându-i drumul lui Felix. Valurile îl întoarseră într-o parte și-i dezvăluiră un tablou grotesc – avea trupul spintecat la mijloc, iar sângele i se prelingea în șuvoaie, în apă.

Își scoase binoclul de la gât și îl aruncă în nisip.

— Ține-l!

Își desfăcu *sling*-ul și i-l dădu pe Sonny lui Daniel.

El se retrase un pas, cu mâinile în aer.

— Nu pot să…

— Ține-l! repetă, cu glas ferm.

Nu-i plăcea să-l lase pe Sonny în mâinile murdare ale lui Daniel, dar n-avea încotro. Se aruncă în apă și porni în larg. Nu era o bună înotătoare – avea mișcările ineficiente și inegale, iar hainele îi îngreunau înaintarea. Dar continua să înoate, gâfâind, disperată să ajungă la ei.

Mike începu să-l tragă din nou pe Felix după el și-l apropie de mal. Stătea tot cu fața în apă.

— Ridică-i capul! strigă ea, simțind că o ustură ochii de la apa sărată. Ridică-i naibii capu' odată! Nu poate să respire!

Dar știa.

O știa prea bine.

— Felix! strigă ea. Felix!

Străbătea valurile, venindu-le în întâmpinare. Mike se lupta să-și tragă sufletul.

— E prea târziu, Lori, îi spuse, cu răsuflarea întretăiată.

— Nu… nu…

Ea înotă spre Felix, îi luă capul în mâini și îi văzu ochii deschiși prin masca de scafandru. Trebuia să i-o scoată – nu avea cum să respire, trebuia să-l ajute, trebuia să…

— Hai să-l aducem la mal!

Mike îl târî pe ultimii metri spre țărm.

Un șuvoi de sânge înroși apa.

Pilotul îl trase pe Felix pe plajă și-l întinse pe spate.

Lori ieși la mal, cu pași împleticiți, și se prăbuși în genunchi lângă el.

— Felix…

Îl privi din cap până în picioare, poposind cu ochii asupra trupului sfâșiat. Rana deschisă îi scotea la iveală organele interne. Avea încă centura prinsă de mijloc. De un cârlig era agățat un cap de pește. Fără corp.

Știa ce se întâmplase. Cu toții știau.

Mike vorbea în spatele ei. Surprinse cuvintele: *Un rechin-tigru. Atras de pește, nu de Felix. A simțit de departe miros de sânge.* Vorbele i se pierdură apoi printre scâncetele lui Sonny, care se agita în brațele lui Daniel.

Sângele se prelingea din rana lui Felix în nisipul ud. Zăcea cu picioarele depărtate, purtând încă labele de înot. Îi scoase cu grijă masca de scafandru, ce-i lăsase pe față urme adânci și roșii. Își lipi chipul de al lui și îi sărută buzele reci, obrajii și fruntea, simțind gustul sării și al mării.

— Trezește-te! îi șopti ea. Te rog…

Viața nu mi-a mai oferit de mult ceva în dar, îi spusese el cândva.

Nu… nu… nu…

Îi cuprinse chipul în căușul palmelor și-i simți atingerea catifelată a bărbii. Îi mângâie tâmplele cu degetele.

— Te implor, Felix! Eu și Sonny avem nevoie de tine.

Durerea din piept devenea tot mai nimicitoare și amenința s-o sufoce.

Soarele ardea dogoritor, iar valurile mării se spărgeau nepăsătoare de mal.

Simți atingerea unei mâini umede pe umăr.

— S-a dus, Lori, îi spuse Mike.

Îi dădu mâna la o parte și se ridică în picioare. Voia să se urce pe creastă și să se arunce în hău. Sau… să înoate în larg, departe de insula asta blestemată, lăsându-se pradă curenților și rechinilor.

Nu putea să rămână aici. Nu fără Felix. Se năpusti spre mare. Se împiedica la tot pasul, cădea și se ridica. Hainele ei ude erau pline de nisip.

În urma ei, un plânset răzbătu prin negura minții.

Întoarce-te! *Sonny are nevoie de tine*.

Încetini, șovăitoare.

O să reușești, Lori! *Ești puternică.*

Începu să tremure ca varga. Era oare vocea lui Erin?

Nu mai ai mult de așteptat. Vin spre tine. O să te găsesc.

Se răsuci pe călcâie, dezorientată. Distrusă.

Nici urmă de Erin.

Trupul însângerat al lui Felix zăcea pe plajă.

Iar Sonny… țipa, roșu la față, în brațele lui Daniel.

Îl ținea rigid, cu capul întors într-o parte, de parcă nu suporta să-l audă plângând.

Nu era bine ce făcea.

Sonny avea nevoie de ea.

Se întoarse într-un suflet și îl luă din brațele lui Daniel, strângându-l la piept.

— Gata, gata! Ești cu mine, murmură ea și-l sărută în creștetul capului.

Apoi, se așeză în genunchi lângă Felix.

— Plecați de aici! le spuse celorlalți, printre dinți, aruncând o privire peste umăr.

Îi auzi cum se retrag, cu pași împleticiți, prin nisipul mișcător, și o lasă singură pe mal.

Începu să-l legene pe Sonny în brațe, în timp ce lacrimile îi brăzdau obrajii în tăcere.

— Am rămas numai noi doi, murmură și își lipi buzele de căpșorul lui. Numai noi doi.

48
ÎN PREZENT | ERIN

Un miros metalic și de umezeală plutește în interiorul avionului, care geme de insecte și mizerie. Liane șerpuitoare sufocă scaunele, înălțându-se spre compartimentele de bagaje. Deși Mike Brass mi-a spus că aruncaseră toate cadavrele în mare, mă uit agitată în jur, de parcă m-aș aștepta să găsesc leșuri legate de scaune.

Încep să scotocesc de jur împrejur, strecurându-mi mâinile în buzunarele scaunelor, convinsă că o să dau de insecte cu carapacea tare. Mă ghemuiesc și cercetez pe jos, apoi mă ridic pe vârfuri ca să verific compartimentele de bagaje. Avionul a fost deposedat de lucruri.

Ies afară, cu coapsele ude de sudoare, și pocnesc un țânțar ce mi se așază pe braț. Îmi croiesc drum peste niște crengi căzute la pământ, îndreptându-mă spre cala avionului. Mai multe liane s-au împletit pe mânerul ușii și am nevoie de câteva minute bune ca să le descâlcesc. Ajung, în cele din urmă, la mâner și, forțându-l cu putere, reușesc să deschid ușa.

Mă întâmpină un vraf de bagaje pătate de vreme, pături murdare și sticle goale de plastic. La margine, văd valiza lui Lori, cu rotițele pline de noroi. Mă apropii de ea în patru labe. O desprind dintre celelalte bagaje și o scot afară, pe pământ, unde zăbovesc o clipă ca să-mi trag sufletul.

Dacă mai ezit mult, o să-mi pierd curajul.

Ștergându-mi sudoarea de pe față, mă așez pe vine și îi desfac iute fermoarul.

Un miros acru, înțepător, îmi invadează nările. Hainele lui Lori, cândva frumos împachetate, zac acum, murdare, claie peste grămadă. Toate sunt folosite.

Le-a purtat oare?

Scot un combinezon, cu o breteluță franjurată, murdar de praf și cărbune. Un păianjen mort îmi cade în poală dintre faldurile țesăturii. E greu de crezut că acestea sunt lucrurile ei. Îmi amintesc de valiza aceasta care stătea așezată la piciorul patului, cu două săptămâni înainte de plecare, cu hainele frumos împăturite înăuntru. Adăuga câte ceva în fiecare zi: un costum de baie, o

loțiune de protecție solară, o pereche de sandale în stil grecesc sau niște pantaloni scurți, bej. Acum, țin în mâini aceiași pantaloni scurți, din buzunarul cărora iese o urechelniță, cu trupul strălucitor și cleștii ridicați, gata să înțepe. Îi scap pe jos.

Vreau s-o iau la fugă. Să plec. Dar îmi continui căutările.

Găsesc trusa de cosmetice. Când îi desfac fermoarul, un miros de mucegai îmi invadează nările. Scotocesc printre tuburile goale de cremă hidratantă, șampoane, alte creme scumpe și demachiante – toate stoarse până la ultima picătură și murdare de praf.

Niciun buzunar din valiză nu rămâne nescotocit – îi găsesc pașaportul, o carte cu paginile îndoite, portofelul și mobilul, pe care dau să-l arunc într-o parte, dar ceva îmi atrage atenția. Rămân, pe moment, nedumerită.

Nu e telefonul lui Lori – ci al meu.

L-am lăsat în barul unde l-am întâlnit pe Mike Brass, cu doi ani în urmă. Mă așez pe vine, adâncită în gânduri, răsucind telefonul în mână. Probabil că l-a luat Mike, nu-i așa? Și a ajuns cumva la Lori. Mii de gânduri și întrebări mi se învălmășesc în minte pe când încerc să pun lucrurile cap la cap.

Dau să-l pornesc, dar e descărcat.

Îmi vine o idee. Scot din rucsacul meu bateria externă. Iau cablul de la ea și-l introduc în vechiul telefon. Semnul bateriei clipește pe ecran și arată că mobilul se încarcă.

Între timp iscodesc tabăra abandonată. Văd un cerc de pietre, invadat de liane, cu marginile înnegrite de foc. Îmi scot mobilul și fotografiez locurile ca să le prezint ca dovezi autorităților. Încerc să mi-o imaginez pe Lori stând aici și așteptând echipele de salvare – dar nu reușesc. Ceva sidefat îmi atrage privirea la marginea vetrei de foc.

Întind mâna și găsesc un material care are în partea de sus niște mărgeluțe. E o rochie crem, mototolită și murdară. O parte din fustă e arsă, căci are tivul înnegrit. Îmi amintesc rochia asta – ca și de ziua în care a fost livrată acasă la mine, în Londra. Lori a făcut paradă cu ea, în hol, desculță, cu pielea ei albă ca laptele.

— Ce zici? E potrivită pentru un cocktail la apus?

Mi-am ridicat privirea din articolul pe care îl scriam.

— Eu zic că nu ți-ar strica să te epilezi.

— Ăsta e unul dintre avantajele de a nu avea un iubit, mi-a răspuns zâmbind. Mi-am făcut deja programare pentru o epilare cu ceară. Ți-am făcut și ție. Poate că îți vor epila și mustața cu ocazia asta.

I-am arătat degetul mijlociu.

Lori s-a învârtit pe loc, iar fusta i s-a umflat în valuri deasupra genunchilor.

— E frumoasă, i-am spus, cât se poate de sinceră. Perfectă pentru un cocktail la apus.

Acum materialul delicat e rupt și murdar și stă țeapăn. Flutur rochia ca s-o întind, dar faldurile rămân lipite. Trag de tiv, iar rochia se desprinde. O pată cafenie acoperă partea din mijloc. Rămân fără suflare, fiindcă o recunosc de-ndată.

E o pată de sânge.

49
ÎN TRECUT | LORI

În seara aceea, în tabără, Lori nu se așeză lângă foc. Sonny dormea liniștit în coșuleț, fără să-i mai ceară nimic, de parcă ar fi simțit că ea nu mai avea nimic de dăruit, având sufletul pustiit.

Luase un tricou din rucsacul lui Felix și își ținea chipul îngropat în el. Mirosea a fum și pământ reavăn, dar și a mosc. Îi sorbea parfumul, cu ochii închiși.

— Vrei niște apă? o întrebă cineva.

Nu răspunse.

— Lori? Vrei niște apă?

Trase adânc în piept miresmele tricoului, legănându-se ușor. *Dacă Felix ar fi avut cu el cuțitul de scafandru*, își zise, *ar fi putut să se apere mai bine. Poate ar fi reușit să țină rechinul la distanță sau să desprindă peștele din cârligul centurii. Poate ar fi avut o șansă…*

Daniel și Mike vorbeau în șoaptă, undeva în spate. Surprinse frânturi din discuția lor: „Harponul s-a pierdut… Nu mai avem cu ce să pescuim… Fructele sunt tot mai rare… Nu vine nimeni după noi…"

Îi privise cărând trupul lui Felix în mare, cum făcuseră și cu ceilalți. Nu mai adunase flori de plumeria și nu mai rostise nici rugăciuni. Stătuse încremenită ca o stană de piatră, prezentă doar pe jumătate, ținând picioarele în apa puțin adâncă de la mal, însă cu mintea undeva departe.

Acum auzi un sunet ca o scrijelitură. Ce era oare? Încercă să-l identifice. Cineva părea să hârșâie ceva.

Înțelese brusc. Căscă ochii mari și îl văzu, în lumina focului, pe Daniel cum scrijelea scoarța copacului cu o scoică ascuțită.

Stătea cu spatele la ea, blocându-i priveliștea, dar știa ce făcea.

— Nu! îi strigă și sări în picioare. Încetează!

Străbătu tabăra în fugă, se năpusti asupra lui Daniel și-l dădu la o parte de lângă copac.

— Ce dra…

— Oprește-te! îi strigă Lori. E prea devreme…

Ochii îi căzură asupra scoarței scorojite de copac. Era prea târziu. Numele lui Felix era proaspăt scrijelit alături de celelalte de pe lista morților.

Ziua începea liniștită și toridă. Lori nu dormise toată noaptea. Stătea cu ochii închiși și asculta sunetele din jurul ei. Auzi răsuflarea sacadată a lui Mike, însoțită de un suspin adânc, de pocnetul încheieturilor când se întinse, acestea fiind urmate de sunetul unui fermoar desfăcut și de zgomotul cuiva care scotocea printr-o geantă. Auzi după aceea mersul șchiopătat al lui Daniel, care bombănea și înjura în barbă. Unul dintre ei suflă în jar și ațâță focul, fiindcă ea simți miros de fum. Cineva mușcă dintr-un fruct de mango, înfigându-și cu poftă dinții în el, sugându-i zeama și mestecând apoi cu nesaț.

Niciunul dintre ei nu schimbă vreun cuvânt.

În cele din urmă, plecară.

Voia să-și țină ochii închiși. Să doarmă. Nu avea curaj să înfrunte ziua fără Felix.

Dar Sonny avea nevoie de ea. În curând urma să se trezească, iar ea trebuia să-i dea să mănânce, să-l schimbe, să-l legene și să-i poarte de grijă – toate astea erau responsabilitatea ei.

După plecarea lui Pete, când se afla pe marginea prăpastiei, Erin îi dăduse un singur sfat: „Fă-ți patul și îmbracă-te! E tot ce trebuie să faci în fiecare zi. Numai atât, ai înțeles?”

Părea un sfat simplu și banal, dar Erin avea dreptate. Pentru a reuși, trebuia doar să se ridice din pat și să iasă din dormitor. Și, odată îndeplinite cele două sarcini, restul venea de la sine; nu era niciodată ușor, dar lucrurile deveneau posibile.

Ameți când se ridică în capul oaselor, vlăguită de foame. Își simțea umerii încordați și rigizi după o noapte de nesomn, petrecută sub cerul liber.

Își scutură pătura și o împături cu grijă, pregătind-o pentru diseară. Își scoase apoi bluza și pantalonii scurți, murdari, și le aruncă pe jos, claie peste grămadă. Scotoci prin valiza ei după niște haine uscate și cât de cât curate. Găsi, la fund, o rochie crem, încă frumos împăturită. O scoase, dându-și seama că era singura rămasă nepurtată. Răspândea un miros proaspăt. Atinse cu degetele eticheta cu prețul, ce era prinsă de linia decolteului.

O comandase pentru vacanță și își aminti încântarea cu care o probase după ce-o primise, făcând paradă cu ea prin fața lui Erin, care stătea pe podea, cu picioarele încrucișate și ochii ațintiți în laptop. „Ce zici?”, o întrebase ea.

Lori păstrase această rochie pentru o ocazie specială. Pentru un cocktail la apus. Așa stabilise cu Erin. Apoi, se gândise că dacă o va ține în valiză, fără s-o poarte pe insulă, poate va deveni un soi de talisman, ce-i va călăuzi, la un moment dat, pașii spre casă. La Erin. Își atinse brățara de pe mână. *Împreună.*

Își imaginase cum avea să i-l prezinte pe Felix lui Erin. O și vedea pe Erin ridicând dintr-o sprânceană, cu o expresie grăitoare pe chip: *Nu e chiar genul la care mă așteptam, surioară, dar e-n regulă*! S-ar fi plăcut unul pe celălalt, fără urmă de îndoială.

Ținea materialul delicat în mâinile murdare, cu unghiile netăiate și pline de mizerie. Trebuia să-și amintească cum fusese în trecut. Totul părea atât de primitiv acum. Trebuia să le amintească și celorlalți că nu erau niște animale.

Rupse eticheta cu prețul și își trase rochia peste cap. Țesătura îi mângâia coapsele cu faldurile ei delicate și ușoare. Dacă ignora vânătăile de pe picioare și faptul că nu i se mai mula pe talie și pe sâni, fiind mult prea slabă acum, se simțea aproape frumoasă.

Își dorea s-o fi purtat mai devreme. Își dorea ca Felix s-o fi văzut îmbrăcată cu ea. Își imagina zâmbetul lui cuceritor, în colțul gurii, ce-i provoca fluturi în stomac. Se bucuraseră de prea puțin timp împreună… doar de un început. Strânse cu putere din ochi, ca să-și oprească lacrimile.

De undeva din spate, răzbătu pocnetul unei nuiele frânte sub picioare.

Lori se răsuci.

Daniel stătea la marginea luminișului, cu ochii ațintiți asupra ei și gura întredeschisă. Își ținea brațele pe lângă corp, care erau pline de sânge uscat după ce zgândărise niște răni făcute de mușcături de insecte. O muscă bâzâia pe lângă fața lui, dar el nu se clintea din loc – continua doar s-o privească.

M-a văzut schimbându-mă de haine, își spuse și se înfioră. Încercă să-și aranjeze rochia, trăgându-și

decolteul mai sus, în timp ce privirea lui Daniel îi aluneca, languroasă, pe trup.

Așa cum stătea printre umbrele copacilor, cu tricoul rupt și picioarele goale și murdare, cu excepția bandajului încropit dintr-o bucată de material, avea o înfățișare sălbatică și înspăimântătoare. Maxilarul îi era acoperit de o barbă neuniformă și avea chipul murdar de praf. Slăbise enorm și era tras la față.

Își agita degetele, nervos, în dreptul buzunarelor.

Cuțitul, își aminti Lori. *Nu apăruse încă.*

Își simțea gura uscată și sângele îi zvâcnea în gât, ca zbaterile de aripi ale unei păsări prinse în colivie.

Daniel o privea cu chipul lipsit de expresie, de parcă s-ar fi detașat de propriul trup. Lori simțea instinctiv că orice gest i-ar fi incitat simțurile. Rămase neclintită, încercând să-i spună din priviri să nu mai facă vreun pas.

Ochii îi alunecară încet de pe chipul ei pe gât, apoi îi zăboviră pe sâni.

Lori îndrăzni atunci să se miște. Se întoarse și, aplecându-se deasupra coșulețului din preajmă, îl luă, cu mâini tremurânde, pe Sonny în brațe și îl ținu strâns la piept.

Îl folosesc ca pe un scut, își spuse în gând.

Încă îi simțea în ceafă privirea arzătoare. Se întoarse încet spre el. Daniel o privi un timp, apoi își aținti ochii asupra pruncului. Își arcui ușor buzele, făcu un pas în spate, după care porni șchiopătând, cu capul în pământ, prin junglă.

Lori se înfioră și-l strânse pe Sonny în brațe, în timp ce faldurile mătăsoase ale rochiei îi mângâiau pielea de găină.

50
ÎN PREZENT | ERIN

Stomacul mi se întoarce pe dos când văd pata de sânge de pe rochia lui Lori.

Ce-ai pățit? *De ce ai rochia pătată de sânge*?

Aștept un răspuns, o șoaptă, dar nu surprind decât adierea vântului printre copaci și foșnetul frunzelor.

Privind rochia murdară, încerc să înțeleg de ce-a ajuns în foc. Cineva a vrut oare să scape de ea? Cuvântul *dovadă* îmi răsună în minte.

Îmi ridic privirea spre epava avionului. De la dispariția lui Lori, am născocit numeroase scenarii sumbre, dar am revenit mereu în același punct – acolo unde temerile nu puteau fi confirmate. Acum însă, acestea se adeveresc chiar în fața mea: avionul prăbușit, priveliștea tulburătoare a obiectelor sale murdare și rochia ei pătată de sânge.

Duhoarea morții plutește pretutindeni – lucruri cumplite s-au petrecut aici.

Simt ceva în buzunarul rochiei și scot un vraf de fotografii care sunt lipite unele de altele cu cerneală, sânge și umezeală. În prima imagine nu pot să deslușesc nimic – doar o pată de cerneală și sânge. Încerc s-o desprind ușor ca să mă uit la poza de dedesubt, dar nu reușesc – aceasta rămâne lipită de dosul primei fotografii. Același lucru se întâmplă și cu cea de-a treia – umezeala le-a transformat într-o masă nedeslușită. Abia pe ultima reușesc s-o desprind cu succes, salvând jumătate de poză. O iau și văd chipul unei femei tinere, cu părul în nuanțe de chihlimbar, transpirat și lipit de tâmple. Nu se uită la obiectivul aparatului de fotografiat, ci privește, cu chipul radiind de încântare, spre copilul pe care îl ține în brațe, înfășat într-o pătură.

O recunosc – e Holly Senton, tânăra mămică din avionul FJ209. Iar pruncul e, probabil, Sonny, băiețelul ei.

Dar ce caută fotografia lor în buzunarul rochiei murdare de sânge a lui Lori? O studiez cu atenție, căci îmi dau seama că țin în mână o piesă dintr-un joc de puzzle pe care nu reușesc încă să-l pun cap la cap.

Ce s-a întâmplat pe insula asta, Lori?

Sunt mai multe de descoperit. Sunt sigură. Dar timpul mi se scurge printre degete.

Mă uit la ceas. La naiba! Trebuie să mă urc în barcă peste treizeci de minute. Nu pot să-i las să plece fără mine. Dar mai am nevoie de încă puțin timp…

Mă uit la rucsac. Vechiul meu telefon continuă să se încarce. Are ecranul zgâriat și întunecat, iar husa e uzată din cauza umezelii și a nisipului. Dau să-l arunc în rucsac, dar mă trezesc că apăs pe butonul de pornire și telefonul se deschide.

Fotografia de pe ecran o înfățișează pe Lori. Am făcut poza într-o zi de primăvară, în grădina ei, bucurându-ne amândouă de soare și de bunătăți la grătar. Îi ador ridurile care îi apar în jurul ochilor când zâmbește și felul în care își mișcă gura. De fiecare dată când o văd, poza mă poartă cu gândul spre casă. Nu spre clădirea din cărămidă roșie, unde am locuit cândva împreună cu Lori și Pete, ci spre noțiunea de *acasă.* Spre sora mea. Spre Lori. Căci ea reprezintă *acasă* pentru mine.

Mi-e dor, dor, dor de tine.

Caut galeria cu fotografii. Vreau s-o văd în toată splendoarea ei. Când accesez galeria, pe ecran îmi apare chipul lui Lori. Inima îmi tresaltă în piept – nu e o poză veche, dintre cele făcute de mine. Aici, Lori are chipul ars de soare și părul răvășit. Recunosc liziera din spatele ei: e cea de pe insula asta.

Și îmi dau seama că nu e o fotografie, pentru că în mijloc are săgeata albă pentru butonul de *play*.

E o înregistrare video.

51
ÎN TRECUT | LORI

Lori îl strânse pe Sonny la piept, ascultând pașii tot mai îndepărtați ai lui Daniel.

Scoase apoi din valiză telefonul lui Erin și apăsă pe butonul de pornire. Bateria mai era încărcată doar patru la sută.

Acum, nu-și dorea decât să vorbească cu Erin. Să simtă o conexiune. Să-și spună că mai exista încă un crâmpei de speranță. Apăsă pe butonul de *înregistrare.*

— Erin, șopti ea, cu glas frânt.

Oare de câte ori își rostiseră numele? Cele două silabe ale cuvântului răsunau de pe buze într-un mod magic și familiar.

Se uită la Sonny, care o privea cu ochișori curioși și obrăjorul lipit de pieptul ei. Apoi, își aținti din nou privirea în ecranul telefonului.

— Felix s-a stins, murmură, cu un nod în gât și răsuflarea întretăiată.

Strânse din buze, încercând să-și adune gândurile.

Înghiți în sec și își privi imaginea în ecran. Avea pielea arsă de soare, iar sprâncenele nepensate îi dădeau un aer sălbatic. Ochii îi erau adânciți în orbite, cu cearcăne pronunțate. Părul, încâlcit și năclăit, îi cădea deșirat pe umeri. Abia își mai recunoștea chipul, căci părea cu zece ani mai bătrână.

— Mi-e teamă, șopti. Ieri, Felix era aici, pe insulă, cu mine și cu Sonny… și acum nu mai e, continuă, înghițind în sec. Pescuia cu harponul. Singur, în apă. Se pare că un rechin-tigru…

Se opri, clătinând din cap.

— L-am iubit, Erin. L-am iubit… și s-a dus…

Făcu din nou o pauză, ca să-și oprească tremurul vocii.

— Cuțitul de scafandru n-a apărut încă. Sunt convinsă că e la Daniel… N-am încredere în el, adăugă, uitându-se de jur împrejur. Felul în care mă privește…

Înghiți în sec și scutură din cap. Apoi, începu să se plimbe prin tabără.

— Erin, n-ați pus capăt căutărilor, nu-i așa? întrebă, cu gura lipită de telefon. Sper că încă ne mai căutați. Trebuie să ne găsiți.

Se opri, îndreptând camera spre scrijeliturile făcute în scoarța copacului.

— Uite, suntem de 31 de zile pe insulă! Te rog, Erin! Nu înceta să mă cauți! Nu vreau ca numele meu să apară și el pe lista asta…, adăugă, filmând numele de dedesubt. Și nici al lui, spuse și se uită la Sonny.

Îl sărută pe frunte, iar el gânguri, încercând astfel să-i comunice ceva. Îi atinse năsucul cu al ei și îi sorbi mirosul dulce, de lapte. Sonny gânguri din nou și privirea i se lumină. Lori repetă gestul, cu ochii în lacrimi.

Trase adânc aer în piept și ridică din nou telefonul spre chipul ei.

— Știi ce îmi doresc? spuse apoi. Să înregistrez un mesaj prin care să-ți spun că totul s-a sfârșit. Că sunt pe o barcă. În siguranță. Și că vin acasă. La tine, Erin. Vreau să-ți las un mesaj pe telefon, prin care să-ți spun: *Sunt în siguranță,* Erin. Și vin acasă. Trebuie să cred asta, nu-i așa? Nu vreau ca numele să-mi apară pe copacul ăsta, murmură, cu privirea ațintită asupra arborelui.

Apoi, ridică iute capul.

Și ascultă cu urechile ciulite.

I se făcu pielea de găină când își auzi numele răsunând prin junglă.

52
ÎN PREZENT | ERIN

Stau cu degetul deasupra ecranului. Când apăs pe *play,* sora mea începe să se miște. Are părul mai deschis la culoare decât mi-l amintesc și obrazul brăzdat de o zgârietură, ce-mi tulbură sufletul.

Strâng telefonul în mână, cu chipul lipit de ecran, disperată s-o ating.

Când începe să vorbească, vocea ei îmi face inima să-mi tresalte în piept.

— Erin!

Clatină din cap. Zâmbește, cu buzele ușor depărtate, dar e un surâs trist, tremurat, slab.

O privesc, cu ochii în lacrimi și răsuflarea întretăiată.

— Nu-mi vine să cred că înregistrez mesajul ăsta, îmi spune, cu privirea ațintită spre camera telefonului. Că rostesc cuvintele astea. Avionul nostru s-a prăbușit. Suntem undeva pe o insulă pustie.

Se uită de jur împrejur, apoi aruncă o privire peste umăr, mișcând camera. Surprind un crâmpei din liziera junglei, o porțiune de plajă și de cer albastru. A fost aici! Chiar aici!

După o clipă, imaginea îi apare din nou pe ecran. Îmi descrie momentul prăbușirii, după ce avionul deviase de la traseul inițial. Îmi povestește despre Sonny și despre mămica lui, care pierise în accident. Îi sorb cuvintele cu nesaț, privind-o cum scutură din cap și strânge din buze. Îi cunosc bine aceste gesturi – le face de fiecare dată când e gata să izbucnească în plâns și încearcă să se abțină. Vreau s-o iau în brațe. Și s-o strâng cu putere la piept.

Apoi, își lipește deodată chipul de ecran. Se uită direct în cameră, susținându-mi, parcă, privirea.

— Sunt speriată, Erin. Cumplit de speriată. Și mi-e dor de tine. Un dor nebun…

Da, știu, știu. Și mie mi-e dor de tine.

Își ridică ochii spre cer, atrași parcă de orizontul nemărginit.

— Erin, spune, cu glasul frânt, nu cred că voi scăpa cu viață de aici.

Și înregistrarea se încheie.

Simt un nod în gât. Strâng cu putere telefonul în mână, dornică s-o mai văd și să aud tot ce vrea să-mi spună.

Răsfoind galeria mobilului, descopăr, cu inima aproape să-mi sară din piept, alte câteva înregistrări video.

Știu că ar trebui să mă întorc la barcă, dar vreau să aflu ce s-a întâmplat.

Urmăresc înregistrările cu nesaț, sorbind fiecare detaliu al surorii mele. Observ schimbările subtile ce i se ivesc pe chip odată cu trecerea timpului, cum devine din ce în ce mai slabă, mai trasă la față. Uneori, îmi vorbește cu însuflețire despre copilăria noastră, împărtășindu-mi amintiri și povești ce-mi frâng sufletul. Alteori, îmi vorbește despre insulă cu îngrijorare în glas și apatie în priviri.

Următoarea înregistrare pe care o accesez îmi îngheață sângele în vine. Simt cum mi se face pielea de găină când o văd îmbrăcată cu o rochie crem – aceeași rochie, murdară de sânge, ce-mi zace mototolită la picioare, cu buzunarul plin de poze distruse. Dar, în această înregistrare video, rochia pare curată, nepurtată. Lori are expresia unui om istovit și înfrânt. Țin telefonul mai aproape, încercând să observ fiecare detaliu în parte. Pare să fie dimineață, după lumina ce se strecoară printre copaci. Are o privire încordată, distrasă.

— Mi-e teamă, îmi șoptește, ținând băiețelul în brațe. Ieri, Felix era aici, pe insulă, cu mine și cu Sonny… și acum nu mai e.

Ascult cu urechile ciulite, disperată să prind fiecare cuvânt în parte.

— Erin, n-ați pus capăt căutărilor, nu-i așa? întreabă, într-un iureș de cuvinte. Sper că încă ne mai căutați. Trebuie să ne găsiți.

Da, Lori, te caut! *Te caut*! îi răspund, mistuită de un sentiment de vinovăție.

Străbate apoi tabăra – aceeași tabără în care mă aflu eu acum –, îndreptându-se spre un copac imens, cu trunchiul mare și noduros. Filmează mai multe crestături făcute în scoarță și-mi spune că s-au făcut 31 de zile de când pasagerii avionului sunt pe insulă. Îndreaptă camera telefonului mai jos și văd câteva nume scrijelite.

Holly Senton, R.I.P.
Ruth Bantock, R.I.P.
Jack Bantock, R.I.P.
Kaali Halle, R.I.P.
Felix Tyler, R.I.P.

— Nu vreau ca numele să-mi apară pe copacul ăsta, îmi spune, cu vocea întretăiată. Și nici al lui.

Mă înfior dintr-odată.

Ea ridică iute capul. Pe fundal, se aude un strigăt înăbușit.

Se întoarce și începe să străbată jungla. Ajunge, probabil, la lizieră, căci văd plaja în fața ei.

— Lori! o strigă cineva.

O ia la fugă prin nisip. Imaginea se distorsionează. Nu văd ce se întâmplă.

— O barcă? întreabă ea.

Ecranul se ridică pentru o clipă, ca și când Lori ar arăta cu mâna spre orizont, apoi înregistrarea se oprește.

Reiau înregistrarea și o opresc asupra cadrului final. În ciuda imaginilor neclare, disting – pe întinderea albastră a apei – o barcă ce se îndreaptă spre insulă.

53
ÎN TRECUT | LORI

Lori se opri pe mal lângă Daniel.

— O barcă! strigă el și i-o arătă cu mâna.

Ținându-l pe Sonny cu un braț, își duse cealaltă mână la ochi ca să-i protejeze de soare și scrută orizontul. Petrecuse multe ore privind zările și știa că mintea umană poate să născocească imagini – o barcă, o balenă, un tanc petrolier. Această formă întunecată însă refuza să dispară. Ceva plutea, fără îndoială, pe suprafața apei. Părea mult prea mică pentru o barcă. Un buștean? O marfă pierdută?

Îi urmări forma, privind-o cum se apropie. Când își schimbă unghiul, silueta lunguiață deveni mai clară.

Era o barcă albastră și îngustă – asemănătoare cu o canoe –, cu un motor mic la spate. Și avea pe cineva la bord!

— Hei! începu ea să strige, agitându-și mâna prin aer. Aici! Ajutor!

Barca se afla lângă reciful de corali de care se spărgeau valurile mării, dar părea să se întoarcă.

— Nu ne-au văzut? strigă Lori.

— Unde e Mike? întrebă Daniel și se răsuci pe călcâie. Unde naiba e lumina de semnalizare?

Lori continua să-și agite brațul liber prin aer, țipând și sărind pe loc. Sonny dădea, încântat, din piciorușe.

— Hei! Aici! Alo!

— Face cale-ntoarsă, spuse Daniel, intrând în apă, fără să-și mai scoată hainele. Hei, stați, stați un pic!

Începu să înoate cu disperare.

Piciorul infectat i se ivea la suprafață în timp ce lovea apa cu putere.

Un val îl izbi în față. Înghiți o gură de apă sărată și începu să tușească, apoi dispăru, pentru scurt timp, acoperit de valuri. Apăru, zbătându-se, la suprafață, și icni, cu răsuflarea întretăiată. Lori îi citi spaima pe chip și văzu cum el căuta cu disperare ceva solid de care să se agațe, în timp ce se lupta să-și țină capul deasupra apei. Picioarele păreau să-l tragă însă în adâncuri. Și dispăru din nou printre valuri.

Lori rămase pe loc.

Daniel apăru din nou la suprafață, reușind de data aceasta să se îndrepte spre mal. Avea să ajungă în curând în apele puțin adânci de la țărm.

— N-am reușit să…, îngăimă și se prăbuși în genunchi pe plajă.

— Nu-i nimic.

El se șterse la gură cu dosul palmei.

— Barca…

Lori se întoarse, căutând-o cu privirea.

O văzu. Era o ambarcațiune albastră, de lemn, aproape cât o canoe, cu o undiță atașată la pupă. Nu era un miraj. Intrase în golful îngust – nu plecase, se pare, ci căutase un loc mai sigur pe unde să înainteze – și acum se îndrepta spre ei.

Soarele ardea dogoritor. Mijindu-și ochii din cauza luminii orbitoare, Lori văzu că cel care stătea la cârma bărcii era doar un adolescent. Băiatul îi privea cu o expresie precaută pe chip.

Speranța prindea, în sfârșit, contur. Îi găsise cineva. Aveau să se întoarcă la viața de odinioară. Își imaginase un elicopter de salvare, o navă de croazieră sau un hidroavion. În niciun caz asta: un adolescent, cu ochii mari și încheieturile albe de cât strângea în mâini marginea bărcuței. Era atât de mică încât abia încăpea o persoană. Avea atașată o undiță la pupă, iar o ladă frigorifică, decolorată de soare, ținea loc de băncuță.

Pentru că vedea aceleași chipuri în fiecare zi de o lună întreagă, Lori sorbea acum din priviri tricoul ponosit al băiatului, brațele lui vânjoase și mlădioase și ochii căprui, care se uitau uluiți la ei.

Era copleșită de senzația amețitoare că viața avea să li se schimbe în sfârșit. Inima îi bătea frenetic în piept și răsufla sacadat. Sonny se liniștise în brațele ei, mulțumindu-se doar să gângurească uneori și să dea din mânuțe.

Daniel se ridică în picioare, cu hainele ude și chipul alb ca varul.

— Ajută-ne!

Băiatul făcu un pas în spate.

— Te rugăm! Trebuie să plecăm de pe insula asta! Ne iei și pe noi? În barcă?

Vorbea prea repede, prea tare și prea agitat. Se îndreptă, șchiopătând, spre micuța ambarcațiune.

— Pot să mă urc și eu la bord? Da? întrebă și arătă cu mâna spre băncuța improvizată.

Încercă să se urce, dar barca începu să se clatine periculos.

Băiatul se aplecă fulgerător și scoase de undeva un cuțit mare, cu lama curbată, ce strălucea în bătaia soarelui.

— Înapoi!

Daniel se retrase câțiva pași, ridicând mâinile deasupra capului.

— Gata, gata!

Ținând cuțitul încă în mână, băiatul se uita, cu ochii mari cât cepele, când la Daniel, când la Lori. *O să plece,* își spuse ea în gând. *S-a zis cu șansa noastră de scăpare.*

Mike se ivi și el în spatele lor, printre copaci. Se opri când ajunse în dreptul lor. Privi preț de o clipă scena, apoi îl salută pe băiat cu un gest din cap.

— Bula! (Salut, bine ai venit!)

Băiatul dădu și el din cap, rostind același salut.

— Bula!

— Avem nevoie de ajutor, spuse Mike, cu glas calm. Avionul nostru s-a prăbușit. Trebuie să ajungem pe Insula Viti Levu, Avem nevoie de o barcă, adăugă, arătând spre ambarcațiunea băiatului. De una mai mare, spuse și își însoți cuvintele de un gest amplu al mâinilor.

— O barcă mare, răspunse băiatul și dădu iarăși din cap. Da.

— Unde suntem? întrebă Mike.

— N-are nume acest loc, îi răspunse, deschizând palmele.

— De pe ce insulă ești?

— Rannatua.

— Cât ți-a luat ca să ajungi aici? continuă Mike tirul de întrebări.

— O zi.

— Poți să aduci ajutoare? O barcă mai mare? Suntem patru, adăugă, arătându-i cu degetul pe fiecare dintre ei. Ne trebuie o barcă mai mare.

— *Lo. Lo,* răspunse băiatul și încuviință din cap.

Ținând în continuare cuțitul în mână, se urcă din nou în barcă.

— Stai puțin! strigă Daniel. Dacă pleacă, de unde știm că se mai și întoarce? le șopti apoi celorlalți.

— Avem altă șansă? întrebă Lori. Nu ne putem urca cu toții în canoe.

— Mă duc cu el, interveni Daniel.

Înțelegându-i spusele, băiatul clătină din cap.

— Am o idee, zise Daniel, după care porni șontâc spre tabără.

— Mai stai puțin! îi spuse Mike băiatului. Încă un minut! Ai prins ceva bun? îl întrebă, ca să umple tăcerea, și făcu semn spre undiță.

Băiatul dădu din cap. Și îi arătă lada frigorifică de la pupă.

— Pește, da, îi răspunse, ridicând capacul și scoțând un pește imens, cu solzi irizanți. Macrou spaniol.

Lori salivă de poftă. Ar fi dat orice să-l mănânce. Se uită la băiat și se întrebă dacă ar putea să i-l ia…

Daniel îi întrerupse șirul gândurilor, întorcându-se din tabără cu ceva în mână. Îi oferi apoi băiatului un teanc de bani.

Acesta întinse, șovăitor, mâna după ei.

Daniel scoase din buzunar încă un vraf de bancnote.

— Restul, când te întorci. Bine?

Băiatul privi banii, după care îi îndesă în buzunarele pantalonilor scurți. Trebuie să fi fost câteva sute de dolari, poate și mai mult.

— Da.

— Poți să ne dai peștele? spuse Lori deodată, făcând un pas în față.

Băiatul o privi bănuitor, apoi își aținti ochii asupra pruncului pe care îl ținea în brațe. Se aplecă, luă peștele din ladă și i-l întinse lui Lori. Era deja eviscerat. Îi simțea greutatea în mâini și și-l imagina deja perpelindu-se pe foc. Abia aștepta să-i desprindă carnea albă de pe oase și să-i dea lui Sonny să mănânce. Aveau nevoie de peștele ăsta.

— Mulțumesc, îi spuse ea, salivând de poftă.

Mike făcu un pas spre băiat și îi spuse ceva, dar Lori nu înțelese ce anume. Băiatul căscă ochii mari, aruncă o privire spre ea și Daniel și dădu ușor din cap.

Trase apoi de sfoara motorului, trezindu-l la viață și tulburând apa, în timp ce în aer se răspândi un miros de

combustibil.

Rămaseră cu toții pe mal și priviră în tăcere cum bărcuța dispărea în zare. După un timp, se pierdu la orizont, lăsând în urmă întinderea albastră și strălucitoare a oceanului.

Lori avea gâtul uscat de sete. Strânse peștele în mâini și simți printre degete coada rece și alunecoasă. Din stomacul eviscerat se prelingea o dâră de sânge pe nisipul de la picioare.

— Ce i-ai spus băiatului? îl întrebă pe Mike.

El o privea cu chipul lipsit de expresie.

— I-ai spus ceva la sfârșit, chiar înainte să plece.

— I-am urat drum bun, îi răspunse, ridicând din umeri.

Ea îl privi pentru o clipă, neîncrezătoare.

Daniel, care rămăsese cu ochii ațintiți spre orizontul ce înghițise barca, se întoarse spre ei.

— Dacă puștiu' nu mai găsește drumul înapoi? Dacă uită locurile? N-avea nici GPS și nici hartă după care să se ghideze. Ar putea să se rătăcească. Nu-mi place deloc treaba asta. La naiba, mai bine aș fi plecat eu cu barca!

— Chiar crezi că ai fi ajuns la destinație? îl întrebă Mike. Fără coordonatele locului unde ne aflăm și fără cunoștințe de navigație?

— Măcar eram dispus să încerc, îi răspunse Daniel și făcu un pas spre el. Dar tu? continuă, apropiindu-se încă puțin. De ce dracu' n-ai folosit lumina de semnalizare?

— Am văzut barca abia când se afla în golf…

— Câte bărci ți-au scăpat pentru că nu le-ai „văzut"?

Mike îi susținu privirea.

— Nu vrei să plecăm de pe insulă, nu-i așa? continuă Daniel, clocotind de furie. Păcat! Fiindcă știi ceva? Tocmai a venit o barcă! Și o să plecăm de aici! Și toată lumea o să afle că ai dat-o în bară și că avionul s-a prăbușit din cauza ta. Că te-ai debarasat de cadavre…

— Nu e adevărat…

— O să putrezești în închisoare…

Mike îi răspunse ceva, dar Lori nu auzi ce anume, căci pornise deja spre tabără.

Trebuia să se ocupe de Sonny. El era singura ei preocupare. Trebuia să aibă grijă de el până la sosirea bărcii de salvare. O să ațâțe focul și o să prăjească peștele. Apoi, o să aștepte.

Întoarcerea bărcii.

Numai atât trebuia să facă.

Să aștepte.

Oră de oră.

Clipă de clipă.

Să supraviețuiască.

În timp ce pășea pe nisipul alb și încins, Lori nu-și dădu seama că Daniel avusese dreptate într-o privință. Ar fi trebuit să se urce la bordul bărcii și să plece cu stăpânul ei. Căci, de-ar fi făcut-o, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

54
ÎN PREZENT | ERIN

Stau ghemuită pe vine la umbra copacilor și privesc, cu răsuflarea întretăiată, ecranul telefonului. O barcă! A venit o barcă!

Îmi doresc cu disperare să aflu mai mult.

Știu că mă așteaptă Rega. Mi s-a scurs timpul. Dar nu pot să plec, nu încă.

A mai rămas o singură înregistrare de văzut.

Apăs pe *play.*

Imaginea e întunecată și neclară, de parcă cineva a apăsat din greșeală pe butonul de *înregistrare* în timp ce telefonul se afla într-un buzunar.

Îl apropii de față și ascult cu urechile ciulite. Pe fundal e un zgomot pe care încerc să-l definesc. Apoi, surprind vocea lui Lori. Vorbește în șoaptă, sacadat, cu gura lipită, parcă, de telefon.

— Sunt în avion…

Îmi ridic privirea spre epava cotropită de verdeață.

— Daniel…, șoptește Lori, cu glas imperios. În tot acest timp…, continuă, lăsând cuvintele suspendate în aer. Nu pot să…

Strâng telefonul în mână și-mi țin răsuflarea. Trebuie să aud fiecare cuvânt în parte – dar Lori vorbește repede și în șoaptă, de parcă se teme să n-o audă cineva.

Recunosc deodată zgomotul din fundal – plouă. Sau, mai degrabă, toarnă cu găleata, fiindcă aud cum picăturile de ploaie se lovesc de fuzelajul de metal al avionului. Prin torentul ploii, surprind un alt cuvânt.

— Sonny.

Apoi, urmează doar hohotele de plâns ale surorii mele.

55
ÎN TRECUT | LORI

Lori stătea desculță pe mal, sub un cer acoperit de nori.

Privea spre orizont.

Încă era pustiu.

Astăzi, avea să vină barca, după cum le promisese băiatul. Avea să se întoarcă oare însoțit de vreun unchi sau de vreo autoritate din satul unde locuia? Sau anunțase poliția din Fiji? Vestea despre avionul prăbușit ajunsese oare la urechea autorităților competente? Atunci, o echipă de salvare ar fi putut fi deja pe drum. Își și imagina scena – un elicopter brăzda cerul, coborând pe insulă într-un nor de nisip.

Imaginea orizontului pustiu îi umplea însă sufletul de îndoieli. Mai era cel mult o oră de lumină până la apusul soarelui. Barca ar fi trebuit să ajungă deja până acum, nu-i așa? Dacă băiatul nu mai reușise să se întoarcă acasă sau dacă nu mai știa unde se află insula? Dacă nu mai regăsea drumul spre ei?

Asculta valurile și simțea mișcarea lor unduitoare pe nisip. Își dădu capul pe spate și miji ochii spre cer. Nu-i plăceau norii întunecați ce se adunau spre est. Venea ploaia. Simțea asta în aerul umed ce plutea în preajmă.

Se înfioră, în ciuda căldurii.

Sonny dormea în *sling*, cu buzele țuguiate și obrazul lipit de pieptul ei. Îl sărută ușor în creștetul capului, simțindu-i mirosul. Trebuia să meargă mai departe, fără să-și piardă speranța. De dragul lui.

Nu se simțea nicio adiere de vânt. Fumul de la focurile de semnalizare plutea în aer. Nimic nu se clintea din loc. Copacii păreau să gâfâie în căldura înăbușitoare. Totul părea încremenit într-o așteptare apăsătoare. Căldura amplifica această încremenire – nisipul albicios, jungla întunecată, trupul ei scăldat în sudoare –, totul vibra, în așteptare.

Totul părea suspendat în aer – de parcă insula știa ce avea să se întâmple. Era liniștea dinaintea furtunii.

Și se dezlănțui iadul. Mai întâi, norii albi se strânseră la un loc, iar zăpușeala din aer deveni tot mai apăsătoare.

Apoi, începu să bată vântul, suflând dinspre mare și aducând alți nori de furtună. Valurile se spărgeau, amenințătoare, de țărm, iar oceanul spumega de mânie.

Nisipul începu să se înalțe în aer, într-o pâclă tot mai deasă. Lori se retrase spre lizieră, strângându-l pe Sonny la piept ca să-l protejeze de rafalele ce se abăteau asupra lor. În urma lor, crengile și ramurile de palmier se biciuiau șuierătoare, sub atacul nucilor de cocos, ce se prăvăleau la pământ.

Porni spre tabără. Daniel încerca să fixeze pluta de salvare pe care o foloseau ca adăpost, dar materialul se zbătea cu putere în bătaia vântului, iar sfoara de susținere zbura în toate părțile.

— La naiba! strigă el, când sfoara, spulberată de vânt, îi biciui obrazul, înainte de a se agăța de o creangă.

Daniel căzu în genunchi, cuprinzându-și fața în căușul palmelor.

— Ai pățit ceva? strigă Lori.

El se ridică și trase o înjurătură.

— Ar trebui să ne adăpostim în avion. Nu suntem în siguranță aici, strigă ea, arătându-i crengile bătute de vânt, ce stăteau gata să cadă.

Nu se urcau niciodată în avion. Încheiaseră, parcă, un acord tacit, ca și când în interiorul avionului era o energie negativă, duhoarea morții plutind încă în aer. Chiar și atunci când ploua, rămâneau în tabără, ghemuiți sub adăpostul improvizat din pluta de salvare sau sub aripa avionului – dar nu mai văzuseră nicicând o furtună ca asta pe insulă.

— Trebuie să mențin aprinse focurile de semnalizare! strigă Daniel, care adunase lemne toată ziua și le așezase în stive pe mal. Trebuie să fiu pe plajă când vine barca.

— N-o să vină nimeni pe vremea asta, îi răspunse Lori. E mult prea primejdios.

Dar Daniel nu părea s-o fi auzit, fiindcă plecă din tabără, înfruntând vântul biciuitor.

Din cer începu să cadă ploaia ca o perdea de apă.

Sonny își ridică privirea, clipind nedumerit. Stropi mari îi brăzdau obrăjorii, chiar dacă Lori stătea cu capul

aplecat deasupra lui ca să-l protejeze. Deranjat de dușul neprevăzut, se încruntă și începu să țipe.

— Gata, gata! îi șopti Lori prin vuietul ploii.

Luă câteva pături și coșulețul lui Sonny, și porni spre avion, pășind cu greu pe pământul care se transformase în noroi, în timp ce atmosfera devenea tot mai înnegurată, de parcă furtuna adusese odată cu ea și noaptea. Copacii se aplecau gemând la pământ, iar ramurile de palmieri șuierau deasupra lor. Picioarele îi alunecau prin noroi și ea se împiedică de o rădăcină de copac. Vântul o împingea înainte și își pierdu echilibrul.

Reuși să se redreseze în ultima clipă. Se uită la Sonny, care stătea agățat în *sling*. Dacă ar fi căzut peste el…

În lumina difuză, fuzelajul alb de metal al avionului semăna cu o piatră de mormânt biciuită de stihiile naturii. Se urcă înăuntru, ținându-se de spătarele scaunelor în timp ce înainta. Încercă să-și alunge din minte imaginea stewardesei prăbușite la pământ exact în locul unde se afla Lori acum.

Negura ploii nimicitoare devenea tot mai apăsătoare. Se așeză pe un scaun și îl înveli pe Sonny cu o pătură uscată. Nu mai avea lapte praf, așa că încercă să-l liniștească dându-i puțin lapte de cocos, cât mai era încă lumină ca să vadă.

Ploaia continua să cadă mânioasă peste fuzelajul avionului. Mirosul de umezeală și pământ din aer se unea cu cel de sare al pielii ei. Cum Sonny i se agita în continuare în brațe, nemulțumit de gustul laptelui de cocos, începu să-i fredoneze o melodie. Ritmul acesteia sau tonul vocii ei păreau să dea roade, căci începu ușor-ușor să se relaxeze și să mănânce. O țintui cu ochișorii lui albaștri și își susținură privirile în lumina tot mai difuză, făcându-și, parcă, în tăcere, o promisiune unul altuia.

Sonny adormi înainte să-și termine laptele. Îi luă cu grijă biberonul din guriță și îl așeză în poală ca să se bucure de căldura trupului ei.

Își dădu seama, înfiorată, că stătea pe locul lui Holly. Cu doar o lună în urmă, îl văzuse pe Sonny în brațele mamei sale în timp ce îi dădea să mănânce.

Nu e al tău, își spuse în gând, printre ultimele crâmpeie de lumină.

Vântul lovea carcasa avionului și pătrundea nestingherit înăuntru prin ușa deschisă. O mască de oxigen, încă prinsă de tavan, se zbătea sub rafalele de vânt, izbindu-se de spătarul unui scaun. De afară se auzea zgomotul făcut de ramurile de palmier vitregite de vreme și vuietul clocotitor al valurilor.

Întunericul era atât de dens, încât puteai să-l tai cu cuțitul. Își dorea ca Felix să-i fie acum alături. Îl dorea cu atâta pasiune, că dorul pe care i-l purta aproape îi provoca durere fizică. Se uită pe geam, sperând să zărească licărul unui foc pe plajă, dar nimic nu spulbera bezna înconjurătoare.

Sonny îi dormea în brațe, răsuflând ușor.

— Încă o noapte, murmură ea. Apoi, o să vină barca. Și totul se va sfârși în curând.

Disperată să găsească ceva care să-i distragă atenția, Lori începu să scotocească prin buzunarul scaunului din față. Dădu cu degetele de o pungă goală. Ghipsuri, își spuse, desfăcând-o în întuneric și sorbind aromele delicioase de șuncă. O duse la gură și linse ambalajul. Miresmele îmbătătoare de sare și de carne îi invadară papilele gustative. Continuă să lingă ambalajul, salivând de poftă și de foame. Ajunse cu limba în colțurile pungii și se bucură de fiecare urmă de aromă.

Când termină de lins ambalajul, începu să scotocească în buzunarul scaunului de alături, sperând să facă o descoperire la fel de apetisantă. Dădu cu degetele de ceva tare și subțire. Era prea întuneric să vadă ce găsise, dar, pipăind în continuare, descoperi un plic triunghiular, ce se deschise cu ușurință. Se aștepta la niște bilete de avion sau poate niște documente, cum ar fi asigurarea de călătorie, dar simți niște cartonașe lucioase. Poate fotografii.

Vântul zgâlțâia avionul, scoțând sunete ciudate și înspăimântătoare.

Luă telefonul lui Erin din buzunar și apăsă pe butonul de pornire. Bateria mai era încărcată doar doi la sută. Ecranul lumină plicul. Avusese dreptate – înăuntru, erau câteva fotografii.

Prima înfățișa un nou-născut – îl recunoscu imediat pe Sonny – cu o claie de păr în cap și o brățară de spital înfășurată de glezna micuță și trandafirie. Stătea cuibărit în brațele lui Holly, care avea fața congestionată și părul umed de sudoare la tâmple, dar și o expresie de uimire pe

chip, radiind prin toți porii iubire pură, copleșitoare. Cândva, emoțiile surprinse în poză i-ar fi sfâșiat sufletul, convinsă că nu va cunoaște niciodată bucuria de a-și ține propriul prunc în brațe – acum însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Spera ca, într-o bună zi, Sonny să privească fotografia și să simtă dragostea mamei lui. Își dorea asta din tot sufletul pentru el. Își dorea tot ce era mai frumos pentru el.

Următoarea poză îi înfățișa picioruşele lui Sonny, goale și catifelate ca petalele unei flori. Cunoștea prea bine plăcerea de a-i cuprinde tălpile trandafirii în căușul palmelor, uimită să vadă cât de ușoare, de mici și de perfecte erau.

Celelalte fotografii îl surprindeau pe Sonny într-un coșuleț, înfășurat într-o pătură crem, părând o păpușică, cu buze țuguiate și ochișori curioși; în baie, în timp ce Holly îi susținea capul cu mâna, având cordonul ombilical lipit cu un plasture; sau în cărucior, îmbrăcat într-o salopetă de fâș.

I se părea ciudat că Holly luase pozele cu ea în concediu. Plănuia să i le arate cuiva? Sau poate voia doar să privească drumul pe care îl parcurseseră împreună în cele patru luni de viață ale lui Sonny?

Punând înapoi fotografiile în plic, văzu în lumina telefonului că mai era ceva înăuntru. Un cartonaș. Îl scoase și înclină telefonul ca să citească ce era scris pe el.

Pentru Daniel.

Astea sunt momentele pe care le-ai pierdut. Nu vrem să mai pierzi și altele.

Holly și Sonny

Daniel?

Clipi de câteva ori. Și reciti biletul. Care Daniel?

Un alt Daniel, fără doar și poate? Cineva cu care Holly urma să se întâlnească în complexul turistic, mai mult ca sigur.

Pentru că, dacă biletul îi era adresat lui Daniel, cel de pe insulă, ce însemna acest lucru?

Lori se holba la cartonaș, convinsă că îi scăpa ceva. Holly și Daniel nu se cunoșteau. Holly venea cu Sonny din America. El plecase din Anglia ca să încheie o afacere imobiliară pe insulă – asta le spusese, cel puțin.

Un gând îi trecu atunci prin minte: când erau toți trei pe creastă, Mike pusese la îndoială așa-zisa afacere imobiliară.

Și mai era ceva: lenjeria intimă de dantelă pe care o găsise în valiza lui Daniel. El îi explicase că era pentru soția lui. Dar așa era oare?

Își aminti expresia de pe chipul lui când Felix și Mike îi scoseseră trupul lui Holly din avion. Făcuse un pas înapoi, acoperindu-și gura cu mâna. Nu-i ajutase să care cadavrele în apă și dispăruse în momentul în care o duceau pe Holly spre mare.

Încercă să găsească altă explicație pentru mesajul de pe bilet, dar implicațiile din acele rânduri duceau într-o singură direcție: Daniel era tatăl lui Sonny.

O, Doamne, nu el! *Nu el*! își spuse, clătinând din cap.

Știa oare? Ar fi spus ceva, nu-i așa?

Cu toate astea… Probabil că Daniel și Holly *stabiliseră* să petreacă împreună concediul.

Îl revăzu cu ochii minții pe Daniel la aeroport, îmbrăcat elegant, cu o valiză de piele alături. Oare vorbise cu Holly în sala de așteptare? Absorbită de gândurile legate de Erin, nu dăduse prea mult atenție discuției lor.

Știa că era însurat. Avusese, așadar, o aventură care se încheiase cu un copil? Pomenise ceva despre un proiect de muncă, ce-l purtase la Chicago. Nu de acolo era și Holly? Acolo se întâlniseră? Poate că nu știuse nimic de Sonny până la reîntâlnirea cu ea pe aeroport.

O auzise însă pe Holly spunându-i stewardesei că își creștea singură copilul. Apoi Daniel, alb la față ca varul, ceruse să coboare din avion.

Sonny îi gânguri în brațe. Îl legănă prin întuneric, liniștindu-l cu un glas duios. Învățase asta în timp, la fel cum descoperise că dacă îl atingea ușor cu două degete pe frunte, între sprâncene, se calma. Cunoștea toate aceste detalii pentru că îl studiase îndelung, învățând cum să aibă grijă de el, cum să-l iubească și cum să-l ocrotească.

Dar Daniel? Ce știa despre Sonny?

Nimic.

Credea oare că adevărul legat de paternitatea lui Sonny murise odată cu Holly?

Te iubesc, îi spuse în gând, simțindu-i bătăile inimioarei în piept. I-ar fi sărit în ajutor oricum, și asta înainte să-l îndrăgească, înainte să-l ia în brațe pentru prima oară, înainte să-i vadă ochișorii albaștri ațintiți

asupra ei – pentru că era un copil și așa procedezi în astfel de situații.

Nu și Daniel.

În primele momente după prăbușirea avionului – în tăcerea apăsătoare, când fumul se înălța în aer și pasagerii stăteau înlemniți pe scaune –, Daniel ieșise deja afară. Își croise probabil, drum prin haosul din avion, sărind peste trupul inert al stewardesei și îndreptându-se cu disperare spre ieșire. Nu zăbovise nicio clipă ca să ajute pe cineva, nu-i aruncase nici măcar o privire lui Holly și nu se oprise să vadă ce face Sonny.

Dintr-un asemenea aluat era plămădit.

Întoarse telefonul spre ea și apăsă pe *înregistrare.* Reușea cu greu să-și adune gândurile prin vuietul ploii, dar trebuia să spună cuiva ce descoperise.

— Sunt în avion…, șopti Lori, cu ochii ațintiți spre intrare și urechile ciulite. Daniel…, spuse apoi, precipitat. Nu-mi vine să cred…

Simțea trupul cald al lui Sonny lipit de al ei și bătăile inimioarei sale. *Cum de nu te vrea*?

— Daniel e tatăl lui Sonny, murmură ea, cu chipul brăzdat de lacrimi, în timp ce lumina telefonului începu să licărească, stingându-se apoi după ce bateria se descărca de tot.

Rămase în întuneric, mistuită de un adevăr crud și meschin.

56
ÎN PREZENT | ERIN

Rămân cu ochii ațintiți în ecran, așteptând să aflu mai mult. Dar nu aud decât plânsul surorii mele, în timp ce ploaia lovește cu putere avionul.

Apoi, Lori spune cu glas frânt:

— Daniel e tatăl lui Sonny.

Înregistrarea se încheie și vocea surorii mele dispare.

Privesc telefonul fără să clipesc.

Stai puțin, Lori! *Ce vrei să spui*?

Caut și alte înregistrări în telefon. Dar nu mai e nici măcar una. Asta a fost ultima.

Rămân neclintită, în timp ce sângele îmi zvâcnește în urechi. Am văzut fiecare mesaj în parte, am auzit fiecare cuvânt, am urmărit-o pe Lori pe insulă și am aflat despre existența unei bărci.

Toate indiciile mi-au fost puse pe masă, dar mi se pare că mă aflu în fața unor cioburi pe care nu am cum să le lipesc la loc.

Îmi duc palmele spre frunte, încercând să pun lucrurile cap la cap.

După câteva clipe, reiau înregistrările. Îmi doresc să fi ratat ceva. Mă opresc la una dintre ele și o vizionez de două ori.

— Știi ce îmi doresc? *Să înregistrez un mesaj prin care să-ți spun că totul s-a sfârșit. Că sunt pe o barcă. În siguranță. Vreau să navighez înapoi spre continent. La tine, Erin. Vreau să-ți las un mesaj pe telefon, prin care să-ți spun: „Sunt în siguranță, Erin. Și vin acasă.” Trebuie să cred în asta, nu-i așa*?

O văd cum își mută privirea de la telefon către un copac, spunând:

— Nu vreau ca numele să-mi apară pe copacul ăsta, Erin.

Apoi, glisez din nou prin telefon. Vreau să cred că am ratat înregistrarea finală – cea în care îmi spune că se află, în siguranță, pe o barcă.

— Unde e? Unde e?

Dar știu prea bine că nu există un astfel de mesaj.

De ce, Lori? *Ce s-a întâmplat*?

Gândurile mi se învălmășesc în minte.

Sângele de pe rochia ta…

— *Daniel…,* spune în ultima înregistrare.

Înghit în sec, de parcă n-am suficient aer.

Mă ridic, șovăitoare, în picioare. Pământul mi se lipește de tălpi în timp ce străbat tabăra, scrutând fiecare copac în parte. Ocolesc încet butucii așezați de jur împrejurul unui cerc de pietre. Trec pe lângă un copac, apoi pe lângă altul. Iată-l! Un arbore cu trunchiul gros, ce-mi pare cunoscut. Crengile i se pierd în bolta deasă de verdeață de deasupra, iar partea de jos a trunchiului noduros mă duce cu gândul la pielea unui elefant. Îl recunosc din înregistrarea lui Lori.

Mă apropii, cu sufletul la gură. Ating scoarța cu mâna, simțindu-i suprafața aspră. Trunchiul e acoperit pe alocuri de mușchi ce atârnă ca o barbă lungă, printre care își croiește drum, în șir indian, o coloană de furnici, de culoarea chihlimbarului.

Îmi înclin capul, căutând scrijeliturile prin lumina difuză. Da, iată-le! La o privire atentă, disting crestăturile făcute în scoarța copacului. Le ating cu degetul arătător și încep să număr zilele petrecute de supraviețuitori pe insulă.

…treizeci și una, treizeci și două, treizeci și trei.

Treizeci și trei de zile – și apoi?

Mângâi scoarța cu palma, încercuind trunchiul. Și simt alte crestături în lemn.

Dau ocol arborelui, cu răsuflarea întretăiată. Mă aflu în fața numelor pe care mi le-a arătat Lori. Nu sunt proaspăt scrijelite, ci mai vechi, căci lemnul s-a închis la culoare, purtând amprenta timpului.

Și le citesc.

Holly Senton, R.I.P.

Ruth Bantock, R.I.P.

Jack Bantock, R.I.P.

Kaali Halle, R.I.P.

Următoarele nume par scrijelite cu un tăiș bont, de parcă autorul ar fi schimbat unealta folosită.

Felix Tyler, R.I.P.

Daniel Eldridge, R.I.P.

Plus încă două nume.

Pe care nu mă încumet să le citesc.

57
ÎN TRECUT | LORI

Lori scrijelea scoarța cu marginea ascuțită a unei pietre, marcând încă o zi, A treizeci și treia.

Scăpă piatra pe jos și privi spre tabăra pustie.

Frunze și crengi smulse de copaci zăceau pe jos după furtuna de azi-noapte. Bușteanul lung, pe care depozitau mâncarea, era gol, cu excepția unei coji de mango, explorată acum de câteva furnici. Își simțea stomacul lipit de spate și gura amară.

Își masă cu vârfurile degetelor mușchii din jurul omoplaților. Nu reușise să doarmă cu o noapte în urmă din cauza ploii nimicitoare ce se prăvălise asupra avionului, dar și a gândurilor stârnite de descoperirea făcută.

Daniel e tatăl tău, îi spuse în gând lui Sonny, ținându-l în brațe.

Părăsi tabăra și se îndreptă spre plajă.

Și își aținti, ca de obicei, ochii spre orizont.

Nici urmă de vreo barcă.

Focurile de semnalizare zăceau stinse pe nisipul înmuiat de apă, iar un norișor de fum se înălța timid numai dintr-unul.

Sonny i se agita în brațe. Îi plăcea să dea din piciorușe de cum se trezea dimineața. Pentru a-l liniști, Lori porni spre marginea golfului, unde stâncile și bolovanii se extindeau spre apele oceanului. Întinse o pătură pe nisip și îl puse pe Sonny pe ea. Apoi, începu să caute ceva printre stânci, care să-i stârnească interesul băiețelului, alegând, în loc de scoici și sfori încâlcite, o bucată de lemn, șlefuită de apă.

Se întinse pe o parte lângă el. Ochii îi străluceau de încântare în timp ce încerca să apuce lemnul în mânuțe. Amețită de foame, nu-și dorea decât să doarmă. Se răsuci pe spate, cu brațele sub cap. I se vedeau coastele și avea stomacul lipit de șira spinării. Închise ochii, lăsându-se purtată de gânguritul vesel al lui Sonny.

Tânjea după Felix. Îi era dor să-i audă vocea. Să-l vadă venind spre ei pe plajă. Sau cum stă întins pe pătură,

cu degetele încrucișate cu ale ei. Voia să-i spună despre Daniel, despre barcă, despre…

— Lori!

Se ridică, speriată și amețită, în capul oaselor, cu vederea înnegurată.

Daniel stătea în fața ei, cu tricoul sfâșiat, și clipea repede.

Se uită la el, clocotind de mânie.

— Trebuie să mă ajuți să aprind focurile! îi spuse el, prea tare și prea repede. Trebuie să aducem lemne uscate din junglă. Nu le pot aprinde pe toate.

Nu-i aruncă nici măcar o privire lui Sonny. Și nici nu încercă să afle dacă erau teferi după furtuna de azi-noapte.

— Nu!

Lori se ridică în picioare.

Doar atât îi spuse – un singur cuvânt. O singură silabă.

— Nu? repetă Daniel, clipind la fel de repede ca mai înainte.

Îl străfulgeră cu privirea. Avea un gust amar în gură. Până să-și dea seama ce face, scoase plicul cu poze din buzunarul rochiei.

— Am găsit astea.

Și îi dădu plicul.

Daniel scoase fotografiile, privind-o în treacăt pe prima, unde Holly îl ținea pe Sonny în brațe, imediat după naștere. Rămase la fel de impasibil când le privi și pe celelalte.

— De ce mi le arăți?

— Pentru că îți sunt destinate. Sunt însoțite de un bilet – care-ți este adresat.

O umbră îi învălui chipul – neliniște?

Răsfoi ultimele poze până ajunse la bilet. Îl văzu înghițind în sec în timp ce îl citea.

Pentru Daniel.

Astea sunt momentele pe care le-ai pierdut. Nu vrem să mai pierzi și altele.

Holly și Sonny

— Ești tatăl lui Sonny, îi spuse apoi, întâlnindu-i privirea.

— Ești nebună! Scutură din cap, cu un zâmbet în colțul gurii.

— Să nu care cumva să îndrăznești să minți! îi ripostă Lori, făcând un pas spre el.

Îi smulse pozele din mâinile murdare și le puse înapoi în buzunarul rochiei.

— Spune-mi adevărul! mârâi printre dinți, cu gâtul încordat.

El o privea printre gene.

Ea îl înfrunta din priviri, așteptându-i răspunsul.

— Deci, sunt tatăl lui Sonny, îi răspunse, în cele din urmă, și izbucni în râs.

După care ridică din umeri.

Ușurința cu care îi mărturisi… nepăsarea din glas…

— Și în tot acest timp…

— Uite ce e! Habar n-am avut despre existența copilului. Am venit la aeroport, convins c-o să mă întâlnesc numai cu Holly. Și m-am trezit că a venit cu un bebeluș.

— Sonny! Îl cheamă Sonny!

Aruncă o privire peste umăr, spre pătura unde băiețelul dădea fericit din piciorușe. Apoi, întorcându-se din nou spre Daniel, îl întrebă:

— Cum ai cunoscut-o pe Holly?

— Am avut un proiect care s-a desfășurat în Chicago. Am stat cam opt luni acolo, cu intermitențe. Holly lucra la hotelul unde eram cazat.

— Ai știut că a rămas însărcinată?

— Mi-a spus în ziua în care plecam. Și a zis că o să rezolve problema. Era cel mai rezonabil lucru de făcut, continuă, pe un ton defensiv. Era foarte tânără – iar eu n-aveam de gând să-mi părăsesc soția și să mă mut în Statele Unite. Știi, a fost doar o distracție…

O, da, o știu prea bine, îi răspunse în gând, imaginându-și-l pe Pete în brațele lui Zoe.

— Dar se pare că s-a răzgândit, adăugă și se uită spre Sonny. Am luat din nou legătura acum câteva săptămâni. Mi-a propus să petrecem împreună o vacanță, continuă, ridicând iarăși din umeri. *Da, de ce nu*? mi-am spus. Și am făcut rezervare pentru amândoi la un complex turistic din Fiji, zise, după care pufni și clătină din cap. Doar că a venit cu un copil în brațe.

— Ce bătaie de cap!

— N-ai niciun drept să mă judeci! îi spuse apoi, țintuind-o cu un deget care avea unghia neagră de murdărie. M-a amăgit. M-a păcălit să mă întâlnesc cu ea.

— Te-a *păcălit*? Chiar crezi asta? Holly ți-a adus copilul pe lume. Și l-a crescut singură timp de patru luni – fără ajutorul nimănui. Te-a căutat pentru că era, probabil, disperată. Mă îndoiesc că avea chef de vacanțe exotice; voia, poate, doar să-ți cunoști fiul și să petreceți o săptămână împreună, oferindu-ți șansa să-l iubești cum îl iubea ea.

— Ar fi trebuit să-mi spună.

— Și dacă ți-ar fi spus, ai mai fi acceptat să vă întâlniți?

Nu-i răspunse.

Lori se uită la Sonny, care se juca cu bucata de lemn.

— N-ai fost nici măcar o clipă interesat de el?

— Am încercat. L-am privit în ochi, l-am mângâiat pe obraz, dar, la naiba, nu știu ce-i cu mine! Nu știu ce-mi lipsește. Nu simt nimic pentru el.

Rostea cuvintele foarte repede, cu încordare în glas.

Lori își aminti prima dimineață petrecută pe insulă, când Daniel se aplecase să privească pruncul în coșuleț. Apoi, câteva clipe mai târziu, dăduse bir cu fugiții, lăsându-l pe Sonny să plângă.

— Asta numești tu încercare? O simplă tentativă și gata?

Daniel nu-i răspunse. Se mulțumi doar să privească marea, frecându-și capul cu mâna.

— Trebuie să plec de aici. De pe insula asta. Unde naiba e barca aia?

— Dacă scăpăm de aici, ce-ai de gând să faci? îl întrebă Lori. Sonny nu mai are pe nimeni.

Se întoarse rapid și o privi printre gene, cu bărbia ridicată.

— Doar n-ai de gând să sufli vreun cuvânt, nu-i așa?

— Ca să-ți reiei viața de odinioară? Ca să te întorci la soția ta?

— Da, îi răspunse, făcând un pas spre ea, cu o privire de gheață. Exact asta o să fac.

Lori clătină din cap, dezamăgită să-i descopere egoismul exacerbat. Farmecul pe care îl observase la el în primele zile pe insulă era menit doar să-i aducă un câștig personal.

— N-am de gând să-ți păstrez secretele.

— Te macină spiritul justițiar, târfă ce ești?! îi ripostă, în timp ce o venă îi zvâcnea în tâmplă.

Se întoarse, cu gândul să se îndepărteze cât mai repede. Se aplecă să-l ia pe Sonny, când Daniel o prinse cu violență de mână, răsucind-o cu fața spre el.

— Nu pleci când ai tu chef! îi spuse, cu o expresie întunecată pe chip.

Aproape că îi zdrobi încheietura în strânsoarea de fier.

Scrută golful, căutându-l pe Mike, dar întinderea albă a plajei era pustie. Se afla, probabil, pe creastă, în celălalt capăt al insulei. Neliniștea i se cuibărea în suflet – era complet singură.

— N-o să sufli niciun cuvânt, continuă Daniel, clocotind de furie.

Stătea atât de aproape de ea că îi simțea răsuflarea fetidă.

Își atinse buzunarul cu cealaltă mână – căuta cuțitul, își spuse Lori.

Fusese la el în tot acest timp.

În spatele ei, Sonny simțise, probabil, atmosfera tensionată, căci începu să scâncească și să sughițe într-un mod ciudat.

— Îl sperii. Dă-mi drumul!

— Doar dacă-mi promiți că n-o să sufli niciun cuvânt.

Voia să-l trimită la naiba, dar o ținea atât de strâns de încheietura mâinii, încât ochii i se umeziră de durere. Și trebuia să-l liniștească pe Sonny.

— Îți promit, îi răspunse, în cele din urmă.

— Nu-l vreau. Vorbesc serios, Lori. Poți să-l păstrezi.

— *Să-l păstrez*? Dumnezeule, dar ce fel de om ești?

Încercă să-l împingă cu mâna liberă, dar o prinse de braț și o trase spre el. Avea sânii lipiți de pieptul lui și o înghiontea cu șoldurile. O ținea pe loc, gâfâind.

Avea o latură primejdioasă pe care de abia acum i-o descoperea.

— Dă-mi dracu' drumu' odată! îi spuse ea apoi când simți căldura trupului său.

— Ești sigură că asta vrei? o întrebă, cu buzele lipite de urechea ei. Felix nu mai e.

— Nici să nu te gândești! îi ripostă, cu glasul gâtuit de teamă.

Nu avea vreo armă cu care să se apere și nici cui să ceară ajutorul.

Sonny continua să plângă, scoțând niște sunete ciudate, sacadate. Întoarse capul și văzu că era roșu la față și își lovea gâtul cu mânuțele. Bucata de lemn cu care se jucase zăcea despicată pe pătură.

Se îneacă! constată ea cu groază.

— Sonny se îneacă! îi strigă apoi lui Daniel. Dă-mi drumul!

— Te-am văzut la pârâu, îi spuse el, de parcă nici n-ar fi auzit-o. Bună bucățică mai ești!

Sonny se lupta să respire, cu chipul aproape stacojiu, în timp ce se zvârcolea pe spate, neputând să scoată așchia înfiptă în gât.

Zbătându-i-se în brațe, Lori îl lovi cu piciorul în genunchi. Daniel scoase un țipăt strident. Dar eforturile ei nu erau îndeajuns – nici pe departe. Desprinzându-și o mână, o plesni iute peste față și o împinse în umeri cu putere. Se dădu înapoi, spre stânci, și se lovi cu călcâiele de pietre. Simțea că genunchii o trădau și vedea cu coada ochiului bolovanii cenușii, care-i păreau niște pietre de mormânt. Se prăbușea sub greutatea lui Daniel.

Chiar și în timp ce cădea, era conștientă că Sonny avea nevoie de ea și trebuia să reziste ca să-l ajute. Cumva, prin fața ochilor i se derulau imagini ale insulei – cerul nemărginit și acoperit de nori, de unde avionul se prăbușise spre pământ, cu o viteză amețitoare; întinderea oceanului, unde Felix înota cândva, stând la pândă ca să prindă pești; jungla deasă, sub care dormea cu Sonny, cuibăriți unul într-altul în nopțile lungi.

Apoi, totul dispăru într-o clipită. Se prăbuși la pământ, sub greutatea lui Daniel, lovindu-se cu capul de o piatră. Și se așternu întunericul.

58
ÎN PREZENT | ERIN

Simt cum mă prăbușesc, prinsă, parcă, într-un vârtej. Stau cu ochii ațintiți asupra numelui scrijelit pe trunchiul de copac.

Lori Holme, R.I.P.

Clatin din cap.

O, nu, Lori! *Nu*!*...*

Ating cu vârfurile degetelor arborele crestat, dorind să schimb acel detaliu, să sfâșii scoarța și să dobor copacul la pământ.

O, Doamne, nu!

Iar dedesubt, văd un alt nume.

Cel care îmi dă lovitura de grație.

Sonny Senton, R.I.P.

Lovesc trunchiul cu pumnul – o dată, de două ori –, până aproape îmi explodează degetele de durere.

Dau capul pe spate, adresând cerului tânguiri fără cuvinte. Se așterne tăcerea. Nu se mai aud nici zumzetul insectelor, nici ciripitul păsărilor. Iar bolta pare sângerie.

Mi-e cu neputință să accept.

Gândul morții lui Lori. Gândul morții copilului.

Mi se învârte capul și am o senzație cumplită de greață. Stau în genunchi, în timp ce stomacul mi se întoarce pe dos. Vomit, stropind pământul și dosul mâinilor mele. Acidul gastric îmi arde gâtul. Strâng în palme pământ, crenguțe și frunze. Totul se descompune.

Jungla freamătă în jurul meu. Căldura pare tot mai apăsătoare. Copacii imenși ai pădurii au privit în tăcere cele petrecute pe insulă. Stau ghemuită, sub bolta de verdeață plină de zumzet, cu mâinile în pământ, și încerc să simt ce s-a întâmplat.

Aud în spate trosnetul unei crengi călcate în picioare. Deschid ochii și mă întorc repede, ridicându-mă în picioare și scrutând tabăra.

— Lori? spun în șoaptă.

Cu sufletul la gură, arunc o privire spre umbrele dintre copaci.

— Lori? repet, mai tare de această dată.

Familiaritatea cuvântului care îmi iese de pe buze îmi amintește de nenumăratele dăți când am strigat-o pe nume de-a lungul anilor.

— Lori! strig apoi, cu glas tot mai răsunător. Lori! Lori! Lori!

Mă întorc de jur împrejur, orbecăind prin întunericul pădurii.

Cineva mă strigă din adâncurile junglei.

— Erin!

Încremenesc, cu mâinile întinse.

Totul pare distorsionat și confuz. Umbrele țin locul luminii, frunzele acoperă cerul și căldura înăbușă aerul.

Nu e vocea ei, ci a unui bărbat.

— Erin! E timpul să plecăm.

Respir sacadat, de parcă am o piatră pe piept. E glasul lui Rega, care mă strigă de undeva, dincolo de copaci. Cu o voce imperioasă și mânioasă.

Reușesc să îngaim câteva cuvinte, spunându-i că vin imediat…

Aștept, cu urechile ciulite, să se îndepărteze.

Îmi înfig mâinile în păr.

Nu vreau sfârșitul ăsta, Lori. Te vreau pe tine. Pe tine te vreau, la naiba! *M-ai implorat să te ajut, dar n-am făcut suficient. Îmi pare atât de rău…*

Copleșită de durere, izbucnesc în hohote de plâns, singură în junglă. Privesc printre lacrimi epava avionului și îmi dau seama că nu asta mă așteptam să găsesc. Am pornit spre insulă mânată de speranță. Căci, în adâncul sufletului meu, mi-am imaginat – am sperat și m-am rugat – că, dacă Lori scăpase cu viață din accident, avea să mă aștepte aici, pe insulă.

Dar m-am înșelat.

Am ajuns la linia de sosire.

Am găsit insula, epava avionului, lucrurile lui Lori și înregistrările ei.

Înțeleg, pe cât mi-e cu putință, împrejurările morții sale.

Am obținut răspunsurile pe care le căutam.

Iar singura persoană pe care n-o voi mai vedea niciodată e sora mea.

59
ÎN PREZENT | ERIN

Străbatem în tăcere apele oceanului, în lumina apusului. Rega și fratele lui schimbă câteva priviri.

Petrec o noapte albă în casa de oaspeți a lui Rega, refuzând, cu un gest din cap, invitația la masă.

Dimineață, iau avionul spre cea mai importantă insulă din Fiji. Tot drumul stau cu fruntea lipită de geam și ochii înnegurați.

Imediat ce avionul atinge solul, mă pun în mișcare ca un roboțel. Respir. Merg. Arăt pașaportul și biletele când mi se cer. Mă strecor prin mulțime, ca o umbră tăcută.

Străbat terminalul ca o somnambulă și găsesc un taxi.

Când mă urc în mașină, șoferul mă întreabă cu o voce senină:

— Unde doriți să mergeți?

Și îi răspund, cu chipul lipsit de expresie.

Acum privesc pe fereastra taxiului în timp ce străbatem o stradă aglomerată, trecând pe lângă magazine și restaurante învăluite într-o multitudine de culori. Clădirile luminoase, panourile publicitare, autobuzele ticsite de oameni – toate îmi iau simțurile cu asalt. Îmi privesc mâinile și îmi răsucesc de nenumărate ori inelul de argint de pe degetul mare.

— Aici? întreabă șoferul, oprind lângă trotuar.

Îi surprind în oglinda retrovizoare expresia precaută cu care mă privește.

Mă aplec și îi ofer ultimii douăzeci de dolari pe care îi mai am. Apoi, îmi iau rucsacul și ies afară în căldura înăbușitoare.

S-a terminat. Am ajuns la final.

E timpul să predau ștafeta.

Taxiul dispare în trafic. Rămân pe trotuar, privind firma albastră pe care scrie Poliția Centrală.

Deschid ușa grea, de sticlă. Îmbrăcată de trei zile cu aceleași haine, cu părul nespălat și rigid, arăt, probabil, ca o turistă aflată la capătul a trei zile de distracții, care a venit să raporteze dispariția pașaportului.

Ce n-aș da să fie așa!

— Vreau să vorbesc cu ofițerul care se ocupă de dispariția avionului FJ209, îi spun unui tânăr cu o mustață neagră și subțire de la recepție.

— Să văd ce pot să fac, îmi răspunde cu o privire sceptică.

— Acum! îi spun, trântind palmele pe birou.

Gestul ne face pe amândoi să tresărim.

Și așa începe totul.

Le povestesc tot ce știu celor doi ofițeri care se ocupă de caz.

Le descriu insula, epava avionului, scrijeliturile făcute pe trunchiul copacului. Le spun despre rochia pătată de sânge și fotografiile distruse, găsite în buzunarul ei. Și îngaim cuvintele: *Daniel, cuțitul de scafandru și sora mea*.

Încearcă să pună lucrurile cap la cap – Lori a scăpat cu viață din accident, dar a fost ucisă pe insulă.

Mă măsoară din cap până în picioare, așa cum sunt, răvășită și murdară, în timp ce beau, cu mâini tremurânde, dintr-un pahar cu apă călduță. Se uită apoi unul la altul cu scepticism.

— *Chiar* ai fost pe insula asta?

Nu mă cred.

— Stați să vă arăt! le răspund, scoțând din geantă două telefoane.

Pe primul, le arăt pozele făcute ca dovadă, iar pe cel de-al doilea, înregistrările lui Lori. În timp ce o privim pe Lori povestindu-și odiseea, cu epava avionului pe fundal, unul dintre polițiști își freacă maxilarul cu mâna, iar celălalt îl cheamă pe ofițerul superior.

O oră mai târziu, sala se umple de polițiști. Cineva îmi oferă cafea. Și apă cu gheață. Altcineva dă drumul unui ventilator. Îmi pun o grămadă de întrebări. Aduc o hartă, iar eu le indic locurile. Ei fac însemnări și dau telefoane.

Când părăsesc sediul poliției, pășind în lumina difuză a apusului, știu că lor le revine misiunea de a pune

cap la cap ultimele piese ale puzzle-lui. Am făcut tot ce-am putut.

S-a terminat.

Nu mai am bani de taxi și nu știu dacă picioarele mă vor ajuta să parcurg drumul de o oră până la hotel.

În timp ce străbat strada, lăsând în urmă agitația din sediul de poliție, îmi spun în șoaptă:

Am făcut tot ce-am putut, Lori. Îmi pare rău că n-a fost de ajuns.

60
ÎN PREZENT | ERIN

Reușesc cumva să ajung la hotel. Stau sub duș, apa fierbinte revărsându-se pe scalpul meu, printre clăbucii înmiresmați. Apoi, mă șterg și îmi pun niște haine curate.

Verific minibarul: e proaspăt aprovizionat. Mă așez pe vine și mă uit la niște sticluțe mici și sclipitoare. După aceea, îl închid.

Ies din cameră și străbat coridorul. Trec pe lângă oglinda lunguiață de pe perete, dar nu mă opresc să-mi văd imaginea, căci știu prea bine cum par – o fantomă.

Nathan mă așteaptă în hol.

Stă pe un fotoliu, bătând darabana cu degetele pe brațul acestuia. Poartă o cămașă cu mânecă scurtă. De data asta, nu mai e încălțat cu ghete.

Când mă vede, se ridică în picioare.

— Erin!

Nu i-am spus nimic la telefon.

Mă îndrept spre el, neștiind ce să fac cu mâinile. Odată ajunsă în fața lui, mi le îndes în buzunarul din față al rochiei din denim.

Nu comandăm nimic de băut. Stăm pur și simplu unul în fața celuilalt, în timp ce îmi depăn povestea. Îi povestesc despre harta găsită în camera tatălui său, despre insulă, despre epava avionului și despre poliție.

Mă ascultă cu ochii mari și își îndreaptă poziția pe scaun.

Când termin, se mulțumește doar să mă privească stăruitor.

Nu-mi dau seama ce se petrece în mintea lui. Dacă e supărat, mânios sau neîncrezător.

Își drege glasul.

— Ai găsit harta în camera tatei, când am fost și eu acolo?

Ăsta e primul lucru despre care mă întreabă.

— Îmi pare rău, îi răspund.

Și chiar așa și e. Fiindcă l-am rănit.

Se uită în poală, apoi din nou la mine. Mă aștept să-mi ceară mai multe detalii despre hartă, dar n-o face.

— Ai dat dovadă de mult curaj ducându-te pe insulă, îmi spune, în schimb.

— Curajul și disperarea fac mereu casă bună, îi răspund cu o umbră de zâmbet.

Îmi zâmbește și el.

— Vreau să-ți arăt ceva, îi spun.

Îmi scot vechiul telefon și îl pun pe masă.

În timp ce privește înregistrările video ale lui Lori, se apleacă spre mine și îi simt mirosul de săpun și de ceva proaspăt ca de mentă. Are chipul scăldat în soare și obrazul brăzdat de o cicatrice palidă. Când vede pe fundal epava avionului, ochii îi înoată în lacrimi.

Uneori, cu greu îmi mai aduc aminte că au mai fost și alte pierderi în accident.

După ce vede și ultima înregistrare, își ridică privirea spre mine.

— Nu te-ai dat nicio clipă bătută.

— Și ce-am avut de câștigat? îi răspund, dând din umeri.

— Poate că poliția va mai descoperi și altceva. Poate că vei primi și alte răspunsuri.

— Poate.

Se așterne un timp tăcerea.

— Mă întorc la Perth mâine de dimineață. Înmormântarea va avea loc miercuri.

Familia lui are măcar pe cine să înmormânteze. Povestea lor are un sfârșit. Strâng din buze. Îl invidiez mai mult decât o pot spune în cuvinte.

— Tu ce-ai de gând să faci?

— O să-mi fac rezervare la primul avion disponibil.

— Și după aceea?

— Apoi, voi încerca să merg mai departe, îi răspund, privind tavanul boltit.

Îi simt ochii ațintiți asupra mea. Mă concentrez din greu să urmăresc modelul gravat în tavan, ca să nu izbucnesc în lacrimi.

— Nu prea știu cum o să arate viața mea fără ea.

— Nu trebuie să vezi imaginea per ansamblu, îmi spune, după câteva clipe de tăcere. Trebuie doar să ai încredere, adaugă, cu atâta tandrețe și convingere în glas, încât îmi cobor privirea și mă uit în ochii lui.

Ne privim un timp, în tăcere. Și îmi aud fiecare bătaie a inimii.

Se ridică de pe scaun, uimindu-mă ca întotdeauna cu statura lui impunătoare.

— Trebuie să plec.

Mă ridic și eu.

Cam asta e tot, îmi spun în gând.

— Aș fi venit cu tine, adaugă apoi.

Pentru o clipă, nu înțeleg ce vrea să spună. Apoi, îmi dau seama că se referă la insulă. Ar fi venit cu mine dacă i-aș fi spus despre harta tatălui său.

— N-ai avut încredere în mine.

Nu prea știu ce e încrederea, aș vrea să-i răspund, dar prefer să-mi las, stânjenită, ochii în pământ.

— La revedere, Erin! Și se îndepărtează, traversând holul. Plecarea sa pare abruptă; o decizie greșită – dar nu mai am puterea să îndrept lucrurile.

Rămân pe loc, învăluită în râsetele oaspeților și ale turiștilor aflați doar în trecere prin hotel.

Un ospătar mă zărește și vine zâmbind spre mine.

— Bună seara, doamnă! Ne faceți plăcerea de a lua masa la restaurantul nostru în seara asta?

Nu vreau să mă întorc în cameră. În compania băuturilor din minibar și a balconului.

— Da, îi răspund.

— Cinați singură?

Dau din cap.

— Atunci, vă rog să mă însoțiți.

În aer plutesc miresme ademenitoare de condimente, precum și aroma dulce a nucilor de cocos prăjite. Trecem pe lângă mese ocupate de familii și prieteni; conversațiile curg și râsetele animă seara.

Îmi dau seama că mai am un singur lucru de făcut.

— Aș vrea să stau acolo, te rog, îi spun ospătarului, punându-i mâna pe umăr și arătându-i masa din colț, care are vedere spre grădinile iluminate – o masă la care am stat o singură dată.

Încuviințează din cap și mă conduce într-acolo.

Mă așez pe un scaun din bambus. Flacăra unei lumânări licărește în mijloc, într-un vas de sticlă, și aruncă umbre tremurânde de jur împrejur. Comand o băutură fără să deschid meniul. Îl privesc pe ospătar

strângând al doilea set de tacâmuri. Îmi înfig, pe sub masă, degetele în coapse.

După ce pleacă ospătarul, încerc să mă relaxez pe scaun, lăsându-mă purtată de susurul liniștitor al fântânii arteziene, dar atenția îmi e distrasă de un singur lucru – scaunul gol din fața mea.

Acolo a stat Lori în prima noapte a călătoriei noastre de acum doi ani. Parcă o și văd, cum îi cade părul liber în valuri pe umeri, și cu unghiile date cu o ojă de un roz strălucitor. Nu știu de ce fac asta. Ca să închei cumva capitolul? Ca să mă autoflagelez după o zi și așa copleșitoare?

Ospătarul îmi aduce cocktailul Mai Tai asezonat cu mentă proaspătă și bucățele de ananas. Ridic paharul și îl închin în fața scaunului gol.

— Pentru tine, Lori!

Simt privirile celorlalți meseni ațintite asupra mea. *Și ce*? *Uitați-vă bine*! *Ăsta-i abia începutul spectacolului.*

Iau o înghițitură din cocktail. Are un gust mult prea dulceag. Mi se întoarce stomacul pe dos.

Pun paharul pe masă, cu zgomot. Dau meniul la o parte. Oricum nu mi-e foame. Nu vreau să comand ceva ce va sfârși la coșul de gunoi. Speram să-mi găsesc un oarecare echilibru aici – hotelul, masa din colț, cocktailul Mai Tai –, dar m-am înșelat.

Scot ultimele monede din portofel și le arunc pe masă, lângă cocktail, apoi mă ridic și plec.

Cobor treptele din capătul restaurantului, ce duc spre grădini. Simt nevoia să fac puțină mișcare. Străbat grădinile luminate elegant și cobor pe o alee din scânduri, iluminată de becuri solare, îndreptându-mă spre plajă.

Aceeași cale am urmat-o și după cearta noastră. Te-am lăsat singură și am plecat, absorbită de propria furie. Consumată de o melodramă inutilă. Ultima noastră discuție a fost de-a dreptul aberantă, nu-i așa? Știi cum e când te cerți uneori dintr-un motiv oarecare, dar adevăratul motiv e cu totul altul? Unul pe care fie nu-l vedem, fie nu știm cum să-l punem în cuvinte. Mă tot gândesc la asta în ultimul timp.

Motivul certei noastre din seara aceea nu a fost aventura lui Pete și nici viața mea dezordonată, ca de studentă – motivul real a fost nemulțumirea noastră că nu duceam viața pe care ne-o imaginaserăm. Ne pierduserăm părinții; tu treceai printr-un divorț, iar eu

mă simțeam captivă într-un oraș care nu-mi plăcea și aveam o slujbă insuportabilă. Ne uitam una la alta, încercând să ne dăm seama unde greșiserăm. Căutam un vinovat.

Aleea ce străbate grădinile hotelului mă poartă spre plajă. Mi se pare că aud niște pași în urma mea. Mă opresc, cu urechile ciulite.

Nu e nimeni, firește – doar vocile îndepărtate ale mesenilor, clinchetul tacâmurilor și acordurile muzicii.

Ajung pe plajă, unde șezlongurile stau aranjate frumos înainte de lăsarea nopții. Picioarele mi se afundă în nisip, așa că îmi scot șlapii și mă îndrept desculță spre ocean.

Noaptea, marea devine caldă, misterioasă și tulburătoare. Îmi mângâie gleznele, fremătătoare.

De când am ajuns în Fiji până acum, n-am înotat. Iar motivul e simplu: marea înseamnă plăcere, vacanță, relaxare, iar eu n-am meritat nimic din toate astea. Am crezut mult timp că voi cunoaște din nou plăcerea numai când vor dispărea tristețea, teama și sentimentul copleșitor al pierderii. Dar trăirile nu vin în pachete frumos „ambalate”, Ele se amestecă. Fericirea se împletește cu tristețea. Speranța se îngemănează cu teama. Dragostea e umbrită de pierderi. Nu pot să aștept ca lucrurile să mi se aștearnă lin la picioare. Viața nu e plămădită din fericire, ci din tot ceea ce ți-e dat să trăiești.

Îmi scot rochia peste cap și o arunc pe mal. Apoi, intru în apă, care îmi cuprinde trupul cu o atingere caldă. Nisipul îmi cedează sub picioare. Mă aplec și mă arunc printre faldurile mătăsoase ale mării.

Apa sărată îmi intră în urechi, murmurându-mi șoapte nedeslușite. Mușchii și membrele mele se mișcă la unison. Plutesc, ușoară ca un fulg.

Am un impuls straniu de a înota spre orizontul întunecat. De a mă pierde în uitare. Nevoia e atât de copleșitoare, că sunt gata să-i cad pradă.

Vreau să înfrunt totul cu curaj. Să simt totul. Dar doare. AL NAIBII DE TARE.

Glasul lui Lori îmi răsună clar în minte. Rugămințile din înregistrările video: *Sper că n-ai pus capăt căutărilor… Nu știu dacă voi supraviețui… Sunt speriată…*

Am ajuns prea târziu.

Mult prea târziu!

Țip, cu glasul înăbușit de ape.

Gâlgâind și bolborosind.

Scot capul la suprafață, în timp ce apa îmi curge șiroaie pe chip. Clipesc de câteva ori.

Ies din mare, îmi iau rochia de pe plajă și mă îmbrac, gâfâind. Materialul mi se lipește de trupul ud. Apa sărată mi se prelinge pe gât.

Deodată, am senzația că nu mai sunt singură.

Un fior îmi străbate șira spinări și mă cutremur până în vârful degetelor.

Când mă răsucesc, zăresc o siluetă în depărtare. Vine spre mine sau se îndepărtează?

Îmi aranjez rochia, care mi se lipește de pielea încă umedă.

Nathan, îmi spun în gând. Inima îmi tresaltă cu putere în piept. Îmi doresc să se întoarcă. Să-i spun că îmi pare rău. Că merita mai mult din partea mea…

Încerc să disting mai bine silueta.

Indiferent cine e, e mai mic decât Nathan. Și are umerii înguști.

Nu se urnește din loc. Se mulțumește doar să mă privească.

Noaptea pare să mă învăluie, făcându-mă să mă înfior.

Persoana face un pas înainte, iar felul în care se mișcă îmi pare cunoscut.

Rămân pe loc.

Vine spre mine și totul îmi pare familiar: mersul, ținuta – le cunosc ca pe propriii pași.

Clipesc de câteva ori.

Nu se poate.

Respirația mi se blochează în gât.

Rămân fără suflare.

Simt cum iau foc, apoi sângele îmi îngheață în vine.

Nu se poate, repet în gând.

Îmi duc mâinile la gură.

Am fost pe insulă. Am văzut epava. Am găsit rochia pătată de sânge. I-am văzut numele scrijelit pe scoarța copacului.

Nu. Nu ești tu!

— Erin! mă strigă ea.

61
ÎN PREZENT | ERIN

Sora mea.

Stă pe plaja întunecată.

Inima îmi bate frenetic în piept, iar sângele îmi zvâcnește în urechi.

Îmi înfig mâinile în păr. Și unghiile în scalp.

Nu, nu e adevărat.

Îmi las mâinile pe lângă corp. Și mă întorc. Fac câțiva pași, dar mă împleticesc, reușind cu greu să mențin o linie dreaptă.

— Erin!

Merg adusă de umeri. Nu vreau să mai stau nicio clipă pe plajă și să aud glasul surorii mele. E o nebunie. Nu mă opresc.

— Eu sunt, Erin. Eu sunt…

Mă răsucesc.

Clatin din cap. *Nu, nu se poate…* Dar sorb din priviri silueta care seamănă atât de mult cu sora mea, încât simt fiori prin tot corpul, ca niște impulsuri electrice.

— Eu sunt, șoptește din nou.

Dau din cap – cu gesturi rapide, fără să mă mai opresc.

Nu înțeleg.

E complet schimbată. Are părul scurt până la bărbie. *Nu te-am văzut niciodată cu părul atât de scurt.* Într-o nuanță ceva mai închisă – un castaniu auriu, culoarea ei naturală. Pare mai slabă și cumva mai înaltă.

Vine deodată spre mine, cu brațele deschise, și ne strângem cu putere la piept, împletindu-ne părul, chipurile și trupurile. Ne legănăm una pe alta, într-un dans al surorilor. Îi sorb cu nesaț parfumul și îmi ascund fața în scobitura gâtului ei, cu piepturile lipite unul de altul.

— Tu ești…, murmur, cu ochii închiși, strângând-o în brațe.

Nu știu dacă e un vis sau o halucinație. Dar indiferent ce e, vreau să mă bucur de fiecare moment.

Ne împletim degetele, dornice, parcă, să ne contopim porii, celulele, trecutul, amintirile… O simt

cum tremură, iar lacrimile i se îngemănează cu ale mele. Îmi sărută chipul fără încetare, ținându-mă de umeri și mângâindu-mi părul și obrajii.

Un suspin adânc îmi scapă printre buze, înăbușit printre hohotele ei de plâns. Ne șoptim numele fără încetare.

Stăm aplecate una spre cealaltă, cu frunțile lipite și privirile ațintite asupra mâinilor strâns unite într-un limbaj grăitor.

Mă privește, cu ochii în lacrimi.

Simt cum mi se înmoaie genunchii.

Privesc de jur împrejur – marea, cerul, noaptea, luminile licăritoare ale hotelului –, convinsă că trăiesc un vis ce se va spulbera în orice clipă.

Mă întorc și o găsesc pe Lori în același loc, cu mâinile în ale mele.

Îmi ațintesc privirea asupra degetelor noastre împreunate. Încă poartă, după tot acest timp, brățara din aur roz. *Împreună.*

— Nu înțeleg.

Mă holbez la ea și clipesc de câteva ori, în timp ce inima îmi bate frenetic în piept.

— Am crezut că *ai murit.*

Strânge din buze și dă din cap. Cu ochii înotând în lacrimi.

— Te-am crezut moartă, repet, de parcă numai asta știu să spun.

Apoi, îmi desprind mâinile dintr-ale ei și fac un pas înapoi.

— Am crezut că ai murit, la naiba!

— Știu…

— Cum ai putut să-mi faci asta? o întreb, cu ochii mari, clătinând din cap, în timp ce încerc să găsesc o frântură de logică prin vâltoarea de gânduri.

Mă încearcă sentimente contradictorii, și e dureros. Vreau să mă duc la ea. La fel cum îmi doresc s-o iau la fugă. Sunt frântă în două…

— Îmi pare rău…, murmură, cu mâinile la gură. Nu știu cum să…, îngaimă, dându-și-le la o parte. O, Doamne, Erin!… Am…

Se oprește, gâtuită de emoție. Respiră adânc și dă aerul afară din plămâni. Trage din nou aer în piept și mă privește.

— Mi-a fost atât de dor de tine, Erin.

Scutur atât de tare din cap încât am senzația că mi se zdruncină creierii.

— Ai scăpat cu viață…

— Da.

— Cum? Nu… Nu reușesc să înțeleg.

Nimic nu are sens pentru mine.

Își înfășoară brațele de jur împrejurul ei, de parcă îi e frig.

Undeva în depărtare, se aud orăcăitul broaștelor și murmurul valurilor care mi se sparg la picioare.

— Unde ai fost? De ce n-ai venit acasă?

Lori îmi aruncă o privire plictisită și spune pur și simplu:

— N-am putut.

— De ce? o întreb, susținându-i privirea.

Se așterne tăcerea.

— N-am putut să spun nimănui ce s-a întâmplat pe insulă.

62
ÎN TRECUT | LORI

Lori zăcea pe pământ. Simțea o durere copleșitoare la ceafă. Și o greutate zdrobitoare care o țintuia locului.

Deschise ochii.

Și îl văzu pe Daniel. Deasupra ei. Mirosul de turbă al trupului său îi invada nările. Și îi simțea răsuflarea sacadată și fetidă.

Încercă să se miște ca să scape de sub greutatea lui, dar o ținea imobilizată.

— Dă-te la o parte! îi spuse gâfâind, cu buzele, parcă, amorțite.

Nu putea să respire.

Dar Daniel își duse mâna spre talie, cu o privire sălbatică.

Cuțitul! *Caută, probabil, cuțitul*!

Lori se zvârcolea și dădea din picioare, disperată să se elibereze.

Daniel o prinse de brațe și i le țintui pe lângă trup, obligând-o să stea nemișcată. Își aplecă fața spre ea, cu răsuflarea lui respingătoare.

Căldura și duhoarea trupului său îi invadau simțurile. Știa ce avea să urmeze. Toate femeile știu. Daniel o privea cu chipul lipsit de expresie, de parcă ar fi dispărut sub masca unui monstru, care o țintuia acum la pământ.

Strânse din ochi, încercând să se refugieze într-un colțișor îndepărtat al minții.

Apoi, auzi un scâncet și deschise iute ochii: Sonny! Își aduse aminte de lemnul despicat, de chipul roșu al băiețelului, de faptul că se îneca…

Începu din nou să se zvârcolească. Și reuși să-și elibereze o mână din strânsoarea lui Daniel. Atinse cu degetele ceva tare, cu marginile crestate. O piatră desprinsă din stâncă. O strânse în mână și, cu o mișcare fulgerătoare, o izbi de țeasta bărbatului. Auzi un trosnet când piatra se lovi de craniu.

Și îl pocni încă o dată.

Și încă o dată.

Daniel slăbi strânsoarea. Se strecură de sub el și se ridică, împleticindu-se, în picioare, în timp ce capul îi zvâcnea de durere. Se năpusti spre Sonny, cu vederea încețoșată.

Băiețelul avea chipul aproape vinețiu și își ținea mânuțele la gât. Îl așeză în capul oaselor și, strecurându-și degetul în gurița lui, găsi o așchie de lemn înfiptă în gât. Reuși să i-o scoată, apoi îi aplică o lovitură fermă, între omoplați, cu podul palmei. O dată. De două ori.

Sonny începu să tușească, dând afară alte așchiuțe.

Scoase un strigăt și trase adânc aer în piept.

— O, dragule! murmură ea, după care îl luă în brațe și-l acoperi cu sărutări. Gata, gata! S-a terminat. Ești la mine acum.

Băiețelul o apucă de rochie, plângând în hohote.

Amețită de durere, îl ținea strâns la piept și începu să-l mângâie pe spate ca să-l liniștească.

Se uită la Daniel. Încă zăcea pe plajă. O dâră de sânge i se prelingea din rana de la cap, strecurându-i-se în păr. Un fior rece îi străbătu șira spinării.

— Daniel! îl strigă, înspăimântată.

Se duse la el, cu Sonny în brațe.

Îi privi pieptul, așteptând să vadă că bărbatul respiră.

Și continuă să aștepte.

În timp ce asculta murmurul valurilor ce se spărgeau de țărm, ca și cum oceanul respira. Cerul respira și el. Totul părea să respire și să freamăte de jur împrejur. Numai Daniel zăcea inert.

Îi atinse gâtul cu mâna, încercând să-i simtă pulsul. Inima îi bătea năvalnic în piept, iar sângele îi zvâcnea amețitor în urechi.

Știa – o știa prea bine.

Nu simțea nimic.

Căci el era mort.

Se lăsă în genunchi lângă Daniel. Avea partea laterală a capului plină de sânge. O dâră i se strecurase în barbă și murdări rochia lui Lori.

Ce-am făcut?

Lori avea senzația că pământul îi fuge de sub picioare. Simțea același ghem de spaimă în stomac ca în momentul prăbușirii avionului. Știa că nimic nu va mai fi la fel de acum înainte.

Îl ucisese pe Daniel.

Dacă aveau să plece de pe insulă, ce avea să se întâmple mai departe? Prin minte îi zburau o mulțime de gânduri, concepând tot felul de scenarii – interogatorii, procese, sentință de condamnare la închisoare. Care avea să fie soarta lui Sonny? Aveau să-i despartă oare – Lori în Anglia, iar Sonny în America?

Nimic din toate astea nu era drept.

Sângele îi zvâcnea în urechi. *Gândește-te, Lori*!

Privi marea ce se i se întindea, nețărmurită, la picioare.

Ea le era mormânt și celorlalți – ea îi purtase pe valurile sale pe Holly, Jack, Ruth, Kaali, Felix. Cu toții sfârșiseră în apele oceanului.

Asta avea să facă și acum.

Avea să spună că Daniel murise în accidentul aviatic.

Nu exista nicio dovadă care să ateste contrariul.

Îl puse din nou pe Sonny pe pătură, apoi se duse la Daniel. Îl apucă de glezne, încercând să ignore rănile pline de puroi de la călcâi. Și începu să-l târască – în timp ce capul îi zvâcnea de durere –, dar era o povară mult prea grea pentru ea.

Nu era suficient de puternică. Tremura ca varga. Își șterse gura de umăr și se opri să-și adune gândurile. Nu avea de ales – trebuia să-l arunce în apă.

Trase adânc aer în piept și, înfigându-și călcâiele în nisip, se aplecă în față cu toată greutatea. Reuși să-i urnească trupul prin nisip. Simțea o durere sfâșietoare la ceafă în timp ce se apropia de apă. Brațele lui Daniel atârnau răsfirate, iar rana de la cap lăsa pe nisipul alb ca zahărul o dâră de sânge.

Broboane de sudoare îi străbăteau pielea sub povara apăsătoare a trupului fără viață. Când ajunse la apă, simți cum corpul devenea mai ușor încetul cu încetul, iar tivul rochiei pătate de sânge i se ridică până la coapse.

Continuă să-l tragă pe Daniel prin apa puțin adâncă de la mal, purtându-l spre larg, unde marea îi ajungea până la coaste. Acolo, se încumetă să-l privească. Chiar și sub pecetea morții, părea să poarte un rânjet pe chip. Dacă nu l-ar fi lovit cu piatra, știa prea bine ce s-ar fi întâmplat – cât de departe ar fi mers.

Nu, nu-i părea rău pentru ce făcuse.

Dădu să se întoarcă, dar în clipa aceea observă câțiva bulbuci în apă. Daniel deschise ochii și își mișcă degetele, încercând să se apuce de ceva.

Șocul o făcu să se înfioare.

Se năpusti asupra lui, fără să mai stea vreo clipă pe gânduri. Îl apucă cu mâinile de umeri și îl împinse cu toată puterea sub apă.

Daniel se împotrivi și începu să dea din picioare. Reuși să scoată capul la suprafață și o apucă cu mâna de decolteul rochiei, sfâșiind materialul și trăgând-o pe Lori în adâncuri.

Apa sărată îi invadă nările și gura în timp ce dispăru sub apă. Cuprinși de spaimă, se luptau amândoi cu disperare să iasă la suprafață.

Lori reuși să se elibereze din strânsoarea lui și scoase capul afară, icnind după aer. Profitând de faptul că stătea deasupra lui, îl împinse din nou sub apă cu toată puterea.

Și îl ținu în adâncuri, în timp ce Daniel dădea din picioare și se zvârcolea frenetic.

O privea prin apa înspumată și presărată de sângele ce i se prelingea din rana de la cap. Lori își simțea mușchii tremurând. Trecură câteva secunde. Bule argintii de aer se ridicau la suprafață. Daniel continua să dea din picioare și din coate, încercând să se elibereze din strânsoarea ei. Apa devenea tot mai învolburată sub zbaterile sale, în bătaia nimicitoare a soarelui.

Apoi, Daniel încetă să se mai zbată.

Rămase cu ochii deschiși, ațintiți spre cer.

Îi dădu drumul și inspiră adânc.

Gâfâia, încercând să-și tragă sufletul.

În timp ce el plutea, cu mâinile întinse ca niște aripi, Lori își aminti de cuțit.

Trebuiau să supraviețuiască.

Își strecură mâna în buzunarul lui, dar nu găsi nimic – doar faldurile ude ale materialului. Îl verifică și pe celălalt. Amândouă erau goale.

Nisipul de pe fundul mării i se clătină sub picioare.

Lori răsufla sacadat, în timp ce adrenalina îi curgea prin vene. Rochia pătată de sânge i se lipea de trup. *Trebuie s-o scot*! își spuse, trăgând de materialul ud.

Rochia distrusă căzu la pământ. Rămase în lenjeria intimă, cu răsuflarea întretăiată. Și acum ce fac?

Avea senzația că totul era ireal și îndepărtat, iar jungla părea s-o pândească amenințătoare.

Punându-și rochia pe un braț, îl luă pe Sonny de pe pătură și se întoarse în tabără. Îi șoptea cuvinte duioase băiețelului, pe un ton mult prea senin, în timp ce o altă voce îi striga mânioasă: *L-ai ucis pe Daniel*!

Când ajunse în tabără, aruncă rochia murdară de sânge în focul ce ardea mocnit. Tăciunii încinși mușcară din materialul ud, scoțând un nor de fum.

În ciuda căldurii, tremura ca varga. Începu să fredoneze o melodie. Sunetele piesei i se revărsau de pe buze, distorsionate și frenetice. Continuă s-o fredoneze când îl așeză pe Sonny în coșuleț, apoi începu să scotocească prin bagaj, căutând o pereche de pantaloni scurți, murdari, și o vestă. Se îmbrăcă cu gesturi stângace, incapabilă să-și stăvilească tremurul corpului. Avea gândurile învălmășite și înecate în spaimă.

L-am ucis pe Daniel…

Răsufla greoi și sacadat, de parcă nu avea suficient aer.

Se îndreptă spre lizieră și rămase în umbra boltei de verdeață. Scrută apa, căutând trupul lui Daniel. *S-a întâmplat oare aievea*? Curenții îl purtaseră deja în larg, departe de insulă.

Ochii lui…, își spuse în gând, amintindu-și expresia înspăimântată de pe chipul lui Daniel când îl ținea sub apă.

Cine naiba sunt?

Își privi mâinile. Avea sânge sub unghii. Capul i se învârtea amețitor.

Auzi în spatele ei trosnetul unor crengi călcate în picioare și zgomot de pași.

Mike.

Își pierduse șapca, iar părul cenușiu și rar i se lipea de cap. O privea printre gene, cu o expresie ciudată pe chip. Își duse apoi o mână – cu degetele murdare și unghiile netăiate – pe binoclul ce-i atârna de gât. Și începu să bată darabana.

O spaimă cumplită i se cuibări în suflet.

— Ai văzut ce s-a întâmplat.

Privise, probabil, scena prin binoclu, de la postul lui de observație de pe creastă.

— Da.
— N-am vrut să… Sonny se îneca. Iar Daniel mă ținea imobilizată… Știam ce-avea de gând să-mi facă… Trebuia să mă eliberez… Ca să mă duc la Sonny…
Mike o privea cu chipul lipsit de expresie.
Oare înțelege ce încerc să-i spun?
— Trebuia să scap cu viață, murmură apoi, accentuând ultimul cuvânt.
Pilotul rămase tăcut.
Lori își îndesă mâinile în buzunare ca să ascundă sângele de sub unghii.
— L-am dus în apă.
— L-ai înecat, îi răspunse în cele din urmă, privind-o atent.
Văzuse totul! Și i-o spunea pe un ton aspru și brutal.
— M-am speriat.
— Oare? o întrebă, după o clipă de tăcere.
Căscă ochii mari. Și clătină, confuză, din cap. Ce insinua Mike? Că plănuise moartea lui Daniel? Că și-o dorise? Dar nu era așa.
Oare?
Își aminti chipul lui Daniel când îl târâse în mare. Se simțise mistuită de o ură copleșitoare. Își dorise să-l vadă mort. Și făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru asta.
— Am… am încercat să-l protejez pe Sonny…
— Sau mai degrabă *să-l păstrezi*? îi răspunse, cu glas șoptit.
Lori clipi, nedumerită.
— Daniel era tatăl lui.
Îl țintui cu privirea. Expresia de pe chipul lui era rece și distantă.
— Știai?
Mike dădu din cap, cu un rânjet în colțul gurii.
— Nu urma să încheie nicio afacere imobiliară. Nimeni nu cumpără, într-o călătorie de afaceri, lenjerie scumpă pentru soția lui. Era destinată altcuiva. Lui Holly.
— De ce n-ai spus nimic? îl întrebă, scuturând din cap.
Dădu din umeri, iar Lori înțelese din gestul lui că păstrase informația secret, în avantajul său.
I se făcu pielea de găină. Oare se înșelase în tot acest timp în privința lui? Oare Daniel îi intuise caracterul de la bun început?

Mike își aținti ochii spre mare, căutând trupul lui Daniel – dovada crimei comise de Lori. Dar nu după cadavrul lui Daniel se uita – acesta plutea în apele îndepărtate ale golfului –, ci după ceva ce venea din direcție opusă.

— Barca, spuse el. Se apropie.

Priveau cum ambarcațiunea străbătea valurile de la marginea recifului. De la depărtare, părea de dimensiuni modeste, cu puntea acoperită de un paravan antisolar.

— Sunt doi oameni la bord, spuse Mike, privind prin binoclu. Băiatul care a venit atunci, plus un bărbat mai în vârstă.

— Și ce facem acum? îl întrebă și se uită iar la pilot.

Mike lăsă jos binoclul și se întoarse spre ea.

— Ce crezi că se va întâmpla când poliția va afla cum a sfârșit Daniel?

Ea înghiți în sec și începu să se bâlbâie.

— Crezi că o să-ți reiei viața de odinioară? Și o să-l crești bine-mersi pe fiul lui? o întrebă pe un ton tăios.

— Am… am putea să spunem că a murit în accident. Ca toți ceilalți, nu?

— Și să port eu vina pentru încă o viață curmată? o întrebă Mike, cu uimire pe chip. Un alt cadavru pe lista morților pentru care voi fi socotit răspunzător? N-aș prea crede, Lori, adăugă, clătinând încet din cap.

Lori simțea cum îi îngheață sângele în vine.

— Atunci, o să spun ce s-a întâmplat cu adevărat… că am acționat în legitimă apărare.

— Poate la început, când l-ai lovit cu piatra. Dar după? Cum vei justifica următoarele lovituri? Și faptul că l-ai târât în mare? Trăia, Lori! L-ai ținut cu capul în apă. L-ai privit în ochi în timp ce îl înecai. Asta se numește crimă, adăugă, după o clipă deliberată de tăcere.

Ea abia mai reușea să respire și să gândească.

— Dar… voi ajunge la închisoare…, îngăimă, cu privirea ațintită spre coșuleț. *O să-l pierd pe Sonny.* Te rog, îl imploră ea, te rog, Mike! Susține-mi versiunea!

O privi un timp, cu ochi reci și tăioși.

— Există o altă cale, îi spuse apoi, scoțând din buzunar cuțitul de scafandru.

63
ÎN TRECUT | LORI

Cuțitul fusese la Mike.

Nu la Daniel, ci la Mike.

Un fior rece îi străbătu șira spinării. Se înșelase amarnic.

El luase cuțitul ca să aibă un avantaj asupra celorlalți. Pentru că o armă înseamnă putere. Înseamnă supremație. Și moarte – moartea lui Felix.

O, Felix!

Își aminti că Mike nu aprinsese lumina de semnalizare la sosirea bărcii. Oare câte bărci lăsase să treacă în timp ce stătea de strajă pe creastă? De ce îi împiedicase să plece de pe insulă?

Îi privi chipul ars de soare și brăzdat de murdărie. Își uitase de mult rolul de tată și de soț pe care îl jucase cândva. Acum nu mai existau reguli – erau mânați numai de instinctul de supraviețuire.

Strânse cuțitul în mână. Dacă avea de gând să facă un pas spre ea sau spre Sonny, avea să-l înfrunte până la ultima suflare. În niciun caz să se dea bătută. Era gata să-i sară la gât – cu mușchii încordați, mânată de instinctul de supraviețuire și animată de adrenalină –, trebuia să reziste până la sosirea bărcii. Câteva minute, cel mult. Era înarmat, e adevărat, dar și ea era aprigă, mult mai tânără și mai rapidă.

Însă Mike nu veni spre ea, ci făcu cale-ntoarsă.

Îl privi străbătând tabăra spre vatra de foc.

Se opri la poalele copacului cu scoarța scrijelită. Și atinse cu mâna lista numelor de pe trunchi.

Holly Senton, R.I.P.

Ruth Bantock, R.I.P.

Jack Bantock, R.I.P.

Kaali Halle, R.I.P.

Felix Tyler, R.I.P.

Luă cuțitul și începu să scrijelească pe scoarță, cu vârful lamei, una câte una, literele numelui lui Daniel.

Daniel Eldridge, R.I.P.

Inima îi zvâcnea în piept, cu un licăr de speranță. *Oare o să-mi susțină versiunea*?

Mike se șterse la gură cu dosul palmei, apoi se așeză pe vine.

Sub numele lui Daniel, începu să scrijelească alte litere. Lori îl privea străpungând cu lama scoarța copacului și vedea cum literele prind contur, încetul cu încetul. Știa prea bine ce nume grava pe trunchi.

Al ei.

Lori Holme, R.I.P.

— Nu! șopti ea, clătinând din cap.

Iar dedesubt, scrijeli încă un nume – ultimul.

— *Sonny Senton, R.I.P.*

Erau morți cu toții.

— Ce e asta? îl întrebă în șoaptă.

Mike își trecu degetul peste lama cuțitului și înlătură resturile de lemn.

— Îi vom lăsa să creadă că am murit cu toții. Și dispărem. Tu îți refaci viața cu Sonny; și eu, singur.

— Dar…, îngăimă ea, clătinând din cap, cu mâinile la gură.

— Dacă dăm de veste că suntem în viață, se va deschide o anchetă. Se va isca un circ mediatic. Iar la sfârșit, ai spus-o chiar tu, ne paște închisoarea.

— Dar familia ta, soția ta…

— A fost o eroare de pilotaj, Lori.

— Poftim?

— N-a fost o problemă la rezervorul de combustibil. Am făcut o afurisită de greșeală, ai înțeles?

Vorbea pe un ton rece și detașat. Fără urmă de regrete.

— Am încurcat niște butoane. Am vrut să trec de la rezervorul principal la cel auxiliar. Dar n-am apăsat pe ce trebuie.

— Poftim? *Ai încurcat* niște butoane? Toată povestea asta…

Gândurile i se învolburau în minte. Îi mințise de la bun început.

— În noaptea de dinaintea zborului, spuse apoi, punând lucrurile cap la cap, când ai întâlnit-o pe sora mea în bar, nu ai băut doar un pahar, nu-i așa?

O privea cu un licăr amenințător în ochi.

Ea își aminti cuvintele stewardesei, rostite într-o baltă de sânge, în ultimele clipe de viață: *Ar fi trebuit să-l opresc.*

— Kaali și-a dat seama că băuseși, nu-i așa?

— Uite ce e! îi răspunse, mârâind și făcând un pas spre ea. Nimic din toate astea nu mai contează acum. Contează doar ce se va întâmpla mai departe. Odată ce vor găsi insula, vor începe întrebările. Știi foarte bine că mă paște închisoarea, nu-i așa? continuă, în timp ce o venă îi zvâcnea în tâmplă. Iar pe tine te așteaptă o sentință pentru săvârșirea unei crime. Și debarasarea de cadavru. Îți rezerv o celulă lângă a mea.

Barca se apropia acum de mal. Trecuse de recif și străbătea apele golfului. Mai aveau doar câteva minute la dispoziție.

— Și care va fi soarta lui Sonny? continuă, pe un ton ceva mai duios. Lori, am văzut că ești o mamă ideală pentru el. Are nevoie de tine. În felul ăsta, rămâi cu Sonny. Nimeni n-o să ți-l ia.

Tremura ca varga.

Își aținti ochii asupra numelor scrijelite pe scoarța copacului.

— Lipsește numele tău.

Mike o privi cu un licăr ciudat în ochi – ori de încântare, ori de nebunie.

— Lista va fi mai scurtă cu un singur nume. Căci va exista un supraviețuitor, spuse el.

Și înțelese că totul era un joc pentru Mike. Un joc de strategie.

Un joc în care Lori pierduse.

64
ÎN TRECUT | LORI

Lori se cățără pe marginea bărcii, zgâriindu-și coastele de lemnul scorojit. Alunecă și căzu în genunchi pe punte. Se ridică în picioare și întinse mâinile după Sonny.

Îl luă din brațele lui Mike și se îndreptă spre pupă, șoptindu-i cuvinte duioase. Se așeză pe o bancă de lemn la umbra paravanului antisolar. Motorul hârâia, scotea nori de fum și mirosea a combustibil, lucruri ce-i aminteau de un univers de mult uitat.

Rezemat pe genunchii ei, Sonny putea acum să stea aproape singur în capul oaselor. Scruta împrejurimile cu ochișori iscoditori, atent la ce se petrecea în jurul lui. Creștea pe zi ce trecea, transformându-se într-un băiețel fermecător.

La proră, omul mai în vârstă susținea botul bărcii, în timp ce Mike se lupta să se urce la bord, cățărându-se pe marginea ambarcațiunii. Băiatul îi sări în ajutor și-l trase pe punte.

Mike căzu, ridicându-se cu greu în picioare, după care se duse spre Lori, cu răsuflarea întretăiată și cu o grimasă de durere pe chip. Când se prăbuși pe banca de lemn, răspândi un miros fetid de nădușeală.

— N-aveți bagaje? întrebă băiatul.

Mike și Lori clătinară amândoi din cap. Își lăsaseră toate lucrurile pe insulă, luând doar un biberon cu lapte de cocos pentru Sonny și niște bani din geanta ei. Dacă avionul avea să fie descoperit, obiectele lăsate în urmă aveau să le susțină povestea că nimeni nu scăpase de pe insulă.

Băiatul trase ancora pe punte, cu brațe vânjoase.

— Fiul meu mi-a spus că sunteți patru, zise omul mai în vârstă, ridicându-și cozorocul șepcii de baseball ca să-i vadă mai bine.

— Trei, răspunse Mike și-i arătă cu degetul pe fiecare dintre ei.

— Mai era încă un bărbat, spuse băiatul, clătinând din cap.

Lori îl strânse în brațe pe Sonny. Nu aveau cum să scape basma curată din povestea asta.

— Care bărbat? întrebă Mike, pe un ton calm. Numai noi suntem.

— Nu, insistă băiatul, încruntat și șovăitor. Bărbatul cu banii.

Mike scoase un teanc de bani din buzunarul de la piept, așa cum le fusese învoiala.

— Da, ți-am dat jumătate din bani data trecută – uite acum și restul!

Băiatul părea nedumerit, dar tatăl său luă banii și îi băgă în buzunar, mulțumindu-le cu un zâmbet generos pe buze.

Mike se ridică în picioare și scoase încă un teanc de bani din buzunarul de la spate.

— Luați-i și pe aceștia! le spuse apoi, uitându-se când la tată, când la fiu. Dar vă rugăm să nu spuneți nimănui că ne-ați găsit aici.

Băiatul și tatăl lui se priviră unul pe altul, fără să pară uimiți de rugămintea lor.

— Ați înțeles? îi întrebă Mike, în timp ce barca se clătina ușor pe apa puțin adâncă de la mal.

Dădură amândoi din cap. Când tatăl întinse mâna după bani, Mike îi întrebă, cu teancul strâns în pumn:

— Ne dați cuvântul vostru?

— Da, răspunse omul, scrutându-l.

După ce se întoarseră amândoi spre proră, Lori îl întrebă în șoaptă pe Mike:

— Când băiatul ne-a găsit prima dată pe insulă, i-ai spus ceva, nu-i așa?

Mike nu se răsuci spre ea, ci se mulțumi doar să privească orizontul, răspunzându-i cu răceală în glas:

— Dacă avea să păstreze tăcerea și să se întoarcă cu ajutoare, i-am promis că îi voi dubla suma de bani.

Trădarea finală a lui Mike avea impactul unei lovituri în moalele capului – căci înțelese că pilotul căutase mereu o cale de scăpare.

Dacă Lori nu l-ar fi ucis pe Daniel, ar fi făcut-o oare Mike? Și dacă nu i-ar fi acceptat planul, le-ar fi curmat și lor viața?

Simțea vibrațiile motorului la picioare când barca porni la drum, cu botul spre orizont.

Aruncă o privire în urmă spre jungla deasă, ce ascundea epava avionului. Cu excepția focurilor de semnalizare de pe mal, insula părea complet pustie. Totul era învăluit, parcă, într-un vis, ca și când povestea ar fi fost doar rodul imaginației sale.

Sub razele de soare, apa strălucea în palete de culori. Mijindu-și ochii, Lori privea reciful de corali ce se perinda pe sub apele puțin adânci.

Se îndreptau spre marginea golfului, unde oceanul părea scăldat în nuanțe mai închise de albastru, iar vuietul valurilor devenea tot mai răsunător. Icni deodată, simțind cum sângele îi îngheață în vine, și-și aținti privirea spre apă.

În apropiere de babordul bărcii, plutea trupul lui Daniel, cu fața în sus și brațele larg depărtate. Părul răsfirat îi scotea la iveală rana de la cap. Privea cerul cu ochii lipsiți de viață.

Lori își duse mâna la gură, simțind gustul metalic al sângelui rămas printre unghii. Înghiți în sec.

Mike îi urmări privirea. Ridică ușor din sprâncene, cu o grimasă în colțul gurii.

Dacă băiatul sau tatăl lui aveau să se uite într-acolo, aveau să observe cadavrul lui Daniel. Și jocul avea să se încheie.

Ce facem acum?

Mike se ridică în picioare, apropiindu-se de proră, unde tatăl și fiul stăteau la cârmă.

— Mi se pare că am văzut ceva acolo, spuse el și le arătă cu mâna spre est, în direcție opusă față de cadavru. Ce-ar putea fi?

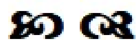
Tatăl și fiul scrutară întinderea pustie de apă.

— Am văzut o aripioară. Poate vreun delfin? Sau un rechin?

— Sunt mulți rechini aici. Dar nu văd nimic acum…

— O aripioară închisă la culoare, cam atât de mare, adăugă Mike, sugerându-le mărimea cu mâinile. Uite-o din nou!

Și continuă să le distragă atenția punându-le multe întrebări. Cei doi bărbați nu-și dezlipiră nicio clipă ochii de la el sau de la marea ce se întindea în fața lor. Treptat, trupul lui Daniel dispăru în zare, legănat de valuri.

În cele treizeci şi trei de zile petrecute pe insulă, Lori își imaginase de nenumărate ori că vor pleca de acolo cu o barcă de salvare sau cu un elicopter, răsuflând apoi ușurată de parcă cineva i-ar fi luat o piatră de pe inimă. Nu-și imaginase însă niciodată un scenariu ca acesta.

— Ai un bebeluș încântător, îi spuse bărbatul.

Se uită la Sonny, care stătea cu căpșorul lipit de pieptul ei și-i strângea degetele mari în pumnișorii trandafirii. Voia să-i spună că *nu e bebelușul ei, că mămica lui murise,* dar cuvintele nu-i mai scăpaseră de pe buze.

Bebelușul ei – cuvintele astea îi erau hărăzite.

În timp ce privea cum se pierdea în zare insula verde, îl simți pe Sonny agitându-i-se în poală. Greutatea lui nu i se mai părea acum o povară, se obișnuise deja să-l poarte în brațe.

Cu excepția celor de la bordul bărcii, toată lumea îi credea morți pe pasagerii zborului FJ209. *N-au decât să creadă ce vor*! își spuse Lori, strângându-l pe Sonny la piept.

65
ÎN PREZENT | ERIN

Îmi răsucesc cercelul din ureche, ascultând explicațiile surorii mele.

Nu pot să-mi desprind ochii de la ea. Dacă o fac – fie și numai pentru o clipă –, mi-e teamă că se va spulbera în noapte ca un nor de fum. Îi sorb cuvintele în timp ce îmi povestește cum a ajuns, în cele din urmă, pe insula principală din Fiji, făcându-se nevăzută – ea cu Sonny, iar Mike de unul singur. Încerc să țin pasul cu povestirea ei și-mi imaginez greutățile pe care le-a înfruntat în primele săptămâni, când a trăit de pe-o zi pe alta, fără acte și cu prea puțini bani. Dar au supraviețuit. La urma urmei, supraviețuiseră în condiții și mai grele. Acum, locuiește cu Sonny într-o singură cameră, închiriată pentru o sumă derizorie, și își câștigă existența vânzând tablouri unei galerii din oraș.

Lori își încheie, în cele din urmă, povestea. Se așterne tăcerea.

Nu știu ce să spun. Ce să simt.

Marea freamătă în spatele nostru.

— Unde e Sonny?

Se întoarce și îmi arată ceva cu mâna. Nu-l văzusem până atunci – dar, scrutând acum plaja întunecată, zăresc un cărucior pe nisip, între două șezlonguri, unde doarme un copilaș, cu degetul în gură.

Îl privesc, de parcă mi-ar fi apărut ca prin minune sub bagheta unui magician. Îi văd, în lumina lunii, părul castaniu și pielea albă și fină.

Au supraviețuit.

Privindu-l pe Sonny adâncit în somn, îmi dau seama că, timp de doi ani, am analizat fiecare scenariu al dispariției avionului. Am luat în calcul posibilitatea ca Lori să fi supraviețuit, dar apoi am înlăturat-o din minte, mânată de instinct, convinsă că, de-ar fi fost adevărat, s-ar fi întors la mine. Suntem surori. Nu ne-am fi abandonat niciodată una pe cealaltă.

Apoi… după reapariția pilotului, mi-am imaginat-o pe Lori captivă pe insulă și i-am suspectat de crimă pe ceilalți supraviețuitori ai accidentului. Puternici…

Periculoși… Am căutat și am examinat dovezi, făcând tot felul de ipoteze. Toate indiciile descoperite – rochia murdară de sânge, cuțitul dispărut și înregistrările video – dovedeau un singur lucru: disperarea lui Lori de a pleca de pe insulă.

Mi-a scăpat însă cel mai evident aspect dintre toate.

Da, Mike a amenințat-o; da, s-a temut că va ajunge la închisoare – dar, în final, când dau la o parte toate acestea, rămâne o certitudine: Lori a luat o decizie de una singură.

Privindu-l pe Sonny cum doarme cu căpșorul într-o parte, îmi dau seama că, pentru Lori, mai presus decât dragostea de soră e dragostea maternă.

În ciuda aerului cald al nopții, tremur ca varga.

Gândul îmi zboară la peretele din dormitorul meu de oaspeți, acoperit cu articole și tăieturi din ziare, cu fotografii și întrebări. La nopțile albe petrecute în compania unei sticle de vin ca să-mi înec amarul și deznădejdea, în brațele unor bărbați necunoscuți, lucrând până târziu ca să nu cad pradă vâltorii de gânduri și sentimente. Ca să nu mai aud glasul din minte, care îmi spunea fără încetare că e numai vina mea. Glasul biciuitor al criticului, care îmi aducea mereu aminte că îmi merit pe deplin soarta. Că am lăsat-o pe Lori de izbeliște.

Dar iată că a fost în viață în tot acest timp!

Mă uit atent la ea, încercând să mă obișnuiesc cu această nouă versiune a surorii mele – deși nu reușesc s-o definesc, să pun punctul pe „i”, ținuta îi trădează o gravitate și o fermitate aparte. Stă cu picioarele bine înfipte în pământ, de parcă ar avea o ancoră prinsă de glezne. În ciuda întunericului, stau suficient de aproape ca să-i observ ridurile de expresie din jurul gurii și din colțul ochilor.

Un val de mânie pune stăpânire pe mine.

— Ai trăit bine-mersi aici, ducând o viață tihnită și fericită. Dar te-ai gândit vreo clipă la mine? Am fost complet *devastată.*

Urăsc cuvântul. Mult prea mediatizat. În presă, toată lumea e descrisă drept devastată – dar nu-i găsesc

sinonim, căci exact așa mă simt. Am luat-o pur și simplu razna. Și în tot acest timp, Lori a stat aici cu Sonny.

— Ai fi putut să-mi dai de veste, Lori! Ai fi putut să mă suni. Să-mi dai un mesaj. Să-mi scrii…

— Ți-am scris. Sute de mesaje. Scrisori… e-mailuri… Dar n-am putut să le trimit, fiindcă o scrisoare sau un e-mail nu ar fi fost de ajuns. Nimic nu era de ajuns. Te-am și sunat… ca să-ți aud vocea. Dar ce-aș fi putut să-ți spun? Chiar și acum – aici, față în față –, nu am cuvinte să-ți explic, îmi spune, clătinând din cap. Dacă ți-aș fi scris, ai fi acceptat situația? mă întreabă apoi. Te-ai fi resemnat cu dispariția mea?

— Nu.

Dă ușor din cap, de parcă vorbele mele i-ar fi confirmat ceva.

— De ce acum? De ce-ai venit acum aici?

— Am aflat că ești în Fiji și că mă cauți, după atâta amar de vreme.

— N-am încetat niciodată s-o fac.

— Te urmăresc pe rețelele de socializare… de când am dispărut. Mi-am făcut un cont fals. Trebuia să știu ce faci. Să te văd cumva. Să știu că ești bine.

— Dar cum ai știut că sunt la hotelul ăsta?

— Te-ai întors în Fiji. Unde în altă parte ai fi putut să te duci?

Mă cunoaște bine – ca întotdeauna, mai bine decât oricine altcineva. Ochii îmi înoată în lacrimi. Lori mi-a fost cumva alături în tot acest răstimp.

— După moartea lui Mike, te-am căutat la hotel, dar plecaseși deja. Am… am crezut că te-ai întors la Londra, că te-am ratat la mustață. Ai găsit insula, nu-i așa? mă întreabă, după câteva clipe de tăcere.

Dau, încet, din cap.

Lori mă studiază din cap până în picioare, plimbându-și privirea pe chipul, părul și hainele mele, ca apoi să-și adâncească din nou ochii într-ai mei. Încearcă să citească ceva în toată ținuta mea.

— Am văzut totul. Epava avionului. Tabăra. Postul de observație. E un tablou… sumbru, Lori.

Clipește de câteva ori, cu obrajii brăzdați de lacrimi.

— Da, așa e.

— Am văzut și mesajele înregistrate pentru mine.

Mă privește cu o expresie – pe jumătate încruntată, pe jumătate uimită – ce aduce atât de mult cu cea a

mamei, că simt deodată un dor copleşitor. Îmi ia brusc mâinile într-ale ei și mă privește cu ochi atât de pătrunzători, de parcă ar vrea cumva să mă înghită, să mă absoarbă cu totul.

— Mesajele înregistrate pentru tine, care-mi dădea impresia că vorbim una cu alta, m-au ajutat să rezist, Erin. Ți-am dus un dor nebun!

Îmi strânge mâinile în căușul palmelor ei fine și catifelate.

Vreau să mă aplec spre ea ca să mă ia în brațe.

Dar rămân încremenită, ca o stană de piatră.

Mă simt gâtuită de emoție, gata să izbucnesc în lacrimi.

Gândurile mi-o iau razna, învolburate. Îmi amintesc ultima noastră discuție. Înecată în mânie și resentimente. O pierdere iremediabilă, care a tăiat fără milă legătura dintre noi. Aveam nevoie de ajutorul ei ca să reparăm relația cândva frumoasă dintre noi.

Am căutat cu disperare adevărul.

Și, în tot acest timp, ea și-a refăcut viața. Aici, cu Sonny.

Iar eu mă simt cumplit de singură.

Sunt conștientă de expresia stranie de pe chipul meu – încruntată, cu buzele încremenite într-un rânjet ce-mi dezvăluie dinții. Am sufletul distrus.

— Erin! îmi șoptește, cu o răsuflare caldă. Te iubesc!

Nu pot să aud asta.

— Mi-a fost atât de dor de tine! repetă apoi.

Îmi retrag mâinile dintr-ale ei și îmi acopăr urechile cu palmele. Nu vreau să mai ascult nimic. Căci mă frâng în mii de bucăți.

— Te rog, Erin…

Simt cum iau foc. Cuvintele se revarsă în cascadă de pe buzele lui Lori. Iar eu stau încremenită, ca o stană de piatră.

Și o iau la fugă. Pe plajă, prin nisip. Spre luminile strălucitoare ale hotelului.

Când mă strigă, o iau și mai tare la fugă. Sunt iute și reușesc să măresc distanța dintre noi.

Sunt udă de transpirație. Simt cum mușchii mă ard și sângele îmi zvâcnește în urechi. Îmi continui goana nebună, cu răsuflarea întretăiată. Mi-am dorit cu ardoare s-o găsesc.

Dar e prea târziu.

Pentru că m-a abandonat.

Străbătând în fugă grădinile hotelului, trec pe lângă arbuști scăldați în lumină, niște umbre fantomatice pe aleea pavată cu pietre.

Când ajung la hotel, mă opresc și mă uit spre restaurantul deschis și masa la care am stat amândouă cândva – acum goală.

Am mai fugit odinioară de ea, străbătând aceleași grădini.

Nu pot să fug mereu.

Nu pot.

66
ÎN PREZENT | ERIN

Lori vine după mine. Lasă căruciorul pe marginea aleii întunecate. Ne-am oprit pe iarba țepoasă și proaspătă de pe peluzele hotelului și privim amândouă luminile licăritoare ale restaurantului.

— Ultimul loc în care te-am văzut, îmi spune, după un timp.

Dau din cap.

În întunericul nopții, aspersoarele împrăștie jeturi de apă spre pământul însetat.

— Ai spus mai devreme că nu ai luat legătura cu mine pentru că o scrisoare sau un e-mail n-ar fi putut explica ce se întâmplase.

— Exact.

— Dar poate că nu e vorba doar despre asta, îi răspund, privind-o fix. Poate că nu mi-ai scris pentru că te simți vinovată. Și nu mă refer doar la moartea lui Daniel – ci la hotărârea pe care ai luat-o ulterior, de a dispărea.

Se uită atent la mine, încercând să pătrundă tâlcul cuvintelor.

— Mike nu te-a obligat să minți. Ai avut de ales, Lori. Ai avut de luat o hotărâre grea, e adevărat, dar ai avut de ales. În ultimii doi ani, ai fi putut să ieși la lumină și să te duci la poliție. Să spui adevărul.

Îmi susține privirea.

— Dar *ai preferat* să n-o faci. Cum rămâne cu rudele celorlalți pasageri? Cu soția lui Daniel? Cu copiii lui Jack și ai lui Ruth? Cu fiica lui Kaali? Dispariția avionului a rămas mereu învăluită în mister. Și tu ai fi putut să-l explici.

— Îmi pare nespus de rău, îmi răspunde, cu vocea gâtuită de emoție. Pentru toată suferința provocată, adaugă, întinzând mâinile spre mine, dar fac un pas înapoi.

Un alt gând îmi trece prin minte.

— Mi-am amintit de multe ori ultima noastră ceartă. Vorbele pe care ni le-am aruncat una alteia. Mintea mea obișnuiește în mod straniu să reia cele mai sfâșietoare

scene și să mi le deruleze fără încetare de fiecare dată când sunt singură și încerc să dorm sau mă străduiesc să fiu fericită.

Mă ascultă, strângând din buze, cu ochii în lacrimi.

— Știi ce scenă revăd adesea? Care e cel mai dureros lucru pe care îl aud mereu?

Știe, firește că știe.

— Când mi-ai amintit de promisiunea pe care ne-o făcuserăm una alteia după moartea tatei. Promisiunea de a ne împărtăși totul. De a ne ajuta întotdeauna. De a fi mereu împreună.

Își împreunează mâinile, cu vârfurile degetelor la gură.

— Mi-ai spus că *încălcasem promisiunea noastră.* A noastră. Fiindcă a existat mereu un *noi* – noi amândouă, continui, clătinând din cap. Doamne, cât m-au durut cuvintele tale – pentru că erau adevărate! Am încălcat promisiunea noastră când ți-am ascuns aventura lui Pete. Și acum…, adaug și trag adânc aer în piept, acum tu ești cea care a încălcat-o. Ai ales să duci o altă viață. Ai luat o hotărâre numai pentru tine. Nu pentru noi. Ai spulberat pentru totdeauna sensul cuvântului împreună.

— Știi la ce mă gândeam când avionul se îndrepta amețitor spre pământ? mă întreabă Lori, cu ochi strălucitori și însuflețiți. La *viața* pe care n-apucasem s-o trăiesc, spune apoi, trăgând aer în piept. Până atunci, am urmat un drum cât se poate de drept – școală, liceu, facultate, căsătorie, slujbă. Voiam să clădesc o familie perfectă, pe care s-o transform într-o mică fortăreață. Înăuntrul căreia v-ați fi aflat tu, Pete și o droaie de copii.

Se oprește. Și clatină încet din cap.

— Dar n-a mers. Copiii au întârziat să apară. Pete a plecat. Iar tu ai început o altă viață la Londra. Nu mai era nimic în interiorul fortăreței, doar ziduri goale și sfărâmicioase.

Lori își ațintește privirea dincolo de mine, spre mare.

— Când stăteam imobilizată pe scaunul din avion, în timp ce ne prăbușeam, mă gândeam la toate posibilitățile pe care le-am ratat mergând numai pe un drum drept.

Păstrez tăcerea, încercând să înțeleg.

— Săptămânile petrecute pe insulă… Doamne, au fost cumplite, Erin! Mi-era teamă, mă simțeam mereu flămândă și îmi făceam griji pentru Sonny – dar, pe de altă parte, era și ciudat de frumos. Ca și când un coșmar s-ar fi contopit cu cele mai frumoase vise. Insula mi-a dărâmat zidurile fortăreței. Dar poate că… tocmai de asta aveam nevoie.

Se oprește. Și mă privește stăruitor, dornică să-i înțeleg spusele.

Și o fac. Înțeleg forța ce animă acest nou alter ego al surorii mele.

Mi-o imaginez pe insulă, cu Sonny în brațe, în timp ce barca se ivește în zare, iar trupul lui Daniel plutește pe apă. Este imposibil să-mi explic rațional decizia ei. I-a fost mai greu decât îmi pot eu închipui.

— Și acum ce-ai de gând să faci? o întreb eu. Te duci la poliție?

Clatină din cap.

— După cum ai spus și tu, Erin, am luat deja o hotărâre. Nu Mike m-a obligat s-o iau. Nu în adevăratul sens al cuvântului. După ce-am plecat de pe insulă, aș fi putut să-mi mărturisesc faptele.

— Dar ai preferat să-l păstrezi pe Sonny.

— Îmi pare rău, îmi răspunde, dând din cap.

— Ai putea să te duci acum la poliție și să spui că Daniel a murit în accident. Nimeni nu trebuie să știe adevărul. Mike era singurul martor.

— Și cum aș putea să-mi justific decizia de a dispărea? L-am păstrat pe Sonny. Am ascuns informații. N-o să meargă niciodată.

— Poliția știe acum locația insulei – le-am dat harta și înregistrările tale. Vor găsi epava avionului.

— Da, și vor descoperi că unii dintre noi au supraviețuit câteva săptămâni. Vor vedea numele scrijelite pe scoarța copacului și vor crede că am pierit pe insulă. Iar rudele, adaugă apoi, după o scurtă șovăială, își vor primi răspunsurile.

— Și cu mine cum rămâne? o întreb, cu glas stins, căci simt că o voi pierde din nou.

— Vreau să faci parte din viața mea, Erin. Dumnezeule, nici că-mi doresc ceva mai mult!

Se așterne tăcerea. Grea, apăsătoare.

— Printre altele, spun.

O explozie de râsete răzbate din restaurant și ne îndreptăm privirile spre spațiul ticsit de oameni.

— Mâine-dimineață mă întorc la Londra.

— Nu pot să vin acolo, Erin. Mă înțelegi, nu-i așa?

O privesc prin întuneric, cu inima vibrându-mi în piept.

— Și atunci ce se va întâmpla cu noi două?

PATRU SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU LORI

Stau pe verandă și îl privesc pe Sonny jucându-se pe podea cu o mașinuță roșie, în timp ce imită sunetul motorului. Deasupra noastră, un cer albastru, fără nori. Sonny mă caută cu privirea, mijindu-și ochișorii. Vrea să se asigure că sunt în preajmă, ca un punct de reper.

Îi zâmbesc încurajator.

Imediat după întoarcerea lui Erin în Marea Britanie, autoritățile au găsit, în cele din urmă, insula pe care s-a prăbușit avionul din vina căpitanului Mike Brass. Au examinat epava. Au descoperit trei sferturi de combustibil în rezervor și butonul de accesare a rezervoarelor neatins. Deși investigația se află în plină desfășurare, cauza neoficială a prăbușirii avionului este eroare de pilotaj.

Presa a preluat din nou povestea, relatând detaliile și făcând speculații cu privire la dispariția și moartea noastră. Poliția a cercetat tabăra și ne-a luat bagajele drept probe. Nimeni nu cunoaște adevărul, în afară de mine și de sora mea. Întâmplările petrecute pe insulă, în cele treizeci și trei de zile, îmi tulbură uneori nopțile, sfâșiindu-mi inima.

Mă gândesc deseori cum l-am ucis pe Daniel. Și că sunt capabilă de crimă.

Când povara devine mult prea apăsătoare, mă gândesc la Felix și la Sonny și îmi spun că sunt capabilă și de iubire. O iubire nemărginită.

Scot telefonul din buzunar și îi privesc ecranul.

Încă nicio veste de la Erin.

S-a întors la Londra. Am luat legătura cu ea săptămâna trecută și am întrebat-o dacă n-ar vrea să se întoarcă în Fiji odată ce isteria mediatică avea să se fi sfârșit. Dacă n-ar vrea să stea un timp cu noi. Îmi doresc extrem de tare să îndrept lucrurile.

Mi-a răspuns că are nevoie de timp să se gândească.

Răbdarea n-a fost niciodată punctul meu forte. *Te-ai hotărât*?, îi scriu eu.

Sonny mi se urcă în poală și îl strâng în brațe. Și, în timp ce privesc mica noastră grădină ce coboară spre vale, câteva întrebări îmi tulbură gândurile: *Dacă eu și*

Erin n-am fi venit niciodată în Fiji? *Dacă Mike Brass n-ar fi pilotat avionul*? *Dacă o echipă de salvare ne-ar fi găsit mai devreme*? Uneori, aceste întrebări ipotetice mă copleșesc cu numeroasele variante de răspuns. Dar nu există decât o singură variantă – cea de acum. Din prezent.

Privesc ecranul telefonului.

Nimic.

În loc să cad pradă trecutului sau să mă tem de viitorul nesigur, încerc să mă agăț de prezent ca de o ancoră.

Deocamdată, îl am pe Sonny. Și undeva – de cealaltă parte a lumii – o am pe sora mea.

PATRU SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU
ERIN

Duc cutia de carton în salon și o așez pe covor, fix în centru. Canapeaua a dispărut – am donat-o organizației caritabile Sue Ryder, cerându-le iertare pentru pata de vin roșu de pe brațul ei și pentru cine știe ce alte pete de pe tapițerie.

Apartamentul e aproape gol, cu excepția celor două cutii ticsite cu albume de fotografii și cărți de care nu m-am putut despărți.

Singurul lucru care a mai rămas pe perete este tabloul primit în dar de la Lori când m-am mutat la Londra. Îl apuc de ramă și îl dau jos cu grijă. Îl întorc și îi citesc dedicația de pe spate: *Ca să ai aici un loc pe care să-l numești acasă.*

Îl duc la geam și privesc râul ce străbătea cândva grădina casei noastre. Mi-l imaginez cum se varsă în mare – neîngrădit de hotare, mereu în mișcare, sinuos și schimbător.

Pun tabloul în cutia lucrurilor pe care le păstrez.

Apoi, intru în camera lui Lori. Pereții sunt acum goi, dar au urme de la articolele și pozele lipite cândva acolo. Patul, biblioteca și biroul – au dispărut toate. Încăperea e complet goală. Stau în prag, cu brațele încrucișate la piept și umărul rezemat de ușă. Câte nopți am petrecut aici, în patul lui Lori, privind peretele în căutarea unor răspunsuri! Credeam că aud glasul lui Lori în minte, care îmi vorbea și îmi călăuzea pașii.

Doar că nu era glasul ei.

Ci al meu. Al perseverenței mele.

Mobilul îmi vibrează în buzunar. Îl scot și citesc mesajul:

Te-ai hotărât? Închid pentru ultima oară ușa camerei lui Lori. Când mă întorc, dau cu ochii de rucsacul din apropiere, din buzunarul căruia se ivește pașaportul.

Mă gândesc la viața de la Londra, pe care o las acum în urmă – la drumurile cu bicicleta spre birou, respirând aerul poluat; la poveștile smulse oamenilor pentru articolele din revistă; la cursa nebună după succes. Viața e prea scurtă ca să mergi pe un drum greșit și să te trezești

într-o fundătură. Nu vreau să mă lupt cu disperare ca să obțin o declarație explozivă sau să muncesc până târziu în noapte pentru un articol care să iasă la timp. Hotărârea de a renunța la o slujbă unde nu mă simțeam împlinită a fost cât se poate de corectă.

Un avion străbate cu vuiet cerul, zgâlțâind geamurile. Zgomotul nu-mi mai provoacă un nod în stomac. Ci mă poartă cu gândul la o sumedenie de posibilități.

Ating cu degetul ecranul telefonului și deschid din nou mesajul de la Lori.

Trag adânc aer în piept și îi răspund: *Nu vin. Îmi pare rău.*

Apar cele două bife, care îmi spun că a citit mesajul. Mi-o și imaginez căscând ochii mari de uimire. Dar și cu o umbră de tristețe de pe chip.

Îmi răspunde aproape instantaneu: *Rămâi la Londra*?

Nu, nu la Londra, îi scriu eu.

Mă gândesc la călătoria lungă spre Perth. Nathan s-a oferit să mă ia de la aeroport, invitându-mă să stau la el câteva nopți – apoi, rămâne de văzut ce-o să fac. Am obținut o viză de lucru și salariul pe o lună în contul meu bancar. Sper că proprietarul apartamentului din Londra îmi va înapoia banii dați ca garanție când l-am închiriat. Astfel, voi reuși să mai câștig puțin timp. Suficient cât să analizez lucrurile și să iau o hotărâre.

În timp ce mă gândesc cum să formulez răspunsul pentru Lori, în minte îmi răsună cuvintele ei legate de momentul prăbușirii avionului, când și-a dat seama că nu apucase să-și trăiască viața.

Vreau să mi-o trăiesc și eu pe a mea – din plin și fără teamă. Așa că îi scriu un singur rând – un rând pe care știu că sora mea îl va înțelege pe deplin.

Trebuie să-mi găsesc propria insulă.

MULȚUMIRI

Aceasta s-a dovedit a fi cea mai solicitantă carte din tot ce-am scris până acum. Versiunea tipărită are în jur de 97.000 de cuvinte, dar eu cred că am așternut pe hârtie aproape un milion de cuvinte. Faptul că am reușit să-i confer o formă finală se datorează susținerii și încurajării unor oameni minunați.

Vreau să le mulțumesc, în primul rând, redactorilor mei, Kimberley Young și Charlotte Brabbin. Au citit manuscrisul în fiecare etapă a scrierii lui și mi-au oferit îndrumări atunci când m-am împotmolit. Îmi place să lucrez cu echipa editurii HarperFiction, ce împărtășește pasiunea pentru povești a autorilor pe care îi publică.

Echipa de la Greene & Heaton a fost, ca întotdeauna, fantastică. Judith Murray este cel mai bun impresar literar cu care aș fi putut lucra vreodată, iar îndrumările și ajutorul ei s-au dovedit inestimabile în creionarea și modelarea acestei cărți.

Vreau să-i mulțumesc, de asemenea, Emyliei Hall, o scriitoare genială și o prietenă de milioane. A citit diferite versiuni ale romanului, oferindu-mi sfaturi cu privire la toate aspectele: de la intrigă la schițarea personajelor sau de la titlul cărții la coperțile ei. Discuțiile purtate zilnic au transformat povara unui proiect solo, extrem de îndelungat, într-o misiune mult mai plăcută. Îți mulțumesc, Emylia!

Le sunt, totodată, recunoscătoare Emmei Stonex și lui Heidi Perks, care au citit cu minuțiozitate cartea și m-au ajutat să-i conturez forma finală. Vreau să adresez mulțumirile mele și lui Faye Buchan, Lizzie Kerslake și Becki Hunter, pentru că au citit ultima variantă a romanului și mi-au oferit încurajările lor, determinându-mă să trimit editurii produsul finit.

Îi mulțumesc și lui Richard Powell pentru ajutorul și sfaturile oferite în materie de avioane și accidente aviatice. Eventualele erori sunt numai ale mele.

Vreau să le dăruiesc, ca întotdeauna, recunoștința și dragostea mea părinților și socrilor mei, care sunt mereu disponibili să corecteze texte, să aibă grijă de copii și să îmi ofere bunătăți făcute în casă ca să-mi ridice moralul. Este minunat să am alături o echipă realmente fantastică.

Și vreau să le mulțumesc, totodată, membrilor familiei mele – James, Tommy și Darcy –, cei trei „mușchetari” cu care aș fi fericită să naufragiez pe o insulă. Vă iubesc!

DESPRE AUTOARE

Lucy Clarke locuiește împreună cu soțul și cei doi copii ai lor într-o căsuță de pe plajă, coasta de sud reprezentând o sursă de inspirație pentru romanele sale. Este licențiată în literatură engleză, iar romanul ei de debut, *The Sea Sisters,* a fost promovat de către Richard & Judy Book Club. *Infern în paradis* este cel de-al șaselea roman al lui Lucy.

Sunt cititoare înrăită de *thrillere* psihologice. Majoritatea au câteva elemente în comun: cel puțin o crimă, mai mulți suspecți și răsturnări de situație care te induc în eroare. Deseori e dificil să anticipezi cine este cu adevărat criminalul, dar plăcerea de a-ți face scenarii și de a intra în mintea personajelor e greu de înlocuit.

Trebuie să recunosc însă că *Infern în paradis* este un thriller inedit. Și spun asta pentru că este singura carte în care am trăit la cote maxime întreaga acțiune, dar și emoția. Lucy Clarke are un talent deosebit de a te transpune în atmosfera creată, de a te face să simți pe pielea ta briza oceanului, mirosul nucilor de cocos, să auzi undeva în fundal murmurul apelor cristaline. Te face să simți până și frigul nopții, disperarea și lupta pentru supraviețuire a grupului de naufragiați.

Mai mult decât atât, cartea asta oferă o lecție extrem de valoroasă – *niciodată nu știi când este ultima interacțiune cu oamenii de suflet. Cu sora. Cu părinții.* Niciodată nu știi că este ultima dată. Și ultimele cuvinte, ultimele momente petrecute împreună sunt cele care îi rămân celuilalt întipărite în memorie până la final.

Prin urmare, este o carte pe care o recomand tuturor. Celor care caută adrenalină, suspans și provocări în viața de zi cu zi. Celor care cred că o carte e mai plictisitoare decât un film. Celor care cred în magia legăturilor de suflet. Pentru că veți găsi toate acestea într-un singur volum. Și nu veți regreta! Este o călătorie intensă care merită făcută măcar o dată în viață.

Deniza – Editor

Sunt cititoare înrăită de thrillere psihologice. Majoritatea au câteva elemente în comun: cel puțin o crimă, mai mulți suspecți și răsturnări de situație care te induc în eroare. Deseori e dificil să anticipezi cine este cu adevărat criminalul, dar plăcerea de a-ți face scenarii și de a intra în mintea personajelor e greu de înlocuit.

Trebuie să recunosc însă că *Infern în paradis* este un thriller inedit. Și spun asta pentru că este singura carte în care am trăit la cote maxime întreaga acțiune, dar și emoția. Lucy Clarke are un talent deosebit de a te transpune în atmosfera creată, de a te face să simți pe pielea ta briza oceanului, mirosul nucilor de cocos, să auzi undeva în fundal murmurul apelor cristaline. Te face să simți până și frigul nopții, disperarea și lupta pentru supraviețuire a grupului de naufragiați.

Mai mult decât atât, cartea asta oferă o lecție extrem de valoroasă – *niciodată nu știi când este ultima interacțiune cu oamenii de suflet. Cu sora. Cu părinții.* Niciodată nu știi că este ultima dată. Și ultimele cuvinte, ultimele momente petrecute împreună sunt cele care îi rămân celuilalt întipărite în memorie până la final.

Prin urmare, este o carte pe care o recomand tuturor. Celor care caută adrenalină, suspans și provocări în viața de zi cu zi. Celor care cred că o carte e mai plictisitoare decât un film. Celor care cred în magia legăturilor de suflet. Pentru că veți găsi toate acestea într-un singur volum. Și nu veți regreta! Este o călătorie intensă care merită făcută măcar o dată în viață.

Deniza - Editor

ISBN 978-606-9639-03-0

[1] Pâine fără drojdie și fără dospire (n. red.).

[2] Se crede că acidul lactic acumulat la nivelul mușchilor după un efort intens poate cauza apariția febrei musculare (n. red.).

[3] În engleză, verbul *see – a vedea* și substantivul *sea – mare* se pronunță la fel (n. tr.).

[4] În latină, *în locul unui părinte* (n. red.).

[5] Îmbrăcăminte întâlnită în portul malaysienilor, având forma unei fuste lungi și strâmte, fiind purtată atât de bărbați, cât și de femei (n. tr.).

[6] Dispariția avionului MH370, care a decolat, pe 8 martie 2014, din Kuala Lumpur spre Beijing, este considerată cel mai mare mister aviatic din istorie și a declanșat cea mai vastă operațiune de căutare din lume (n. tr.).

[7] Fruct citric originar din China, cunoscut și sub numele de *mikan,* asemănător cu mandarina (n. tr.).

[8] *Rest In Peace* – Odihnească-se în pace! (n. tr.).

[9] Pește marin din familia *carangide* (n. tr.).

[10] Centru de activități pentru bebeluși (n. tr.).

[11] Suspensie pentru copii pe bază de paracetamol (n. tr.).

[12] Este o băutură care se face din rădăcinile plantei cu același nume, licoarea respectivă având proprietăți sedative, anestezice și euforizante (n. tr.).

Table of Contents

Table of Contents